Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Ravnen

[Illustreret satirisk ugeblad udgivet af Socialdemokratiet].

Udkom 1876-77 og 1878-1921.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0102/sknr102245.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 1.

RAVNEN

Søndagen d. 2. Januar 1898.

Janfri.

— Faar man den Fornøjelse at se Frøkenen paa Skøjtebanen i Vinter?
— Næ, jeg er allerede bleven forlovet i Efteraaret.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu skal Du ha' din varme Mad.

Og „Ravnen" Gæster bød til Kur
paa Aarets Nytaarsdag,
der mødte Stormænd efter Tur,
udmærket for og bag,
først vor Finansminister,
han var en Smule bister,
og bagved ham sig lister
de andre Slag i Slag,
Tuxen og Bardenfleth og Sthyr,
Hage og Ravn, den gamle Fyr,
og saa i vor Regerings Slump
til Slut Justitsens Rump.

Og „Ravnen" først en Tale holdt
til Kongens gode Mænd,
saa bød den paa en Snaps og koldt
de syv Ministre hen,
og bad dem trofast virke
for Told og Krudt og Kirke,
ved Brændevinen lirke
og i Regeringen
huske paa Estrup Bussemand,
ej være bange for som han
at bruge provisorisk Lov,
i Fald der bliver Sjov.

Saa mødte frem de Riddersmænd
af By- og Bondeæt,
vi nikked' til Lars Dinesen,
hvem Højre ond har væ't,
vi bad ham om at tuske,
i Krog med Bojsen luske,
Reformerne forfuske
og køre Venstre træt;
saa et Par Ord vi falde lod
til Klaus, hvis Assenskæft er god,
til Rasmus Claussen et Citat
paa tysk vi holdt parat.

Og saadan kom de En for En,
og gratulerede,
hver Riddersmand med skæve Ben
og Dekorerede,
og saa blev Porten lukket,
men før de Lys blev slukket
en Skaal fik „Ravnen" drukket
med Slottets Tjenere,
Skaalen for det gemene Folk,
den Politik, som er en Tolk
for Fattigmandens Krav og Ret,
ja et Hurra for det!

En Professionals.

A.: Har Du hørt, at Petersen er bleven Afholdsmand.

B.: Er han —?

A.: Ja, men dog gaar han og kitter hver Dag.

B.: Gør han —?

A.: Ja, for han er jo Glarmester.

Da Petersen kom hjem.

Hun: At Du understaar Dig i at komme hjem Kl. 5 om Morgenen!!!

Han: Ja, ser Du, lille Kone, jeg vilde ikke forstyrre Dig, hvis Du maaske havde travlt med en lille Juleoverraskelse til mig!

Mellem Ægtemænd.

— Heldige Kantøffel, som er betroet Gadedørsnøglen!

— Ja, i det mindste om Dagen . . . men jeg maa s'gu allevere den hver Aften Kl. 8!

Bibellæsning.

Lille Karen (fortæller hvad hun har læst om Rebekka ved Brønden): Og Rebekka tog Krukken og sagde til Elieser: „Drik, og jeg vil ogsaa give de andre Kameler at drikke."

Uventet Svar.

Løjtnanten: Har Du afleveret Buketten? Hvad sa'e Frøkenen!

Oppasseren: Stakkels Blomsterhandler!

I Afrika.

Missionæren: Du vil altsaa være Kristen min Søn?

Negeren: Ja, Massa!

Missionæren: Hvor mange Koner har Du?

Negeren: Fire, Massa!

Missionæren: Men en Kristen maa kun have én Kone! Mærk Dig det min Søn!

Dagen efter.

Missionæren: Hvorfor udeblev Du fra Gudstjenesten i Aftes?

Negeren: Mig er allerede Kristen, Massa! Mig har kun én Kone. Mig har ædt de Tre!

Ved Aarskiftet.

Mel.: Juleaften, o hvor Du er sød.

Af det gamle Aar, som nu forsvandt,
fik vi Godt, men ogsaa Ondt iblandt.
Livet er ej altid lyserødt,
det er halvt med surt og halvt med sødt.
Det fik Højre føle som Parti,
dengang da det gik paa Frieri.
Højre bejlede til os, den Strik,
men en vældig Kurv af os han fik.

Aaret var for Højres Mænd fatalt,
thi i hver en Ting det gik dem galt,
mens vi havde Fremgang for vor Sag,
fik de Nederlag paa Nederlag.
Hvor vi stilled' os til Valgkamp frem,
drog vi stadig væk med Sejren hjem.
Højre maatte under Sorg og Graad
luske fra de kommunale Raad.

Stadig hvor vi agiterede,
vore Rækker sig formerede.
Interessen vaktes for vor Sag,
fler' og fler' sig slutted til vort Flag.
Vore Krav, som før var saa ilde hørt,
faar vi efterhaanden gennemført;
nogenlunde vi til Husbehov
fik en Ulykkes-Forsikringslov.

Meget i det gamle Aar er sket,
vi fik Sporvogns-Elektricitet,
og i Høst en Øst-Kystbanegaard,
som kan blive god til næste Aar,
og i lette Drosker man en Tur
kører efter Taksameter-Uhr,
og for blanke Sko i al Slags Vejr
sørger pænt et Korps af Frelsens Hær.

Fælt paa Ho'edet fik enhver Betjent,
og vi fik et Danmark-Monument.
Lille David, stor som Goliath,
blev fra Kirken til vort Raadhus sat,
der skal han dog ogsaa flyttes fra,
Lille David større Plads skal ha'e,
Lad os derfor haabe han opnaar
en fortrinlig Plads i dette Aar.

Af god Familie.

Skitse af Dorothea Gøbeler.

(Sluttet.)

Og nu er hun fri! Hele hendes Legeme strækker sig i den velgørende Følelse af at være fri. Det falder hende slet ikke ind at gaa til Malerisalen. Langsomt slentrer hun af Sted mellem de andre. Hvert Spor af Søvnighed er forsvundet fra hendes Ansigt. Hendes Øjne er aabne og store og har antaget et udfordrende Udtryk. Hun er i intet den undselige beskedne borgerlige Pige mere. Hun er Kvinden, der véd, at hun er smuk, Kvinden, der tilbyder sig for at nyde, Eva der er vaagnet, Eva, der søger sin Adam.

Og Adam er der — deres Blikke mødes i dette stumme Sprog, der straks forstaas uden Ord.

Han holder sig tæt bag ved hende, hun kan føle hans hede Aande. Hun véd, at der kun behøves et Tegn, en eneste Bevægelse, for at bringe ham til at nærme sig. Rent instinktmæssig slaar hun ind paa en mørkere Sidesti, og rigtig, der er han ved hendes Side:

„En smuk Aften, Frøken!"

„Aa — herlig"! Hendes brune Øjne blinker opmuntrende til ham, hun véd ikke selv, hvor fra hun faar Model til sin ny Rolle.

„Tør jeg ledsage Dem?"

„Hvis det kan more Dem . . . men jeg . . ." hun afbryder og griber efter et Støttepunkt, den lille Bro, de staar paa, er vaad og slibrig,

„Aa se . . . der var Du lige ved at falde!"

Hun staar som lamslaaet, det er virkelig Mo'ers Stemme, der taler til hende, og Mo'ers Haand, der bevarer hende for at glide ud. Og hvad nu? Hun kaster et sky Blik til Siden.

Men Ledsageren er allerede borte, og Mo'er har aabenbart intet mærket. Rolig skyder hun sin Arm ind under Datterens: „Det var saamæn godt, at jeg traf Dig Lucie: først bagefter faldt det mig ind, at Du ikke kan gaa her alene, det passer sig ikke for en Pige af god Familie!"

Lucie lader hende tale. Hun er igen ganske modløs, ganske Datteren fra det anstændige Hjem, stille og beskeden med søvnigt sænkede Øjenlaag, men medens hun skrider gennem den oplyste Park gærer og syder kun den ene Tanke i hendes Hjærne: „Aa, den forbandede gode Familie!"

I Ølhallen.

Gæsten: Opvarter, to Bajere! (Opvarteren bringer det forlangte.) Vent lidt! (hælder noget af Øllet i det ene Krus over i det andet, til dette er fyldt.) Se saa, hils nu Værten og sig, at i Dag har jeg faaet mit rigtige Maal, Resten vil jeg skænke ham!

Kaldede.

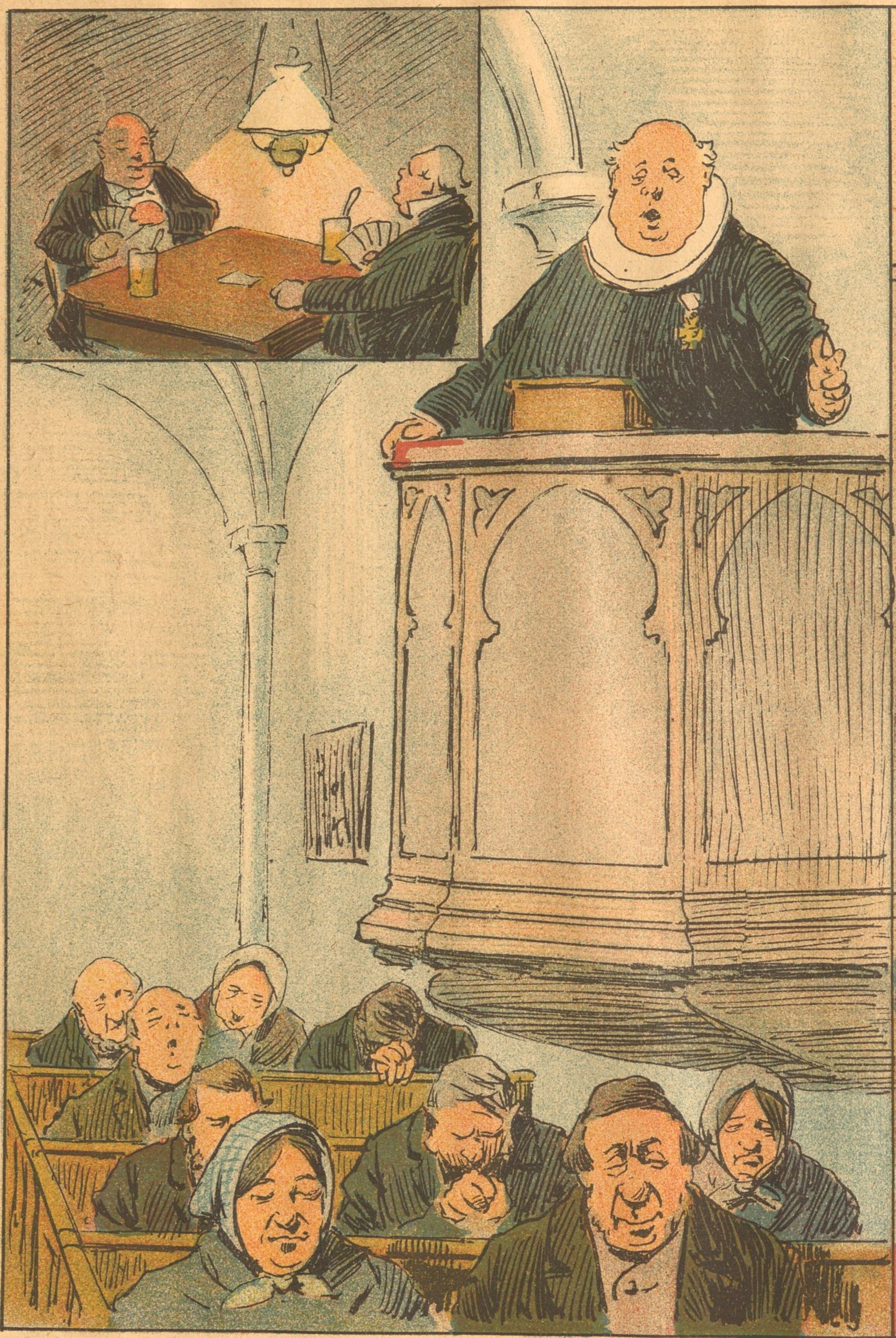

Udva

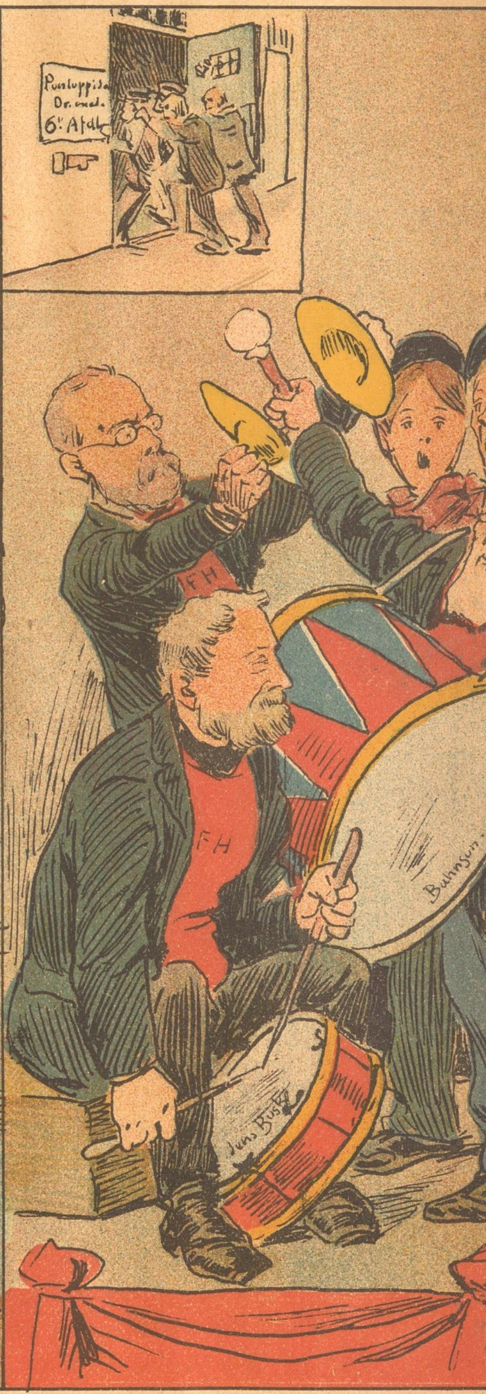

I Europa ere mange kaldede og faa udvalgte; men i K

lgte.

Frelste.

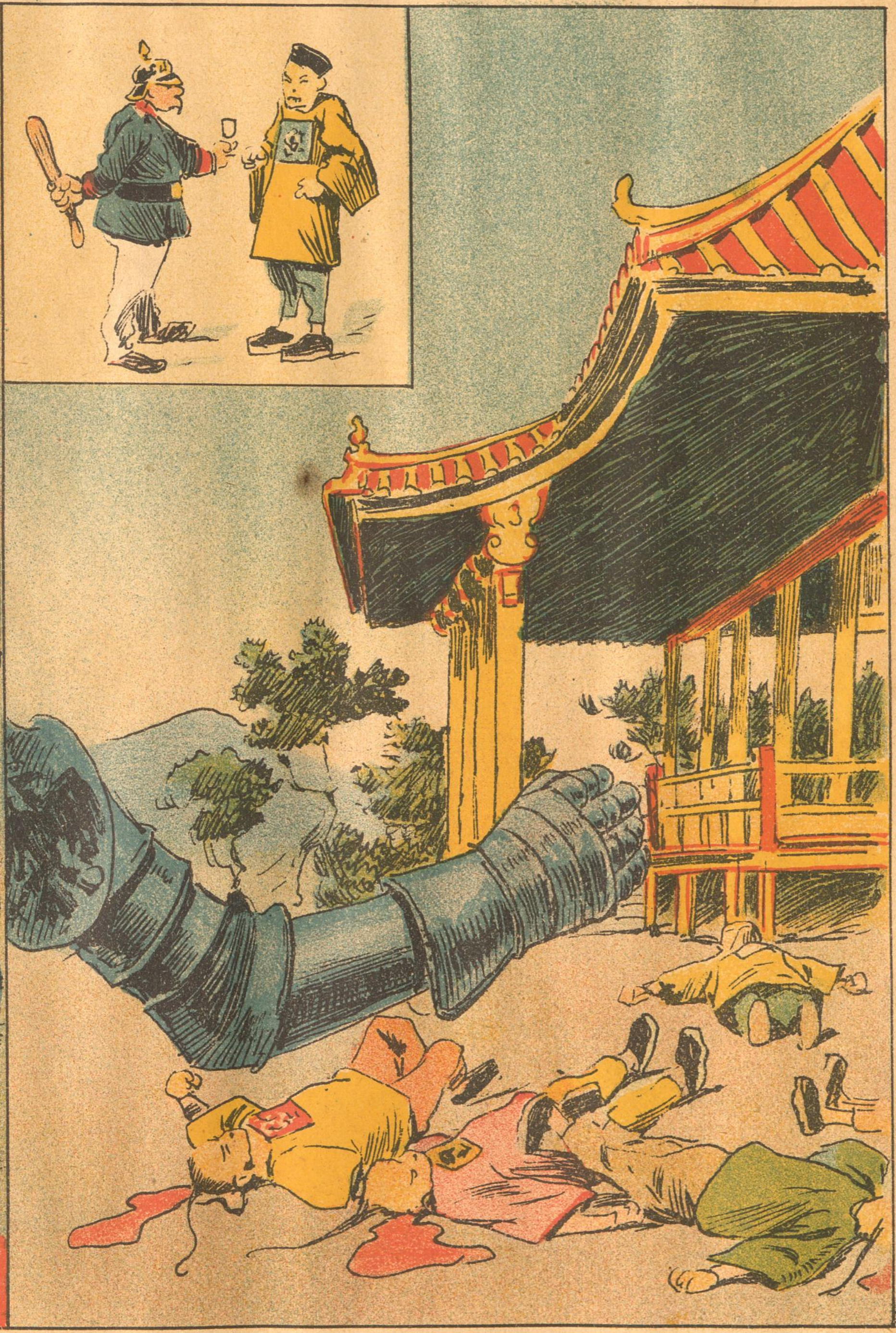

Kina prædiker Kejser Wilhelm Evangeliet for de Fattige.

KNALLERTER.

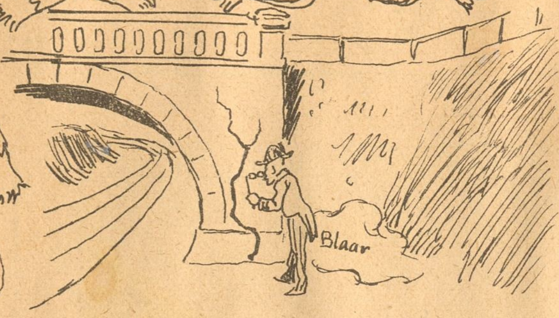

Moderne „Frimureri."

Forstaar man ret den Kunst
at bygge Viadukt,
man virker ej omsonst,
men stopper smukt
hver Revne Muren slaar —
med Blaar.

Surrogater.

Da Rump trak af med Cavlings Soldat,
var stakkels Schrøder lige ved at segne.
Men Østergaard var med sin „Kuba" straks parat:
„Maa jeg byde Dem en af mine egne!"

Keramik-mak.

Vi kender jo Sofus i Mimik
og Komik.
Nu kan man i hver Butik
se ham nok saa chic
i Keramik.

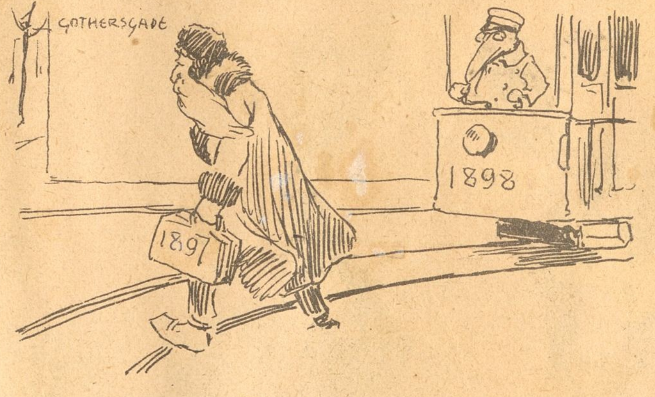

Finale.

Aaret gik ind med elektrisk Ballade
og ender paa samme Manér.
Hver anden Dag man i Gothersgade
Død og Lemlæstelse ser.
Men nu er Du færdig, gamle Fyr!
Dig hjælper ej Rump, ej Tuxen, ej Styhr.
Skynd Dig, 97, af Vejen. Smør Haser!
ellers **98** uden Skaansel Dig maser.

Hvorfor — fordi.

A.: Hvorfor er „Politiken" Organ for den allerhøjeste Oplysning?

B.: Ganske simpelt fordi den i Lørdags brugte ca. 1150 Linier i Anledning af det allerhøjeste Hofbryllup, mens den ikke kunde ofre en Linie paa Lockouten.

Forandret Retning.

— Det er svært, saa Nordlandsrejserne er kommet i Mode; Sveitz bliver tilsidesat og den arktiske Zone bliver foretrukken.

— Aa, det er bare en lille Variation; tidligere rejste man til Bjærgspidsen, og nu rejser man til Spitzbergen.

Censur.

Mel.: Vor gamle Karo —.

Vor gamle Schrøder, tynd, men høj,
han spidsed' sine Øren,
da Cavling iført Rejsetøj,
indtrined' gennem Døren.
Han sa'e: Her er Komedien!
og Schrøder greb begærligt den
og læste, og læste:
Naada da! naada da!
det er det, Folk vil ha'!

Straks Cavling fik sit Honorar
betalt i blanke Kroner,
han tændte sig en fin Cigar
og drog til frem'de Zoner.
Men Schrøder tog Komedien
og gik en Tur med den til Censor hen,
der læste, der læste:
Naaadada! naadada!
hvad er desse her a'.

Det Stykke skal Hr. Rump s'gu se,
hans Hjærte staar i Flamme
for Digterværker, naar han ve',
hvem der har digtet samme.
Med lette Skridt til Rump saa fro
gik Censor hen, og begge to
de læste, de læste.
Naadada! naadada!
laan mig Blyanten, hva'.

Til Schrøder kom Komedien
med et: Forbudt! tilbage
og Schrøder flød i Taarer hen
med samt sin Ægtemage.
Ja, Schrøder, slige Stød og Bump
gi'er Verden, naar man har en Rump.
Censuren, Censuren
bærer ej, bærer ej
Sværd forgæves, nej, nej.

Af en østrigsk Folkethingsmands Familieliv.

Fruen: Hvorfor græder lille Frants?

Pigen: Han kan hverken finde sin Trompet, sin Tromme eller sin Skralde — og jeg har nu i en hel Time forgæves søgt efter Ildtangen, Tragten, Rivejærnet, Tæppebankeren og Havesprøjten . . . .

Fruen (bebrejdende): Jamen, De véd jo, at min Mand er i Thinget i Dag, og skal bruge det altsammen!

For meget af det gode.

En Herre (der beser en Lejlighed): Er her Morgensol?

Værtinden: Ja, hele Dagen!

I et Landmandsmøde.

Foredragsholderen: Og saa, mine Herrer, er der Gødningen, den vil jeg særlig lægge Dem paa Hjærte!

Strø Sand paa.

Mel.: Bal i Haven.

Af Tyve hænges immervæk de smaa,
som stjaalet har for et Par lumpne Øre;
paa Vand og Brød de Stakler maa i Fængsel gaa,
de pr. Salatfad skal til „Vestre" køre.
Men naar en Højreredaktør saa rar
et Underslæb paa flere Tusind har,
saa hedder det: „aa lad den pæne Mand gaa,
for store Tyve maa man s'gu — strø Sand paa."

I Baadsmandsstræde hist paa Christianshavn
har Tuxen sig en hyggelig Kaserne,
som Sygdomsarnested den gør jo megen Gavn,
de Folk, som ligger der, kreperer gærne.
Om Eftersyn Kasernen Mælding faar,
„uventet" kommer det engang hvert Aar.
Paa Gulv og Trapper pjaskes der lidt Vand paa,
„Kontrollen" selv elskværdig vil — strø Sand paa.

Det gamle Aar til sine Fædre gik,
om hvad det bragte, har vi nu kun Minder;
de mange Sejre vort Parti i Aaret fik,
et Broderskabets Baand os sammen binder.
Vor Vej den gaar dog stadig mere frem
til Kamp for Lykken i de Tusind Hjem.
Naar Sejrens Palmer vi ad Aare kan faa
det Aar, der gik, vi sagtens kan — strø Sand paa.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En god Forklaring.

— Hvor her er dejligt, Mads Fisker! Men hvordan kan det være, at der altid er saa mange udgaaede Træer ved Fiskerlejerne?

— Det skal jeg forklare Dem, Frøken. Havfruerne lider nu saa umanerlig af Kløe i Huden, og naar en af disse Tyvetøse gaar ind om Natten og gnubber sig paa saadan en kristelig Gren, saa er den Fanden lyne mig „færdig med fyrre“.

— Gud, det havde jeg da aldrig tænkt mig!

Nr. 2.

RAVNEN

Søndagen d. 9. Januar 1898.

Mellem Veninder.

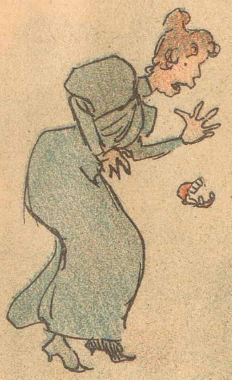

— Jeg drømte i Nat, at jeg havde mistet to Tænder — det betyder Dødsfald i Familien.

— Frygt ikke, Kære. Naar det er forlorne Tænder, har Drømmen intet at betyde.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Fa'r han var en Fiskermand.

Saa gik det gamle Aar sin Gang,
man drak og sang
den Nat saa lang,
imens Kines're futted',
med Pisk Professor Matzen gik,
han fulgtes hjem af Frederik,
som havde brugt alt Krudtet,
forlængst før Aaret slutted'.

I Odense den Nytaarsnat
gik Festen glat
men endtes brat
ved Sprøjtens tykke Straale.
Saa hele Glæden blev til Vand,
nu gaar Polisens Mestermand
og hører Folket skraale:
det vil vi ikke taale!

Forleden Kongen med sin Hund
gik sig en Rund';
i samme Stund
hid en Elektrisk rokker,
og Hundens Rumpe fik et Stød,
Gud fri os, sæt at den var død:
Men nu skal, fy for Pokker,
Sporvognene ha' Klokker!

Hr. Ferslew med sit Trillingkuld
er ondskabsfuld,
med Smæld og Smuld
han Klausen overdænger,
det volder Højre Kval og Vé,
at vi tog Statsarbejderne
just nu, da Højre trænger
og fælt med Ho'edet hænger.

Tilstrækkeligt.

Onkelen: Hvor mange Lærere underviser i Din Klasse, Poul?

Poul: Tre.

Onkelen: Hvad hedder de?

Poul: Det véd jeg ikke. Vi siger bare: Ham, der gi'er Lussinger, — ham der bruger Spanskrøret, — og ham, der lader sidde over.

Ved Aarskiftet.

Man holder sig helst inden Døre
i vort lille, kuldskære Land
og kitter hver Sprosse og Aabning,
saa mange man evner og kan.

Man skutter sig bravt for hver Luftning
og lukker hermetisk sit Bur
og bander, i Fald man faar Snue,
sin „higende Friluftsnatur“.

Saa sætter man lunt sig i Krogen
og plejer med Omhu sit Huld,
og angrer sin Fanden i Voldskhed
og præker Fornuft for sit Kuld.

Da kan det en Aften hænde,
naar Aaret lakker mod Hæld,
og Dagen — dets sidste — er blegnet
bag Skyernes takkede Fjæld,

at En i den lyttende Skare
af Troende Stuen fuld,
rejser sig hed i Kammen
og sparker sin Skammel omkuld.

Han føler sig nær ved at kvæles
og støder Vinduet op;
bag ham en skrattende Stemme
hoster et arrigt: Stop!

Han stryger fra Panden Haaret
og drager sin Aande dybt,
og føler sig som en Fange,
der sprænger den kvalme Krypt.

Stjærnerne blinker deroppe
som Sølv paa det dunkle Hvælv;
han skuer vidt ud i Natten
og taler hen for sig selv:

— Du, Nyaar, som gryer der ude
i Øst om faa Timers Tid,
gid med en Storm Du komme,
en fejende, stærk og strid.

En Storm, som kan Ruder splintre
og lufte i Stuerne ud,
lad være, den blæser Parykken
af selve den gode Hr. Gud.

En Storm, der kan Verden ryste
og slaa det Hele i Kvag, —
og som ej stilner af, før det gamle
Samfund er hjælpeløst Vrag.

Da vented' ej ligegyldig
man Midnatsklokkernes Bud:
„Nu skyder i Mulm og Mørke
Tidens Stamme et Skud.“

Da trak man vel ej paa Skuld'ren
af Midnatsklokken, der slaar.
Da — først — var det værd at sige;
Velkommen, Du nye Aar.

Ingen Frokost.

„I Dag kan jeg ikke give Dig noget med, min Dreng. Jeg har ikke Brød i Huset. Du maa se, at holde det ud til Middag.“

Moderens Stemme skælvede. Hun vendte Ryggen til den Lille, for at han ikke skulde se hvorledes Taarene løb hende ned ad de udtærede Kinder. Hun havde kunnet skrige højt af Smærte hver Gang, naar hun maatte sende Barnet i Skole uden at give det et Stykke Brød med. Men, hvad hjalp det? Dermed skaffede hun jo intet Brød; og Brød havde det kun altfor ofte manglet paa i den sidste Tid, uagtet hun fra den tidlige Morgen til sent paa Aftenen sled i det ved Symaskinen. Fire Munde, selv om de endnu kun er smaa, kræver ikke saa lidt Mad, naar de skal være mætte. Og om en fattig Enke end tænker nok saa lidt paa sig selv, rækker det dog ofte ikke til.

Den Lille modtog temmelig fattet Moderens Meddelelse. Langsomt drak han den varme Kaffe, gav sin Moder et Kys og sprang ned ad Trapperne. —

„Sofus! Hvad glor Du stadig ud af Vinduet efter?“ tilraabte Læreren Syerskens Søn. „Kan Du ikke høre efter? Griber jeg Dig endnu en Gang i Uopmærksomhed, saa stiller Du Dig op her ved Kakkelovnen.“

Truslen gjorde kun liden Virkning paa Drengen, tre Minutter efter svævede hans Blikke igen i Retning af det store Vindu. Bare det var Middag, tænkte han. Mon Moderen vilde lave Sulevælling paa Flæskeben? Den holdt han saa meget af. Og Brød til, meget Brød. Havde han dog bare nu et lille Stykke Brød, en Bid, bare en ganske lille Bid.

„Stil Dig hen ved Kakkelovnen, Sofus. Skam Dig at være saa uopmærksom.“

Der var dejlig varmt ved Kakkelovnen. For lidt siden frøs han ogsaa alt for meget . . . Maaske fik han kun Kaffe til Middag. Det var ham ligemeget, naar bare han fik et stort Stykke Brød til. Aa, bare det var Middag! . . .

„Du kan heller ikke Din Lektie, Sofus. Det er Følgen naar man er saa uopmærksom i Skolen. Lad det ikke ske oftere! Skam Dig!

Drengen forstod næppe, hvad Læreren sagde. Naar han bare først havde spist til Middag, saa skulde han nok være flittig, saa skulde han nok svare paa alle Spørgsmaal. Han havde læst hele Eftermiddagen i Gaar. Men nu var der saa tomt i hans Hoved. Hun kunde sove, sove lige til Middag. Naar han saa vaagnede, vilde han spise sin Sulevælling eller drikke sin Kaffe og spise Brød til, en rigtig tyk Rundtenom.

Du staar jo og sover, Dit dovne Asen!“ lød pludselig Lærerens strænge Stemme. „Hold Gluggerne aabne og hør godt efter, Det raader jeg Dig!“

Barnet blev helt vaagen, stirrede paa Læreren med store, udtryksløse Øjne og havde vel begyndt at græde hvis han ikke i samme Øjeblik igen var kommet i Tanke om Middagsmaden. Dette bevirkede, at han smilede fornøjet hen for sig,

(Sluttes.)

Pr. Telefon.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Lad dadle Edison hvo vil,
jeg vil til hver en Tid ham forsvare.
Hvis Telefonen ej var til,
hvorledes skulde man sig klare.
Man spør' i Øst, faar Svar i Vest
og skaanes for at se Personen. —
En Passiar gaar allerbedst
igennem Telefonen.

En lapset Jon gør vældig Kur
til Pengematadorens Datter.
Hun svarer med en Mine sur:
Henvend Dem til min kære Fatter.
Men Fatters Støvlehæl er slem,
af Frygt for den, saa tænker Jonen:
Du kan Dit Spørgsmaal stille frem
igennem Telefonen.

En ellers sober Ægtemand
har truffet paa et Par Bekendte;
de nyder meget, kun ej Vand
mens Mo'er med Middagsmad maa vente.
Et Ord hun maa ha'e absolut,
men Næsen er saa fin paa Konen.
Allright! — Hun kan ej lugte Sprut
igennem Telefonen.

Hr. Sølle er paa Basse vred,
thi Basse har fornærmet Sølle,
og nu skal Basse ha'e Besked,
men Basse er en rædsom Bølle.
Bedst Sølle ham i Tale faar
ved Hjælp af Telefonstationen;
thi Sølle véd, at Basse slaar
ej gennem Telefonen.

Pr. Telefon man sender Bud
og med det samme har man Svaret,
man spøger og man skælder ud
og alt i samme Stund er klaret.
Dog kan man ej at vide faa
hvor Hr. Andrée er med Ballonen —
Nej, det faar man ej Rede paa
igennem Telefonen!

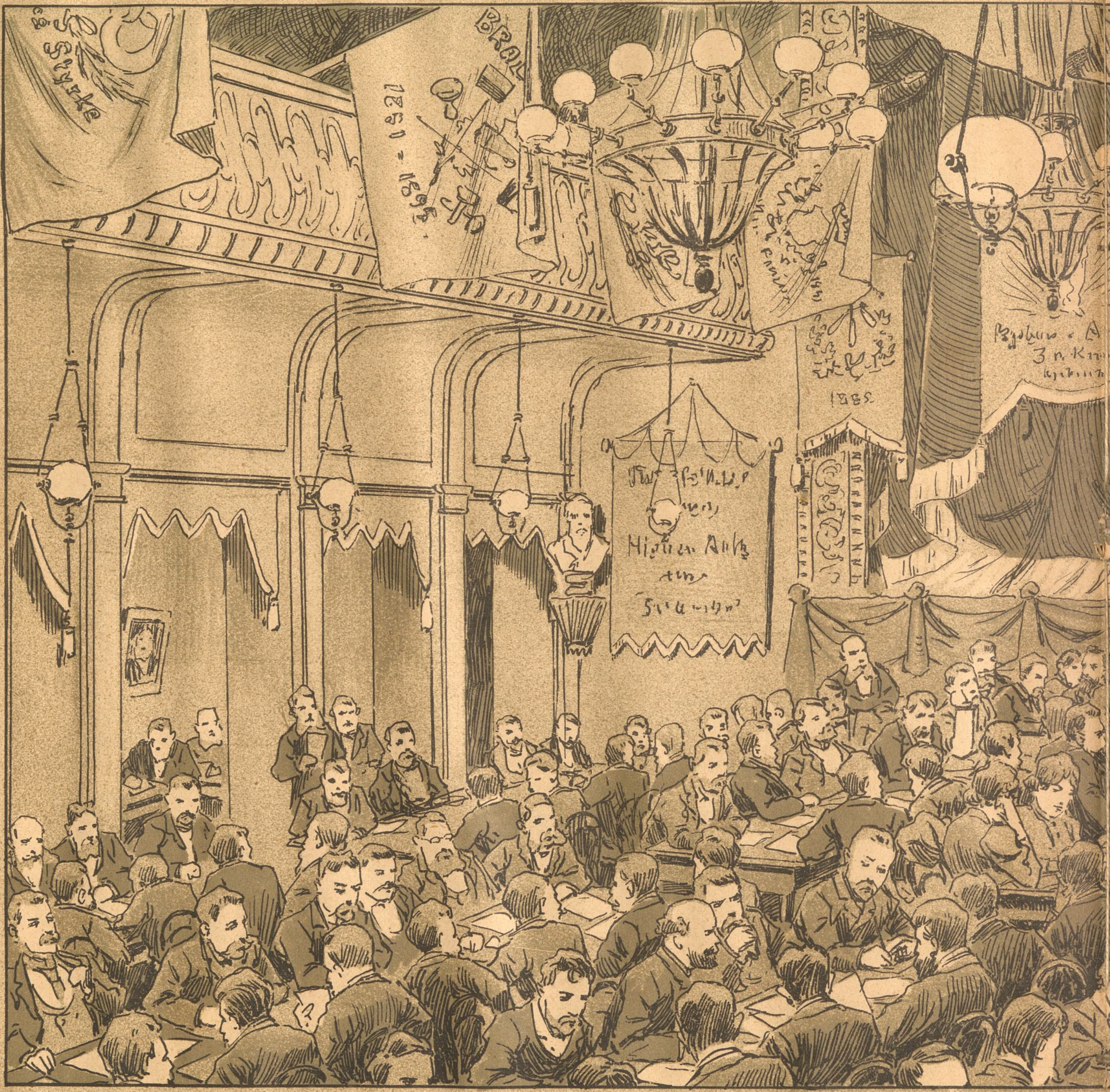

Det store Arbej

Folkets Hus.

der-Parlament.

Januar 1898.

I Farten.

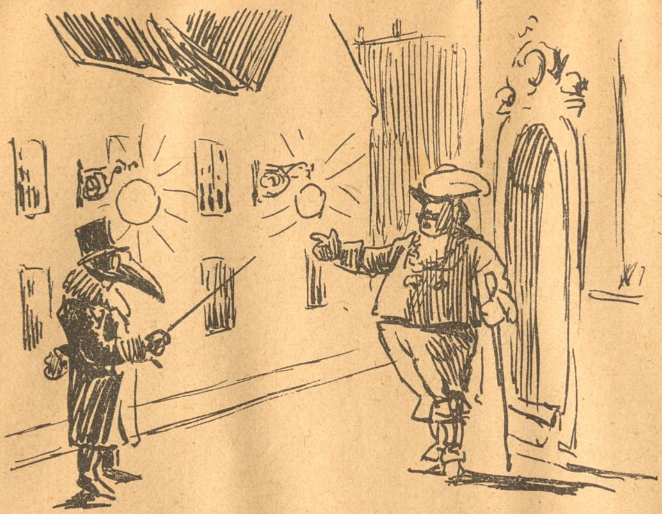

Nytaars Nat.

Chr. 4.: Ha! Hvad er dette for Kogleri?
Ravnen: Elektricitet! Vi kører ogsaa ved Hjælp af denne Kraft. Følg med til Gothersgade, saa kører vi lige forbi Rosenborg. — Chr. 4.: Guds Død! Og det vover I? Vagt! — Ravnen: Rolig, gamle Herre, ellers kommer Betjenten og trækker Dem paa Stationen. Eugen Petersen kan ikke li'e, at Folk render om paa Gaden i Maskeradetøj. — Chr. 4. (haabløst): Raader en Eugen Petersen nu i Danmark, saa Farvel, København. (Forsvinder i Rundetaarn.)

Klokken, der sank —

Den nye Jæger-Kafé.

Den gamle Hr. Hjort og den unge Daa til Jæger-Kaféen søger.
Hvorledes det dem der monne gaa engang i Sagnene spøger.
Jægerne griber dem an paa Stand med Skud og skarpe Knive,
Det rygtes over det ganske Land, at Ingen mer er i Live.
Hallali!

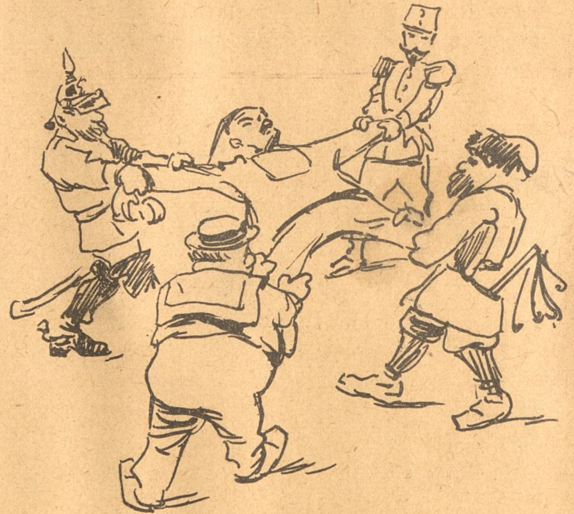

Rejsen til Kina. (Ny Indstudering.)

Kor: Naar hver ta'er sit — Halløj!
saa ta'er jeg mit — Ohøj!
saa faar de andre Lamperøg —
Fy, føj!

Kaffesladder.

Fru Skade: — Og Tak for det Gamle! Ja, det vil jeg nok si'e, min Kære, det er Enden paa Melodien alle Vegne, hvor man kommer, og jeg kunde saamæn hver Gang ha'e den største Lyst til at si'e: ingen Aarsag! For hvis det gamle Aar har været saa slemt, som det er malet af i Bladene og som de Handlende og alle Mennesker klager over rundt omkring, saa er der jo ikke no'et at takke for andet end at vi lykkelig og vel har smidt 97 ned a' Trapperne og faaet det ekspederet uden Returbillet, og jeg haaber, at man ved Folkethingsvalgene anvender samme Praksis overfor de kasserede Rigsdagsmænd, for det gaar med dem som med Tjenestepi'er: det er snavs at ta'e dem igen, naar de først er skiftet, men Folk er alt for ofte bange for at bekende Kulør; de synes, at det er rart sommetider at sejle under falsk Flag og aner ikke, hvor grimt det er. Saadan, maa De vide, var der forleden en rigtig pæn Familie, som saa forfærdelig gærne vilde se Farinelli og de Konservatives Avisfrieri, eller hvad det hedder, men der var ingen Verdens Mennesker, der maatte vide det, fordi der er Sorg i Familien, og derfor skulde de absolut ha'e Pladser, hvor ingen kunde se, at de morede sig ganske brillant — mens de „sørgede". Men anbelangendes det gamle Aar, skal det dog ha' den Ros, at det skaffede Arbejderne et godt Tag i de Fattiges Kasse rundt om i Landet, det er saa rart at være med til at bestemme, hvordan Pengene skal anvendes, som jeg altid si'er til Skade, naar han fisker efter Lommeskillinger i min Sparebøsse, men begribeligvis er 'et ikke nok med de Fattiges Kasse, vi maa osse ha'e Nøglen til de Riges Kasse, som de holder saa meget af at kalde Statskassen, og ligeledes kan jeg saa rigtig godt bifalde, hvad „Argus" foreslaar i „Social-Demokraten", at vi Pantelaanere skal være Dommere og afgøre, hvem der skal indløse de Fattiges Tøj. Lad bare de Rige komme til mig, jeg skal nok konfirmere dem. Jeg skal spille op for dem saadan, at de glemmer at gaa til Kaffekoncert i „La Scala", som just ikke tegner til at bli'e en stigende Skala, men maaske lykkes det alli'evel Frue Wiehe at gøre det til et nymodens Charlottenborg, medens Cirkus Variettens gamle Venner drejer om ad Hr. og Fru Linnésgade. Der bli'er endda glade Københavnere nok til at fylde Arenaen, der præsenterer sig som en vellykket og munter Afveksling til de alvorlige Genboer „Holckenhus", „Helmerhus" o. s. v., og jeg synes derfor, at Arenaen bør hedde „The Hilmers Hus". Tak for Kaffe!

Klokken, der kom —
Hvilken Fryd er min Lyd,
den kan Hjærtet røre,
kan den ej? —
Beboerne i Gothersgade: Nej, nej, nej.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Frk. Fägerskjöld.

Det mærkelige Vidne fra Giftmordprocessen mod Kammerherreinde Taube i Sverrig.

Nr. 3.

RAVNEN

Søndagen d. 16. Januar 1898.

Opdaget.

— Stop, smukke Maske, jeg kender Dig!
— Vist gør De ej. Men jeg kender Dem.
— Hvem er jeg da?
— Aa, gaa væk, Peddersen! Det er jo Dem, der skylder for en hel Maaneds Vask henne i Vaskeriet, hvor jeg er.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og derfor skal han i Avisen.

Grossereren Hage som Ordfører staar
og taler „Sorgenfri“s Have,
saa stemmer de Venstremænd, Prinsen han faar,
to Slotte — er Venstre af Lave?
Regeringsparti! ja det kunde nok ske,
men sæt det blev Enden paa Legen,
:,: at Sorgenfri bliver til Sukkenes Allé!
for Venstre er gaa't over Stregen. :,:

Skal Prins Numer et, ja saa skal paa det Lav
da Prins Numer to ogsaa ha'et,
det mener nu Asger er „Tidens Krav“,
ta' væk Folk, imens I kan ta'et!
Hvis Socialisterne Tøjlerne fik,
saa fik vi s'gu intet af Stegen,
:,: de Asener lavede vist Republik,
og det var s'gu langt over Stregen! :,:

Den kære Hr. Rump er en brav Kammerat,
han Ignotus skarpt censurerer,
mens Hedemann tamper vestindisk Soldat,
og Hagemann fælt ignorerer.
For Fanden i hede — — en Hage har alt,
St. Croix er endnu vores egen,
:,: Censur og lidt Rotting, skrig ikke Gevalt
om Rump ogsaa slaar over Stregen. :,:

Hr. Bardenfleth er dog en kunstig Person,
han slaas med al offenlig Mening,
for tænk Dem nu bare vor Bytelefon
med Sjællands skal gaa i Forening,
lad rulle Marie, er B. Aktionær?
hva' ba', sa' De no'et, aa hold Kajen!
:,: ring a' lille Bardenfleth, hold Dig især
tilborlig i Afstand fra Stregen. :,:

Selv Venstre har ondt ved at holde sig rank,
naar Tuxen om Forterne snakker
og lover, at Tyskerne her skal faa Bank,
skønt Venstre det prutter og prakker,
bli'r Kontoen lige godt meget for høj,
vil Venstre dog ej stryge Rejen,
:,: aa Herregud, den Politik er s'gu sløj,
som ikke gaar lidt over Stregen! :,:

En Takkevisit.

En Oppositionsstudie.

Personerne: *Jens Busk.*
Prinsen.

Busk (sidder i sin Stol. Det banker paa Døren): Kum ind!

Prinsen (ind):

God Dag, Hr. Busk. Jeg kommer for at takke Dem. — —

Busk:

O! A be'r, Dæris kungælig', Højhe'.

Prinsen:

Dersom De, Hr. Busk, ikke havde gjort Deres Indflydelse gældende, kunde det maaske have været tvivlsomt, om Deres Parti. —

Busk:

No ja! — de' ka' jo gødt vær', te' de' int' va' goen saa glat, men — æ —

Prinsen:

Jeg havde ganske ærligt ikke troet, at den danske Opposition var saa medgørlig.

Busk:

Aapposisjounen, Dæris kungelige Højhe'. Jou! de' æ s'mæn di „mest loyal' Minnesker i hiel Lannet, i aal Fal' vi Radikaalere. —

Prinsen:

Ja, jeg ser det og det glæder mig i høj Grad Endnu en Gang Tak.

Busk:

O! A be'r. Hvis Dæris kungelige Højhed haar Bru' for en Par Slot' te', saa kum blot te' mæ. De' ska' aalti' vær' vos Radikaalere en Glæj aa stem' for dem.

Prinsen:

Mange Tak for Løftet. Jeg skal ved Lejlighed huske paa det. Farvel, Hr. Busk.

Busk:

Faaval, Dæris kungelige Højhed. (Følger bukkende Prinsen til Døren.)

Tæppet falder.

„Ravnen“s Spaadomme for Aaret 1898.

Vejret er i Begyndelsen køligt, senere varmere. Henimod Slutningen af Aaret daler Temperaturen igen.

I det stille Ocean opdages en Ø med Vilde. Kejser Vilhelm sender sin Broder Heinrich af Sted for at erobre Øen og slaa Befolkningen ned med sin pansrede Næve.

Den gule Race, truet ved sin Østgrænse af evropæiske Krigsskibe, vælter sig i ustanselig Flugt mod Vest. Tidlig paa Foraaret ankommer de første Hobe af Kinesere til Bornholm, Lolland og Falster og bliver fordelt blandt Agrarerne.

Der opfindes en Luftballon som kan styres. Den revner og gaar i Vandet.

Dronningen af England anskaffer sig en Cykle.

Medens Alle spekulerer paa at naa Nordpolen, kommer en Haandværkssvend paa sin Vandring uden betydelige Vanskeligheder til Sydpolen. Der er ikke Spor af Madam Andersen og han vender derfor tilbage for at begynde en Foredragstourné med Skildring af sin Rejseæventyr. Han tjener sig en Formue og gaar til Amerika, for at tjene en til.

Storken afskediges som Leverandør af „Smaafolk". Grunden hertil er den, at Storkefa'er ikke vil anerkende den nye Teori om Han eller Hun.

Valgrystelser rundt om i Kredsene. Mange Højremænd og Moderate dratter om af Forskrækkelse og bliver liggende paa deres Gærninger.

Gamle Jomfruer og gamle Krigsskibe daler i Pris.

Indsamlerne til Prinseslottet drømmer om Indstiftelsen af en Kristianitter Orden saa stor som en Mursten. At bære om Halsen.

Flere Dage gaar hen uden Jærnbaneulykke.

Jagter. Ædegilder. Hundredaarige Jubilæer, afbrændte Kvistetager og Sporvognsulykker giver ogsaa i den rolige Aarstid Bladene rigeligt Stof til Spaltefyld.

Fra Gaden.

— Du, Emilie, tænk Dig: Betty har sat sig for, kun at ægte sit Ideal.

— Hvem er hendes Ideal?

— Den første Mand, der frier til hende.

Kvinden

besidder to Vaaben, der altid bringer hende Sejr. De gør den stærkeste Modstander føjelig som et Barn. Og disse to Vaaben, som enhver maa føle, er Taarerne og Kysset.

I Farten.

Kan Du vente o. s. v.

— 98 begynder godt! Det lovede os nye Femkroner, og nu faar vi dem dog ikke. Det er, hvad vi kan vente. — Vi har jo ikke engang Raad til at lave et Par lumpne Halvtredsører!

Georg Lumbye.

Skønt de vil gi'e ham Afsked paa graat Papir,
han ej falder ud af Takten.
Maaske Enden paa hele Vrøvlet bli'r,
at han faar fornyet Kontrakten.

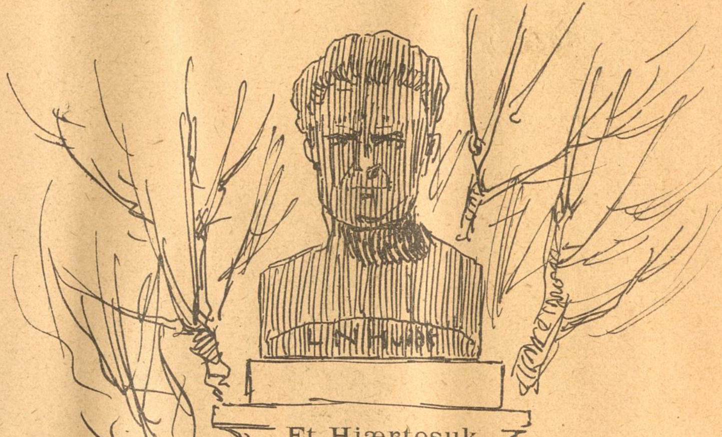

Et Hjærtesuk.

Koch vilde ej mig vaske,
før han troede, jeg er skør;
End ikke Strøm mig vilde pjaske,
jeg er li'saa sort som før!
Kære Strøm, det gaar ej an,
at gamle Hvidt er Morian!

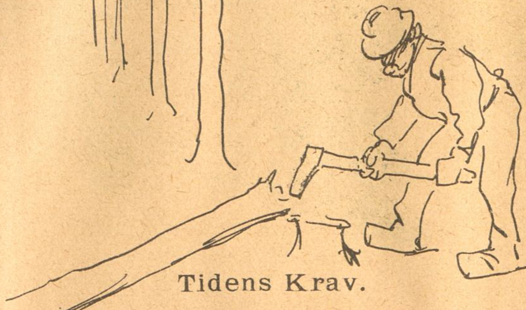

Tidens Krav.

Væk skal nu Træerne paa Gamle Kongevej,
til Øksen er jo hele Kliken.
Jo mere af det gamle, der gaar samme Vej,
desto før si'er vi: Leve Republiken!

I Kongens Have.

— Hør, Jens, skal vi til Dans paa Søndag?
— Ja, min Pi'e, har Du maaske Søm?
— Søm?
— Ja, Gryn, mener jeg.
— Gryn — hvad vil det sige?
— Naa ja, Krus.

— Hvad er det for Talemaader? Jeg forstaar ikke —
— Syle da!
— Jeg er lige klog.
— Aa, hvor Du er dum! Moneter!
— Penge? Nej, ikke en Øre.
— Saa bli'er vi hjemme hos Dig, min Snut!

I rette Tid.

Uldmanden: Skal det være et Par smukke Sokker i Dag?
Herren: Det er jo ikke mere end otte Dage siden, at jeg købte et Par hos Dem.
Uldmanden: Derfor spørger jeg jo ogsaa, om De ikke skal ha'e et Par nye.

Ingen Frokost.

(Sluttet.)

Læreren rystede paa Hovedet. „Drengen lader til at være langt tilbage i aandelig Henseende," tænkte han, mærkeligt, at jeg ikke tidligere har iagttaget det. Som man dog kan tage Fejl; jeg ansaa ham altid for at være ret opvakt."

I Frikvarteret led Sofus sande Tantaluskvaler. Næsten alle Kammeraterne tog deres Smørrebrød frem og fortærede det under Latter, Passiaren og Støjen. Foran ham sad en tyk, rødkindet Dreng i ridende Stilling paa Skolebordet, med sit Smørrebrød i den ene Haand og med et Æble i den anden Haand, og tyggede af alle Kræfter. Sofus' Blik hang ved Drengens Mund, som om han ventede paa at, der skulde falde en Bid paa Gulvet. Et Par Gange, naar den Tykke tog sig en dygtig Mundfuld af Smørrebrødet eller af Æblet, bevægede ogsaa Sofus uvilkaarlig sine Kæber. Hans Tænder løb i Vand. Vilde den Tykke dog bare give ham en Bid, en eneste Bid, bare en ganske lille Bid. Men den Tykke saa slet ikke paa ham, han bare lo, tyggede, skreg nogle Gange ind i den almindelige Larm og slingrede velfornøjet med sine korte Ben.

„Lad mig se, at Du aldrig tigger!" havde Sofus' Moder sagt. „Sult gør ikke godt, men tigget Brød smager bittert, det er værre end Gift. Bid Tænderne sammen, min kære Dreng, Du kan nok holde ud til Middag?"

Aa, men han var jo saa sulten. Maaske lod den Tykke ham bide engang.

Førend han endnu rigtig vidste hvorfor, var Sofus klatret op paa Skolebordet og sad lige overfor den Tykke. Han sagde ikke et Ord, men hans Øjne syntes at ville sluge Resten af Smørrebrødet og Æblet.

Den Tykke blev bange, holdt begge Arme højt i Vejret, saaledes som Børn gøre, naar en forsulten Hund snapper efter Brødet i deres Haand og skreg forfærdet: „Nej, nej, min Mo'er har udtrykkelig sagt, at jeg ikke skal lade de fattige Unger bide af min Mad! Jeg siger det til Læreren, hvis Du ikke straks gaar væk."

Skamfuld, som i en Drøm, krøb den stakkels Sofus tilbage til sin Plads, medens den Tykke gravitetisk spankulerede hen til den modsatte Ende af Klassen, af og til kastende vrede Blikke til Sofus, der saa frækt havde forstyrret hans behagelige Maaltid.

Den sidste Undervisningstime nærmede sig sin Slutning. I flere Minutter havde det banket og hamret i lille Sofus' Hoved, som om alle Kammeraterne trampede i Gulvet og dundrede i Skolebordene. Katederet med Læreren, Skolebordene foran ham med samt Drengene, kort sagt, hele Klassen drejede sig rundt om ham, bestandig hurtigere, i rasende Fart, og pludselig blev det sort for ham, mørk Nat over det hele . . .

Da han nogen Tid efter igen slog Øjnene op, sad han i Lærerens Stol. Denne stod foran ham med et Glas, halvt fyldt med Vand, og rundt om ham trængte hans smaa Kammerater sig nysgærrige frem, aller forrest den tykke Dreng.

„Befinder Du Dig bedre, Sofus?" spurgte Læreren. „Hvad fejler Du egentlig? Er Du syg, skulde Du have blevet hjemme."

„Jeg . . . jeg er jo ikke syg . . . Hr. . . . Hr. . . . , Lærer, jeg er bare saa . . . saa sulten!" — — —

Revolution i Odense.

Mel.: Komme, hvo som komme vil.

Odense jo, som bekendt,
ligger hist paa Fyen;
nyligen blev endevendt
næsten hele Byen.
Politiet rykked' ud
og slog løs, Du store Gud!
paa Borgerne de brave
tænk! med deres Stave.

Paa Flakhaven var den god,
Riise som en „Riese"
stormed' løs, slog ned for Fod,
blot han saa én fnise.
Hannem fulgte mangen Mand,
Hjælm paa Hoved', Stav i Hand;
de brave fynske „Kæmper"
Modet ikke dæmper.

Fjorten gamle Koner blev
saarede i Striden,
og har ikke Rok og Slev
kunnet røre siden.
Tred've Læredrenge smaa
maa med Stok og Krykker gaa,
formedelst at i Slaget
de ogsaa blev inddraget.

Bedsteborgere fik Klø,
saa det kunde batte;
tænk! der mastes pø om po
Tusind høje Hatte.
Alle Byens Ruder sprang,
Politiet Staven svang
og Sprøjterne gav Naadestødet af det Vaade.

Ja, det var et grusomt Slag,
værre blev Finalen;
da det gryede ad Dag
blodbestænkt var Valen.
Riise stak sin Knippel ind,
saa sig om med Blus paa Kind:
Nu hjem til Børn og Konen,
knust er Revolutionen.

Udkast til en Statue
for Politiassistent Riise i Odense, som brugte Brandslangerne og Stavene Nytaarsaften.

Statuen, der ved højtidelige Lejligheder kan bruges som Springvand, skal efter et sikkert Forlydende anbringes paa Flakhaven i Odense ved Siden af Frederik VIII.s Statue vis-à-vis Politistationen.

Sand i Nøglehullet.

Mel.: Og køre Vatten og køre Ved.

Mens man ved Nytaar gemytligt nok
paa Gaderne blev bombarderet,
paa Kongens Nytorv en Drengeflok
har den Elektriske generet.
Dengang man skulde tage Ladning ind,
saa stod man der bedrøvelig i Sind;
de Knægte smaa
hittede paa
at komme Sand i Nøglehullet.

Hvad de Smaafyre hin Aftenstund
paa Kongens Nytorv har bedrevet
er ved et flyve fra Mund til Mund,
i København et Slagord blevet.
Hvis Fatter kommer sent en Aften hjem
saa klarer han sig ganske ligefrem:
Jeg Skyld ej har,
det Porten var,
thi der var Sand i Nøglehullet.

Kasserer Thomassen rynker Bryn
og vender alle sine Lommer.
Han frygter for Kasse-Eftersyn
og hører Revisionen kommer.
At vise Kassens Tomhed gaar ej an,
i sin Befippelse fremstammer han:
Jeg Kassen ej
kan aabne, nej
thi der er Sand i Nøglehullet.

Fru Flot kan aldrig faa Penge nok
til Kjoler, Hatte, Handsker, Smykker
og Manden er kun et sølle Pjok;
han tier blot og sammentykker
Omsider maa dog Manden sige Stop:
„Jeg kan ej lukke Pengeskrinet op,
Nu er det slut
med det min Snut,
thi der er Sand i Nøglehullet"!

Hr. Vielfras efter en flot Dinér,
bestaaende af otte Retter,
faar Trang at gøre i Hast Entré
et Sted, som Du vel sagtens gætter.
Gesvindt han farer ned fra fjerde Sal,
snart ved sit Maal han staar, men hvilken Kval:
Tænk Døren han
ej aabne kan,
thi der er Sand i Nøglehullet!

Højeste Optimisme.

— Den Herre dèr med Guldbrillerne er en meget moderne socialpolitisk Forfatter.

— Sandsynlig altsaa Pessimist?

— Tværtimod, han er den personificerede Optimisme! Han regner det at betale Skat til Folkeforlystelserne!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Patienter.

Kina: Alt dette udholder jeg ikke; det bliver min Død.

Sultanen: Tag den med Ro, Gamle! Mig har man for mange Aar siden dømt til Døden, men jeg befinder mig alligevel ganske godt og jeg sætter endnu min Hat som jeg vil.

RAVNEN

Nr. 4.

Søndagen d. 23. Januar 1898.

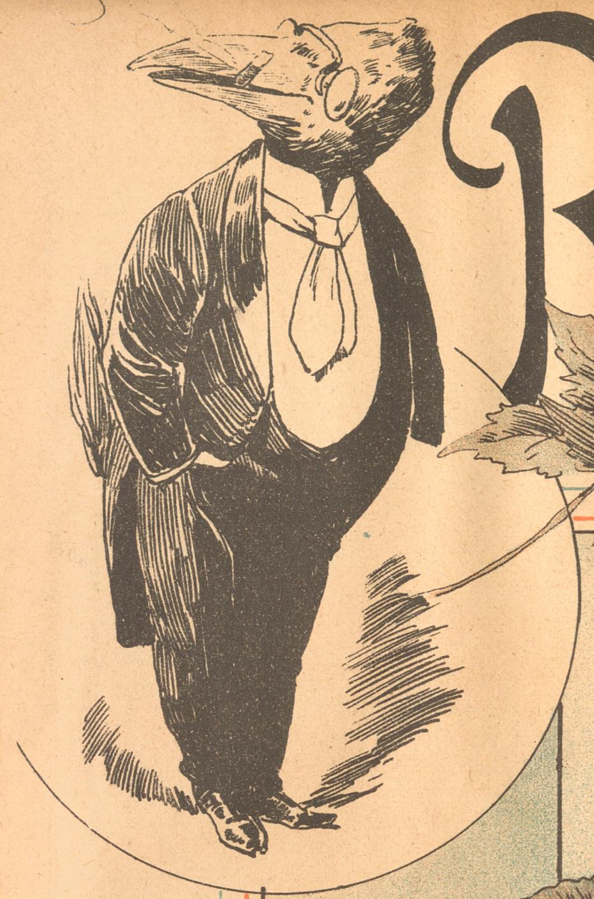

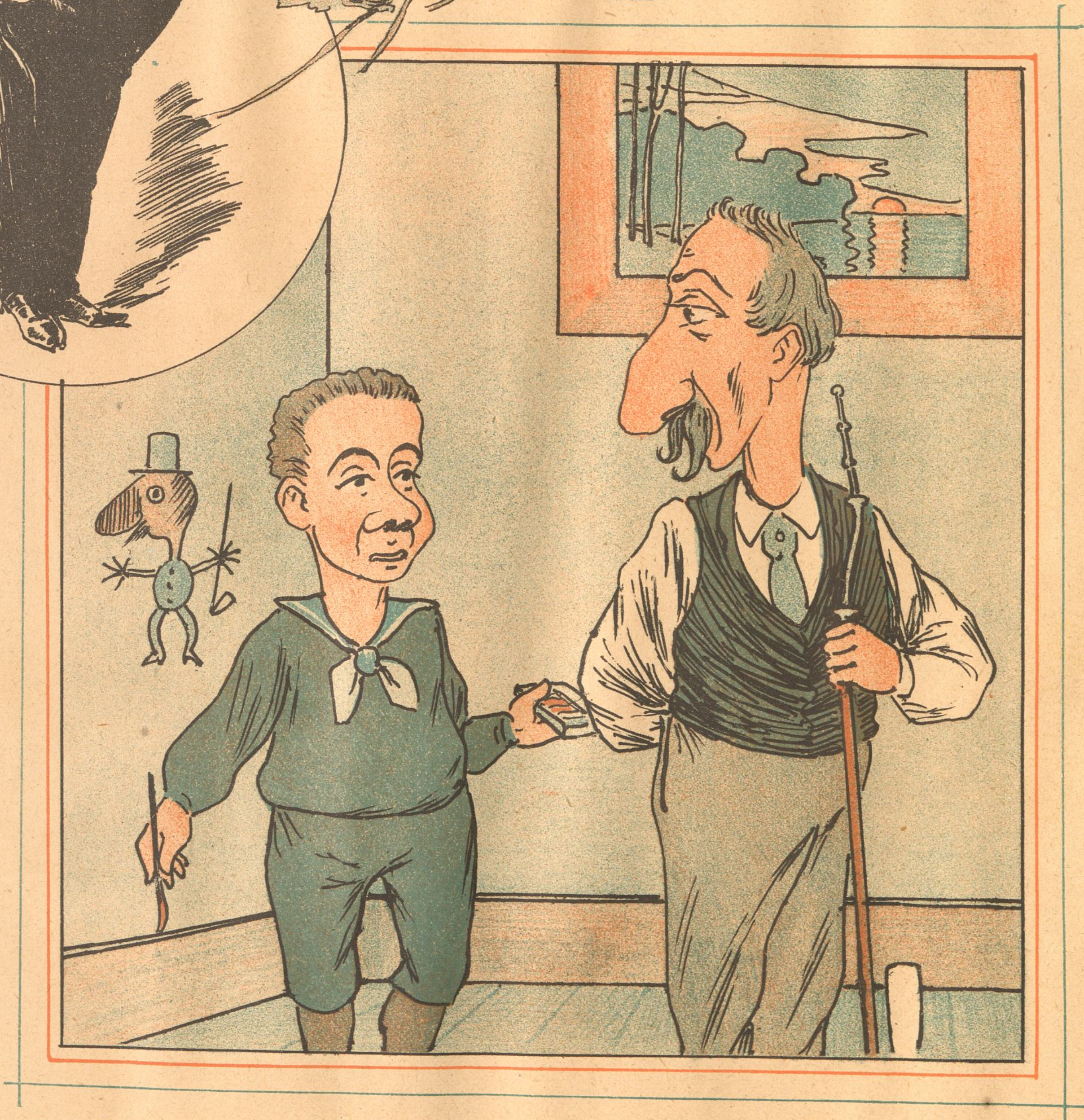

Faderen: Men, Dreng, hvad er det for en Marekat, Du har malet paa Væggen?
Drengen: Men, Fa'er, det skal jo være Dig.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Søn om Du vil i Verden frem.

I Thinget hejste Hr. Ravn sit Flag,
Hurra!
men Klausen skød, saa hans Skib blev Vrag,
Hurra!
saa kom Hr. Trolle s'gu i det samme,
han havde lige sendt hjem sin Amme,
han stor sig følte
og Thinget brølte
Hurra!

I „Santa Clara" en Mand sig skød,
Uha!
forinden Fyren dog Livet nød,
Hurra!
først paa Hotellerne smaused Raden,
røg Havanesere efter Maden,
og skød sig mættet
paa Toilettet,
ak ja!

I Frankrig raabes der op og ned,
Zola!
En svær' paa Dreyfus' Uskyldighed,
ak ja,
en Anden vil ha' alle Jøderne myret,
mens „Sablerne" lurer og vil gribe Styret,
Andelsboulangismen,
Kærdætskdespotismen,
uha!

Hr. Guldbrandsen er skam en prægtig Fyr
aa ja,
paa Tal har han ondt ved at holde Styr,
naa ja,
det gælder at værne om Venstres Ære,
det ømmeste Punkt er det her militære
til Ravn og til Tuxen,
den slipper s'gu Luxen
ej fra.

Prins Valdemar er blevet Kommandør,
Hurra!
til Siam han stikker med fuld Honnør,
Hurra!
han bliver vel borte de hundrede Dage;
men Tegner han agter at komme tilbage
og møde ved Sprøjten
og entre i Højden,
Hurra!

En lille Lejligheds-Sang.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

„Tidens Krav" tror Tiden kræver,
derfor den sin Stemme hæver
for en Prins og en Prinsesse
med en voldsom Interesse.
Den vil skaffe dem et Slot,
som bør være godt og flot. —
De bør i det mindste da
treogtyve Stuer ha'.

Største Stue, som der haves,
til en Riddersal bør laves,
dernæst laves en til Baller;
en til Brug for Karnevaller.
En skal staa til Asemblé,
en til Kaffe, en til The,
en til Røg og en til Fjas,
en til Spøg og en til Spas.

En bør være Ventestue,
en til Brug for Husets Frue.
En som kaldes Spisesalen,
en til Hvile for Gemalen.
En bør staa til Brug imens
Herren giver Avdiens;
en til Fruens Toilet,
og ved Siden af Kloset.

Man i saadant Hjem som dette
bør en Spillesal indrette;
en til musikalske Fester,
en til literære Gæster.
Et hvor Fruen sove kan,
et for hendes lille Mand;
et hvori de begge to
sove kan i fælles Ro.

Til min Skræk jeg maa opdage
ej en Stue er tilbage,
hvorfra skal man Plads dog hente
til de Børn som er ivente.
Lejligheden bliver jo
altfor lille for de to;
man bør være mere brav,
vil man følge Tidens Krav.

Revolverdrama i 1 Akt.

Personerne: Gaardejer Tang.
Hans, Peter, Christen } Karle.
Maren Kokkepige.
Handlingen foregaar i Salling.

Tang (staar i sin Gaard. Han er bevæbnet med Revolvere og Dolke.)

Hans (kommer hen imod ham):

Tag Jer i Agt, Husbond —

Tang:

Hvad! Truer Du, din Skurk? (Skyder ham ned.)

Hans (døende):

Tag Jer i Agt, Husbond, for Tyren, naar I kommer ind i Stalden. den er mandvollen i Dag. (Udaander.)

(ud fra Huggehuset. Han har en Økse i Haanden):

Hvad er her paa Færde —?

Tang:

Naa, Du vil anfalde mig med Øksen.

(skyder ham ned.)

Christen (ser ud af Loen. Han er skeløjet).

Tang:

Hvad! Skeler Du til mig? (Skyder ham ned.)

Maren (i Køkkendøren, raaber):

Hans, Peter, Christen! I skal ind og spise. — Husbond!

Tang:

Hvad! Siger Du, de skal spise mig.

(Skyder hende ned.)

Maren (dør.)

Tang (stikker Revolveren i Bæltet):

Jeg skal vise dem, hvem der er Herre her i Gaarden. Nu kan de have det saa godt.

(Tæppet falder af Forfærdelse.)

DE „HELLIGE“.

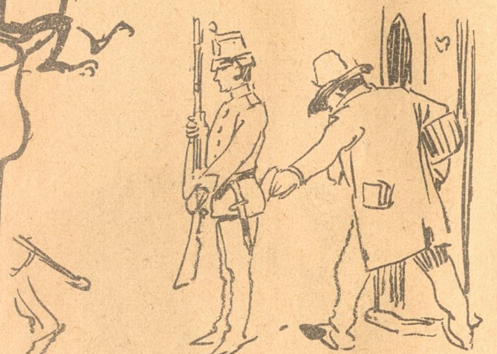

„De Hellige“ plager Folk værre end Lopper,
selv inde i Omnibusser de hopper.
Ja, naar Jens til Honnøren op sig stropper,
med „Traktater“ de hans Lommer propper.

Søger en Livstræt Glemsel og Hvile,
straks ses en „Hellig“ efter ham ile:
„Synder, stop lidt! Vil Du reddes, saa bed!
Ellers Du farer til Helvede ned!“

Naar Mennesket trænger til Ensomhed,
en „Hellig“ sagte paa Døren banker:
„O, Syndens Barn! Tænk paa Din Salighed,
husk, paa Lastens Veje Du vanker!“

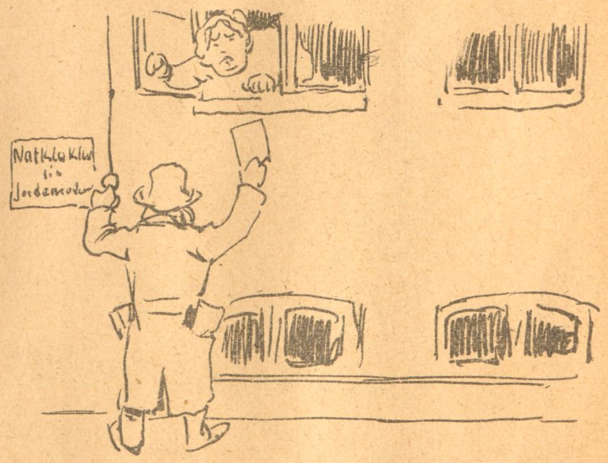

I Nattens stille Time en „Hellig“ lister hen
og kimer som en Gal paa Klokken.
„Vil De frelses?“ — „Hva'? er De dèr igen?!
Gid Pokker tage Dem og hele Flokken“!

— Vil Baronessen virkelig følge efter Baronen?
— Ja jeg vil, min Pige.
Tror Baronessen da, at der kunde ske noget slemt med Skydningen?
Næ, men med Bønderpigerne.

Nygift.

S v i g e r m o d e r e n: Nu er det vigtige Skridt gjort, Hr. Svigersøn; jeg haaber, at De i Fremtiden ikke gør flere dumme Streger.

S v i g e r s ø n n e n: Jeg lover Dem højtideligt, at denne skal være den sidste.

Fallit.

En Hverdagshistorie, efter det Tyske.

I.

„God Morgen, vil De krølle mit Haar?" Med disse Ord traadte en omtrent trediveaarig, efter sidste Mode klædt Herre ind i et af de fineste Frisørkabinetter i Hovedstaden.

„Maa jeg bede Hr. Baronen tage Plads," sagde Frisøren med et dybt Buk.

Baronen satte sig. Der var ikke meget Arbejde at gøre. I Spejlet fik Baronen Øje paa en anden Herre, der sad længere henne i Salonen. Ved sin Indtræden havde Baronen ikke lagt Mærke til ham. Den anden saa ikke op. Han læste i et illustreret Blad. Smilende udbrød Baronen:

„Hvad, De her, kære Tumlitz, det er jo en Evighed, siden man har set Dem!"

Den saaledes tiltalte saa langsomt op.

„Aa, er det Dem, hvorledes gaar det, Baronen?"

„Sløjt nok, Kære, sløjt nok. Her er fordømt kedeligt i Byen nu."

Han gabede.

„Hvor agter De at tilbringe Sommeren?"

„Ved Vierwaldstätter-Søen."

„Ah, altsaa ikke til et Søbad. De vil ikke bade?"

„De véd, naar man ikke mere er sin egen Herre . . ."

„Aa, det huskede jeg jo slet ikke paa. Hvorledes befinder Deres Forlovede sig?"

„Tak, Hr. Baron, udmærket. — Jeg siger Dem, hun lever som en ren Engel. Svigerfa'er er noget sær, men det maa man jo tage med i Købet. De forstaar? —"

Han gjorde en betegnende Haandbevægelse.

„Tag Dem dog i Agt, riv mig ikke Haarene af Hovedet — jeg har s'gu ingen at undvære," raabte han til den betjenende Frisør. „Giv mig heller noget af Deres Svovlpomade. jeg maa se at faa min noget medtagne Person fikset op. Alligevel ser jeg endnu ganske godt ud, ikke sandt, Hr. Baron?"

„Ganske statelig Figur," svarede Baronen, idet han klemte sin Monokle fast i højre Øje. „Frøken Kæresten kan endnu være ret tilfreds."

„Synes jeg ogsaa."

„Naar skal egenlig Bryllupet staa?"

„Véd ikke rigtig. I Juli, tror jeg. Svigerfa'er er løjerlig. jeg tror, han vil holde det udenfor Byen. han holder ikke af den megen Støj."

„Det var kedeligt. Saa bliver vi jo snydt for en glimrende Diner. Den gamle Hülsheim har jo Raad til dét, ha, ha, ja, han har s'gu Mønt, det er et godt Kup. De der har gjort, kære Tumlitz."

Tumlitz smilede.

„Men det har jo ogsaa sin gode Side, at vi gaar Glip af Dineren, mener jeg," fortsatte Baronen. „Man spolerer saa let sin Mave. Har i denne Vinter igen haft saa mange Forpligtelser, maa derfor til Karlsbad, ubetinget til Karlsbad, sagde Lægen mig udtrykkelig. Kender De Karlsbad? Kedeligt Hul. For at opmuntre mig lidt tager jeg saa et lille Svip til Ostende, dèr finder jeg det altid morsomst, der er nette Pariserinder dèr, kan De huske hende, den Lille, hvad var det hun hed, den Lille fra Français, vi kaldte hende altid *petite joujou* — sød Pige, Død og Pine, hvor var hun sød!"

(Fortsættes.)

Klausen og Ravn.

I Rigsdagen gik en Minister i Vand,
hans Haar de vare saa hvide.
Han havde nu boet paa det faste Land
i mange Herrens Tide.

Han havde ej set, at til Koffardis
var Sømandens Kaar ikke blide.
han paa sin Marine kun sætter Pris,
og det lod han Klausen vide.

Men Klausen, det er en forvorpen Sjæl,
han ænser selv ej Admiraler.
Han lader dem kalde sig ond og fæl,
og frit han fra Leveren taler.

Hvi skal vi ofre de Penge paa
den „schneidige" Løjtnantspire,
som næppe langs ad Dækket kan gaa
foruden 'pauletter og Slire.

Hvi skal vi ham opmuntre til at gaa
i Bedene for de „Civile",
der sejled' paa Havet til de var graa,
kan hænde de ti Tusind Mile.

Nej, lad os blot være her lidt endnu
og spare paa vore Skillinger;
Hr. Ravns sin Marine gaar ikke itu
til Trods for lidt færre Bevillinger.

Saa talede han og satte sig ned,
og Ravn faldt i triste Tanker.
Han var ikke død, for han snærred' og bed
og stamped' i Thingets Gulvplanker.

Kaffesladder.

Fru Skade: Det morede mig tidt, min Kære, naar jeg som lille Tøs hørte ældre Folk paa deres Kælderkøbenhavnsk snakke om, at Enkedronningen laa ude paa Sorgenfryd, og jeg ha'ede den Gang Ingen Forstand paa at den forkerte Udtale slet ikke var saa bagvendt endda, men i disse Dage, hvor Folk formelig slaas om at blive Slotsleverandører, og hvor Prinserne har nok med at spekkelere paa hvad for et Slot de helst vil bo i naar de alle sytten bli'er færdige, og hvor Venstre og Højre har lavet Rigsdagen om til en Slotskro, hvor Lakajerne drikker paa Herskabets Velgaaende paa Landets Bekostning, er det gaaet op for mig, at Sorgenfryd passer nok saa godt som Sorgenfri, for vel kan det tænkes, at saadan et Slot er et Opholdssted frit for Sorger, men det er jo bare en Fryd for den Person, der beboer det, men Folket, som skal betale det hele, har saamæn Sorgerne og alle Bekymringerne at plages med for at skaffe hvad der skal til, og nu skal jo osse Prins Carl bo i Amaliegade, som jo fra gammel Tid har været Kontrasternes Boldgade nemlig med fint Hof i Midten og den ene Ende og med den jammerligste Kvide og Elendighed, nemlig med Fødselsstiftelsen og Almindeligheden i den anden Ende, og i gamle Dage begyndte det allerede med Kongeligheden helt nede ved Hjørnet af St. Annaplads, hvor den gamle Landgreve — De véd nok ham, Gubernøren, der gav Georg Carstensen Fribillet til Tivoli — boede i Larsens Lokaler, førend han flyttede ind paa Amalienborg, men kan De saa se, hvad jeg sa'e for længe siden, at den vilde ikke gaa i Længden med at Maud skulde ha'e Trappetur sammen med Højesteret, for det kunde jo ingen regederlig Husmoder være tjent med. Ih, Du alstyrendes! Naar jeg tænker paa saadan et uendeligt Renderi der er hver evige Dag paa Højesteretstrappen af Assessorer og Advokater og Sagførere og Bladreferenter og Publikummere og Gud Fader bevares, saa vil jeg nok si'e, at hvis jeg var Prinsesse Mund, saa taalte jeg 'et min Sandten ikke en eneste Uge, men jeg vilde udenvidere si'e til Grækerkongen — for det er jo ham, der er Vært, véd De nok, — Hør nu engang, Deres Majestæt, vilde jeg si'e, dettehersens med Højesteret det taaler jeg ikke, og hvis det ikke fra næste Uges Begyndelse at regne kan bli'e saadan, at Koch, eller hvem der nu besørger de Dele, ta'er hele Trappeturen, saa er De nok saa venlig og gi'e os en Opsigelse, og i Mangel deraf skal De nok bekomme en fra mig og min Mand paa stemplet Papir. Tak for Kaffe!

Variation.

Rosen blussed' stærkt i Abrahams'es Have,
ivrigt sprøjtede den sorte Hær.
Folk var ved, Panik at lave,
Ring fluks meldte: „Der er ingen Skorstensbrande her!"

Moderne Ungdom.

— Er Din ældste allerede 20 Aar? Han maa da ha'e et flot Overskæg?

— Næ, men han har en pæn lille „Maane"!

I Kongostaten.

— Naa, Minko, hvorfor saa bedrøvet?

— Aa, jeg har mistet min bedste Ven!

— Hvor er han da bleven af?

— Han var altfor god for denne Verden, saa aad jeg ham, for at ikke en anden skulde æde ham!

Nyt Brækmiddel.

En ung Læge: Tro mig Frue, en stor Del af en Læges Helbredelseskunst beror paa det Indtryk hans Personlighed vækker. Min Tilstedekomst virker t. Eks. øjeblikkelig paa mine Patienter — —

Fruen: Vel navnlig i Forgiftningstilfælde?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Ammen.

Da Trolle paa sit første Togt mon drage
at føre Skib til Islands fjerne Kyst,
en Amme maatte ham didhen ledsage,
og trygt han vugged' sig ved Ammens
Bryst.

Men næppe landed han paa Island førend
det ægte Sømandsmod i ham kom frem.
Han jagede sin Amme fluks paa Døren:
„Nu er jeg Mand for selv at finde
hjem!“

Da jeg gjorde min første Rejse til Island som Chef for et Fartøj, fik jeg ogsaa en gammel Styrmand med som Amme, men saa snart jeg kom derover, sendte jeg Ammen hjem.
(Kapt. Trolle i Folketinget den 15. Jauuar 1898.)

Nr. 5.

RAVNEN

Søndagen d. 30. Januar 1898.

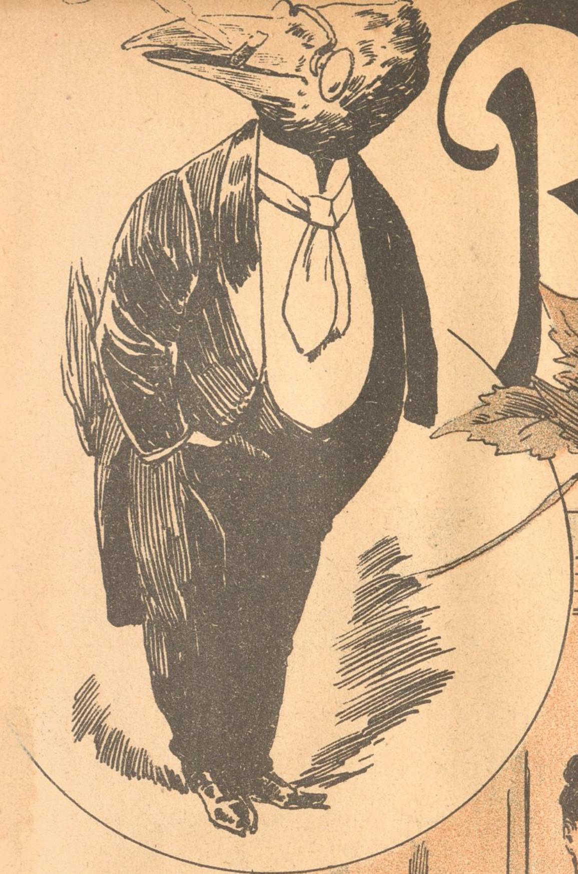

Nemt.

Den unge Frue: De har jo tjent i Restavrationer, Anna, hvorledes blev Kapunerne tillavet?

Pigen: Ganske simpelt, Frue. Vi tog en gammel Høne og stegte den i Smør.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Højre har sin svare Nød,
hvem vil la' sig stille?
Fredrik ligger som en død,
Scharling griner ilde.
Christmas gik til Siam hen,
hvor er Møller Eriksen,
:,: Florian og Hansen?
Gaaet bag ad Dansen. :,:

Foreløbig har man kun
faaet en Skruebrækker-
formand, gamle Fyr, Niels Lund
„Folkets Hus" ham trækker;
der skal staa et vældigt Knald,
Meyer med ham danse skal,
:,: saa han gaar fra Sansen,
rent ud bag ad Dansen. :,:

Pastor Heskjær gaar en Tur
ind til Sygehuset,
vækker dem, der ta'er en Lur,
bruger Spyttekruset,
savler op med Helveds Ord,
véd De, kære Hr. Pastor,
:,: De og ham med Svansen
ku' vist træde Dansen. :,:

Der har været Mytteri
blandt de Aktionærer,
Joachim i Tivoli
hjem dog Sejren bærer.
Lumbye vraget, Maalet fuldt,
snart ved Dirigentens Pult
:,: Joachim med Kransen
dirigerer Dansen. :,:

Nu vil Piper ikke mer',
Skeel vil ikke heller,
men der er nok ikke fler
som til Valg sig mælder,
man sku tage Scheibelein
han kan nok faa Udgangstegn,
:,: Højre ta'er nok Skansen
hvis han aabner Dansen. :,:

„Ravnen"s Udrugningsanstalt.

„Ravnen", der altid er paa Tæerne, naar det gælder om at hjælpe sine Medmennesker, har konstrueret et Udrugningsapparat til Brug for de smaa svagelige Stakler, der under Navn af Valgkandidater af og til ser Lyset i Højres Blade, men som oftest, i Mangel af den tilbørlige Livs- og Modstandskraft dør en ynkelig og tidlig Død paa Valgdagen.

I Apparatet, der er opstillet i Rømersgade 22, befinder sig for Tiden:

Niels Lund, uægte Barn af 13de Kreds og Arbejdernes Værn, — og Petrus Beyer, ufuldbaaren Livsfrugt af 3die Kreds og Højre.

De to smaa Stakler ligger stille hen; kun af og til forraader en vrængende Bevægelse med Munden, naar Ordet Opposition bliver nævnet, at der er en Smule Liv tilbage i dem. De bliver opammede af deres respektive Mødre og dagligt tilsete af Partiets Sygeplejerske „Højrebladet". Foreløbig er man dog forberedt paa kun at kunne holde Liv i dem til Valgdagen. Som Sygeplejersken forleden Dag i et ubevogtet Øjeblik sukkede, medens hun dæggede om de to sørgelige Misfostre:

De er dog alligevel for sløje.

Udrugningsapparatet vil om faa Dage faa en ny Beboer, nemlig et af 5te Kreds i Dølgsmaal født Barn. Det er en Selvfølge, at der vil blive offret det al den Pleje, det fortjener.

Vi opfordrer Folk, der interesserer sig for Sagen, til at tage Apparatet i Øjesyn. Særligt Socialdemokratiet vil have sin Fornøjelse deraf, naar det sammenligner de uhyggelige Skrantninger med sine egne kraftige og levedygtige — Valgkandidater.

Men man maa skynde sig. Længere end til Valgdagen lever de smaa Stympere ikke. Derfor garanterer „Ravnen".

Paa Kunstudstillingen.

— Hvad forestiller egenlig den nøgne Kvinde dèr paa Billedet?

— Det er Eva i Adamskostume.

Udflugt.

— Du maa ikke pine Fluerne, lille Hans!

— Aa, Fa'er, jeg gi'er dem jo bare Massage!

Forstaaeligt.

— Interesserer De Dem for „Faust" Hr. Baron?

— Hm, mere for Gretchen!

Hos Overpræsidenten.

Overpræsidenten (til Ægtemanden): Deres Skilsmissegrunde er ikke gyldige nok, og det er det bedste at De forsoner Dem med Deres Hustru . . . Har De noget at bemærke?

Ægtemanden (efter lang Betænkning): Jeg modtager Straffen!

Efter Baderejsen.

Nevøen: Naa, Tante, er Du tilfreds med Kuren?

Tanten: Aa, jeg er blevet et helt andet Menneske!

Nevøen: Saa er jeg vis paa, at Du ikke nægter mig et lille Laan?

I Bredgade.

(Natscene.) Politibetjenten: De maa forholde Dem rolig! Véd De ikke, at det er forbudt at synge paa Gaden om Natten?

Nattevandreren (i løftet Stemning): Undskyld, men jeg har virkelig ikke Raad til at leje Koncert-Palæet!

Den sande Grund.

— Nu har Mary allerede i seks Uger havt Undervisning i Cykling.

Hvad? I seks Uger? Den Cyklelærer maa være meget sløj.

— Næ — men meget sød!

I Farten.

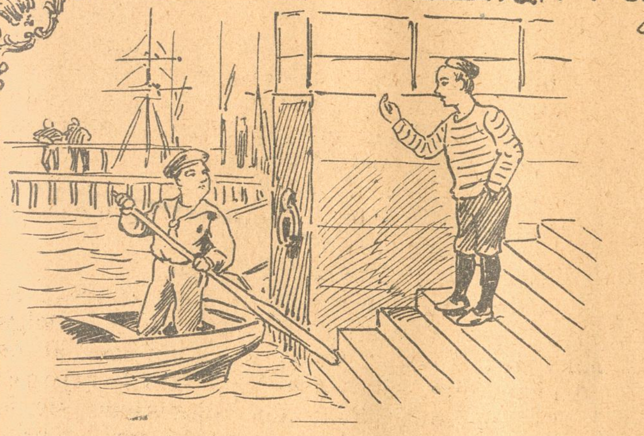

— Halløj, Valde! La me' sejle med!
— Gu' maa Du ej. Jeg skal over og mule Kineserne.

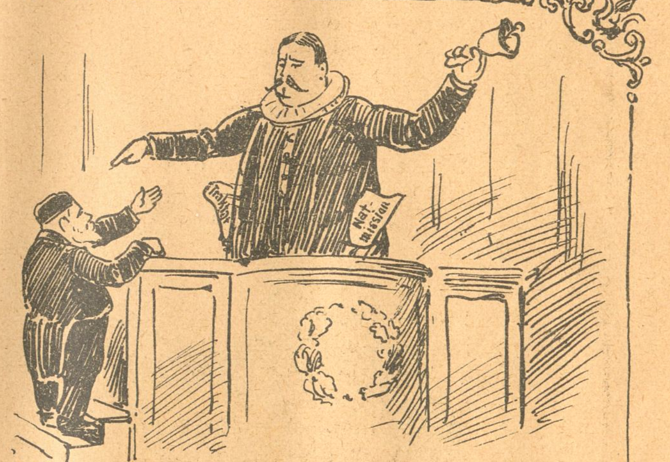

Hvis ikke Høgsbro passer paa,
det meget let saadan kan gaa.

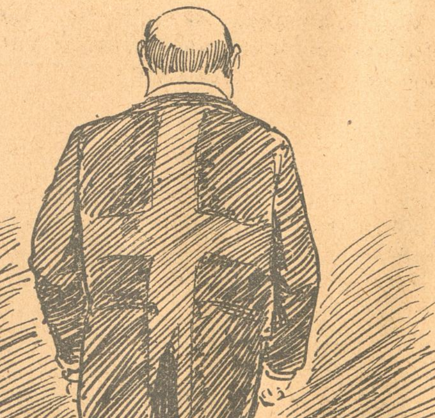

I Thinget det hænder ret tit
at man sig keder lidt.
Men Stemningen hæver sig blidt,
naar Alberti flager med Split.

Bladene skrev, at Schrøder var mat
og at Lindstrøm vilde ta' fat.
Men Schrøder melder med megen Vægt:
„Jeg spiller ud, og Trumf er „Klør-Knægt."

Konkurrence.

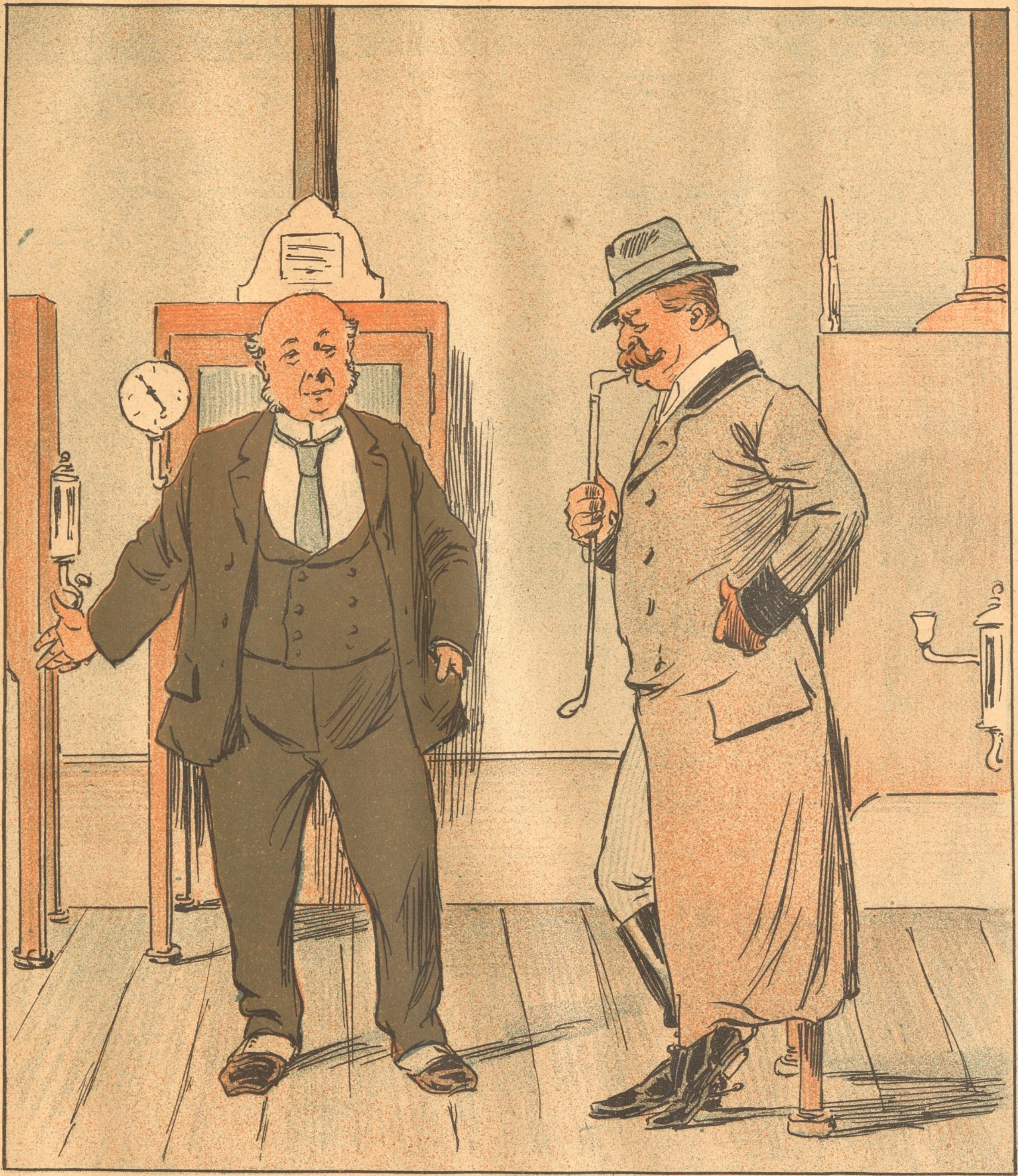

Fabrikanten: Hr. Baron, jeg kan paa det bedste anbefale Dem denne Rugemaskine.

Godsejeren: Jeg tror s'gu ikke, at Mutter derhjemme vil synes om den.

Maaske.

— Jeg vil gaa med Jer paa Langelinie; det vil se bedre ud, naar jeg ledsager Jer.

— Men, Moer, hvor Du er forfængelig!

Fallit.

En Hverdagshistorie, efter det Tyske.

(Fortsat.)

Grev Tumlitz svarede intet.

„Hvor spiser De i Dag?“ spurgte den utrættelige Baron.

„Det kan De nok tænke, hos Svigerforældrene.“

„Det er dog for galt! Hvem havde troet, at Grev Tumlitz, Residentsens første og gladeste Levemand, endnu kunde blive saa adstadig og eksemplarisk. Naa, til Lykke, kære Tumlitz, til Lykke. Paa Gensyn! Bring Frøken Kæresten min Hilsen; kender mig selvfølgelig ikke, desværre, desværre . . . .“

Baronen var færdig og rejste sig. Frisøren lod Børsten let fare hen over hans Frakke. Baronen prøvede sin høje Hat foran Spejlet, klemte Monoklen fastere og gik.

„Adjø, kære Baron,“ tilraabte Greven ham.

Denne Frisure varede længere. To Gange ugenlig lod han sit Hoved indgnide med Svovlpomade, for at vedligeholde sine knappe Haarrester. Engang havde han havt særdeles smukke Lokker, paastod han, men desværre kunde ingen af hans Venner huske det. Da Baronen var gaaet, satte Grev Tumlitz sig atter mageligt til rette i sin Lænestol og lod den med ham foretagne Procedure føre til Ende. Han var en statelig Person, i Begyndelsen af Fyrrerne. Hans Ansigtstræk syntes noget udlevede, det mørke Øje en Smule stikkende. I sin Ungdom havde han ført et vildt Liv og hurtig sat en betydelig Formue over Styr. Saa søgte han at vinde sig en ny Formue i Spil, tabte bestandig, og tilsidst saa han sig nødsaget til, som han kaldte det, at se sig om i Svigerfædrenes Land, for at ordne sine Finanser.

„Tjener, Hr. Greve,“ sagde Frisøren.

Hr. Greven lod sig børste af og gik.

II.

Grev Tumlitz tilbragte, som han i sin Samtale med Baronen havde antydet, en Del af Sommeren ved Vierwaldstädter-Søen, hvor ogsaa hans Kæreste og hans Svigermoder opholdt sig. Han boede i Beletagen i Hotellet Waldstädterhof, medens Damerne havde lejet en Villa i Nærheden. Greven vilde netop gøre sig færdig til Dineren, da der blev banket paa hans Dør. Paa hans „Kom!“ traadte en Kellner ind med et Brev, der nylig var kommet. Greven aabnede Brevet og læste det.

„For Pokker, man har da aldrig Ro!“ mumlede han mellem Tænderne. „Først plages man af alle de fordømte Kreditorer, og nu oven i Købet denne Historie, det er virkelig for galt. Det er den højeste Tid, at jeg gifter mig. Jeg kan dog ikke sige den Gamle alt, han lavede allerede nogle fæle Grimasser, da jeg begyndte at tale om eventuelle ubetalte Regninger. Men Hortense er aldeles forgabet i mig, og den Gamle kan ikke nægte sin Datter noget.“

Brevet, der nylig havde sat Greven i ondt Lune, lød saaledes:

„Hr. Greve! For sidste Gang opfordrer jeg Dem til at betale mig den til Barnets Underhold skriftlig lovede Sum. Svarer De ikke, saa overgiver jeg Sagen til Retten. I Deres nuværende Stilling vilde det næppe være Dem behageligt. Med Agtelse

Anna.“

(Fortsættes.)

Onkel sovned hen i Dødens Slummer,
tyve tusind arved' jeg kontant.
Rhinskvin, Østers, Pigebørn og Hummer
slugte snart fænomenale Summer,
til den allersidste hvid forsvandt.

Derfor ser I her et Sorgens Billed'
staa og fryse ganske infernalsk!
Derfor er min Vinterfrakke saa fillet!
Derfor slog jeg mig til Lire-spillet!
Gudskelov, jeg fødtes musikalsk!

Hulde Damer! Før mig Nøden rammed',
gik jeg stolt i Eders Kreds omkring.
Og naar da min Bøn fra Tungen flammed'
— ikke sjældent yderst uforskammet, —
nægted' I mig ingen — ingenting!

Ved Læge-Eksamen.

Professoren: Hvad anser De som den moderne Medicins største Triumf?

Kandidaten: At indkassere Honorarerne.

Snedig.

En Bekendt: Deres Butiksjomfru har altid rigelig med Lekture.

Konditoren: Ja, det maa jeg sørge for, ellers begynder hun at spise Kager af Kedsomhed!

Der har vi det.

— Kan De forstaa, at Sarah Bernhard kunde blive saa berømt?

Det er let at forstaa.

Hvorledes?

Der er jo Ingen, der kan se sig mæt paa hende.

Amerikansk.

Dommeren (til Anklagede): Hvad har De gjort?

Ankl.: Bare et lille Lommetyveri.

Dommeren: Det er ærligt af Dem, at De tilstaar, og derfor skal De slippe med en Bøde paa 20 Dollars.

Ankl.: Jamen, Hr. Dommer, jeg har kun 16 Dollars hos mig.

Dommeren: Godt, men hvis De ikke skaffer de manglende 4 Dollars til i Morgen Middag, saa kommer De s'gu i Brummen?

Den nyeste Opfindelse.

Mel.: Lad dadle Kvinderne hvo vil.

Opfindelsernes store Tid
man godt vor Samtid kan benævne,
hver Hjærne hænger i med Flid
og gransker efter bedste Ævne.
Ej nogen give vil fortabt,
thi alt maa findes intet, tabes.
Af det, som ej endnu er skabt,
bør ny Idéer skabes.

Fra Østrigs Hovedstad kom Bud,
at noget uhørt var ivente,
og Folk hinanden spurgte ud,
men ingen rigtig Sagen kendte;
kun vidste man, at sikkert nok
der noget ekstra skulde laves. —
Folk som Pasteur og Robert Koch
i Glemsel skal begraves.

En Ting, som var en Gaade før,
skjult bag Uvidenhedens Lagen.
En Ting, som gemtes bag et Slør,
nu skulde bringes frem for Dagen.
Og Mandens Navn er Dr. Schenk,
det Navn vil aldrig man forglemme;
de smaa Børns Køn herefter tænk
det kan man selv bestemme.

Herefter intet nygift Par
behøver nogen Tvivl at nære,
thi klogeligt de forud har
bestemt hvad Køn den Smaa skal være.
Den Ting kan være saare skøn,
naar bare Mutter vil som Fatter
at ej hun ønsker sig en Søn,
naar han vil ha' en Datter.

Der bli'er ej heller delikat
om der af Staden proklameres:
„Da Kvinden er en sløj Soldat
maa lutter Drenge kun præsteres."
Saa ser vist med Beklagelse
selv Dr. Schenk lidt mørkt paa Sagen.
og ønsker hans Opdagelse
ej kommen var for Dagen.

Slaa den ned!

Slaa den ned, Vampyren, der sniger sig ind
i Stuen, hvor Børnene sover,
og suger Blodet af Moders Kind,
gør vaklende Foden og sygt hendes Sind,
mens højlydt sin Gud den lover.

Slaa den ned, Vampyren, der suger sig
fast
til Mandens og Faderens Hjærte,
som gør til en „Hellig" den begede Gast
og hører den Bonde med Plovjærnet fast
og slukker Oplysningens Kærte.

Slaa den ned, Vampyren, der truer vort
Land,
der suger dets ærligste Kræfter.
Træd ned den for Fode, naar — hvor, at
I kan;
til Kryb skal der Hæle med sømslagen
Rand,
og ingen Medlidenhed efter.

I Atelieret.

Maleren: Saa, min Frøken, nu kan De hvile Dem, medens jeg maler Baggrunden.

Damen: Saa skal jeg vel vende mig.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Professor Schenk holder Foredrag for Storkene over Themaet:
„Kan Barnets Køn bestemmes af Forældrene?“

Nr. 6.

RAVNEN

Søndagen d. 6. Februar 1898.

— Mo'er, hold dog paa mig, ellers ta'er Blæsten mig.
— (tunghør): Naa, det var da et Held, at der endelig er en, som vil ta'e Dig.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hæng i hæng i hæng bare i.

De Husmænd smaa paa Boller
i Kampen sammen holder,
den stædige Forpagter
sin Stilling ikke magter,
han malker, muger, slagter
og Forvalteren staar bi,
:,: hæng i hæng i hæng bare i :,:
tag Greven med — I magter
ej at vinde det Parti.

Lars Dinesen og Hage,
ja har man nu kendt Mage
i Haaret paa hinanden,
Skandale, fy for Fanden!
Lars vil jo være Manden,
det kan Hage ikke li'e,
:,: hæng i hæng i hæng bare i :,:
spænd Ben og slaa for Panden
det er skidt med Lars' Parti.

De københavnske Værter
har varme Kristenhjærter,
de dog ej Børn kan lide
og dem man ud vil smide
som i Herodes Tide,
man mod Barnet fører Kri',
:,: hæng i hæng i hæng bare i :,:
men, Værter, I skal vide,
at vi er et helt Parti.

Vort Dagblad, kristelige,
for nys fandt paa at sige,
at Byens andre Blade
fra „gamle Tantes" Stade
til Hørups, tju Ballade
ej for Helved' sig kan fri,
:,: hæng i hæng i hæng bare i :,:
oh, de er saa gelade
i Hr. Vilh. Becks Parti!

Til Bagbilledet.

Det Billede vi i Dag bringer paa Bladets Bagside er en Kopi fra vor tyske Kollega „Kladderadatsch", og det har indbragt dette Blads Redaktør 2 Maaneders Fæstningsarrest for — Majestætsfornærmelse.

Kejser Vilhelm holdt fornylig en Tale til nogle Rekruter, der havde „svoret til Fanen". Han udtalte da, at „kun den, der var en god Kristen, kunde blive en god Soldat." Nu ser man paa Billedet de store Krigere: Leonidas, Alexander den Store og Napoleon, hvem ingen kan kalde gode Kristne; men som ikke desto mindre vare ret gode Soldater.

De studerer ivrigt og under megen Lystighed Bladet, hvori Kejserens Tale er aftrykt. Foran paa Billedet staar Hs. Herlighed, Satan. Han har slaaet en Knude paa Halen og erindrer nu, at den skal minde ham om Kejserens Stamfader, der som bekendt ikke var nogen Kristen, og derfor ikke bør taales blandt de himmelske Hærskarer.

I Baggrunden ser man saa, at Frederik den Store uddrives af Paradiset, mens hans Ven, Voltaire, med et lunt Smil ser til.

Vore Riddere før og nu.

Mel.: Det Kalifornien er et Land. —

I fordums Tid var en Riddersmand
svært i Velten,
han i vort fattige lille Land
spilled' Helten.
De Riddersmænd ud i Leddingsfærd
maatte drage,
og dem der ej faldt for Fjenders Sværd
kom tilbage.

I fordums Tid bar de Riddersmænd
Sværd ved Bælte;
mod Avindsmænd trak de rask fra Lænd
disse Helte.
En Ridder kæmpede uden Frygt,
uden Dadel,
og harniskklædt tumled han sig trygt
i sin Sadel.

De Nutids Riddere, Herregud
sikke Stakler!
Som arme Riddere ser de ud,
de Spektakler.
Paa Brystet bærer de som en Nar
Kors og Stjærner.
Som sikker Regel de fleste har
tomme Hjærner.

Hr. Løvenskjold er en Riddersmand
her i Landet.
Halvanden Snes Ordner bærer han
iblandt andet.
Med Elefant, Løve og med Ørn
han sig pryder.
Ved festlig Lejlighed ham en Bjørn
sikkert fryder.

Ej nok at Brystet er overfyldt,
det er Sagen.
En Nøgle har han som er forgyldt,
hængt paa Bagen.
Vil Ekscellencen blot vente til
Fastelavnen
saa gerne vi dekorere vil
ham — med „Ravnen."

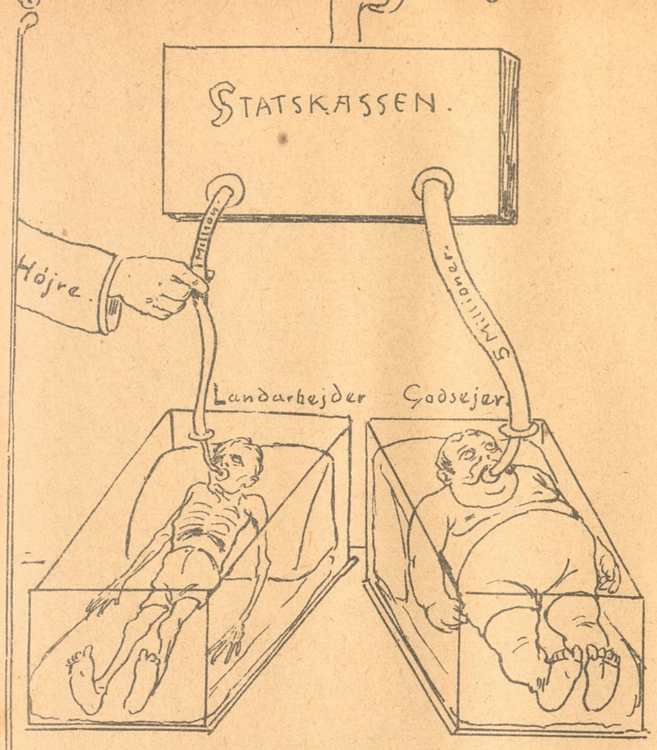

Naar Højre skal raade for begges Ernæring,
den ene bevislig døer af Tæring.

Paa Boller Grev Frijs er forfærdelig bister,
Resultatet bli'r Masser af Socialister.

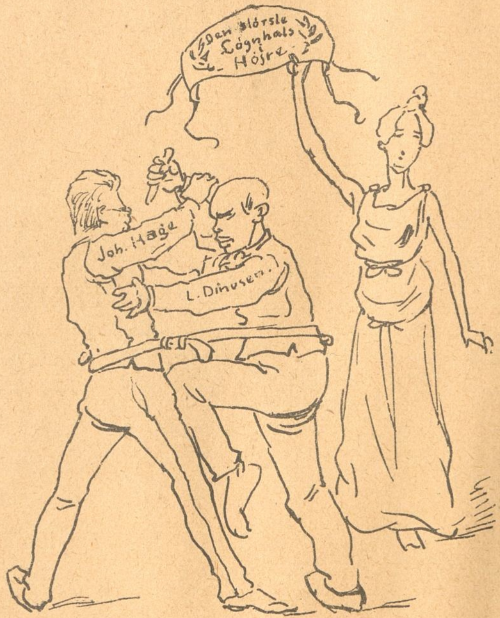

Hvem skal bære Prisen hjem?

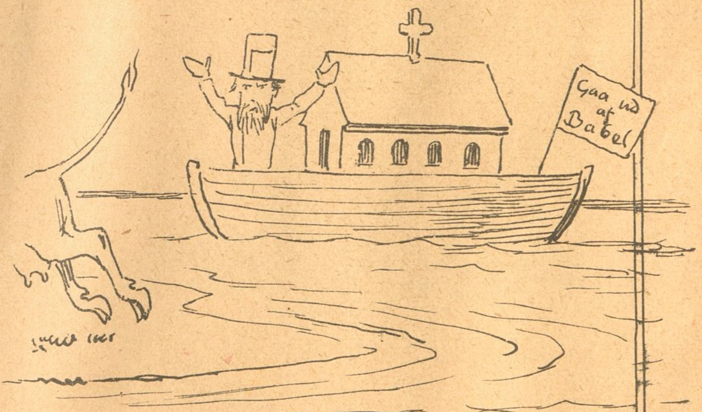

Bethelskibet skal nu væk,
Indre Mission nok Skuden sender
ud med Stade som Fører kæk --
Saltholms Køer forskrækket render.

Assurance.

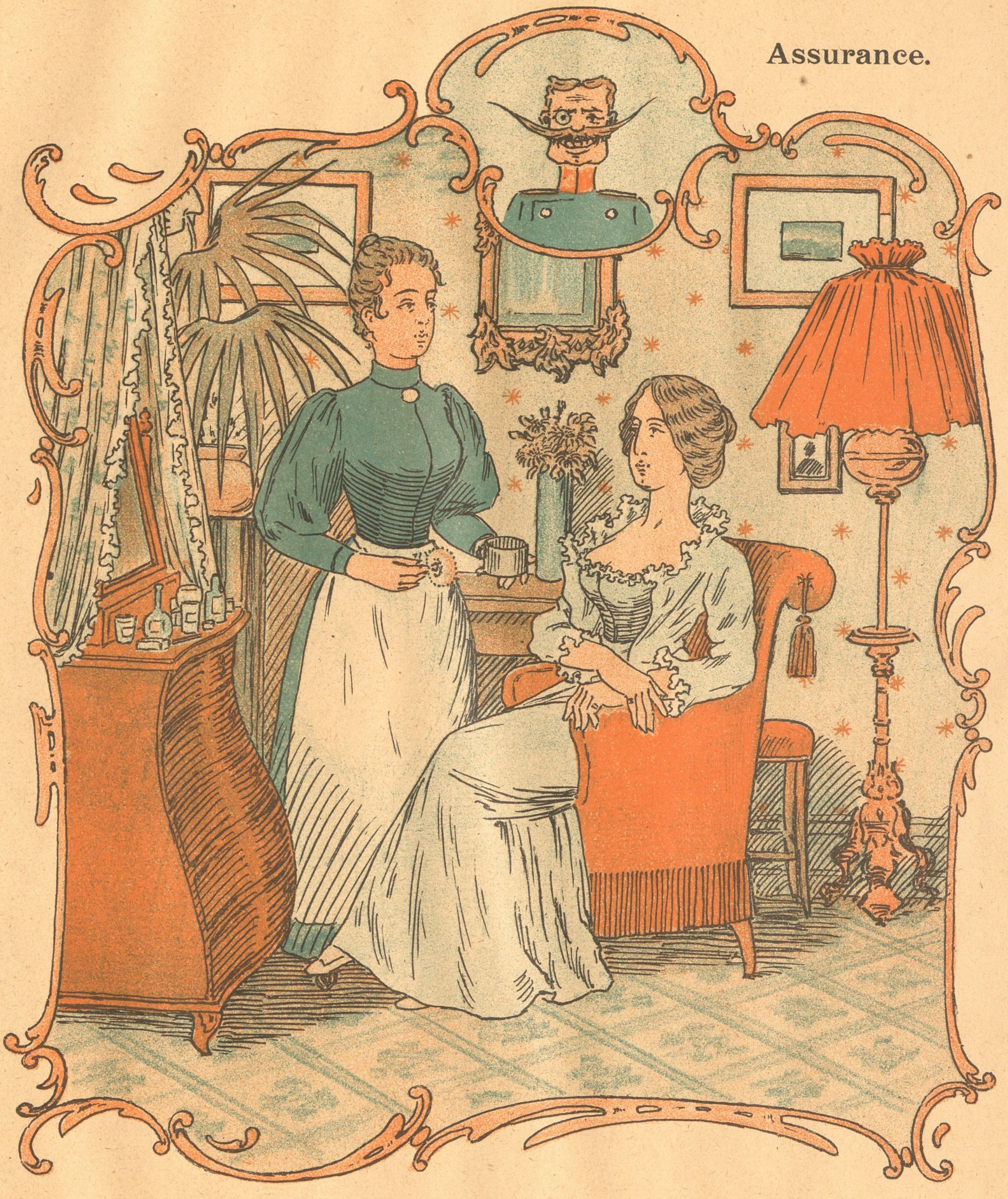

Johanne, læg rigelig med rødt paa, thi i Dag spiser Ritmesteren hos os, og han opvarter i Regelen med saa kraftige Historier, at man maa rødme hvert Øjeblik.

Hvorfor — fordi.

Bondedrengen; Fa'er, hvorfor gaar de fine Folk med gule Sko?
Bonden: For at det dovne Rak kan være fri for at blanke dem!

Fallit.

En Hverdagshistorie, efter det Tyske.

(Fortsat.)

„Aa hvor det var dumt af mig, at give en saadan skriftlig Forpligtelse, men jeg maatte jo berolige hende for at undgaa en Skandale,“ sagde Greven ved sig selv, og slog sig med Haanden for Panden. Saa traadte han hen foran Spejlet. I sin Ophidselse havde han slet ikke tænkt paa, at han ødelagde sin kunstig arrangerede Frisure. Han tog sin Lommekam og ordnede det lidt i Uorden bragte Haar. Man ringede allerede anden Gang til Dineren, og han skulde først hente sine Damer.

Fru Hülsheim boede, som nævnt, tilligemed sin Datter i en Villa. Fruen holdt meget af Stilhed og kunde ikke taale det støjende Hotelliv. Grev Tumlitz traf sin Kæreste og hendes Moder i Villaens Have, tæt ved Søen. Fru Hülsheim sad i Lysthuset og læste i en af de nyeste Romaner. Hun var en fint dannet Dame, der ikke ret kunde finde Tilfredsstillelse ved sin Mands hele Væsen, thi han var fuldt ud Forretningsmand og indlod sig ikke gærne paa Diskussioner om Æmmer, der ikke interesserede ham. Hun stammede fra en videnskabelig Familie. Hendes Forældre var døde endnu medens hun var ganske ung og efterlod hende intet. Først som Guvernante i sine senere Svigerforældres Hus lærte hun sin Mand at kende og maatte i sin Stilling betragte det som en Lykke, at Husets rige Søn blev dødelig forelsket i den henrivende Pige og friede til hende. Hun blev godt forsørget i sit Ægteskab, men egentlig lykkelig blev hun ikke. Hun helligede sig helt sin opvoksende Datters Opdragelse og anvendte den Tid, hun fik til overs, til sin Yndlingsbeskæftigelse, at studere Skønliteraturens Udvikling.

Hortense var nu tyve Aar gammel. Da Tumlitz traadte ind, stod hun netop og skar sig en pragtfuld Rose af et yppigt blomstrende Træ. Det var hendes Yndlingsrose, Marskal Niel-Rosen, den stod saa godt til hendes blege Teint og Ansigt. Hun var en overordenlig henrivende, elskværdig Pige. Den sorte Kniplingskjole, som hun fortrinsvis yndede at bære, klædte hende nydeligt. Hendes mørkegraa, af lange Vipper overskyggede Øjne, straalede fornøjet, da hun saa Greven komme hen til sig. Et henrivende Smil spillede om den yndige lille Mund, hendes hele Væsen gjorde et herligt Indtryk.

„God Morgen, søde Barn, god Morgen, Mama,“ sagde Greven, idet han nærmede sig.

Hortense slyngede sin bløde Arm om hans Hals.

„Kæreste Arthur, Du kommer sent i Dag.“

„Jeg havde endnu nogle Smaating at besørge, Kæreste, nu er jeg til Din Disposition.“

„Jeg gad dog vide, hvad Du altid har saa travlt med vi ligger jo dog paa Landet,“ sagde hun med et lystigt Smil.

„En Mand har altid noget at gøre, Barn. Vi er ikke saa heldigt stillede, som visse Folk.“

Hun lo, som om hun tvivlede paa Uomstødeligheden af hans Paastand.

Fru Hülsheim rejste sig lukkede sin Bog og rakte Greven Haanden.

„God Morgen, kære Svigersøn.“

„Har De sovet godt, Mama?“

„Tak, saa nogenlunde . . . . jeg tror, man har allerede ringet, vi er parate.“

„Tør jeg byde Dem min Arm, Mama?“

„Dèr er Deres Plads.“

Hun pegede paa sin Datter, der lyksalig smilende lagde sin Arm i hans. Saa gik De til Hotellet. . . . .

(Fortsættes.)

Hector og Achilles.

Mel.: Der var en Gang en tapper Mand.

Der var en Gang en tapper Mand,
som Hage monne hedde,
til Grækenland ej naaed' han,
formedelst Skæbnens Vrede;
han blev, den tapre Krigersmand
ind paa „Kommunen“ puttet,
da atter han var karsk paa Stand
ak! da var Freden sluttet.

Da svor Hr. Hage: Kom jeg ej
alt under Grækerfanen;
jeg skal min Sandten vise mig
endda paa Krigerbanen.
„Halvmaanen“ skued' ej mit Sværd
og Abdul slap at daane
af Skræk: — thi gaar i Ledingsfærd
jeg imod Larses „Maane“.

Som tænkt saa gjort den græske Helt
fremtrén med Mod i Barmen,
end ganger Sagn ved Sund og Belt
om Slagets vilde Larmen.
Med grovt Skyts tappert fyret blev,
der øjnes ingen Bleghed,
skøndt Krigskorrespondenter skrev
i Bladene om „Fejghed.“

Ja, Hage er en tapper Mand,
hans Mod er hos ham Kærnen,
kan ej han slaas i Grækens Land
saa skænd's han i Kasernen.
Gid sent de gode Venners Raad
maa slukke Flammebavnen,
thi den gi'er andre Lyst til Daad
og dejligt Stof til „Ravnen.“

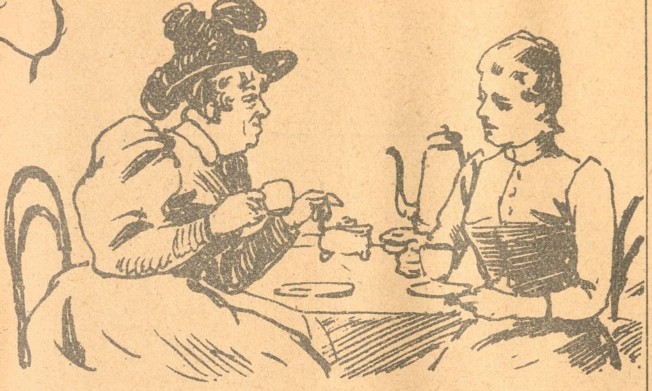

Kaffesladder.

Fru Skade: Men kan De sige mig, min Kære, hvad der gaar af Kultusminister Styhr og alle Biskopperne og hele Kleresiet, siden de fromme og bibelstærke Herrer ganske rolig folder Hænderne over deres Maver og ser paa, at den stakkels Rekrut maa vandre i Forbedringshuset, fordi han har rettet sig efter hvad der staar i Bibelen? Man skulde jo tro, at Præsterne, der er paa Færde hver Gang en Fritænker eller et udøbt Barn skal begraves eller en „Hedning" vil giftes, navnlig vilde stramme sig op, naar der endelig engang sker det Mirakel, at et Menneske er standhaftig nok til at bekende sin Tro hvad det saa skal koste, og jeg drømte da osse forleden Nat at der var Ministerraad, og at Styhr kom op at slaas med Krigsminister Tuxen for Rekrutens Skyld, desformedelst at Styhr vilde ha'e ham fri, men Tuxen kaldte Marineminister Ravn til Hjælp for at holde Styr paa Styhr, men Prælaten stak ikke op for Bollemælk, men dunkede dem i Ho'edet med sin store Bibel saa Skriftstederne fløj om Ørerne paa de to gæve Krigere, og tilsidst maatte Hørring sende Bud efter Justitsminister Rump som sad i Vand- og Brødsudvalget og hjalp Octavius Hansen med at skære Bødepaalæg, men Styhr blev ved at raabe paa sin Rekrut og sa'e, at Rump skulde hellere gaa hjem og smøre sin Snakkemaskine, og sandt er 'et, at jeg ikke kan høre Rump holde en Tale uden at jeg kommer til at tænke paa den gamle Kaffemølle, som jeg forleden laante af Fru Jokumsen, men li'som alle Ministrene skulde til at fare i Totterne paa hverandre, saa kom den gale Stade fra Helsingør gravitetisk spankulerende ind i Salen og raabte i en Kore: Gaa nu ud af Babel! — Stade! Stade! raabte jeg i Søvne forskrækket — saa vaagnede Skade, som troede at det var ham jeg kaldte paa, og brummede gnaven at han vilde ikke haabe, at der var no'et om 'et med denne hersens Madam Blavatskys og Theosofies Historier om Sjælevandringen, for hvis han skulde opleve flere af den Slags Tilværelser som den nuværende, saa endte det med at han blev Selvmorder. Hvad gi'er De mig, Kære! Se, saadan har man 'et! Man maa ikke engang ligge i sin egen Seng og drømme hvad man synes enhver regederlig Kultusminister burde gøre for at frelse en stakkels Rekrut fra Forbedringshuset, uden at Ens Uhyre af ækelt Mandfolk truer med at ta'e Livet af sig! Jo, den Herre har Grund til at beklage sig. Men det er min Fejl, at jeg bakker op for ham og kræser for ham fra Maaren til Aften, i Stedet for at jeg skulde lade ham lave sine Romomser sel', og ta'e min Mad ude li'som de gør i Paris, næ, men véd De, hvad han fortjente? At jeg skulde sende ham ud til den rare Løjtnant Mikkelsen paa Korporal-Elevskolen — næ, det var dog alligevel Synd! Men nu maa jeg virkelig løbe, min Kære, og det li'e med det samme, for jeg fik jo forleden en Præmie for 8. Dags Præmiegaade som Skade ha'ede løst, og saa kom der ganske rigtig to Anvisninger, og nu skal jeg farte Byen om for at vælge hvad jeg vil ha'e, men det er ikke let, for der er jo de tusinde Ting, og jeg véd ikke, om jeg skulde la' at Par gale Tænder trække ud med Bedøvelse, eller la' Mrs. Barrigar opperere en Vorte med generende Haarvækst — for rød Næse har jeg heldigvis ikke — eller om jeg skulde ta'e Bittervand for hele Beløbet. Tak for Kaffe!

Skibsefterretninger.

„Gale-Asen" Johan Larsen af København, ladet med Øl og Kognak kom forleden Aften lænsende for en haard Brandstorm ad det brede Farvand imellem Kap Figaro og de Helliges Forbjærg „Valkyrien". Der observerede den Brig „Betjent", tilhørende Rhederiet Gyldenfeldt af Svendsgade. „Gale-Asen" antog fejlagtig Briggen for en Fortøjnings-„Boye", hvor den kunde lægge til, men da den i den haarde Sø huggede og stødte imod Briggen, maatte denne sakke lidt hvorved den fik lidt Havari paa sit løbende Gods. Et Par Pantsere (Bugserbaade) kom nu til og indbragte Gale-Asen til Svendsgades Havn, hvorfra den dog maatte slæbes i Dok — (ogsaa kaldet Pontoppidansdokken). Der blev den efterset i Bunden, og der blev afsendt Beretning til dens Rhederi for at rapportere Sagen.

Det bliver sikkert en dyr Historie for Gale-Asen. Briggen „Betjent" har faaet saa megen Skade, at den foreløbig maa lægge op og ikke en Gang kan gaa i Indendørsfart. Rhederiet Gyldenfeldt har gjort Skridt til Retsforfølgelse mod Gale-Asen.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Satan: Nu véd jeg hvorfor.

Den, som ikke er en oprigtig Kristen, kan heller ikke være en god Soldat.

(Se Teksten inde i Bladet.)

RAVNEN

Søndagen d. 13. Februar 1898.

Emile Zola.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu skal du ha' din varme Mad.

Herodes var en ækel Rad,
han slog smaa Børn ihjel,
men vores Husvært, véd De hvad,
han er alligevel
dog meget, meget værre
i Byen og paa Fredsberre,
mod Børn en grusom Herre,
storsnudet, brydsk og fæl.
Nu skal han ha' sin varme Mad,
Huse vi bygger selv i Rad,
vi skal nok klare Ærterne
foruden Værterne.

I Havnen er der aabnet Krig,
der losses ikke mer',
nu staar der Fattig imod Rig,
den Kulgrosserer lér.
Han med den ny Maskine
Arbejderen vil pine,
kan af det hele grine,
i hvad der saa end sker;
han faar jo nok sin varme Mad,
Vin og Cigarer, han er glad,
selv om en fattig Proletar
til Føden ikke har. —

Naar man i Lyngbykredsen gaar,
der raabes Skeel i Øst,
fra Vest man Navnet Piper faar
til de Agrarers Trøst,
De Pipere og Skeeler
alt Højrevrøvlet deler,
mens lille Herdahl vræler
og angst ved Sprøjten staar.
Højre faar nok sin varme Mad,
Tvermoes er rendt, den bange Rad,
Kredsen er i et Anarki,
men Borgbjærg hænger i.

I Frankrig gaar den, naada da,
der føres Vidner frem,
og ikke stikker op Zola,
og Labori er slem.
For Retten hen man haler
de tapre Generaler,
man skriger, gør Skandaler,
hver Gang Zola ta'er hjem.
Knapt kan han faa sin varme Mad,
bliver skældt ud i hvert et Blad,
men han staar fast trods Løgn og Larm
med Haab og Mod i Barm.

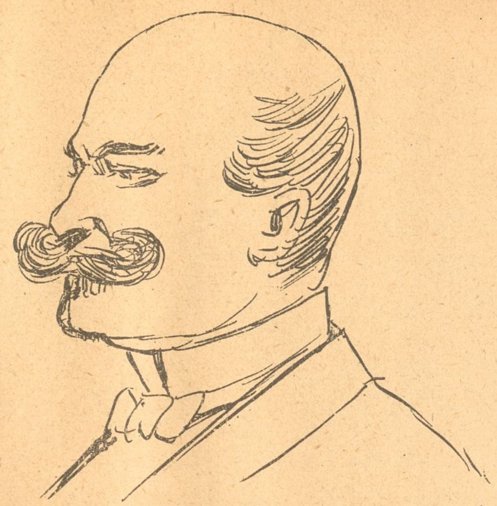

Joakim udi Tivoli
skal dirigere Musiken,
Klarinetter, Violiner —
svært bli'er strammet op.
Joakim er sig saa „schneidig" en Mand,
det „Politiken" vidne kan.
Abonniner glade hviner:
Sikken dejlig Mand!

A.: Nu har Franskmanden 4 Børn. Tror Du ikke, at han snart bliver sat paa Gaden?

B.: Nej bevares. Det vilde jo være Fosterfordrivelse.

Veninder.

— Alma er virkelig en smuk Pige.

— Aa ja, naar bare hun havde en bedre Hudfarve.

— Og hendes Næse var noget mindre opstaaende.

— Ikke sandt, og synes Du ikke, at hendes Haar er en Smule rødgult?

— Det gør nu ikke saa meget men hendes Mund er aldeles umulig.

— Ligesom hendes Øren.

— Og hendes Øjne har da en fjollet Farve.

— Grønt og gult og jeg véd ikke hvad.

— Skade, at hun ikke klæder sig bedre.

— Ja, det er skrækkelig saa klodset hun altid ser ud.

— Men smuk er hun, det maa man lade hende. Ja smuk er hun!

Hvad er en Spurv?

I et hessisk Landbrugsblad skrives om Spurvenes Skadelighed: „Spurven er Socialdemokrat, ja Anarkisten blandt Fuglene; thi den deler allevegne, men kun til sin egen Fordel, og tager, hvor den ingen Ret har, og naar den er mæt, morer den sig med at ødelægge." — Hvis Bønderne ikke nu bliver bange for Spurvene, saa er det ikke Tidsskriftets Skyld.

En angrende Synder.

Mel.: :,: Hr. Madsen :,: det var en fiffig Fyr.

:,: Hr. Knudsen :,: det er en lystig Fyr. :,:
Han sidder som Herre paa Bangsbo i Jylland,
og Navnet er godt kendt fra Sæby til Thyland,
:,: formedelst :,: mangt lystigt Æventyr. :,:

:,: Hans Ungdom :,: henrandt i „København". :,:
Da fik han af Frisindets Venner en Hale,
han var Radikaleren blandt Radikale,
:,: endnu de :,: vist føler tit hans Savn. :,:

:,: Med Dyden :,: han kørte tit i Ring, :,:
at sige: i Bladets taalmodige Spalter,
der rejste han ofte Fru Venus et Alter
:,: og dansed med kaade Bukkespring. :,:

:,: Om Højre :,: han skrev Historier. :,:
Hvem husker ej hint Grundlovstog — da Manden
fortalte, hvorlunde man flaged' „ved Stranden"
:,: med snavse- :,: de Suspensorier. :,:

:,: Han brugte :,: en farlig Hoben Mønt, :,:
blev hædret af Oscar og fik Herman Bangs Tro,
en Dag var det Slut og saa købte han Bangsbo.
:,: Dermed var :,: hans Manddomsliv begyndt. :,:

:,: Nu sad han :,: der stolt som Herremand, :,:
holdt Faar, Køer og Heste og sanked' i Lade,
:,: og Samfundets Støtter i „Kredsen" var glade
:,: og meldte :,: hans Ry vidt over Land. :,:

:,: En Synder :,: modtaget altid bli'r :,:
med Glæde, naar blot han gør Bod og fortryder,
saa tilgi'er ham straks de barmhjærtige Jyder,
:,: især naar :,: de véd, at han har „Spir". :,:

:,: Hr. Knudsen :,: er nu en „agtet" Mand, :,:
en Samfundets Støtte, der holder paa Tronen,
og trækker sit Værge for Religionen
:,: mod alt som :,: er „ondt" i dette Land. :,:

:,: Saalunde :,: gaar mangens Livsspiral. :,:
I Ungdommens Tid gudsforgaa'n Radikaler,
i Manddommens Dage den hædrede Taler
:,: for Gudsfrygt :,: for Dyd og for Moral. :,:

For meget af det Gode.

Køberen: Er Hunden nu ogsaa vedhængende?

Sælgeren: Som en Burre! Nu har jeg solgt den fire Gange, og hver Gang er den kommen tilbage til mig!

Julestemning.

— Fatter, naar Du gaar i Kirke, saa béd for mig.

— Det gør jeg jo hver Dag, min Putte!

— Gør Du?

— Ja, naar jeg i Fadervor kommer til Ordene: „fri os fra det Onde", saa tænker jeg altid paa Dig.

Selverkendelse.

Baronen (bliver kastet af Hesten. En Forbigaaende iler til og hjælper ham paa Benene og spørger deltagende): „Kom De til Skade?"

Baronen: De ædlere Dele fejler ingenting, men jeg har slaaet et Hul i Hovedet.

Højeste Tjenesteiver.

Assessoren: Altsaa, da Arrestanten pludselig rev sig løs og for at aflive sig sprang i Vandet, saa styrtede De Dem ud efter ham og reddede ham?

Politibetjenten: Reddede ham? Næ, jeg nappede ham igen, den Slubbert!

Annonce.

I Gaar Aftes blev der foran Raadhuset funden en ganske ny Handske. Den ærlige Finder anmoder Ejeren af den anden Handske, der jo nu ikke mere kan have nogen Værdi for ham, om at aflevere den paa Hjørnet af Integade og Naboløs, øverst oppe.

Hvis Væggelusene havde Filosofer, vilde de spekulativt godtgøre, at Verden er skabt for Væggelusenes Skyld og at Menneskeslægten udelukkende har den Bestemmelse at ernære Væggelusene med sit Blod.

En frelsende Engel.

— Hvad er det for et løjerligt Tegn Deres Hund har om Halsen?
— Det er en Redningsmedaille.
— Hvorledes?
— Den har jaget Doktoren bort fra mit Sygeleje og har derved reddet mit Liv.

Maleren: Ser Du, min Ven, selv Bankdirektør Cohn lader sig male af mig.
Vennen: Han er s'gu durkdreven. Hvis han en Gang stikker af med Kassen, saa er han da sikker paa, at Ingen kender ham efter det Billede.

Fallit.

En Hverdagshistorie, efter det Tyske.

(Fortsat.)

Spisesalen frembød ikke noget særlig ejendommeligt Syn. Det var et Table d'hote for bestandig det samme Selskab. Der var først og fremmest de med Hat paa spisende, lange og kedelige Englænderinder med det hørgule Haar, ved deres Side Herrerne — der i det ,, indste ved Bordet havde skilt sig fra deres ellers evindelige Alpestok —, saa to ivrigt passiarende. hæftigt passiarende Handelsrejsende fra Paris, som Kellneren, trods sin mageløse Virtuositet i at balancere med Fadene, kun med Nød og næppe slap uskadt forbi, en Købmand fra Frankfurt med sin talrige Familie, hvis yngste Medlem med sine vandblaa Øjne stadig skelede efter Konfekten, der var opstillet midt paa Bordet, en renommerende Berliner med sin Hustru, og desuden nogle faa paafaldende Gæster, aabenbart Sveitsere, saaledes var dette Selskab. — Spisningen varede en god Time, skønt der blev serveret temmelig hurtigt, en svær Opgave paa en varm Julieftermiddag. — Under Maaltidet spurgte Tumlitz sin Svigermoder, hvorledes hun vilde tilbringe Eftermiddagen, hun vilde foretage en Sejltur, det var Hortenses bedste Fornøjelse at sejle. Fru Hülsheim yndede derimod ikke Søen. Hun var for nervøs. Men hun havde intet imod, at Greven sejlede alene med sin Kæreste, thi her var man jo fremmed og behøvede ikke at bekymre sig om det var passende.

Da Spisningen var til Ende, gik man ud i Haven, den førte lige ned til Søen. Det var en trykkende hed Dag. I Urner-Søens Dalkedel herskede en tropisk Hede. Solstraalerne brændte paa de nøgne Klipper, som slyngede dem tilbage med samme Kraft. — Søen frembød et vidunderligt Syn. Den var glat som et Spejl, dens Farve var dybblaa. Solen belyste Uri-Rothstoiks Snetoppe; Klipperne naaer tæt ned til Søen, der her bliver meget smal. Mellem Stenkæmperne hviler det uhyre dybe Vand som det var henslumret. En Storm frembyder her en forfærdelig Fare for det Skib, der befinder sig midt ude paa Søen. Stormen klemmes inde i Bjærgslugterne og bliver stødt tilbage, da den ingen Vej kan slippe ud: derved opstaar en Modstrømning i Luften, og denne Modstrømning gør Bølgernes Retning uberegnelig.

„Saa rolig som i Dag har jeg endnu aldrig set Søen," sagde Hortense, da hun ved Grevens Arm traadte hen til Bredden.

„Bare denne Ro ikke er Forløber for et Uvejr," bemærkede den ængstlige Moder.

„Vær uden Frygt, Mama, jeg beskytter min lille Due," svarede Greven og klappede Pigens Kind. — Han vinkede ad en Færgemand.

„Kan man rolig betro sig til Søen i Dag?"

„Sikkert. Vinden bliver bag Bjærgene." Færgemanden løste Baaden. Tumlitz og Hortense tog Plads i den.

„Paa Gensyn, Mama, vi sejler over til Rutli, om to Timer er vi her igen."

„Farvel, Børn."

Fru Hülsheim gik tilbage til Villaens Have for at læse Slutningen af sin Lekture.

Under Færgemandens kraftige Aaretag gled Baaden let hen over den spejlglatte Sø. Hortense sad tæt ved Siden af Greven. Han havde grebet hendes Haand, hun betragtede ham opfyldt af Lykke.

„Det er akkurat som om vi var paa Bryllupsrejse," hviskede hun. „Hvor skønt at være alene med Dig paa denne smukke Sø. Menneskene er langt borte fra os, det gode Vand skiller os fra alle Misundelige. Nu er jeg ganske Din."

(Fortsættes.)

„Hemmelig Afstemning" — hva' beha'r?
den maa „fremmes", den Sag er klar.
Nu gaar den i „Udvalg". sov sødt Du Smaa,
Du aldrig mere skal opstaa.

Fa'ers Søn.

Huslægen: Saaledes kan det ikke blive ved at gaa, Hr. Kommerceraad, Deres Søn ler i et Væk!

Kommerceraaden: Naa, ja! — Han kan sagtens le!

I Provinsen.

En Rejsende: For fem Aar siden hed Deres Gæstgiveri „Lammet", og nu hedder det „Dragen". Hvoraf kommer det?

Gæstgiveren: Jo, for nu er jeg gift?

Afkøling.

Fruen: Har det været meget varmt her, mens jeg var bortrejst?

Ægtemanden: Aa ja, saa temmelig, men siden Du kom hjem, er det bleven betydelig køligere.

Mild Vinter.

Mel.: Af Lumpacivagabundus.

Sikken Sommer vi i Vinter har,
ikke Spor af Frost i Januar,
Regnen strømmer stadig ned fra Sky,
godt for dem, der har en Paraply.
Mellem Skovens glade Fuglehær
fløjter alt den lille sorte Stær.
Ja selv Storkene ved Højbroplads
lader til at føle sig tilpas.

Skøjteløberbanen faar i Aar
hvad man kalder for sit Banesaar,
Søen skvulper li'esom i August,
Skøjterne paa Loftet samler Rust.
Derfor Skøjteløberne med Gru
tror Foreningen skal gaa itu. —
Deres „Bane“ ingen Skade led
om den lavet blev til Badested.

Unge Damer sværme svært for Bal,
stundom ogsaa nok for Karneval.
Der de svinger sig i Ansigts Sved,
til paa Stolen varm de synker ned.
Noget kølende naturligvis
maa der til, dog helst en Portion Is,
men hvor skal man skaffe Is, naar ej
Sommervejret vises Vintervej.

Kulgrossererne er triste stemt,
thi de mærker de har brændt sig slemt
De er kommet helt forkert af Sted,
Brændslet maa de brænde inde med,
Trøst de søge bør hos Vilhelm Beck,
han, der sender Folk til Helved' væk.
Leverancen han dem skaffe kan
til den store Helveds-Brand.

Sikken Sommer vi i Vinter har
Den for Fattigfolk er ganske rar.
Er den alle Vegne mild som her
volder den ej nogen stort Besvær.
I saa Fald kan muligvis Andrée
ha'e det rigtig lunt paa sin Tourné.
Ud paa Sælhundfangst gemytligt gaa
let og sommerklædt med Straahat paa.

Haabet er en Strikke, som Mange hænger sig i.

Skanker og Skoser.

Højre har endnu ikke bestemt, hvor det vil stille Løjtnant Christmas op ved de tilstundende Valg.

„Ravnen“ tvivler paa, at Partiet vil faa Fornøjelse af ham noget Steds. Der gives næppe den Kreds's Vælgere, der vil bryde sig om Christmas (Jul) ved Paasketider.

I Skolen.

Læreren: Sig mig, Hans, hvorledes opstaar Duggen?

Hans: Jo, for Jorden bliver svedt af at løbe saa hurtig rundt om sin Akse!

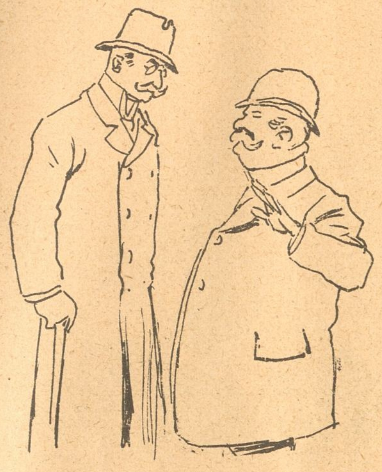

Graavejr.

— Hvorfor er Din Kone saa gnaven?

— Fordi hun har ærgret sig, først over Pigen, saa over mig, fordi jeg ikke ogsaa ærgrer mig over Pigen, og nu er hun ærgerlig over sig selv fordi hun overhovedet har ærgret sig.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København
Telefon 4194.

Bardenfleth.

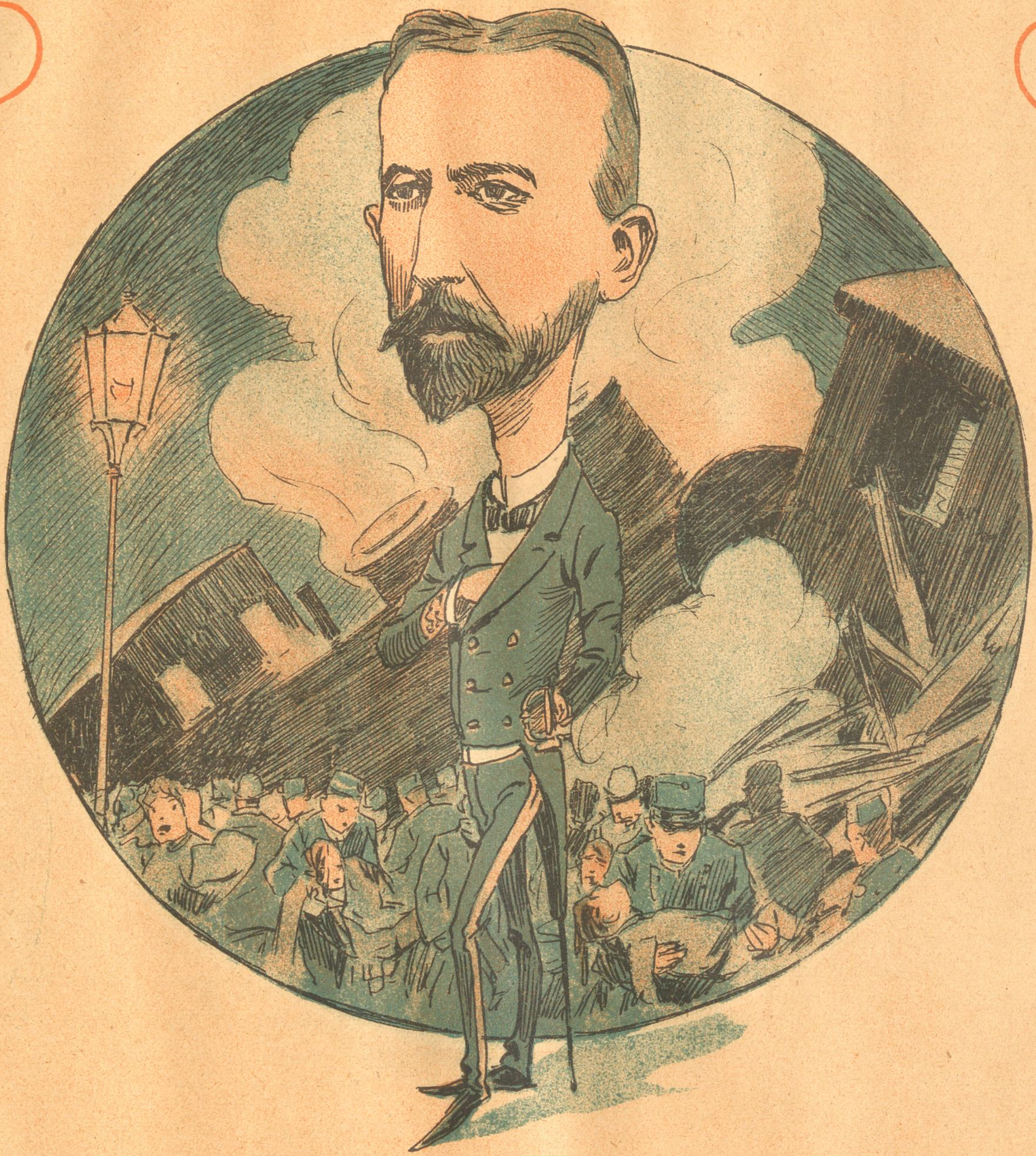

Som Chef for vor Kultus han var saa tynd,
at det næsten var Synd.
Alligevel er der Ingen der aner,
hvor lidt han forstaar sig paa Driften af Baner.

Nr. 8.

RAVNEN

Søndagen d. 20. Februar 1898.

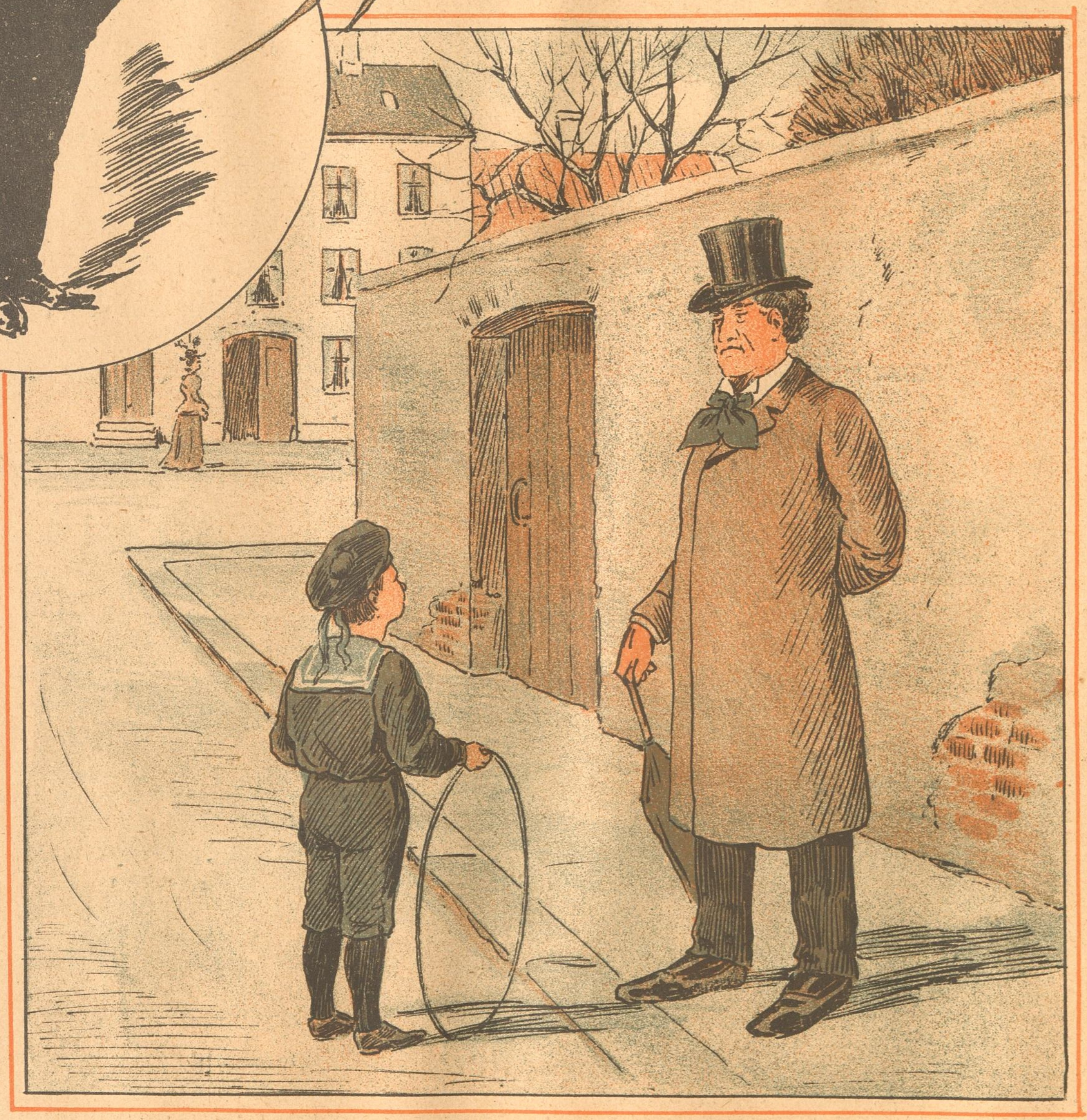

Spillelæreren: Hvorfor kom Din store Søster ikke til Spilletimen i Dag?
Drengen: Næ, for hendes Haarpiske er hos Frisøren.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Je' ha'de til min Mesters Birthe.

Hjemme i vores egen Gade
er der en Husvært, han er fæl.
han og hans Kone Smaabørn hade,
skønt de har otte Unger sel'.
De holder Fest i Gaard, paa Trapper.
Konen er svær, den Mand er brav,
jeg siger Mutter, hold Dig tapper,
ikke mer   det er Tidens Krav.

Hammerich har hos Asger lavet
noget om Dreyfus og Zola,
Hammerich er nu saa begavet,
Frihedens Frankrig fik Dada.
Parl'mentarismen gav han Fanden,
men Boulevarden, der er Jav,
sjette Kreds, bli'r nu af med Manden
det er jo bare Tidens Krav.

Aandssvageloven er af Keller,
den blev lagt frem paa Thingets Bord.
Talere sig i Rækker mælder,
talte saa mange kloge Ord,
alle de Jyder var saa gale
efter den Lov som Styhr os gav,
der var jo nemlig lidt at hale,
og det er nemlig Tidens Krav.

Li'saadan med de Jernbaner,
Bluhme dèr kontra Busk har væ't,
for Diplomat, hvad ingen aner,
kaldte s'gu Busk Hr. Bardenfleth.
Kors hvor den lange Mand sig gotted',
aa lille Busk, der var Du brav!
Bluhme lidt gnavent til dem skotted,
Esbjerg for ham er Tidens Krav.

Nede i Havnen Importøren
ser paa sit nye Lossespil,
følger hver Hædersmand til Døren
dersom sig nogen mælde vil,
Hædersmand, Brækker — Strejkebryder.
tag heller straks Din Vandringsstav
sidenhen man et Spark Dig byder
det er Din Løn og — Tidens Krav.

Dr. PONTOPPIDAN,

R. af D.

I Fortrolighed.

— Det maa dog være en trykkende Bevidsthed for Dig, kun at leve af den Formue, Du har giftet Dig til.

— Aa, Du kan tro, at den er saamæn surt fortjent!

Paa Galleriet.

Faderen (til sin lille Dreng, der højer sig ud over Randen): Pas paa, lille Villemand, at Du ikke dratter ned. I Parterret koster det over det dobbelte!

Husværten synger.

Kommer hid, I Piger smaa
og I Drengebørn,
Husly kan I ikke faa,
nej, jeg stænger Døren,
skønt jeg holder meget a'
Børn og gerne vil dem ha',
naar det er mine egne.

Jeg var ogsaa Barn en Gang,
den Gang jeg var liden,
derom lyder ej min Sang,
det er længe siden.
Da var Børn Velsignelse,
nu er de til Spot og Spe,
vel at mærke, ej Ens egne.

Kommer hid, I Piger smaa,
Drengebørn, stands Taaren,
Husly skal I Spæde faa
hist paa Ladegaar'en.
I min Ejendom, min Tro,
vil jeg kun ha'e et, højst to,
det skal være mine egne.

Hvorledes Astronomen i Hamborg kom til det Resultat, at Jorden har **to** Maaner.

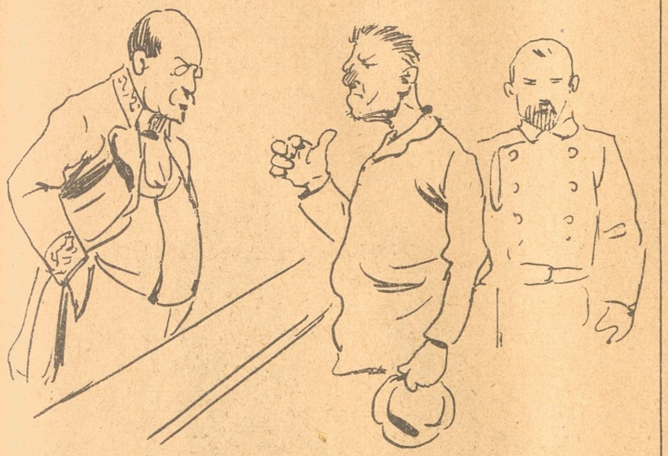

I Retten.

Assessoren: Er De allerede dèr igen, Mads? Sagde jeg ikke sidst, at jeg ikke vilde se Dem mere her?

Anklagede: Det sa'e jeg osse til Betjenten, Hr. Assessor, men han vilde ikke høre!

Rasmus.

Mel.: Det Kalifornien er et Land.

Den største Mand er paa Falsterland
Rasmus Claussen,
i Fald man ikke gør som han
bli'er han gnavsen.
Han taler Tysk bedre selv end Jysk,
det gør Claussen,
tror man det ikke saa bli'er han brysk:
Potz den Tausen'.

Hr. Claussen ynder skam Venstre ej:
nej, daraussen
paa Falster vil han til Højres Steg
lave Saucen.
Han si'er: Stem, Venner paa Reventlow!
det gør Claussen,
og mukker man, bliver Rasmus grov,
grossgesnovsen.

Ja, Rasmus det er en dejlig Fyr,
stærk i Flovsen,
til „viel Geschrei" ofte Manden tyer
helst daraussen
i Fredericiagade, naar
han bli'er gnavsen,
saa taler Tysk han med djærve Ord
det gør Claussen.

Højt leve Claussen vor gamle Ven
Rasmus Claussen,
han er saa stærk i sin Tro som en
djærv Hans Tausen.
Men Troen flytter ej Bjærge mer,
lille Claussen,
selv om paa Valgdagen Du Dig tér
vred og gnavsen.

Det værste.

Fruen: Tænk Dig, Hansen, vor Søn er stukket af med Kokkepigen!

Manden: Tak Skæbne! Saa faar vi jo ingen Middagsmad i Dag!

Forskællige Anskuelser.

Den Krigsgale: Det er dog et storartet Syn, at se et Folk rustet til Tænderne.

Arbejderen: Jamen hvad nytter det altsammen, naar vi ikke har noget at bide?

En god Sjæl.

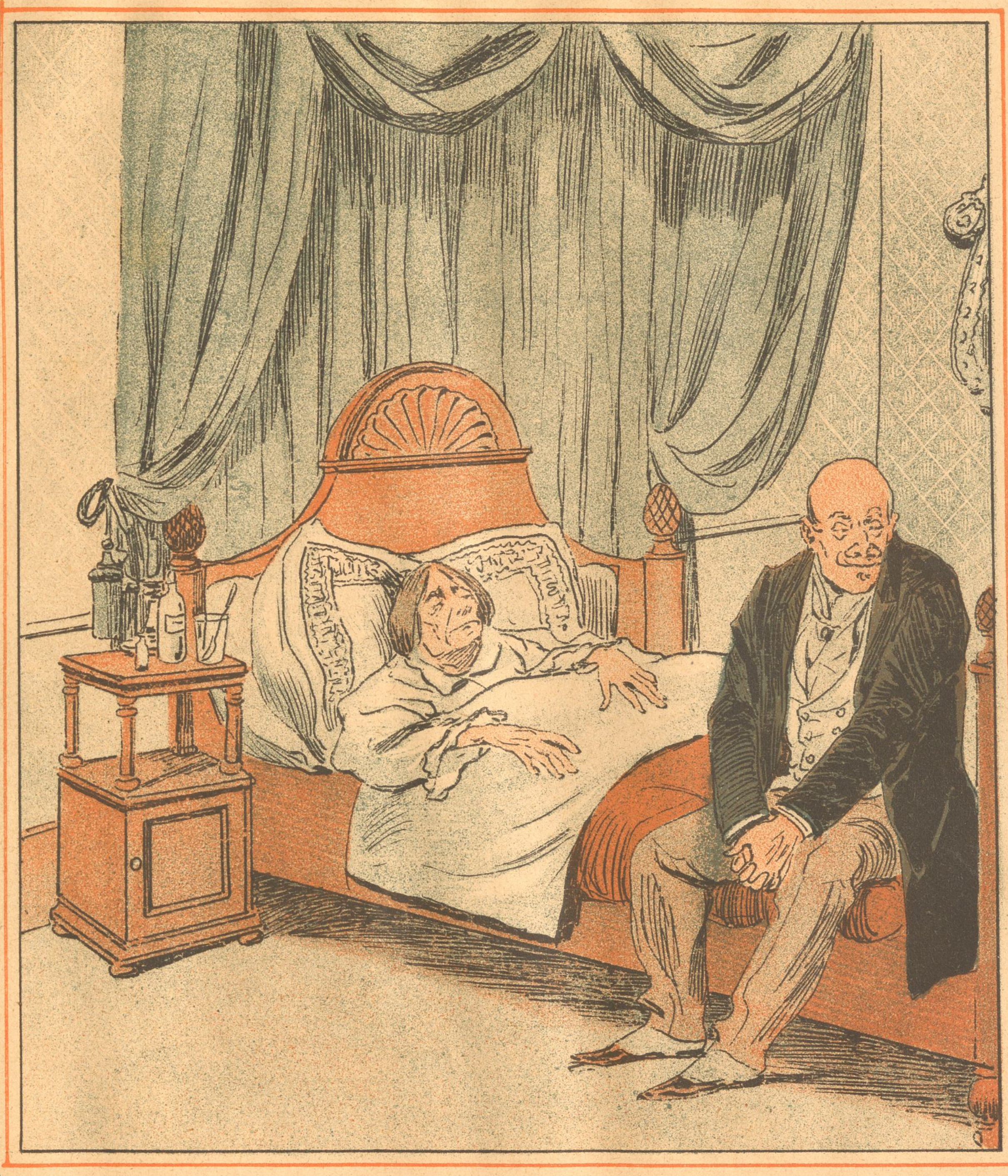

Grevinden: Jeg synes virkelig Du glæder Dig ved, at jeg dør.

Greven: Ak nej, Kære, jeg glæder mig bare ved Tanken om at Du kommer i Himlen!

De kære Smaa,

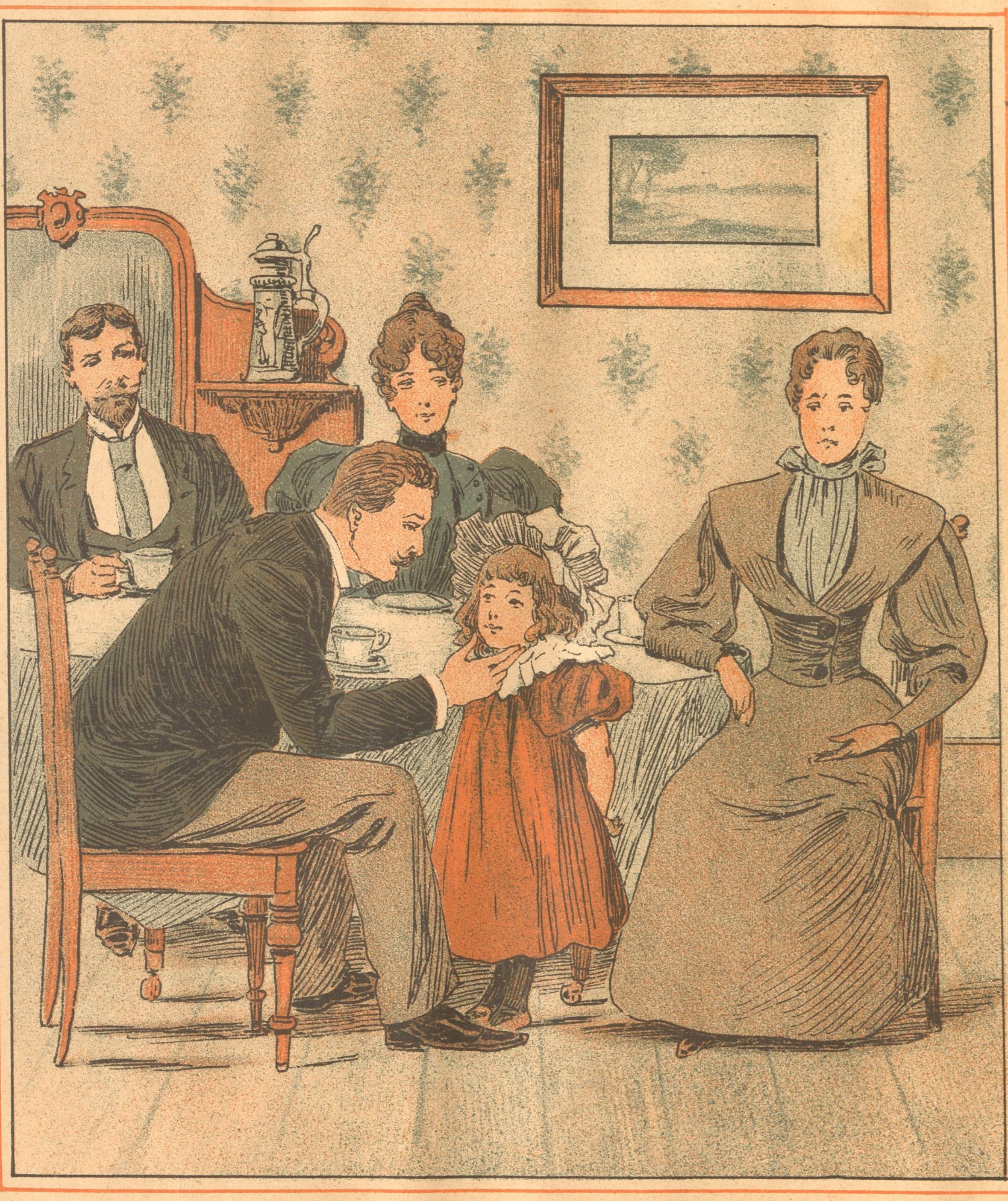

Husfruen: Hør Ellen, gaa hen hos Urtekræmmeren og køb et Pund Sukker.
Fremmed Herre: Se, se, Ellen, kan Du saadan gaa i Byen for din Moder.
Sig mig. lille Ellen, taber Du aldrig Pengene, din Moder giver Dig med?
Ellen: Mama har slet ingen Penge, vi la'r altid skrive.

Fallit.

En Hverdagshistorie, efter det Tyske.

(Fortsat.)

Han kyssede hende paa Panden.

„Se dèr, hvorledes vort Maal rykker nærmere, man kan allerede se det lille Hus. Dér paa denne grønne Plet kunde jeg lide at bo med Dig, hvor smukt, saa ganske afsides fra Verden at kunne leve udelukkende for sin Kærlighed.“

Tumlitz svarede intet, han syntes ikke at sætte synderlig Pris paa denne idylliske Ensomhed.

„Det er vel ikke koldt for Dig, Kære?“

Hun lo.

„I denne Varme!“

„Der gaar en Brise over Søen.“ Han pegede i den Retning, hvorfra Blæsten kom. dér trak Skyerne sig sammen.

„Det bliver Uvejr,“ sagde Færgemanden hen for sig.

„For Himlens Skyld!“ udbrød Hortense.

„Vær De kun rolig,“ sagde Færgemanden, „vi er der straks. Men jeg véd ikke, hvad Vejr det bliver. Vinden har vendt sig.“

De landede. — Da de stod paa Bredden, hørte man en dump Rullen langt inde i Bjærgene. — Et Uvejr trak op fra Gotthard.

„Vi er akkurat komne i Land,“ sagde nogle Søfolk, „nu gaar det løs.“

„Men hvorfor sagde De ikke det derovre,“ spurgte Greven Færgemanden.

„Jeg vidste det ikke. Vinden har vendt sig, det kan intet Menneske vide i Forvejen.“

Paa fem Minuter var hele Horisonten formørket. Det var umuligt at se et eneste af Bjærgene. Skyerne hang som et graat Forhæng for hele Panoramaet. — Og nu lød et nyt Tordenskral, frygteligere. nærmere end det første. Det gav hundredfold Ekko i Bjærgene. Hortense lænede sig ængstelig til Greven. Et blændende Lyn, og Stormen foer gurglende ned i Vandets Dyb, sprøjtende Bølgerne højt i Vejret. Søen kom i Oprør. Hele Overfladen var dybsort, i drønende Slag piskede Bølgerne mod Bredden, Elementet var sluppet løs, og Regnen styrtede ned i Strømme . . . .

De ilede ind i Huset.

„Jeg kan overlade Dem og Deres Frue et Værelse ovenpaa,“ sagde Værtinden. „De kan ikke sejle tilbage i Dag Gaa De op. Det er allerede ganske mørkt. Tænd ikke Lys. ellers brænder Taget af over Hovedet paa os, det er Orkanen, der raser.“

Hortense skælvede, hun trykkede sig fastere til Greven. Han saa' hende ind i Øjnene.

„Er Du bange?“

„Jeg er hos Dig,“ svarede hun kort.

„Jeg vil hellere blive nede,“ sagde han.

„Jeg kan ikke alene, bliv hos mig, Arthur!“

De gik op. (Fortsættes.)

Fastelavnsvise.

Mel.: Komme hvo som komme vil.

Ej af Gavn og knapt af Navn
kendes Fastelavnen,
dog bestandig Fastelavn
mindes skal af „Ravnen“.
„Ravnen“ gaar en Morgentur,
Folk, som faar en Morgenlur,
skal af „Ravnen“ vækkes
og med Riset smækkes.

Boller-Greven, Matador,
som paa Porten kaster
sine Husmænd, ham jeg tror
vi bør gi'e et Plaster.
Saadan egenmægtig Mand,
som saa overmodig kan
spille slige Roller,
han bør ofre „Boller“.

Trolle saa fortryllende
drømmer i sin Køje.
Han ser Havet skyllende
Bølger op saa høje.
Amme! — skri'er den lille Gris,
— idet samme faar han Ris
Rap Dig lille Trolle,
giv en Punsche-Bolle!

For at faa lidt Lystighed
vil vi ikke vrage
til vort Sjov at have med
Dinesen og Hage.
Mens vi Kat af Tønde slaar
de at more os formaar:
bedre end man aner
slaas de som to Haner.

Eugén som er sædelig
maa os overraske.
han vil findes klædelig
med en Djævlemaske,
Horn i Panden, Vinger paa,
svøbt i Munkekutte graa,
viser os med Riset
Vej til Paradiset.

Hjærtesuk.

Frøken Eulalia (vender fuldstændig udplyndret hjem fra en Rejse i Italien): Alt har de røvet fra mig — kun ikke et eneste Kys!

Kaffesladder.

Fru Skade: Saa meget er vist, min Kære, at hvis jeg ha'ede no'et at si'e, saa skulde dennehersens Troldmand Ali Reieben, eller hvad han hedder, som laver Trolleri og andre Mørkets Gærninger i sit Pavlun i Gotersgade, være Minister eller i det mindste Fattigborgmester, for naar han kan lave fire Kopper udmærket Kaffe af et Par gule Ærter og et helt Pund hvidt hugget Sukker fra Neiendam af en halv Snes smaa Risengryn og bag efter laver den dejligste tre Stjærners Kognak af det Sukker, der bli'er tilovers fra Kaffen, saa behøvede vi saamænd ikke at sætte Toldfriheden paa Is for at den kan holde sig, hvis Toldloven rimeligvis gaar i Vasken, men vi kunde ganske rolig la'e Hr. Ali besørge hele Menagen til Lands og til Vands, og jeg er vis paa at han magelig kan paata' sig at fremtrylle alle de Prinseslotte vi har Brug for i denne Konges Tid, for bare han slog i Gulvet med sin Stav saa stod der li'e med det samme den smukkeste Fastelavnstønde no'en Skoledreng kunde ønske sig at kniple løs paa, og De skulde sikke no'en prægtige Pokaler der kom spadserende li'e ind paa Bordet saa saare han vinkede, ja' de kunde li'efrem faa Tænderne til at løbe i Vand paa Cyklister og andre Sportsfolk, der sværmer for Vandrepokaler, men jeg kunde navnlig godt li'e, hvis Ali i den kommende Valgchampagne vilde faa alle Højres og de Moderates Kandidater til at forsvinde li'som hans Slanger, som jeg blev en lille Smule bange for, men saa sa'e han nok saa imponerende saadan no'et som: Borte — komme ikke mer igen! Aa, tænkte jeg, sikken en Nemhed og Behagelighed i den menneskelige Tilværelse, om man li'saa gesvindt som Ali manede Kæmpeslangen og Benraden, der lignede en Missionær paa Gangen, ned i Tønden, kunde kommandere hele Reaktionsrakket, alle de børnehadende væmmelige Husværter og hele den blodtørstige Udbytterbande: Afsted, Marsch! Komme ikke mere igen! Og det kan saamæn ogsaa gærne være, at Ali kunde gøre sig udmærket som Chef for det kongelige baade med Dekorationsforvandlinger og med at drive Upasseligheden ud af Personalet, og sikken en Svir, naar han kunde lave de spillende Damer en rigtig Kop Kaffe og en regulær Kognak til Herrerne at stramme sig op paa, i Stedet for at de nu mangen Gang staar og bliver flove paa Direktionens Vegne ved at skulle gøre Tegn og underlige Grimasser med tomme Bægere, der li'som danner en bedrøvelig Illustration til Teaterkassens bestandige Sløjhed, som Ali maaske ogsaa kunde hjælpe paa, hvad der igen vilde gavne Statskassen, der jo er Teatrets patenterede Rugemaskine, uden at det spores i synderlig Grad at Teatret trives ved denne kostbare Opammelsesmethode, og hvad det repræsentative anbelanger som der jo altid lægges saa stor Vægt paa, kan Hr. Ali vist klare sig li'saa stolt som Greven, for jeg fandt ham ligefrem vellykket, da han ved Forestillingens Begyndelse anmodede om et æret Publikums Overbærenhed, hvis han ikke talte so rigtig Dansk, og jeg maa si'e, at enten han er fra Mesopotanien eller Skander-Leipzig eller Sachsen-Valby, saa maatte Rump være glad om han kunde belægge sine Ord li'saa godt; naa, Rump er jo ingen Troldmand og man kan jo derfor ikke forlange at han skal kunne hekse, men da vi saa kommer op paa Gaden opdager Skade, at der li'e ved Siden af Troldmanden er en Beverding, som hedder Troldhætten, og som efter Skades Mening er den Vidunderkilde, hvorfra Ali faar sin Kaffe, sit Sukker og sin Kognak. Tak for Kaffe!

I Køkkenet.

Fruen: Min Mand er ikke vel i Dag. De maa bringe ham en Varmeflaske ind.

Pigen: Skal det være — Rom eller Kognak?

I Restavranten.

Gæsten: Den Bøf kan De tage med igen, Kellner!

Kellneren: Hvorfor?

Gæsten: Jo, ser De, der blev nylig ovre i Kasernegaarden blæst „Trav", og da var den lige paa Springet til at at hoppe af Talerkenen!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

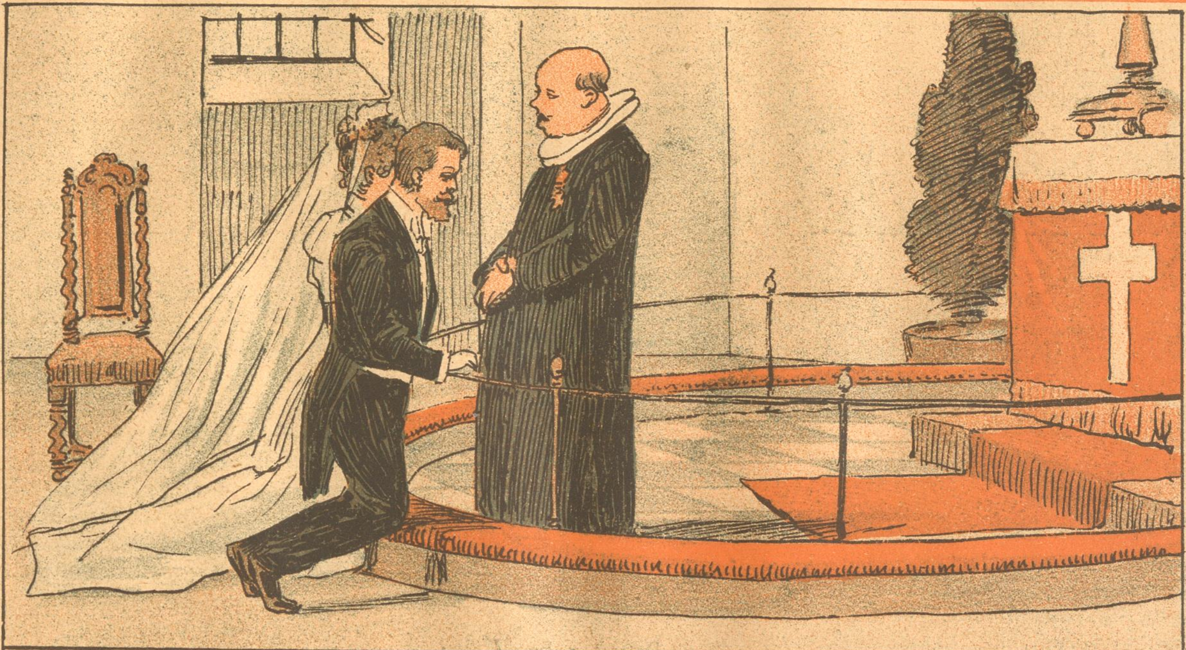

„Vorder frugtbare!“

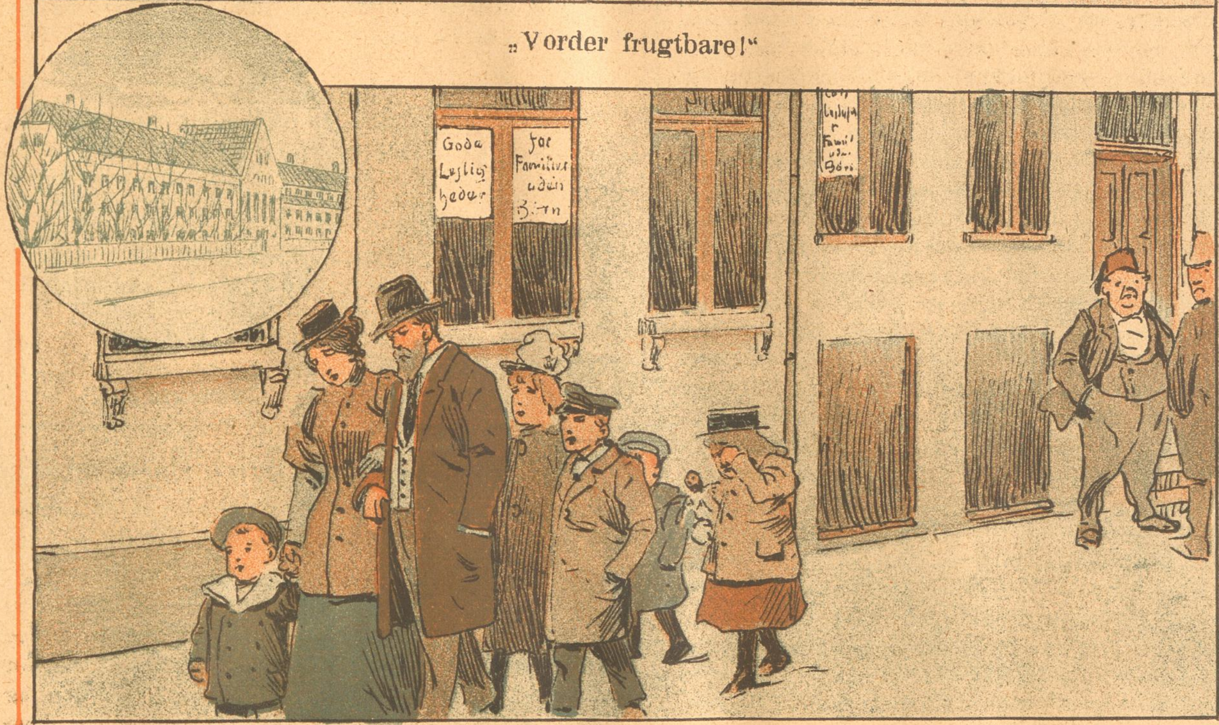

Værterne: Fanden skulde da have dem med den Redefuld Unger.

Nr. 9.

RAVNEN

Søndagen d. 27. Februar 1898.

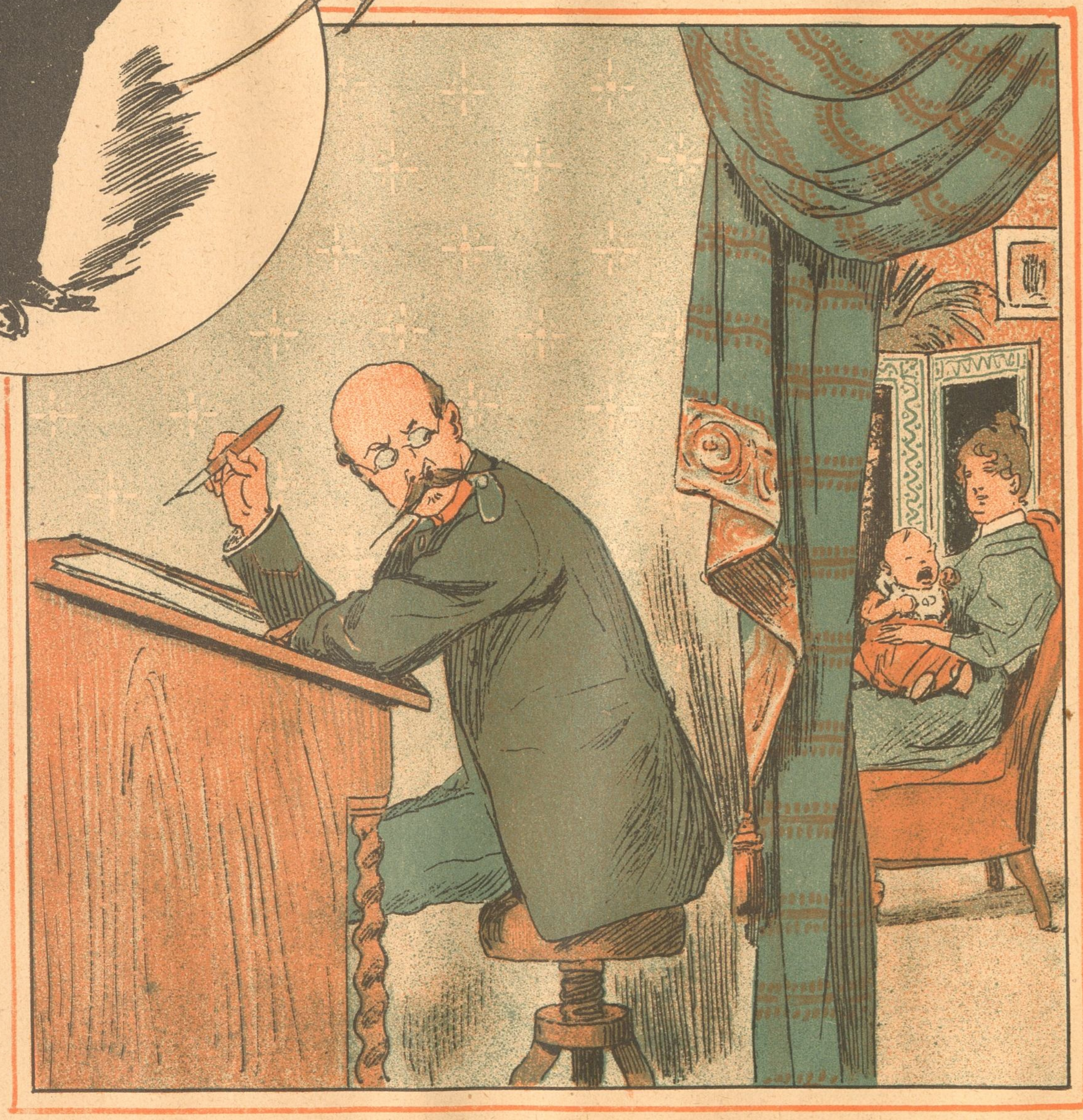

Kaptainen: Stille i Geledderne. Hvad er det for en fordømt Skrighals?

Fruen: Aa, det er den lille Rekrut.

Kaptainen (adspredt): Oversergent, vil De transportere den Karl i Kaschotten. 24 Timers mørk Arrest.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel. af „Genboerne": Op I gæve Sønner.

Ovre paa det brede, fede Lolland har
vi en Svigerfa'er,
han er grumme rar,
han kan snakke tysk, „viel Skrei" var meget go'.
Svigersønner to
har han jo.
Petersen-Polak
mest han elsker, ak
men den bli'r vist grov
nu for Rewentlow,
tysk og polsk og lolland-falstersk Fedteri
kan hver Vælger fri
ikke li'e

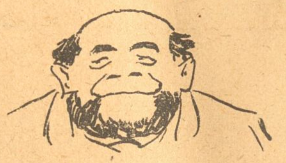

Pastor Lützhöfft kom en Timestid for sent,
det var ikke pænt,
det var s'gu gement,
hvem kan vide, hvor Pastoren opholdt sig,
mon den stod paa Steg
eller ej?
Fik han sig en Lur
eller stod hans Uhr,
var han med sin Kone gaaet sig en Tur?
Naa, vi ku' jo selv ha' tolket Skriftens Ord
smidt en Skuffe Jord,
Hr. Pastor!

Til et Adelsbal var Fru Grevinde Frijs,
flot naturligvis,
hun fik Skønheds Pris,
dyre Stene hun paa Hals og Arme bar,
for den Mand hun har
er saa rar.
Grevens Husmænd faar
næppe i et Aar
det Beløb, hvori Grevindens Robe staar,
gør de Vrøvl, saa bli'r Forvalt'ren grov den
Stud,
og la'er dem ved Gud
smide ud.

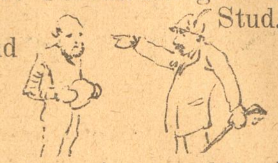

Nu kan Folk vist snart gaa hen og skifte Navn,
det vil gøre Gavn
stille mange Savn,
man sig kalde kan nu efter Sted og By,
leve op paany,
være kry,
man et Navn kan søge sig iblandt en Slump,
en af dem, der burde søge, er Hr. Rump,
men om Navnet Rump end kan forandre sig,
Hoved faar han ej,
siger jeg.

Efter Dommen.

Den sære Stemning ved Seinestaden
med Kamp i Retssalen, Kamp paa Gaden;
hvor Frygten fejgt vil mod Mørket stræbe;
hvor Hadets Flamme vil Tvivlen dræbe,
og kaste et sælsomt Skær tilbage
paa Hekseprocesser i gamle Dage,
da Magtens Taaber et „Skyldig!" kendte,
og Folket jublende Baalet tændte —
hvor svært for os at forstaa det hele!

De dømmer en Mand som Landsforræder,
mens Mængden Smædevers om ham kvæder;
de river af ham hans Snore og Knapper,
mens Mængden vildt og fanatisk klapper;
de knækker over et Knæ hans Kaarde,
og saarer med Ord ham, bedske, haarde;
med Gadens Smuds de ham overdænger
og som et Dyr i et Bur ham stænger,
imens — det siger han selv — hans Brøde
er ene den, at han er en Jøde.

Zola med det sælsomme, ædle Hjærte,
greb resolut den flammende Kærte,
at sprede det Mørke, der knugede Sindene,
at rive fra hildede Øjne Bindene.

Tabte han Slaget? Var alle imod ham?
Mængden, som elsked ham før, nu forlod ham?
Retten har dømt ham! Er Tvivlen saa slukket?
Lyder forgæves fra Djævleø Sukket?
Suk da, I andre medlidende Sjæle!
Trøst Jer ej ved, at bag Gitter og Fjæle
mangen uskyldig er godt spærret inde,
at ej engang en Zola kan ham finde!

Slemt Tilfælde.

— Aa, jeg bli'er saa daa'lig'. La' os gaa herind.
— Halløj! Gesvindt en Snaps til denne Mand.
— Næ, forlang en hel Flaske Kognak, jeg er meget daa'ligere end Du tror.

Det menneskelige Samfund dele sig i to Klasser: Dem, der har mere Appetit end Mad, og dem, der har mere Mad end Appetit.

Sorrig.

Mel.: Stakkels Hanne.

:,: O, I Piger :,:
paa de øvre Samfundsstiger,
I, der lever kun for Baller
og hvis Fryd er Karnevaler,
sikken Sorg I monne friste,
I et Karneval mon miste,
:,: monne miste :,:
det er virk'lig meget trist, de'.

Scenens Børn for hvem I sværme
og med Andagt Eder nærme,
har Jer skammeligt bedraget,
rædsomt hult kom Tordenslaget:
Intet Karneval i Vinter!
I maa trøste Eder, Kinder.
:,: Stakkels Kinder :,:
Sorgens Genius gesvindt er.

Nu I sidder der med Dragter,
men kun død den tomme Pragt er;
ingen Olafs eller Zangen-
bergs Blik skal I ta' fangen.
I Kvadrille paa Emil ej
skal I ofre søde Smil, nej,
:,: paa Emil, nej :,:
skal I ofre Eders Smil ej.

Skæbne! hvi er Du saa grusom?
Ej fra Dragør og til Husum
har man Mage set og hørt, nej,
intet Pigeblik er tørt, nej.
Selv en Smule Forestilling
fik ej Skæbnens Ja-Bevilling.
:,: Den i Vasken :,:
gik som Ballet under Masken.

:,: Men, I Piger, :,:
hør nu efter, hvad jeg siger.
I er selv i Slaget skyldig,
I var altfor ligegyldig
med at tegne Jer paa Listen,
hvem kan fange Fugl paa Kvisten,
:,: naar man ikke :,:
gider Haanden frem at stikke.

:,: Den Erfaring :,:
gem den i Jer Sjæls Bevaring:
vil med Scenens muntre Børn
man en Aften slaa til Søren,
da maa ikke man forgætte
paa en Liste Navn at sætte.
:,: thi da hænder :,:
det, at det med Sorrig ender.

Ridder Blaaskæg.

Principalen (til Kontordrengen): Peter, gaa hen til Telefonen og ring min Kone op. Hun har Nummer 27.

Lærlingen (afsides): Naada, sikken en Mængde Koner han allerede har havt!

I Skolen.

Læreren: Sig mig, Peter, hvad maa vi gøre, forend vi kan faa Tilgivelse for vore Synder?

Peter: Synde, Hr. Lere.

Pietet.

Besøgende Herre: Har De slet intet Fotografi af Deres afdøde Mand?

Fruen: Nej! Det er jo derfor jeg giftede mig med hans Broder, fordi denne ligner ham saa overordenlig!

En lille Rede.

Millionbruden: Arthur, hvor skal vi egenlig bo efter Bryllupet:

Millionbrudgommen: Aa, jeg skal nok indrette os en hyggelig lille Rede paa femogtyve Værelser.

Gode Cigarer og gode Onkler kender man paa deres Aske.

En Tankelæserinde.

Fætteren: Aa kære Kusine bare Tante ikke sad paa Lur inde i Dagligstuen – –

Kusinen: Det behøver jo ikke at smælde saa højt.

Resultatet.

Moderen (til Datteren, der kommer hjem fra Kogeskolen): Naa, Vera, hvad har I lært i Dag?

Vera: Tyve forskællige Navne paa Brødbudding.

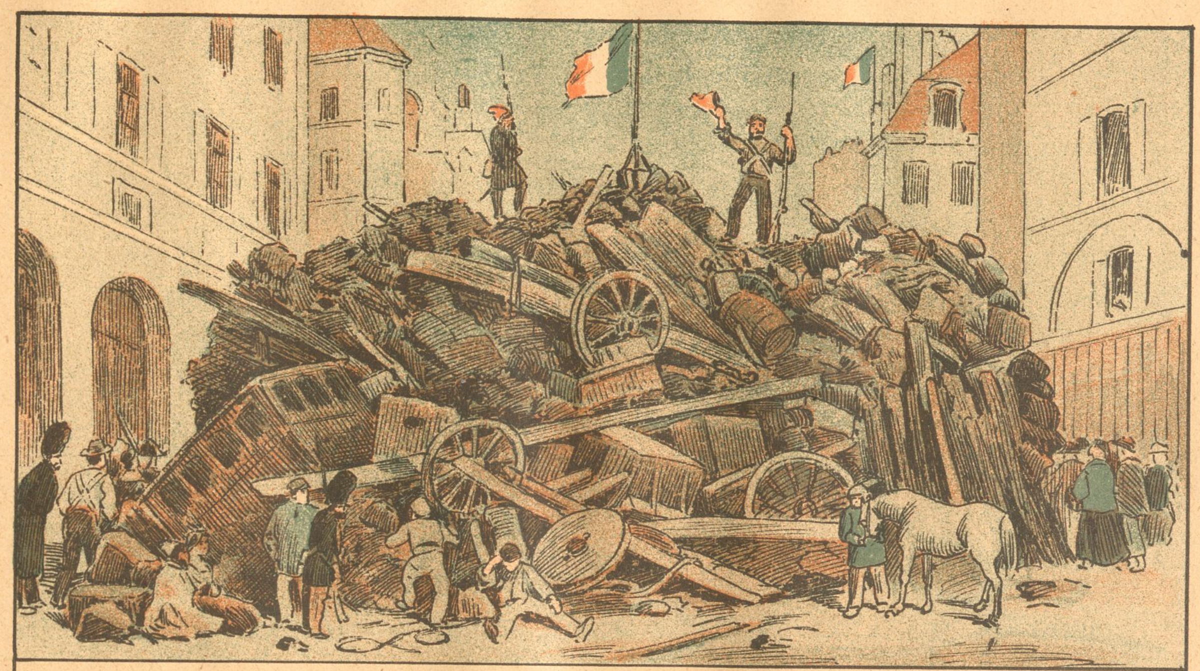

Barrikade i Rue St. Martin i Paris den 23. Februar 1848.

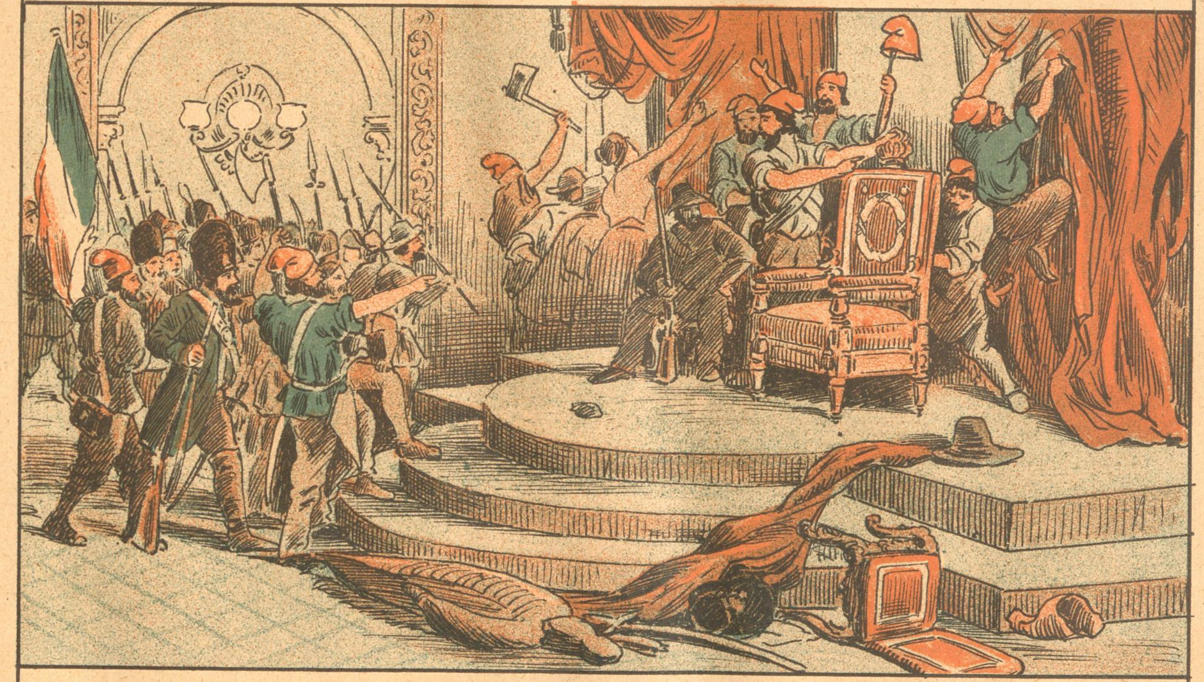

Tronsalen i Tuillerierne den 24. Februar 1848.

Billeder fra Februar Revolutionen.

I Fælden.

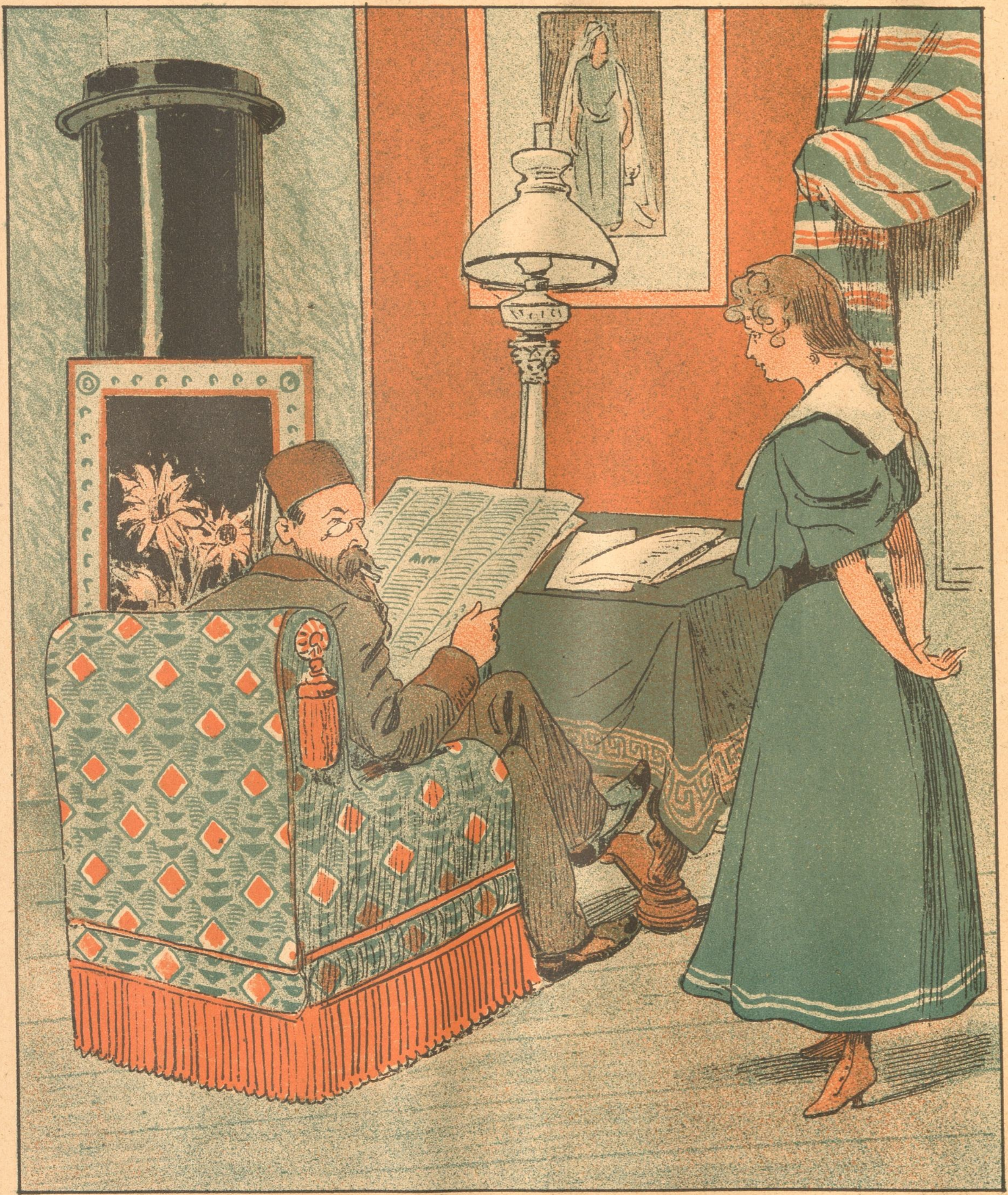

— Fa'er, maa jeg gaa lidt hen til min Veninde Emmy?
— Hm ja, men har denne Emmy ikke Overskæg og Pincenez?
— (glad) Aa, søde Fa'er, kender Du ham?

Fallit.

En Hverdagshistorie, efter det Tyske.
(Fortsat.)

Imidlertid var Fru Hülsheim Fortvivlelsen nær. Hun gjorde sig de største Bebrejdelser for, at hun havde ladet Datteren og Greven gør *den Sejltur. Hun saa allerede i Aanden, hvorledes man bragte hende hendes Barns Lig. Efterhaanden lykkedes det Villaens øvrige Beboere at berolige den stakkels Moder. Stormen var først brudt løs, efter at Baaden havde naaet den anden Bred, og i Morgen vilde hun gense dem Begge sunde og fornøjede, og en Hædersmand som Grev Tumlitz, der tilmed var den unge Piges Brudgom, kunde hun trøstig betro sin Datter. — Næppe havde den ængstelige Moder slaaet sig nogenlunde til Ro med disse Trøstegrunde, da man bragte hende en Depesche fra hendes Mand. — Hun læste den og blev dødbleg. Uden at sige et Ord, gik hun op paa sit Værelse og lukkede sig inde, ingen saa hende den hele Aften. De andre Beboere hørte kun at hun hele Natten urolig gik frem og tilbage i sit Værelse, men ingen vovede at spørge om Telegrammets Indhold.

III

Hele Natten rasede Orkanen. Morgenen var lys og klar. Luften var renset, og en velgørende Friskhed gik som et oplivende Pust hen over Søen, da Greven med sin Kæreste tiltraadte Hjemturen. Hortense var noget bleg. Hun lænede sig tæt ind til Greven og talte ikke. Af og til stjal hun sig til at betragte ham og rødmede let. Han hviskede hende nogle spøgende Ord i Øret, smilede og trykkede hende fast til sig. — Saa naaede de Bredden. Nogle promenerende Hotelgæster hilste fornøjet paa dem. Hortense spurgte efter sin Moder det hed, at Moderen endnu var paa sit Værelse; forbavsede ilede begge til Villaen. Paa deres Banken, raabte Fru Hülsheim: „Kom ind!“ — Da hun saa Datteren, ilede hun hen til hende, sluttede hende lidenskabeligt i sine Arme og udbrød: „Mit kære, stakkels Barn!“ Greven vilde netop begynde at fortælle deres Æventyr, da sagde Fru Hülsheim:

„Vi rejser endnu i Dag, Svigersøn, læs den Depesche. Jeg beder Dem at træffe Forberedelser til Afrejsen.“

Hortense blegnede. Hun havde endnu aldrig hørt sin Moder tale i denne Tone.

Tumlitz tog rolig Depeschen og læste.

Hans Ansigt var dødblegt, da han var færdig med Læsningen.

„Jeg besørger Rejsebilletterne, Mama,“ sagde Greven og ilede ud.

„Hvad er der sket?“ raabte Hortense forfærdet.

„Intet, som angaar Dig, kære Barn, intet,“ sagde Moderen bedrøvet.

„Du maa sige mig det, Mama, det angaar mig, det angaar os alle, jeg er ikke noget Barn mere.“

(Sluttes.)

Mærkværdigt!

Jo højere en Officer avancerer, desto færre „Erobringer“ gør han.

Paa Trappen.

Pigen fra 2. Sal: Naa, hvorledes gaar 'et nede hos Dem? Hvad synes De om Herskabet?

Pigen fra 1. Sal: Aa jo, Omgangen er der ikke noget at klage paa, men forresten er Herskabet noget gærrigt Rak. De vil endog tilbringe Vinteren i Syden, naturligvis bare for at spare Brændsel!

Betragtninger i Vintergækketiden.

I Frankrig Generaler kække
Zola saa gærne vil forskrække,
Zola, Labori, helst dem begge
og deres Tro paa Dreyfus svække.
Desværre de Krigshelte kække
sig megen Hæder ej indlægge,
men bli'er, trods Vrøvl ad Stolper, Vægge,
kun kaldt: Nationens Vintergække.

— — — — — — — — — —

Prins og Prinsesse Bernadotte,
to Vintergække i én Urtepotte.

— — — — — — — — — —

Skuespillere, store og smaa
vilde Sæsonens Hovedslag slaa
og Karnevalslysten ægge.
Men ak! Resultatet blev kun til Vind,
Scenens Børn nu med Blus paa Kind
gi'er Partiet som Vintrens Gække.

— — — — — — — — — —

I Sagen imod Kaptajn Bech
blev Dommeren ej til Winthergæk.

— — — — — — — — — —

Tidt Højres Mænd med Pen og Blæk
hinanden gør til Vintergæk.
Om et Par Maaneder min Fa'r
saa bli'er de og Aprilens Nar,
naar alle Kredsene vi ta'r,
den Sag er klar.

Revanche.

Fruen (overrasker sin Mand): Hvad, kysser Du Pigen? . . . (Til Tjeneren) „Hans, kys mig straks!

Lejerens Klagesang.

Mel.: Forgangen Nat, vor sultne Kat.

Jeg bor paa Kvisten i et Hus,
hvor Rotter springer om blandt Mus,
i Væggene er Væggetøj
og Køkkenet er fyldt med Røg.
Tapeterne forgaar af Fugt
og giver Stuen muggen Lugt.
Fra Gulvet myldrer Lopper op
og suger Blodet af min Krop.

Fra hvert et Vindu kommer Træk
og ligesaa fra Gulvets Spræk.
Paa Trappen, som er stejl og høj,
gør Kattene en voldsom Støj;
og naar sin Lugtesands man har
saa er den Lugt slet ikke rar,
thi Katten stænker paa sin Vej,
men Vellugt er det saagu ej.

Jeg døje maa saa mangen Tørn
med Kone og med otte Børn.
Vi spiser, drikker — sover med,
dèr hvor jeg har mit Arbejdssted.
Og Lejen for vort usle Hjem
man mildest talt maa kalde slem,
og derfor kan jeg ej forstaa,
at Værten dog vil „lægge paa“.

Kontrakten, som har Næb og Klør,
er kun i Ejerens Favør:
han alle Rettigheder ta'er
mens alle Pligterne jeg har.
Dog alt det fandt jeg mig vel i,
men dermed er det ej forbi:
Den sidste Paragraf er styg,
jeg finder den er lovlig tyk!

Tænk, mine søde otte Børn
vil Værten jage ud, den Bjørn.
Hvor skal jeg skaffe dem et Hjem,
hvis hver en Husvært er saa slem.
At drukne dem gaar ikke an
som Killinger i en Spand Vand;
ej heller kan de svinde hen
og gaa i deres Mo'er igen.

Naar Guldets Herredømme er forbi, oprinder Menneskehedens gyldne Dage.

Han véd . . . . .

Hun (drillende): Aa, hvad kender I Mænd til Dameklædning?

Han (med hul Røst): Hvad den koster, Frue!

Praktisk.

— Pokker skulde være Minister! Holder han med Højre, saa har han hele Oppositionen paa Nakken, og slutter han sig til Oppositionen, saa kan han ikke nære sig for Højre. Sig mig ærlig kunde De lide at være Minister?

— Det kommer ganske an paa Pensionsforholdene.

En Festtale.

Kaptainen (til sit Kompagni paa Landsfyrstens Fødselsdag): Overalt festlig smykkede Landsbyer — Klokkeringning og Kanonsalut — hver Mand en Krone i Ekstralønning, Underofficererne to — alt dette sammenfatter vi i Raabet: Hans Højhed Fyrsten leve!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Man maa hjælpe sig.

Hvorledes den nøgne Sandhed blev „klædt paa“ under Zola Processen.

Nr. 10.

RAVNEN

Søndagen d. 6. Marts 1898.

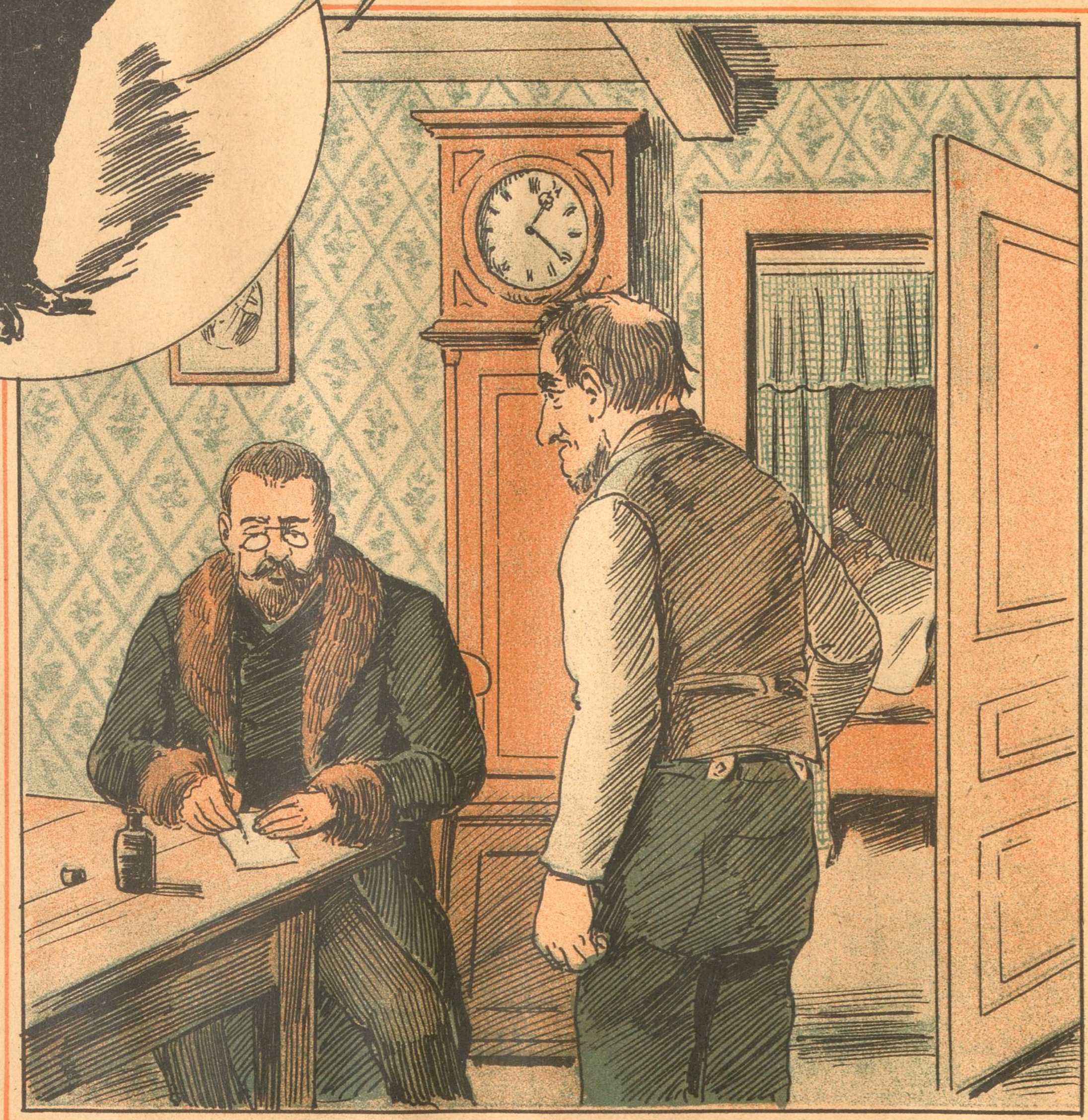

Bonden: Er vor Mo'r meget simpel, Hr. Doktor?
Lægen: Ja, Mads Persen, hun er meget syg.
Bonden: Naa Gudskelov, at jeg ikke har ladet Dem kalde for ingen Ting.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og kender I Didelum Madsen.

I „Tidens Skrav“ Asger prater
om Folkethingskandidater,
de, som med Fremskridtsskruppen gaar,
skal paa Tribunen op i Aar,
skrupperuppe rup, skrup bare a’,
Niveauet er sænket, naada da da,
tænk jer Niels Lund og Tegneren,
Karrikaturer i Højrespænd.

De Brækkere gaar fra Havnen,
Politiet dem ta’er i Favnen,
Staven i Lommen og Handsker paa,
Armen til Brækkeren, lad os gaa!
Dingelinge linge linge hop hop hop,
Vesterbros Gader ned og op,
Hujen og Piben og Drengejagt
og en drukken Madam, som man tog med Magt.

Klaus Berntsen stod i Salen,
Gud fri os sikken Galen;
Kammen i Nakken sig rejste vredt,
Øjnene glødede fynboesk hedt,
kykli kykliky, men Klaus, den Rad
kom s’gu under Kr. M. Klausens Styrtebad,
hang saa med Næbet, blev vaad og flov,
hvad vilde Klaus paa den Skolelov!

Naa, Kuskene vandt da Slaget,
som før bli’r der flittigt baget
Rugbrød og Fintbrød og andre Slags,
Mester paa Bukken var færdig straks,
dingelinge ling Klokken fire op,
ikke bade i den lune Seng sin Krop;
føj for Fanden, er Bestillingen saa svær,
saa giv heller Kusken, hvad hans Værk er værd.

Slagfærdig.

Fruen (kommer ud i Køkkenet og træffer en Gardist og en Husar i Slagsmaal. Kokkepigen ser til): Men, Du store Himmel! Hvad er dette?

Husaren: Kampen for Tilværelsen, Frue.

Slem Følge.

En Dame: Er det farligt at kysse, Hr. Doktor?

Lægen: Meget farligt! En Ven af mig kunde trods min Advarsel ikke lade Kysseriet være. En skøn Dag var han gift!

Skanker og Skoser.

„Cirkus Varietés“ Direktør føler sig ikke saa stærkt „Viehe“t til Kunsten, at han vil spille „Scala“er mere. Den „National“e Kunst vil for Fremtiden blive varetaget af Brygger Jakobsen, der jo har gode Betingelser NB.: Ikke for eventuelle Lejere derfor.

* * *

Et Forlydende vil vide, at Bech Olsen skal være Guvernør paa Kreta. Han har jo før vist, at han kan mule Tyrken.

Gamle danske Ordsprog

tillæmpet efter Nu-„Tidens“ Krav.

Frænde er Frænde værst, sagde „Vort Land“, det saa det røde „Tidens Krav.“

* * *

De unge (Blade) kan dø, de ældre skal dø.

* * *

Tak Du Gud, min Pen, Du kom ikke til „Vort Land“, sa’e Asger, han saa sine Artikler i „Tidens Krav“.

Omvendelse.

Pelstyven: Ser Du, Lotte, denne Pelsfrakke lader jeg forandre, og for de tusind Koner, der laa i Brystlommen, gifter vi os og begynder et ærligt Liv!

Ved Øllet.

— Hvor højt er Zola ved sin Proces stegen i alle anstændige Menneskers Agtelse?

— Drei Fusz over alle krigsgale og jødehadende Franskmænd.

I Retten.

Assessoren: Anklagede, hvad er De?

Ankl.: Gal i Ho’edet, Hr. Assessor!

En Udvej.

— I Forgaars forærede min Svigerfa’er mig en ny Cykle, og i Gaar har min Huslæge strængt forbudt mig at cykle! Hvad skal jeg nu gøre?

— Tag dig en anden Doktor!

Annonce.

En ung Mand ønsker at gifte sig. Der ses mere paa en venlig Omgang end paa Formue.

Billeder fra Gasværkshavnen.

Hvorledes Værner Verner dresserede sine Svin.

(Optræder kun faa Dage.)

Havde han levet paa Menveds Tid
med sit Vid,
han næppe var bleven en Bisp saa myndig,
men snarere som Morten Madsvend kyndig.

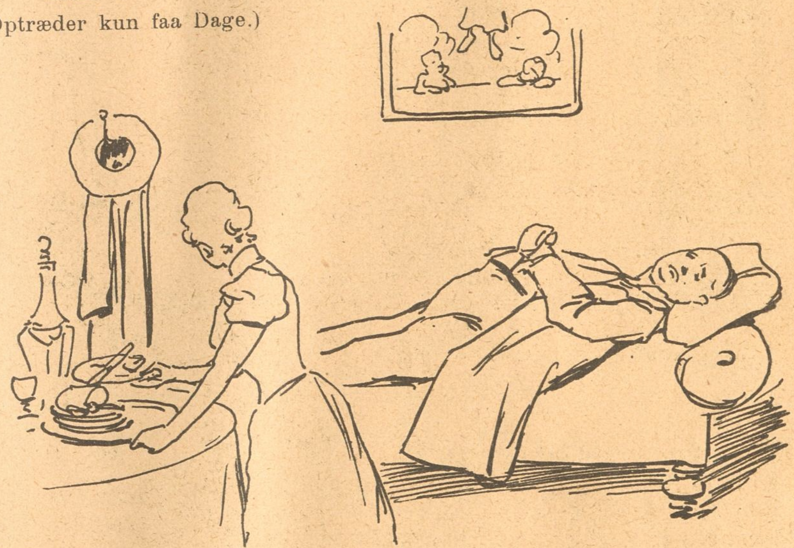

„Stine, Du maa vække mig Kl. $2^{1}/_{2}$, for jeg skal besørge en Begravelse paa Vestre Kirkegaard Kl. 2, og det tager jo lang Tid at komme derud.“

Rare Udsigter.

Moderen: Du tror altsaa at Petersen er det Ideal af en Mand, som Du har ønsket Dig?

Datteren: Ja.

Moderen: Og hvis Du nu en Dag opdager, at Du har taget fejl?

Datteren: Desto værre for ham!

En god Kunde.

Første Kellner: Nu har jeg syv Gange vækket ham der henne i Krogen, og jeg vil vække ham syv Gange endnu.

Anden do: Hvorfor?

Første do: Han betaler paany, for hver Gang jeg vækker ham!

Arbejderrisiko I.

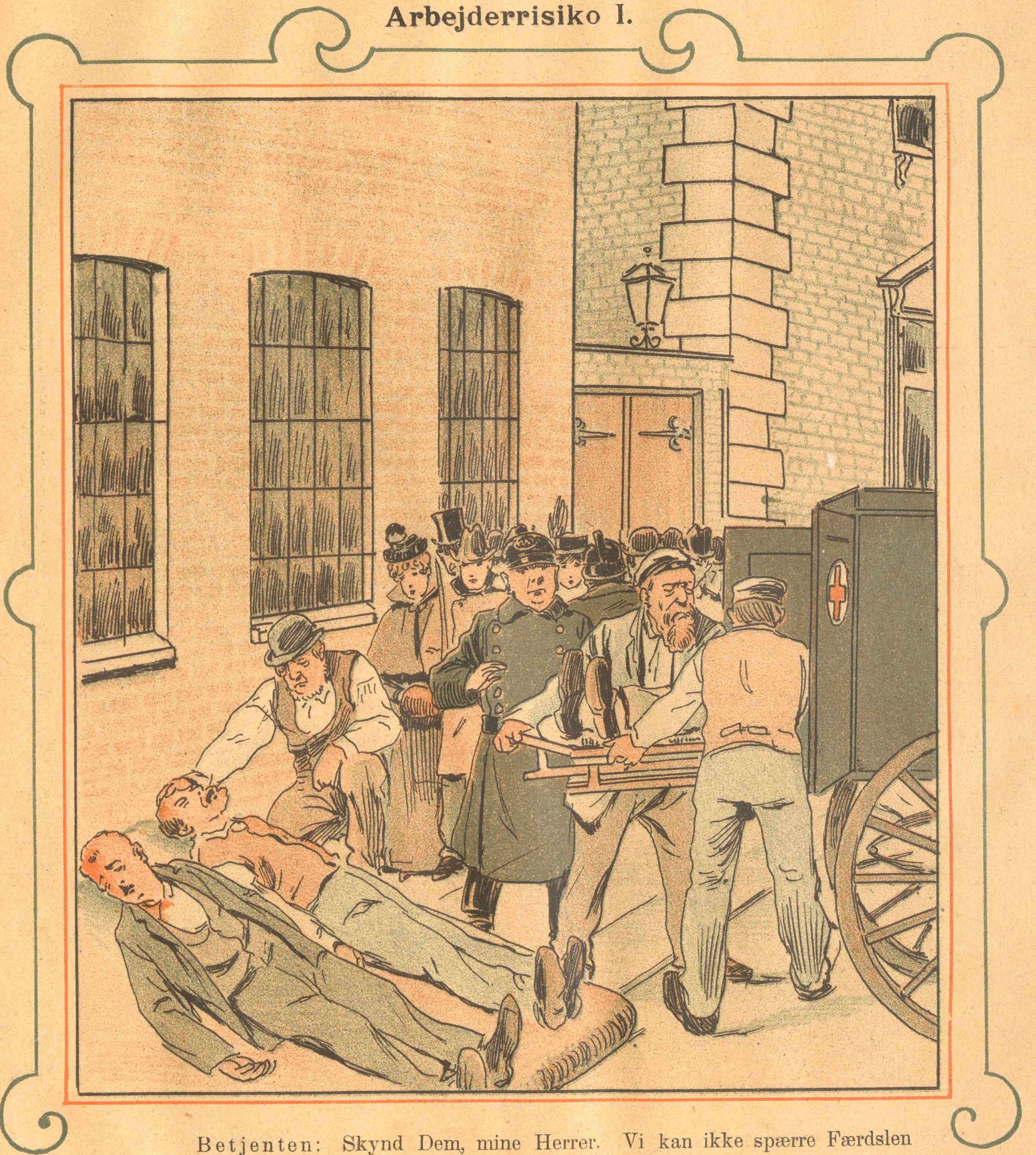

Betjenten: Skynd Dem, mine Herrer. Vi kan ikke spærre Færdslen her i Timevis.

Arbejderrisiko II.

— Aa, Kellner, æ — kald paa den Mand, som er vant til at bære os ud i Droschen.

Greve og Arbejder.

Paa polstrede Hynder i flot Ekvipage
hviler en Kvinde i fin Emballage;
thi husk der er Forskel paa Kvinde og Kvinde,
paa Arbejderhustru og fornem Grevinde.
Den ene maa trælle for Sulteføde
og leve et Liv, som paa Glæder er øde.
Den anden, som ej gør den mindste Nytte
og næppe behøver sin Fod at flytte,
et Liv i Rigdom og Pragt kan leve,
thi hun er Grevinde, Manden er Greve.

Nu farter hun ud i kostbare Klæder
at mætte sin Lyst i Balsalens Glæder.
I Silke med Kniplinger rigt garneret
hun bliver beundret, hun bliver feteret.
De Perler, hun bærer foroven og neden,
er hjælpeløst pint ud af Arbejdersveden,
og alle de funklende Diamanter,
hvormed hun er prydet paa alle Kanter,
de ligner de klareste Dugdraaber nøje,
men ak, det er Taarer fra Fattigmands Øje.
Dog, Fattigmands Kvaler og Fattigmands Sorg
ej rører en Greve som — Frijs Frijsenborg.

* * *

Derovre i Jylland fra kummerlig Hytte
skal Mand og Kone med Smaabørn flytte.
De skal sættes ud, thi har man hørt Magen,
ti Øre forlanger man mere om Dagen;
for Døren der holder en Slags Ekvipage,
men Tjenere, Kusk og al den Menage,
som Greven kan holde, er her overflødig,
ja, ikke engang en Krikke er nødig,
thi Manden og Konen selv sørger for Resten;
de sled jo for Greven langt værre end Hesten.

Paa Vognen de læsser de fattige Stykker,
ej Modet dem svigter, skønt Nøden dem trykker,
de stoler paa deres barkede Næver,
som nok vil skaffe, hvad Livet kræver. —
Saa drager de bort — „Farvel, Hr. Greve,
vi Smaafolk har ogsaa Ret til at leve;
sid Du kun til Højbords, mens vi lider Kummer,
vi kan dog ej mættes med sparsomme Krummer,
og mens Du polerer de sølvblanke Kroner,
vi fryder dig med Socialistmarschens Toner:
Samdrægtige gaa vi i Nød og i Sorg: —
Farvel, Hr. Grev Frijs-Frijsenborg!"

Rekrutundervisning.

Sergeanten: Naar en af de Herrer Officerer lader Dem hente en Uniformskappe og det begynder at regne, hvorledes bærer De saa Kappen?

Rekruten: Med Foret indad.

Sergeanten: Rigtig, men hvorfor?

Rekruten: Fordi det for det meste er revet itu.

Øjemedet helliger Midlet.

Assessoren: De blev nappet, just som De stjal en Overfrakke og en Hat — —

Anklagede: Jamen, Hr. Assessor, det var bare for at vække Tilid. Jeg agtede at oprette et Aktieselskab.

Ja saa!

— Hvad er det, Petersen, Du sukker allerede, og er dog først for en Uges Tid siden lykkelig løben ind Ægteskabets Havn.

— Ja — men det var en Krigshavn!

Flersidig.

— Det er dog en flink lille Kone, jeg har! Med den venstre Haand spiller hun Klaver og med den højre støver hun af. Med den venstre Fod træder hun Pedalen og med højre gi'er hun mig et Spark!

I Køkkenet.

Pigen: Herren troede vist før, at jeg var Fruen.

Fruen: Kyssede han Dem?

Pigen: Naada! Næ, han skældte mig ud i den mørke Entré og sa'e at jeg var en dum Gaas.

Da Petersen kom hjem.

Fruen: Petersen, Du er fuld!

Petersen: Jeg? Jeg er aldeles ædru, bare en Smule træt! Men, hvor er — mi — mine Tøfler hen — hik — ne?

Fruen: De staar ved Kommoden.

Petersen (søger forgæves): Ja — men, hvor hik! — er da Kom — mo — den?

Mormonisme.

Lille Max: Mo'er, hvad er Mormonisme for noget?

Moderen: Mormonerne er en Sekt, hvis Mænd hver kan gifte sig med en tredive, fyrretyve Koner.

Max: Uh, det maa være ækelt!

Moderen: Hvorfor det, Max?

Max: Jo, tænk bare, hvis man skulde ha'e Prygl af en tredive, fyrre Mo'er!

Fallit.

En Hverdagshistorie efter det Tyske.
(Sluttet.)

„Naa ja,“ sagde Fru Hülsheim, „hvorfor egentlig holde det hemmeligt. I Morgen vil jo dog Alle vide det. Stakkels Barn, vi er fortabte. Din Fader er ruineret. Kassereren er forsvunden, og Huset i Paris, med hvilken han stod i Forbindelse, har standset Betalingerne.“

Hortense stod maalløs, hun betragtede Moderen med forfærdede Blikke.

„Og Arthur, véd han alt, hvad siger han, hvad vil han sige?“ raabte hun aandeløs.

„Han vil komme overens med Fader.“

„Moder,“ skreg den unge Pige, „Moder!“ En forfærdelig Angst greb hende, en frygtelig Mistanke steg op i hendes Sjæl. „Moder, jeg faar en skrækkelig Tanke: hvis Arthur lod os i Stikken? Jeg véd ikke, jeg har jo Tillid til ham, men siden denne Tanke vaktes i mig, Moder, jeg véd ikke hvad jeg gør.“

„Barn, hvad er det dog? Du er aldeles ude af Dig selv!“

„Aa Moder, Moder,“ jamrede Hortense, „hvis han ikke kom igen.“

Fru Hülsheim kunde ikke finde et eneste trøstende Ord. Ogsaa hun syntes paa éngang, at Greven havde vist en forunderlig Opførsel ved Modtagelsen af Ulykkesbudskabet.

Der bankedes paa Døren. Det var Stuepigen.

„Hr. Greven efterlod dette Brev til Damerne, da han nylig forlod Villaen. Han sagde, at jeg skulde vente et Øjeblik, før jeg leverede Dem det, da han først skulde besørge noget. Hvad han vilde sige med det, forstod jeg ikke.“ Fru Hülsheim rev Brevet ud af Pigens Haand. Feberagtig skælvende aabnede hun Konvolutten og læste:

„De vil ikke forlange, at jeg skal gaa til Grunde sammen med Dem. Forsøg ikke at opspørge mig!

Tumlitz.“

Hortense udstødte et Skrig.

„Moder, jeg er fortabt, jeg elskede ham saa højt.“

„Glem ham, Barn, vi maa hjem til Fader.“

„Nej, Moder, min Ære, min Ære, ogsaa denne tager han med sig tillige med min Lykke!“

Hun sank hulkende til Moderens Barm.

IV

Nogle Uger senere traf den snaksomme Baron den første Bekendt.

„Naa, hvad siger De til Hülsheim Affæren? Hülsheim & Komp. Fallit! Hvem havde nogensinde tænkt det? Idetmindste altid en Afveksling i den evige Kedsommelighed!“

„Der gik Tumlitz slemt i Vandet,“ bemærkede den anden. „Hvor mon han nu er? Formodenlig i Amerika. Her kunde han dog ikke klare sig længere.“

„Kolossalt Uheld for Tumlitz,“ svarede Baronen, „først den næsten ubegrænsede Kredit som Frøken Hülsheims Forlovede og saa . . . . kolossalt Uheld! Hvad agter De at foretage Dem i Eftermiddag?“

„Jeg véd det ikke endnu.“

„Gaa med til Dueskydningen. Fornøjelig Sport, Skade, at vi endnu ikke har den i Berlin. Kom, vi vil more os storartet. Saa spiser vi i Aften sammen i Kursalen.“

„Lad gaa. De véd dog altid, Baron, hvorledes man skal slaa Tiden ihjæl.“

„Det er Hovedsagen. Sikket Uheld for Tumlitz, umaadeligt Uheld, ubehagelig Historie.“

Saaledes talte Baronen, tog den Bekendte under Armen og gik med ham til Dueskydning . . .

Natscene.

— Aa De, vil De ikke være — saa venlig — og bukke Dem lidt og gi' mig lidt Ild?

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Et enigt Højre.

Smidt ud. — Skal ud. — Ingen Adgang.

Genrebilleder fra Valgkampen i Lyngby.

RAVNEN

Søndagen d. 13. Marts 1898.

— Aa sikken en Arm. Den var nok værd at bide i . . .
— La' nu vær', Husar!
— Men der skal go'e Tænder til!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jo jo, Gøgleri er en nobel Kunst.

Justitspeter, som er for Tiden Rump,
har mødt med en ny, den var signet af
Matzen,
den var af den reaktionære Slump,
der ikke bli'r Lov, øder Sværten og Satsen,
Eugen skulde være
vor Dommer, den Kære,
med Forlæg og Paalæg os *mores* lære.
:,: nej, fy for den! :,:

I Ejnar Christiansens det pæne Blad
med Tekst af den bedste og Tegninger flotte
Hr. Muus har læst, at en Digterrad
Grosserernes Maver og Gigt monne spotte.
Hr. Muus blev s'gu gnaven,
slog sig for Maven,
til Ejnar han sa'e og tog ham i Kraven:
:,: hør, fy for den! :,:

I Borgernes Raad stod den lille Bing
og talte Privatdrift og klappede Heide,
og alle de Listemænd stod i Ring,
for sæt Postelinet det røg i den Fejde.
Bing blæste paa Møde
og Folket, det røde,
for han er saa tapper, den lille Jøde,
:,: ja fy for den! :,:

En Barnevognsmand, ja De sagtens véd,
at Manden han bor nede bag ved vor Frue,
har rodet sig ind i en Redelighed,
for Svendene har nemlig lavet en Skrue,
og gal i Kabudsen
ja, det er s'gu Knudsen,
hvad hjælper de Hædersmænds Bræk og
Pudsen?
:,: nej fy for den! :,:

Hr. Wilhelm Beck er Missionens Kusk,
og ind i vor Rigsdag han agter at jolle,
ved Porten der stod Demokrat Jens Busk,
han i Tulipanen Buketten mon holde
og anslog saa Tonen
til Pris for Missionen,
men Staten den holdt lige godt paa Kronen,
:,: Hurra for den! :,:

Politisk Nyt.

Et Rygte vil vide, at Diplomaterne er kommen overens om at kalde Kreta den — evropæiske Djævle-Ø.

*

I Frankrig lyver alle, kun Romanskriverne taler nu og da Sandheden.

*

England er den personificerede Sømagt. Selv dens Planer paa det faste Land bliver — til Vand.

*

Den næste serbiske Krig vil sikkert ende med, at Tyrkerne flygter under Raabet: Fly, fly! Milan kommer! Han vil laane Penge af os!

Skanker og Skoser.

Av for Pokker! Det var en slem „Vaage", jeg der dumpede i, sa'e Einar Christiansen, han læser Grosserer Muus' Erklæring imod „Illustreret Tidende".

* * *

Hvad kan man sige om Grosserer Muus og Digteren Vaage under ét?

Muusvaage.

Ny Yankee Doodle Vise.

Mel.: Yankee Dvodle.

Yankee Doodle slaar i Bord.
Dollars er her nok a',
Derpaa gaar han til et Krat
og skærer sig en Stok a'.
Spaniolen skal ha' Kløø
og Maine skal bli' hævnet.
Ej vi helmer før vi ser
Madrid med Jorden jævnet.

Yankee Doodle vil i Krig,
og Krigen koster Penge.
Alle Fangerne vi ta'er
dem la'er vi — vupti — hænge
Kuba gaar med fuld Musik
ind i Unionen.
Faar vi i Alphonsen fat
saa støder vi ham fra Tronen.

Yankee Doodle knejser stolt
og slaar sig paa sin Lomme,
her er monny, boys — go on!
det mangler maaske somme.
Kuba bli'er en Stjerne* til
og Maine skal bli' hævnet.
Ej vi helmer før vi ser
Madrid med Jorden jævnet.

* i Flaget.

Som Hørring dekreterer
saadan vi Jer regerer,
Og gør I Vrøvl paa engelandsk,
der vanker Høvl paa Dansk.

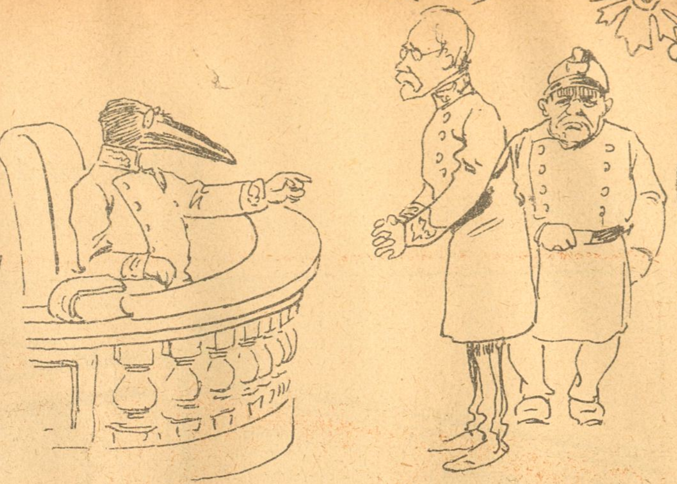

Dommer Ravn: Efter Betjentens Rapport har De indført Pryglestraffen og gjort Forsøg paa at plage Befolkningen med den forhadte Protokol, som blev afskaffet i 1863. Godkender De Rapporten?

Rump: Hr. Assessor, jeg øh — bø — hm — øh —.

Dommer Ravn: Godt! De skal i 6 Uger være stoppet Sømand med 10 Kr. om Maaneden.

Illustrerede Korrepondancer.

(Frit efter „Politiken".)

I.

Blaa Øjne. 18 Aar. Hvem vil korrespondere med mig?

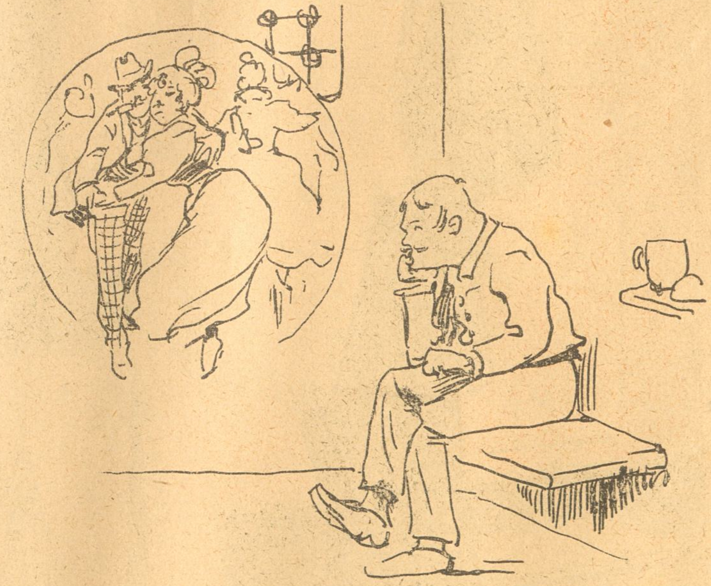

II.

Ja, gid jeg kunde komme, — længes.

Mange Menesker ere fødte, uden at have set — Verdens Lys.

Den Udpantede: Rettens Folk er som smaa Børn: De vil have alt, hvad de ser.

Ikke raadvild.

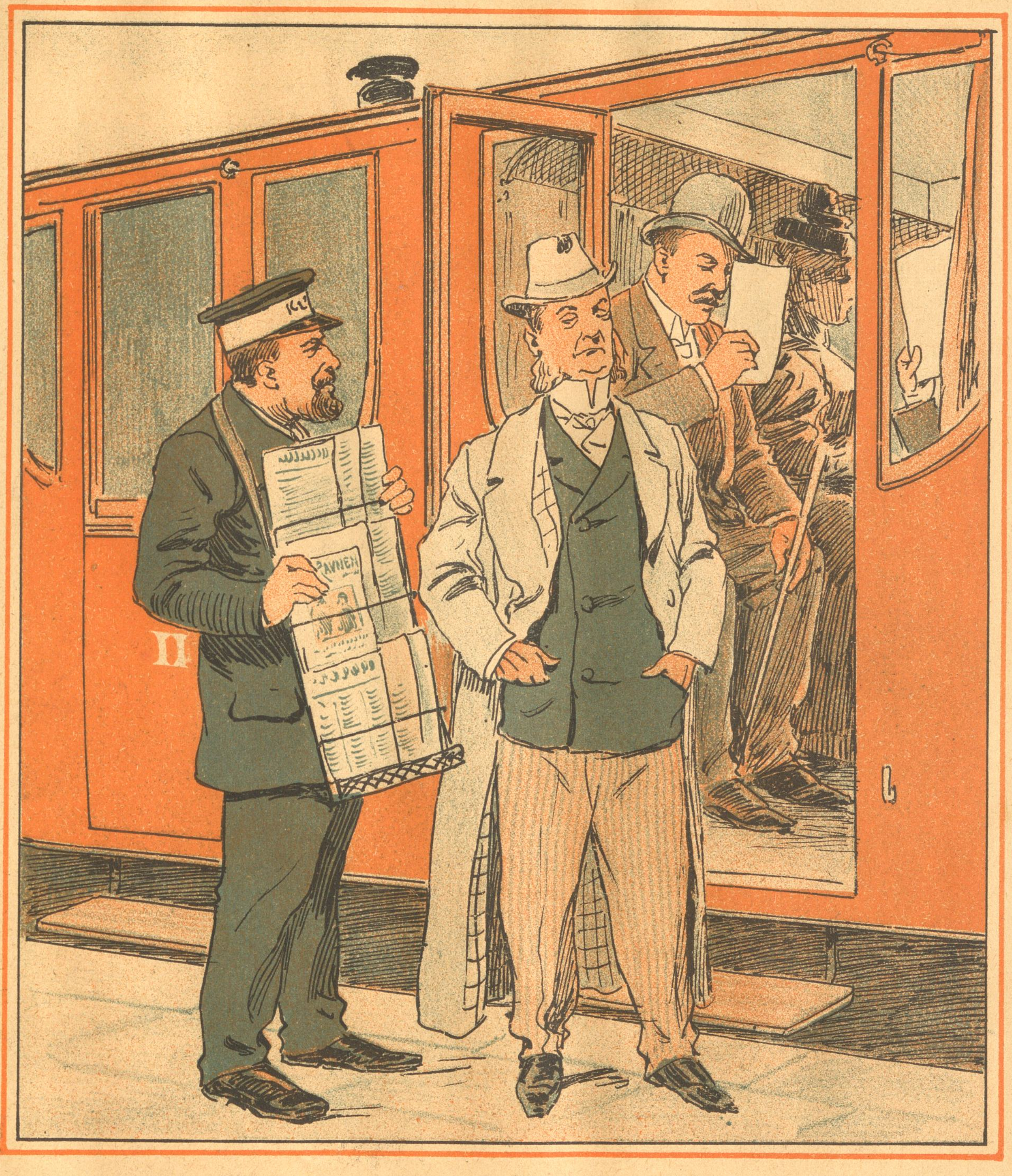

Bladsælgeren: Berlingske, Nationaltidende, Vort Land, Politiken, Social-Demokraten — — —

Storborgeren (ærgerlig): Kan ikke læse!

Bladsælgeren: Saa køb „Ravnen“, der er Billeder i.

Tvetydig.

Han: Lad mig dog høre et sødt lille Ord fra Deres yndige Mund.
Hun: Østers!

Naar Lokomotiver kysses.

De havde begge set Verdens Lys i en stor, høj, sodet Hal. Proletarer af reneste Race havde de deres Frembringeres travle Samvirken at takke for deres Tilværelse, de var Børn af undertrykt Kærlighed og det strængeste Arbejde. Han var en høj, imponerende Dobbeltmaskine, struttende af Styrke, hun var en smuk, sort, yppig-slank Iltogsmaskine.

De lærte hinanden at kende paa deres Fødested, og da den kedelrene Kærligheds første Ild var antændt i deres Metalhjærter, svor de at blive hinanden tro, aldrig at skilles, men dø sammen, — hvis det skulde være.

Men en Dag blev de dog skilte fra hinanden. Der kom Mænd, som besteg dem, begyndte at rode om i deres kyske Kærligheds Ild med lange haarde Skovle, og foer saa med dem ud i den vide, vide Verden. Man spændte h a m for en lang Række fuldt ladede Waggoner og fodrede hans Mave med den sletteste Kulføde. Det fandt han sig dog ikke i, han skulde trække store Byrder og fik kun daarlig Næring — han prøvede paa at vælte sig om paa Siden. Men det blev ham en dyr Spas. Man strammede hans Skruer saa stærkt, at han ikke kunde røre sig. Nu var det ikke andet for ham at gøre end at finde sig i det uundgaaelige, og han begyndte at trække, og han trak Dag og Nat, Uge efter Uge, Maaned efter Maaned og blev til det, han var skabt, til Maskine. Alle ædle Følelser i ham døde.

Længst bevaredes i ham Kærligheden til hans yppige sorte Skønne, men ogsaa den begyndte at tabe sig. Dog, deres Kærligheds Gud beskyttede deres Forbindelse og gav snart den sørgende Elsker Lejlighed til at opflamme sin Kærlighed paany. Han mødte hende paa Dobbeltsporet, just som han trak et langt, tungt Godstog. Han skammede sig for hende, thi han følte det som en Ydmygelse overfor hende, der førte tre Waggoner og med susende Fart ilede forbi ham. Taarerne randt ned fra hans klare Øjne, thi hun havde ikke genkendt ham, vilde maaske ikke kendes ved ham, hvem hun havde svoret Kærlighed og Troskab til Døden.

Aa, hvor han miskendte hende! Hun elskede ham mere end nogensinde, hver Skrue i hende hang ved ham, og naar hun pustede den blaalige Røg op fra Skorstenen, ønskede hun, at hendes smaa Røgskyer maatte forenes med hans i inderlig Kærlighed. Hun havde havt Lykke i sit Kald. Hun havde oplevet den største Glæde, der kan vederfares en Iltogsmaskine. En 1. Maj blev hun smykket med Blomster og Krandse, og førte et jublende Tog af Arbejdere og deres Familier — Kapitalist-Slaver lige som hun selv — ud i det Fri, i den smukke, grønne Skov, for at fejre Arbejdets Hvile i Lyst og Glæde og alvorlig Tankeudveksling.

Saaledes foer de To i tre lange Aar af Sted paa Jærnskinnerne og havde kun set hinanden én Gang, og da kun i Forbifarten. Da skete det, han blev syg af Kærlighed. Der var sprungen en Aare i ham, tæt ved Hjærtet, de realistiske Mennesker kaldte det et Rør. Han kom i Hospitalet og maatte gennemgaa en livsfarlig Operation. Om det nu var, at hun af en Veninde fik Nys om hans Sygdom, eller om der opstod en dunkel Anelse hos hende, nok er det, hun blev ogsaa syg og blev bragt til Hospitalet.

(Sluttes.)

Flæsk og Fedt.

Mel.: Juleaften, o hvor Du er sød.

Fem Agrarer med et Forslag kom
til en Lov om Flæsk og Fedt samt Flom.
Loven værne skal vort eget Land,
særlig gavne Danmarks Bondestand.
Foretrækkes skal hvert Flæskeskrog,
som er opfødt under Dannebrog.
Alt skal være ægte pæredansk,
Vejen spærres for alt udenlandsk.

Danske Skinker højt i Pris skal staa
og de danske Pølser ligesaa.
Lækker er den danske Pølsemad;
spørg Du bare Madam Koblauch ad.
Spise Svineho'der gaar ej an,
naar vi ej dem Landsmænd kalde kan,
og de udenlandske Grisetær
bør ej nogen Dansker spise her.

Skriften siger: I Dit Ansigts Sved
skal Du lade Brødet glide ned;
kan Du ej paa Brødet faa lidt Smør,
saa en Smule Fedt Du købe bør,
men Agrarerne siger det er bedst,
at Din Høker viser Dig Attest
for at det er dansk og ikke fra
det opfindsomme Amerika.

Fedtegrever skal naturligvis
være li'esaa danske som Grev Frijs; —
den Slags „Grever“ er det rette Kram,
de er li'esaa „fedtede“ som ham.
Alt det udenlandske prydes net
med en fiks og smagfuld Etiket,
derved ganske snildt man kende kan,
hvad der kommer fra et fremmed Land.

Der vil blive passet nøje paa
Svin som ville over Grændsen gaa.
Skam, de „lyseblaa“ forsvandt saa snart
til at vogte Svin de passed' rart.
Der vil blive lagt en særlig Vægt
paa at undgaa Svin af blandet Slægt,
thi er Soen svensk og Ornen dansk
kan saa Grisen kaldes indenlandsk?

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg véd ikke, min Kære, men der maa være faret i mig noget af Aanden fra ottefyrre somjo akkurat nu er et halvt hundrede Aar gammel og altsaa er i sin bedste Alder, at dømme efter mig sel' — ti bare stille, jeg véd godt hvad De vil si'e, men i den Retning regner jeg altid med runde Tal, for Nemhedens Skyld, men det var det med Aanden, som hele Tiden støder op i mig li'som naar vi har ha'et Brunkaal eller stegt Flæsk med Løg til Midda', og jeg synes absolut at Revolutionsjubilæummet skulde fejres med en Smule Rabalder og Omvæltning li'som dengang, da Ellen Hvidt var Overpræsendent eller Oldermanden for Bormesterlauget og gik op til Frederik den Syvende med Ole Lehmann under Armen og sa'e hvor Skavet skulde staa og jeg kan tydelig huske at min Fa'er kom hjem i et vældigt Krigshumør og holdt politiske Taler for os allesammen, og jeg fik en ordenlig Lussing fordi jeg fniste a' Fa'er, der saa' gebommerlig grinagtig ud i sin Borgeruniform — rød Livkjole, hvide Bukser og en Sjako som et Skæppemaal med en lang Bombom, saa han knapt kunde staa oprejst i Stuen, — og saa kom jeg i min Uskyldighed til at spørre om han ha'ede væt ude og slaa Katten a' Tønden, — Klask! — naa jeg brølte og Mo'er skændte for jeg var hendes Øjesten, og saa var Revolutionen gaaende over det hele. Fa'er holdt paa den fri Forfatning, bandede han, med Rigsdag og ansvarlige Ministre, almindelig Valgret og Trykkefrihed, men Mo'er var nu mere konservativ, hun stammede paa en Maade fra Hoffet, hvor hun ha'ede væt Væskepi'e paa Sorgenfryd, skal jeg si'e Dem, og ha'ede jo osse et meget fornemt Væsen, og saa kan De jo nok tænke, at hun med sine arristokratiske Fornemmelser ikke kunde finde sig i at man gik Hoffet og dets medfødte Privilegier til Livs paa den Manér, og da Fa'er oven i Købet mumlede om at han vilde stille sig til Folkethinget, saa besvimede hun først, min stakkels Mo'er, som alle fornemme Damer plejer at gøre, men bag efter slog hun i Bordet, saa alle Kaffekopperne dansede Hopsa henad Dugen, og bandede paa fransk, som hun ha'ede lært af en Grevinde, for ser De, min Kære, ved Hofferne skænds de altid paa fransk, for at ikke Lakaierne og andre Uvedkommende skal forstaa dem, men no'et hænger der jo altid ved, og saa sa'e Mo'er, at hvis Fa'er stillede sig, saa søgte hun Skilsmisse, desformedelst at hun ikke vilde bo under Tag med en Jakobiner og Sansculot, for ser De hun kunde hele den franske Revolution udenad som sit Fadervor og sværmede for Napoleon li'som vi andre efter de Kager, der er opkaldt efter ham, men det er vist efter Fa'er, jeg har arvet dettehersens fra 48, samtidig med at jeg ligner min Mo'er hvad det hoffæiske anbelanger og derfor blev jeg saa glad da der blev sat en Adresse i Gang til Kong Georg for at lykønske ham i Anledning af Attentatet, for det var jo li'efrem et storartet Held at de to Idioter nede i Grækenland fik det Indfald at arrangere en lille privat Kongefugleskydning, og nu kan Georg rigtnok si'e at han har skudt Papegøjen, og jeg fik naturligvis li'e straks jaget Skade afsted for at skrive under paa Adressen som er fremlagt hos alle Boghandlere, men er det ikke sørgeligt, min Kære, at man ikke mere kan la'e de Mænd besørge det ringeste, uden at de enten benytter Lejligheden til at brænde Madammen a', som de sel' si'er indbyrdes eller spolere det hele. De kan tænke Dem, Skade gik ud Kl. 9 om Formidda'en for at underskrive Adressen, men jeg saa ham saamæn ikke mere den Da' førend langt ud paa Aftningen, og saa fortalte han med mange Omstændigheder, at da det mod al Forventning mærkelig nok gik temmelig sløjt med Underskrifterne, saa ha'ede han for det smukke Formaals Skyld travet rundt og skrevet under hos hver eneste Boghandler. Det fylder altsammen, mente han. Tak for Kaffe!

I Kontoret.

— Hvor mon de lange Striber i Loftet kommer fra?

— Véd De ikke det? Har De da ikke lagt Mærke til, hvorledes vor Inspektør stikker Næsen i Vejret, naar han spankulerer her igennem?

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Med Lygten.

Frederik Diogenes: Kun en Vildner, en Christmas, en Hædersmand og en Værner! Hvor Fanden skal jeg finde Højrekandidater til de andre Kredse?

RAVNEN

Søndagen d. 20. Marts 1898.

Distræ.

Det er mærkværdigt! Doktoren har jo udtrykkelig paalagt mig at fortynde Vinen med Vand, men hver Gang jeg vil gribe efter Vandkaraffen, faar jeg altid fat i Vinflasken!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Paa Tourné Hr. Gætje gik,
som De vel vil huske,
„Sammenslutning“ var Bestik,
dog kun ej for Kuske,
de skal have Kost, Logi,
de maa ikke være fri;
:,: „Valgret! fy for — — sæt je'
hjalp til det“, si'er Gætje. :,:

Harald, Høgsbros Datters Mand
vredt i Thinget fnyste,
Kirkeskat det vilde han,
hvidt hans Tænder lyste,
haarde Ord han smed omkring,
Svigerfa'er sa'e ingen Ting,
:,: saa sa'e Klausen saad'n —
gal straks i Kalotten. :,:

Højre har jo haft det haardt
i de sidste Dage,
tænk, nu vil man smide bort
selv Johannes Hage.
Nys et Slag paa Sletten stod,
Hage, Grækerhelten god,
:,: væk man saa at rende;
at sligt skulde hænde! :,:

Borgerlistens Godtfolk plus
Højres under Lejde
i den røde Omnibus
køres væk af Heide.
Mellem alt det gamle Sul
ser vi ogsaa Slagter Juul,
:,: selv en Mand saa holden
faldt for Bykontrollen. :,:

Holger, Holger var det ret
hvad Du nys mon tale
i det kongelig's Parket?
Snobberne er gale,
„stolte noble Kvinde“ — hm!
det var jo'nte en af dem,
som sad i Parkettet,
hvem da? kan I gæt'et?

Skanker og Skoser.

A.: Hvad kan man sige om Lotteriet i sidste Uge?
B.: At det laa i de sidste Trækninger

* * *

A.: Mon det ikke var en Fejltagelse, at Drachmann i det kongelige Theater talte om den store, noble Kvinde, der havde inspireret ham.

B.: Jo, naturligvis Han vilde have sagt: Den store nordiske

Fint Vink.

Hun: Adolf!

Han: Ja, min Engel?

Hun: Nu er Klokken 10 og Fa'er har sagt, at Du maa ikke blive her længere end til Klokken 12. Synes Du ikke, at vi nu skulde begynde at sige „God Nat?“

Ved Forelæsningen.

Professoren: Jeg sagde Dem i sidste Time mine Damer, at hos Manden er Hjærnen større end hos Kvinden; hvad slutter De deraf, Frøken Emmy?

Frøkenen: Hvad Hjærnen angaar, kommer det ikke an paa Kvantiteten, men paa Kvaliteten.

Annonce.

En sekstenaarig Pige, hidtil beskæftiget i sine Forældres Husholdning, ønsker Plads hos en bedre Familie.

Hvad er Lykke?

Det afhænger af, om den opleves af En selv eller af en anden.

I Selskabet.

Lille Paul (kommer farende ind): Mo'er, Mo'er, Doktoren har foræret mig et Mikroskop. Har Du en Loppe?

Gække-Vers.

Til en uheldig Lotterispiller.

Du, som i Lotteriet spiller,
Dit Haab er størst, Din Lykke mindst,
dog Du Dig selv i Udsigt stiller
en Part ud af en stor Gevinst.
Paa Listen kigger saa betuttet
en halv Snes Dage Du i Træk,
og naar saa Trækningen er sluttet,
saa staar Du som en lille Gæk.

Til en arveløs Familie.

I Flensborg nylig er en Mand kreperet,
og han sig efterlod en Million;
den har vor Kronprins han testamenteret —
naa Herregud, det er nu hans Passion.
For Mandens Slægt, som efter Arven kigger,
er Sagen ej saa ganske lige frem.
De mener, han, der nu i Graven ligger,
har ret alvorligt drevet Gæk med dem.

Til lille Frederik.

Frederik! — Du som er oppe
for at frelse Højres Vrag,
Du med et Par sølle Kroppe
tror at gavne Højres Sag. —
Med en Værner og en Brækker,
fy føj, Fred'rik, Du er fræk,
dine Meningsfæller gækker
Du, skønt selv Du er en Gæk.

Til Indre Mission.

Indremissionære Folk
havde faaet Busk til Tolk,
femogtyvetusind Kroner
bad de om i høje Toner.
Men trods Busk sig talte varm,
gjorde Allerhelveds Larm,
blev dog baade Moe og Beck
ganske prægtigt gjort til Gæk.

Til en gammel Højremand.

Du løjerlige Højretaabe,
besynderlige Borgermand,
som stadigvæk endnu tør haabe,
at Højres Liste sejre kan. —
Naar Valgene er overstaaet,
er dine Illusioner væk,
og fuldtud Du Bevis har faaet
for at Du er en gammel Gæk.

Der var engang —.

Hun: Kan Du huske mit første Bal, kære Adolf, da Du rev min kostbare Kniplingskjole i Stykker?

Han: Ak ja, det var en herlig Tid, da Din Fader endnu betalte de kolossale Skræderregninger.

Slet ikke urigtig.

— Fa'er, hvad er en foretrukken Kreditor?
— En, der rolig venter til hans Penge kommer.

Paa Maskeraden.

— De synes at have en Masse Bekendtskaber her.
Jeg er jo ogsaa Pantelaaner.

Hm!

Enken: Jeg kan ikke tilhøre Dem. De ligner for meget min salig Mand!

Morsom Telegrafi.

Lille Betty: Fa'er, er det ikke morsomt, da jeg i Gaar kneb lange Onkel Fritz i Læggen, skreg det højt oppe i Luften: „Av!"

Bare rolig.

Fruen: Stine! Stine! det er forfærdeligt! Nu er der ogsaa kommet Væggetøj i min salig Mands Portræt!

Pigen: Blæse med det, Frue — han mærker det jo ikke!

Kemi.

Professoren: Hvad sker der med Guld, naar man lader det ligge i fri Luft?

Studenten: Det bliver stjaalet!

For Lysthavende.

Ved min Hustrus Død er der bleven en Plads ledig paa min Tandem. Reflekterende Damer bedes indlægge Billet mrkt.

I Selskabet.

— Er det under alle Omstændigheder sundt at cykle, Hr. Doktor?
— Nej.
— I hvilket Tilfælde er det da skadeligt?
— I det Tilfælde, at man brækker Benene.

Kolleger.

— Véd Du, hvad Du er, Jokumsen? Du er en topmaalt Slyngel.

— Lad mig trykke din Haand, Kære. Jeg kan ikke blive vred paa en gammel Kollega.

Tydeligt.

— Sig mig, Frøken, hvad mener De om Kærligheden?
— Jeg véd ikke, den er saa theoretisk, derimod er det praktisk at gifte sig.

Naar Lokomotiver kysses.

(Fortsat.)

Saaledes genfandt de to Elskende hinanden, og det blev et saa hjærteligt Møde, som maaske endnu aldrig var kendt i Maskinverdenen. Han havde for længe siden tilgivet hendes stolte Ilen forbi dengang, og hun forstod nu at gøre ham det saa behageligt ved sin søde Kærlighedshvisken. Tre hele Uger kunde de passiare sammen, men de havde aldrig funden Lejlighed til at nærme sig hinanden saa meget, at de kunde udveksle deres sjældne Kærligheds første Kys, thi de stod paa forskellige Spor. Tilmed havde de misundelige Mennesker gjort dem „kolde", men det lykkedes ikke at kølne deres Kærlighed.

„Elskede", sagde han en Dag, da de var ene, „det forekommer mig, at det ikke er os forundt at tilhøre hinanden i levende Live."

Hendes Svar var en Hulken, der gik ham gennem alle Aarer.

„Hør da", vedblev han, „hvad jeg nu foreslaar Dig. Da man træder vor Kærlighed under Fødderne, vil vi dø sammen. Se, min Elskede, nu har vi kendt hinanden i tre lange Aar, og endnu har vi aldrig kysset hinanden. Saa vil vi da i Døden give hinanden det første Kys og tillige det sidste!"

Hun skælvede dog af Rædsel, da hun hørte Ordet Kys.

„Naar Maskiner kysses," hviskede hun, „sker der en Ulykke. Men lad gaa! Naar der blandt højt civiliserede Mennesker gives elskende Par, der gaar i Døden, fordi andres Hjærteløshed ikke tillod dem at leve for deres Lykke, hvorfor skal da ikke ogsaa Maskiner! . . . Men hvorledes vil Du egenlig bære Dig ad?" spurgte hun.

„Lad mig om det. Fra i Morgen af, da vi forlader Hospitalet, skal vi arbejde paa den enkeltsporede Strækning, og saa vil Tilfældet hjælpe os at gennemføre vor Plan!

Hun erklærede sig altsaa enig i hans frygtelige Forsæt, og efter et Par Dages Forløb skiltes de og dampede muntert ud af Hospitalet. —

Ham træffer vi igen paa en lille Banestation, paa hvilken der stod et Godstog. Han var netop ved at blive fodret, denne Gang undtagelsesvis med en bedre Sort Kul. Han var bleven en lille Smule overtroisk og tænkte: maaske bliver dette mit sidste Maaltid! Det trak op til et stærkt Uvejr, Telegrafapparatet var af Hensyn til det frygtede Uvejr sat ud af Virksomhed. Denne Omstændighed gjorde den unge Stationsforstander urolig. Angstens Sved perlede paa hans Pande. Skulde han afsende Godstoget, mod Iltoget, der kunde ventes fra Nabostationen? Vel tyve Gange ser han paa Uhret, en indre Stemme synes at sige til ham: „Lad Toget blive paa Din Station!" men det staar jo i Togplanen med sort paa hvidt, at Toget skal afsendes, og en Trafikinstruks er da ingen ægyptisk Drømmebog. Han iler ud paa Stationspladsen og giver Ordre til Togets Afgang.

(Sluttes.)

Trumf!

— Jeg har en Papegøje, der kan snakke udmærket.
— Jamen min Onkel har en, der kan lyve!

For en Sikkerheds Skyld.

Faderen: Hvor har Du gjort af Din lille Løvrø, Bob?

Bob: Den har jeg gemt.

Faderen: Hvorfor?

Bob: Jo, for Pigen sa'e i Morges, at vi kan vente Storken en af Dagene.

Lønforhøjelse.

Mel.: Al mulig Ære.

Lur Magistraten!
Hele Etaten
skal ha'e Paalæg nu paa Løn.
Køn
er denne Tanke,
glad kan nu vanke
til sin Dont Kommunens Mænd
hen.
Alle Assistenter
Penge faar paa Renter,
og hver Rodemester
kan gi'e store Fester.
Borup faar i Løn ti Tusinde,
er den Tanke ej berusende,
rundtom i Borgermesterhusene
glæder man sig da ogsaa knusende.

Hvert Magistratsbud
faar sig et Stadsskrud,
og hans Ægteviv en Hat
brat.
Og hver en Slutter
køber sig en Kutter
for at dyrke Lystsejladsspas.
Der bli'er ingen smalle
Steder mer, nej alle
bli'er halvt Millionærer,
Skrivere, Sekretærer.
Kun Arbejderne faar ikke no'et,
og si'er fortrydeligt de: Sikke no'et!
svarer krasbørstig Borup: Hvikke no'et?
I maa skam nøje Jer med ikke no'et.

Da Jokumsen kom hjem.

„Jokumsen!" — „Ja, Mutter." — Du behøver ikke at anstrænge Dig saa meget for at gaa stille. Jeg har allerede ligget vaagen i tre lange Timer. Hvad er Klokken?" — „Aa, lidt over 3." — „Altsaa næsten 4! Det er en pæn Tid at komme hjem paa, ikke sandt? Hvor har Du været?" — „Henne hos Hr. Mikkelsen." — „Hos Hr. Mikkelsen. Gud bevares hvor det lyder! Sa'e Du endda Svinemikkelsen. Hvem flere var der?" — „Siden det interesserer Dig saa meget, kan Du gerne faa hele Listen, der var tykke Petersen. lille Lange og den røde Schwartz." — „Et nydeligt Kompagni! Hvad har I bestilt?" — „Vi har passiaret, saa gik Tiden med det." — „Hvad mere har I haft for?" — „En Tid lang spillede vi Kort." — „En Tid lang! Det vil sige hele Tiden med Undtagelse af de fem Minutter, der gik med at ta'e Tøjet a' og paa." — Samtykkende Tavshed fra Jokumsens Side, der imidlertid har klædt sig af og lagt sig til at sove. — „Hvad spillede I?" — Lhombre, naturligvis. Er Du nu tilfreds, lille Hanne? Jeg vilde gerne sove." Kort Pavse. Man hører kun det regelmæssige Aandedræt, saa en tydelig Hvisken: „Jokumsen!" — Intet Svar. — „Jokumsen!" — Fortsat Tavshed, kun afbrudt af den trygt Sovendes Snorken — „Jokumsen!" — „Hold Mund, Lange, pas Kortene!" — „Vaagn op, det er mig, din Kone. Har Du vundet eller tabt?" — „Vundet, tror jeg." — Ny Tavshed. Jokumsen snorker videre. Et velrettet Puf med Albuen gør ham lysvaagen. — „Jokumsen, hvor meget har Du vundet?" — „For Pokker lad mig have Ro, sov!" — „Jamen, hvor meget omtrent?" — Jokumsen sukker. „Saa vidt jeg erindrer, var 'et omtrent 150 Kroner." — Ih, du milde! Skammer Du dig ikke? Hvor afskyeligt! Det havde jeg i mine Levedage ikke tænkt muligt." — „Hvorfor? Hvad skal jeg bøde? Hvad koster det at faa Nattero?" — „Sagen er slet ikke til at spøge med. Du maa straks gaa hen og betale hver eneste Øre, som Du har berøvet de ulykkelige Mennesker." — „Jamen de er jo gaaet i Seng nu." — Saa maa det være det første, Du foretager dig i Morgen tidlig." — Jokumsen forklarede, hvor indviklet det var med slige Pengeaffærer. Der kan slet ikke være Tale om at betale Pengene tilbage. Forklaringen synes at være tilfredsstillende — for et Par Minutter. Saa blev Forhandlingen aabnet paa ny. — „Jeg vil tilgive dig, men kun paa én Betingelse." — „Og aldrig mere repetere den Historie?" — „Ja." — „Godt. Nævn Betingelsen." — „Du giver mig 50 Kroner til Indre Mission, og Resten vil jeg ha'e til et Par nye Kjoler." — Ti Minutter senere: „Jokumsen, Indre Mission kan ogsaa nøjes med 25 Kroner, synes Du ikke, Jokumsen?"

I Retten.

Assessoren: Jeg forstaar ikke, at De kunde lade Dem henrive til at være grov mod Betjenten. De ser dog ud til at være en rigtig net Pige.

Indklagede: Synes De virkelig, Hr. Assessor Naa, ja, jeg synes ogsaa rigtig godt om Dem.

Gammel Folkevise.

Amanda sad med en Krans i Haaret,
men Laurbær var hende ej beskaaret,
nej Kransen var af en anden Art
og dufted', si'er man, nok ej saa rart.

Amanda var ikke glad i Sindet,
om fordums Dage fremtraadte Mindet,
da hun uskyldig og ung glad
ej maatte bære paa Verdens Had.

Amanda sukker, mens Taaren rinder:
I Danmark mer' jeg ej Lykke finder.
Jeg er foragtet af hver en Mand
og af hver Kvinde af egen Stand.

Amanda styrter sig ud i Havet,
men hendes Skam den var ej begravet,
den raaber op under Himlens Hvælv
alt om en Pige, der sveg sig selv.

Amandas Billed jeg her har tegnet,
om ti Aar er det end ikke blegnet.
Det vidner højt om en Jomfru ung,
der skabte selv sig en Skæbne tung.

Hovedsagen.

Kommerceraadinden: Synes De ikke, Hr. Løjtnant, at der mangler noget i dette Værelse?

Løjtnanten (med et Blik paa Husets Datter): Selvfølgelig, Frue, her mangler en — Svigersøn!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Familietvist.

Svigerfader: . . . Det kalder Du at sørge for din Familie? Præst kan Du aldrig blive, og nu ødelægger Du med din fordømte Kirkesludder enhver Udsigt til at faa dit Gæstgiverborgerskab byttet. Og jeg, som havde glædet mig til at komme hos Dig og faa en billig Lobescoves. Fy for Pokker!

Nr. 13.

RAVNEN

Søndagen d. 27. Marts 1898.

— Men Mand dog, Du er jo ganske beruset!

— Ja, det vilde Du saamænd ogsaa have været, hvis Du havde drukket lige saa meget som jeg

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nia nulla la.

Der i Kredsene er Røre,
stakkels Højre har sit Mas,
Møder helst bag lukte Døre,
ellers Slapperas,
Kandidater, fy for Fanden!
hvorfra skal man hente Manden,
:,: hvis Du kender en og anden:
skynd Dig, gamle Jas! :,:

Første Kreds vil Højre stille
Æbler, Pærer, Blom Blom Blom!
Posten dér er dog vist ilde
trods Hr. Bjerres Flom,
til den lille Blom det svier,
hos en Pædagog som Trier,
:,: paa Postkassen en jeg si'er,
Blom vend heller om! :,:

Anden Kreds vi kender Alle
dèr er Wagner Kommandant,
han som tapper Mand vil falde,
Højre er jo vant
til at faa paa Sinkadusen,
Vælgertallets mange Tusen,
:,: tro mig, skal nok stikke Fusen,
det er vist og sandt! :,:

Fjerde: Green som Vekselerer
vil i Kursen nedad gaa,
femte: fy dog for Manerer,
„Ingen“ vist kan faa!
Frederik vil ikke dumpe.
ikke falde paa sin Rumpe,
:,: gaa i trende Aar og humpe —
man sig stygt kan slaa! :,:

Brobergs Haand vi saa vil trykke
ønske Skæbnen ej bli'r ond,
han som Fremskridtsmand vil bygge
uden Spor af Grund.
Jeg til elvte Vejen lægger,
Wildner, o Farvel, jeg strækker
:,: Ben, i tret'ne venter Brækker-
formanden Niels Lund.

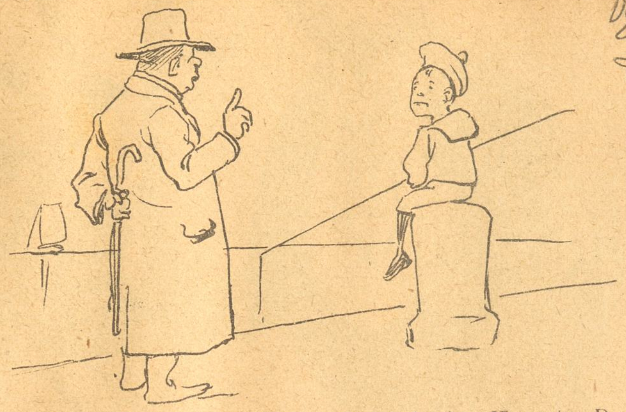

Præsten (til en Dreng, der fisker): Hvor tør Du fiske om Søndagen?

Drengen: Jeg fisker ikke. Jeg lærer bare Ormen at svømme.

Paa Promenaden.

Prinsen: Hvorfor hilser disse Folk mig ikke?

Lakaien: De Mennesker kender vel ikke Deres Højhed.

Prinsen: Hvad nytter saa Deres Maskeradedragt?!

Juks.

Fruen (farer ind fra Køkkenet): Ih, Du Forbarmende, Madsen! Begge vore Skinker er tyvstjaalet i Nat!

Madsen: Hvad sa'e jeg? de holder sig ikke!

Hos Boghandleren.

Boghandleren: Den Bog, jeg solgte Dem om Hukommelses-Kunsten, er der vist ikke meget ved?

Kunden: Hvorfor?

Boghdl.: Fordi De ikke har husket at betale den!

Moderne.

— Hvad skal Du være paa Maskeraden, Julle!
— Couveuse.

Naar mine Lommer maa le!

Mel.: Véd Du en forhærdet Sjæl.

Undertiden kan jeg faa
mig en sund, naturlig Latter,
naar man vil mig presse paa
nogle ekstra Skatter. —
Jeg mener dem, der os idelig plager,
at vi skal støtte de dummeste Sager.
Hvergang jeg faar saadant Bønskrift at se,
:,: saa maa mine Lommer le. :,:

Sidder jeg i Hjemmets Fred
trygt i mine egne Tanker,
bliver jeg forstyrret ved
det paa Døren banker.
Det er en Mand, som vil tigge til Kirker,
og naar han saa for min Pengepung lirker,
mens han et himmelvendt Blik la'er mig se,
:,: saa maa mine Lommer le. :,:

Længe varer det ej, før
jeg bli'er stukket no'et i Næsen,
thi derude ved min Dør
staar et snobbet Væsen.
Li'esom en Øgle han snor sig, den Gamle,
og da jeg hører, han vil indsamle
Penge til Slotte — saagar hele tre,
:,: saa maa mine Lommer le! :,:

Højre hjælper som bekendt
gamle Landsoldater,
men de til et Monument
straks med Mønt parat er.
Bedre det var, om de brugte de Penge,
til gamle Krigskammerater, som trænge.
:,: Vil til en Buste de tigge maaske,
saa maa mine Lommer le! :,:

Vore svenske Brødre kan
ogsaa dum Indsamling lave,
Frøken Fägerskiøld vil man
gi'e en Folkegave.
Mistænkt for Giftmord hun blev arresteret,
nu bli'r med Penge hun flot honoreret.
:,: Naar jeg faar høre en saadan Idé,
saa maa mine Lommer le! :,:

Bekendtgørelse.

En „Ravn" er bleven borte fra 8. Kreds' Vælgermøde i Søndags. Den rettænkende Finder bedes mod en Dusør oplyse Kredsen om sit Fund.

NB. „Ravn'en" er gammel og kan en Del tillærte Højrefloskler udenad.

„Tidens Krav" paastaar haardnakket at det er levedygt. — Vaas! Eftersom „Tiden" er baade død og begraven er der ikke noget, der hedder „Tidens Krav" paa at være.

Kompromis.

Kokkepigen: Kai, kan Du nu være en sød lille Dreng og lade være at fortælle Din Mo'er, at her var en Soldat i Køkkenet?

Kai: Jamen, saa vil jeg heller ikke vaskes i otte Dage, ellers si'er jeg 'et!

Ved Øllet.

— Véd Du, hvad jeg tror, Petersen, vi faar snart Krig!

— Bare Du sa'e sandt, Madsen, her er alt for mange Mennesker.

— Aa, gaa væk, det er jo en skammelig Tale!

— Hvorfor det? Jeg kommer jo ikke med.

En lille Juulesalme,

tillæmpet for Paasketiden.

Glade Juul,
selvglade Juul,
Latter høres, ej i Skjul,
naar Du rejser Dig stor og brysk
og forsøger at tale Tysk,
:,: Fryd at „gehøren" derpaa. :,:

Glade Juul,
selvglade Juul,
snart Du vil faa læsterlig Mul,
naar ved Valget Du stiller Dig op;
„Kyd" er der nok af paa Slagterens Krop,
:,: „Kydet" gør dog ej alt. :,:

Glade Juul,
selvglade Juul,
elsk Dig selv og plej dit Sul.
Den Forelskelse under vi Dig,
og dens „Genstand" misunder vi Dig,
:,: Elsk og dump og vær glad. :,:

Før V

— Kære Emmy, Du sværmer jo for Nyheder, har Du hørt den allersidste?
— Nej, skynd Dig!
— Jeg skal være — Dumpekandidat.

algene.

Konduktøren: Men hvorfor vil De allerede af igen? Der er jo to ledige Pladser inde i Vognen.

Herren: Ja Tak — men Frederik Hansen sidder derinde, og — jeg vil s'gu ikke stilles op.

Naar Lokomotiver kysses.

(Sluttet.)

Det store Lokomotiv, nylig udskrevet fra Hospitalet, puster og snøfter af Længsel efter at møde den Elskede, og damper af Sted med sine Waggoner. —

Forstanderen paa Nabostationen er langt sikrere i sin Tjeneste. „Godstoget bliver paa Forstationen og afventer Iltogets Ankomst.“ Kort og myndig giver han sine Befalinger, Afgangssignalet lyder, den forelskede Iltogsmaskines Fløjt lyder hæst, saa flyver den med sin lette Byrde af Sted over Sporskiftet og ud paa Strækningen. —

De Rejsende strække sig mageligt paa Kupéernes bløde Divaner. Ingen af dem tænker paa, at de om et Øjeblik skal komme til at bekræfte det gamle Ordsprog: „Er da Kærlighed en Forbrydelse?

Iltoget ruller med fuld Fart ind i Uvejrsnatten. Endnu viser den store Maskine, „Hannen“, sig ikke til Stævnemødet. Der maa først gøres en stor Bue, men da — nu stirrer Vennens elskovsglødende røde Øjne Iltogsmaskinen i Møde. Et til Marv og Ben skærende Skrig undslipper hendes voldsomt arbejdende, brede Bryst, og han svarer med et frygteligt Brøl. Det begynder at brage og knage i hele hendes kolossale Jærnlegeme. Anger over de uskyldige Rejsende og Jærnbanefunktionærer, der maa blive Ofre for hendes Hjærte. Allerede begynder hendes rasende Løb at sagtne — men det er for sent.

Godstoget kommer i fuld Fart ned ad Strækningen, der sænker sig noget, og selv om den sorte utæmmelig Forelskede angrede nok saa stærkt, hvad nyttede det altsammen! Bestandig nærmere og nærmere kommer de to Tog hinanden, og med et tordenlignende Brag fuldbyrdes de to Maskiners Kys. Dødskysset! De hviler i hinandens Arme, Bryst til Bryst, endnu en dump Rallen og de to sønderknuste Legemer er Lig.

Frygtelig er den Ulykke, som deres Kærlighed har anrettet. Menneskeliv er tilintetgjorte, Waggonerne i Kaos kastet mellem hverandre, Godset ødelagt.

Lynene belyser grelt Ulykkesstedet, Tordenen spiller Dødsmessen, og en varm Regn risler lig Himlens Taarer ned over det hele.

Saaledes gaar det, naar Lokomotiver kysses!

Wolf Jörger.

Ved Øllet.

— Kan Du ikke erindre det?
— Næh!
— Og Du har faaet Erindringsmedalje!

Motto: Den Prosit, som kom sent, er bedre end slet ingen.

Frit efter Terje Vigen.

Der bo'de en underlig gammel én
paa den yderste Tankens Ø,
Han gjorde vist intet Menneske Mén,
hverken Mand eller Mø.
Dog stundom gnistred' hans Øjne hvast,
helst mod Huldhed og Svig,
og da lød hans Røst saa at Mure brast,
og da var der faa, som støt stod fast
mod det mægtige Ramaskrig.

Han blev i sin Ungdom sat bag Disk
og solgte Plastre, Mikstur,
men Sindelaget var ungt og frisk
og længtes ud af sit Bur.
Saa slap han Morter og Støder brat,
lod Salvekrukkerne staa.
Som „Catilina“ han svang sin Hat
og ønsked' sin Hjemby et kækt: Godnat
og drog saa ud i det Blaa.

Og Aarene gik i Glæde og Sorg,
Apotekerdrengen var glemt,
men højt fra Parnassets stolte Borg
lød Harpen han havde stemt.
Den lød, snart skinger som Kvindeskrig
og snart som gjaldende Raab,
Den lød om Falskhed, om Kval og Svig,
om Skibet, der sejler i Last med Lig
men og om dæmrende Haab.

Den lød fra Sønder til høje Nord,
ja, over en Verden halv.
Da blegned' af Skræk hver Matador
og Samfundsstøtterne skjalv.
De dømte Skjalden til Baal og Brand,
hel anden blev dog hans Løn.
Nu sidder hædret af Folk og Land
han laurbærkranset paa flagsmykt Strand
som Norges den største Søn.

Overflødig.

Damen: Skal jeg gifte mig med saadan en forfalden Baron?! Han er jo ikke engang i Besiddelse af sine borgerlige Rettigheder!

Agenten: Hvad skal han med dem! Han er jo Adelsmand!

Dagen derpaa.

— Naa, Jokumsen, hvad fik Du saa i Gaar paa Din Fødselsdag?

— 5 Kroner paa mit Uhr.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg var saamæn glad ved at søge Ly hos Dem, søde Fru Stork, for De er dá det eneste Menneske hos hvem man ikke risikerer at drone i Blade med Ibsen-Artikler og Ibsen-Digte, Ibsen-Billeder og jeg véd ikke hvad som man faar stukket i Næsen allevegne, men der maatte nok osse saadan en Skylle til for at bringe Holger Drachmann en lille Smule i Forglemmelse efter at han havde faaet det kongeli'e Teaters fineste Publikum til at trække Blæsebællen for Vølund Smed, men hvad siger De om Kasinomødet, hvor de manede Aanden fra 48 frem og gjorde Polletikens Referent ganske ør, saa at han lod en af Talerne si'e, at Klossetiden var forbi, men det er galt, for jeg véd da at Klossen stod mange Aar efter den Tid, og Folk klosser endnu saa det kan klosse eller osse ta'er de paa Afbedrag, hvad der kommer ud paa ét naar de ikke betaler alligevel, men De kan rigtnok være glad, min Kære, at De ingen Mand har, for i denne Tid kunde man li'saa godt være Enke eller separeret; forladt Kone er man da, paa en Maade. Jeg si'er Dem, ikke Spor af Skade fra den tidlige Maaren til langt ud paa Natten. Vi skal jo ha'e Valg, véd De nok, baade til Borremtationen og til Kasernen i Fredericiagade i Stuen, og til Efteraaret kommer Turen til dem oppe paa første Sal, hvor jeg haaber der bliver en større Udsmidning desformedelst at mange af de nuværende ikke har holdt sig Kontrakten efterrettelig, men nu er jeg da glad for at Højrelisten til Valgene paa Tirsdag endelig blev makket sammen uden at de fik overtalt Skade til at prøve Listeskoene, for jeg synes li'efrem det var Synd for Manden, at han om et Par Aar skulde infamt kasseres li'som Will og Munck. Det er jo ikke for det, Skade er saamæn ikke mere Højremand end en af mine gamle Slæver, han er jo i Grunden slet ingen Ting, men det er jo netop den Slags Folk, Højre er rent tosset efter i denne Tid, hvor de ikke kan faa no'en af deres egne til at agere Dumpekandidat, og nu kan jeg jo risikere, at Frederik Hansen faar fat i Skade og overtaler ham til at stille sig i en af Kredsene som „national Fremskridtsmand" ligesom Etatsraad Broberg og Dr. Østrup, der nok paa Valgdagen vil holde sit Indtog til Hest og desformedelst træner i Glostrup, for „Omar" er jo gaaet ud af sit gode Skind, der er stoppet — (ud!) — li'som Søfolkene. Tak for Kaffe!

Højre i 1ste Kreds synger:

„En nyfødt Sol: I Østrup gløder,
Forsamler Jer I Vælgermænd."

Inden Døre.

Hun: Hver eneste Aften gaar Du ud for at more Dig og lader mig sidde hjemme. Jeg gad vide, hvorfor Du egentlig har giftet Dig?

Han: Herregud, for at jeg kan ha'e et Menneske til at være hos de stakkels Børn.

Slemt.

— Naar Du vil gifte Dig igen, hvorfor henvender Du Dig ikke til samme Ægteskabsagent som sidst?

— Fordi jeg endnu skylder ham Salæret for min første Kone!

I en Athlet-Klub.

Formanden: Vi skulde saa vælge en passende Farve til vore Emblemer. Jeg beder ærede Medlemmer foreslaa.

Et Medlem: Jeg vil anbefale brun og blaa!

Snedig.

— Naa, hvorledes gaar det med vort Væddemaal? Vi har jo væddet, at ingen af os skal spise i fyrretyve Dage og ikke sove i fyrretyve Nætter. Bliver det ved Aftalen?

— Naturligvis! Jeg begyndte allerede i Gaar.

— Du er hverken sulten eller søvnig?

— Ikke Spor! Jeg spiser om Natten, og sover om Dagen!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Oppositionens Kandidater

ved Valget til Borgerrepræsentationen den 29. Marts 1898.

RAVNEN

Søndagen d. 3. April 1898.

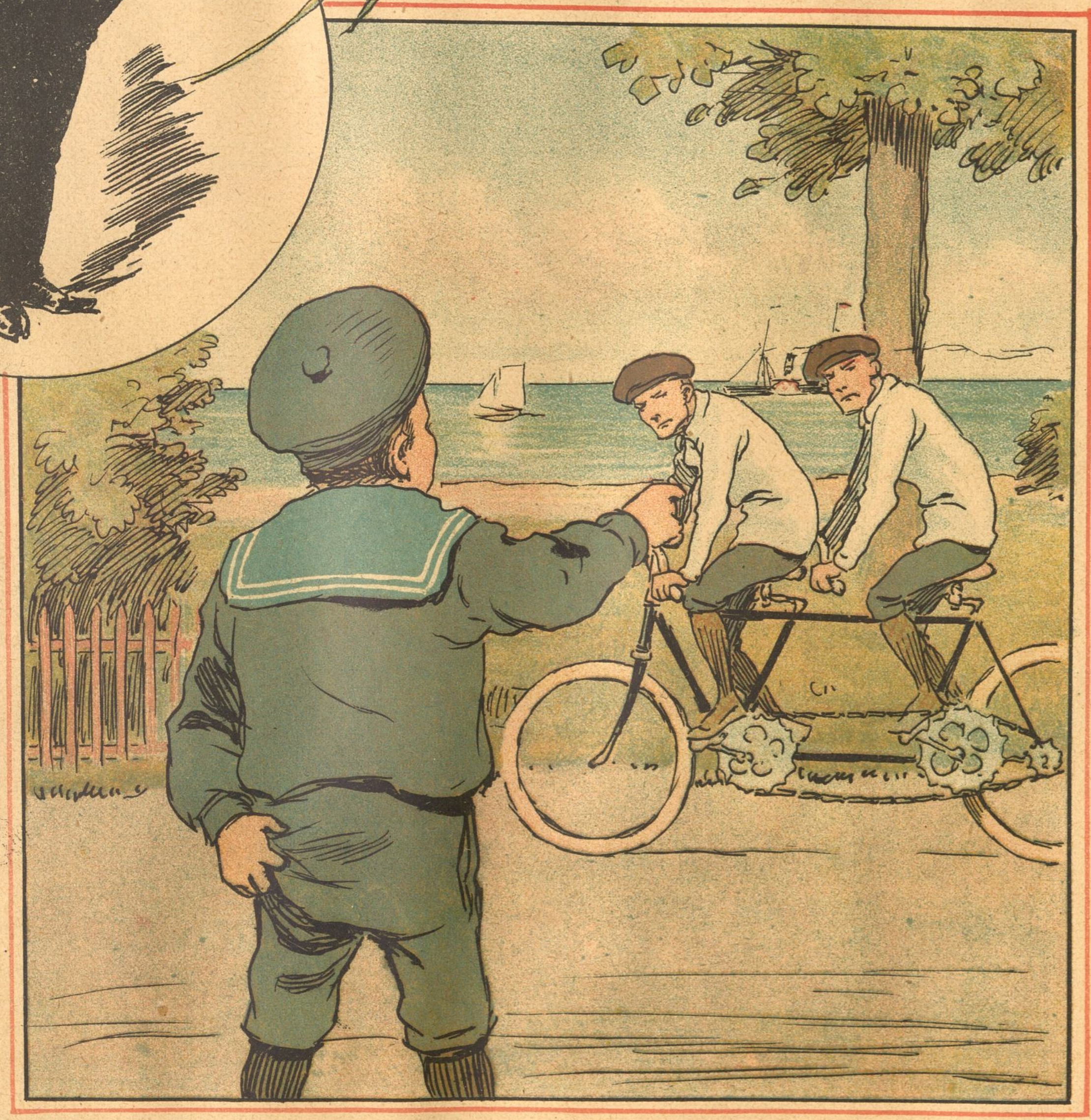

Drengen: De, Cyklist! Der hænger En bag paa.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Borgerlistens Mænd, de gule,
blev i deres mørke Hule,
monne deres Hensigt skjule,
som en Højres Home Rule,
:,: Løgne kun afsted blev sendt,
Løgne, som er gammel kendt,
læste alle saa omtrent
i „Avisen“ og paa Prænt. :,:

Mens paa Resultat de venter
Bülow regnede med Renter,
Particuliers man henter,
Lamme, Syge, hver Bekendter,
:,: Juul han slap en Kallekrop
bare for at holde op,
ak Du Liebe, Højres Trop
fyldte ej trods hver en Snob. :,:

Hen mod Aften traf vi Munthe
Brun, naa De ham kender jo'nte,
alt han hjemad monne lunte,
Nederlaget led han sgu'nte,
:,: Chr. Christensen var ør
af en lille Vinlikør,
faldt De? aa lad vær' at spør',
det var s'gu en fæl Malheur. :,:

Handelsgartner Frisenette
saa vi, Øjnene var trætte,
vi hans Skæbne kunde gætte,
det er sørgeligt, det e' de',
:,: Albert Jensen han var gram,
det blev Møller, ikke ham,
det blev Borgbjerg, Poulsen, Lamm,
Højre maatte fly med Skam. :,:

Nu er Højres Saga ude,
Listeborgerne de tude.
Revnet er den gamle Skude,
ny Sejlads vi vil bebude,
:,: ægte Frisind, Borgersind,
styrer nu for gunstig Vind
i det nye Raadhus ind,
hilst af Vaarsols milde Skin. :,:

„Ravnen“s Skiltefabrik.

Haar klippes . . . . . . 20 Øre.
Børn . . . . 15 Øre.

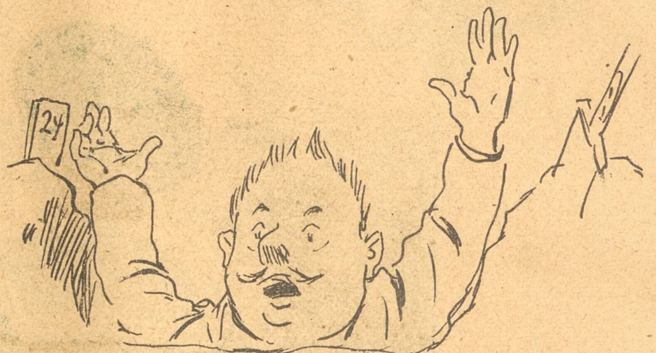

Den 5. i fjerde.

Hvo som graver en Grav for Andre —.

Tapperhed.

Mesteren: Jeg gi'er ikke efter, om saa Svendene strejker i hundrede Aar.

Underhandleren: Hvor mange Svende har De?

Mesteren: Syv Lærlinge.

En Frihedsven.

Faderen (til en Frier): Nej, en Fritænker og Revolutionær som De giver jeg ikke min Datter til Hustru. Ogsaa mit Hjærte slaar varmt for Friheden, men for en Frihed med den høje Øvrigheds Tilladelse.

I den højere Pigeskole.

Lærerinden: Hvad var Evas første Synd i Paradiset!

Eleven: At hun paa den letsindigste Maade indlod sig med en Mand, der ikke kunde forsørge hende.

I Kasernegaarden.

(Ved Hjemsendelsen.)

Landmanden: Hva?! æ 'et forbi? æ Mødet sluttet for i Dav?

Københavneren: Ja — og for i Aar!

Landm.: Jamen, der staar jo bare for i Dav!

Københ.: Ja, kom De kun igen i Morgen!

Poetisk.

Chefen: De er altsaa ked af at rejse, fordi De er bleven gift, og nu vil De hellere arbejde i Kontoret, ikke sandt Hansen?

Hansen: Ja, Hr. Grosserer!

Chefen: Naa, for mig gærne; men jeg tør vædde, at De inden fire Uger kommer og vil rejse igen!

Dertil er han god nok.

Man havde hos den unge Arveprins i de Idioters Land maattet konstatere en abnorm Hovedform. Et Koncilium af Læger befinder sig netop hos ham for at tilendebringe Undersøgelsen. Den fyrstelige Fader befinder sig i bange Forventning i Sideværelset. Endelig træder Lægerne ud: Deres Højhed — det gør os ondt, men det lader sig ikke mere skjule, vi maa desværre konstatere, at hans fyrstelige Højhed Arveprinsens Hjærnedannelse — — det kan næsten med Sikkerhed antages, at han aldrig vil naa til fuldstændig, aandelig Klarhed . . .

Fyrsten: Men regere vil han da kunne?

Alle (enstemmig): Ja—a, Deres Højhed, det kan han sagtens!

Mellem Slagene.

Saa endte den første Forpostfægtning!
Ven mødte mod Ven og Slægtning mod
Slægtning;
thi Venskab og Slægtskab maa lægges til Side,
naar efter sin Mening man ærlig vil stride.
Al Venskab og Slægtskab for ingen Ting
gælder
mod Pagten, der sluttes med Meningsfæller.
Kun Mænd med en Vilje saa hærdet som Staal
kan kæmpe sig frem til et fælles Maal.

Paa Tirsdag os atter Signalerne kalde,
hvor vi rykke frem Reaktionen maa falde,
de sidste Skanser fra Højre vi tage,
saa ikke et Smuthul for dem bli'r tilbage.
Det nytter ej noget at fare med Lempe,
nej, naar man et Onde vil rigtig bekæmpe,
da skærer man dybt med en Lugekniv god,
og Ukrudtet rykker man op med Rod.

Vi længe nok Højres Begærlighed taalte
og tog mod de Smuler, som blev os tilmaalte;
vi længe nok lod os behandle som Trælle
og lod disse Herrer med Slavepisk smælde.
Men nu har vi mærket, at Tiden er kommen,
nu knytter vi længer ej Haanden i Lommen;
i Vejret vi løfter en muskelstærk Arm,
som raaber om Hævn og dirrer af Harm.

Med Lyst og med Mod kan vi møde paa
Pletten,
thi vi paa vor Side staar inde med Retten.
Vi kæmper os fremad med ærlige Vaaben
og føler, at Vejen til Sejren er aaben.
Lad Højre som Ræve kun lydløst sig snige,
thi Lumskhed og Løgn skal for Sandheden vige;
lad Højre kun anvende Rænker og List,
vor Sag er retfærdig, vi sejrer tilsidst.

Velan Kammerater, saa giver vi Møde
paa Tirsdag igen under Fanen den røde!
Slut Kreds og staa fast og pas paa til det sidste,
at Højre os ikke skal overliste.
Hver Mand paa sin Plads, sæt Skulder mod
Skulder,
lad Højre i Rækkerne ej finde Huller. —
Naar Kampen saa slutter paa Land og i By,
vi stolte af Sejren kan mødes paa ny!

Partistillingen i Folkethinget før Valget den 5. April 1898.

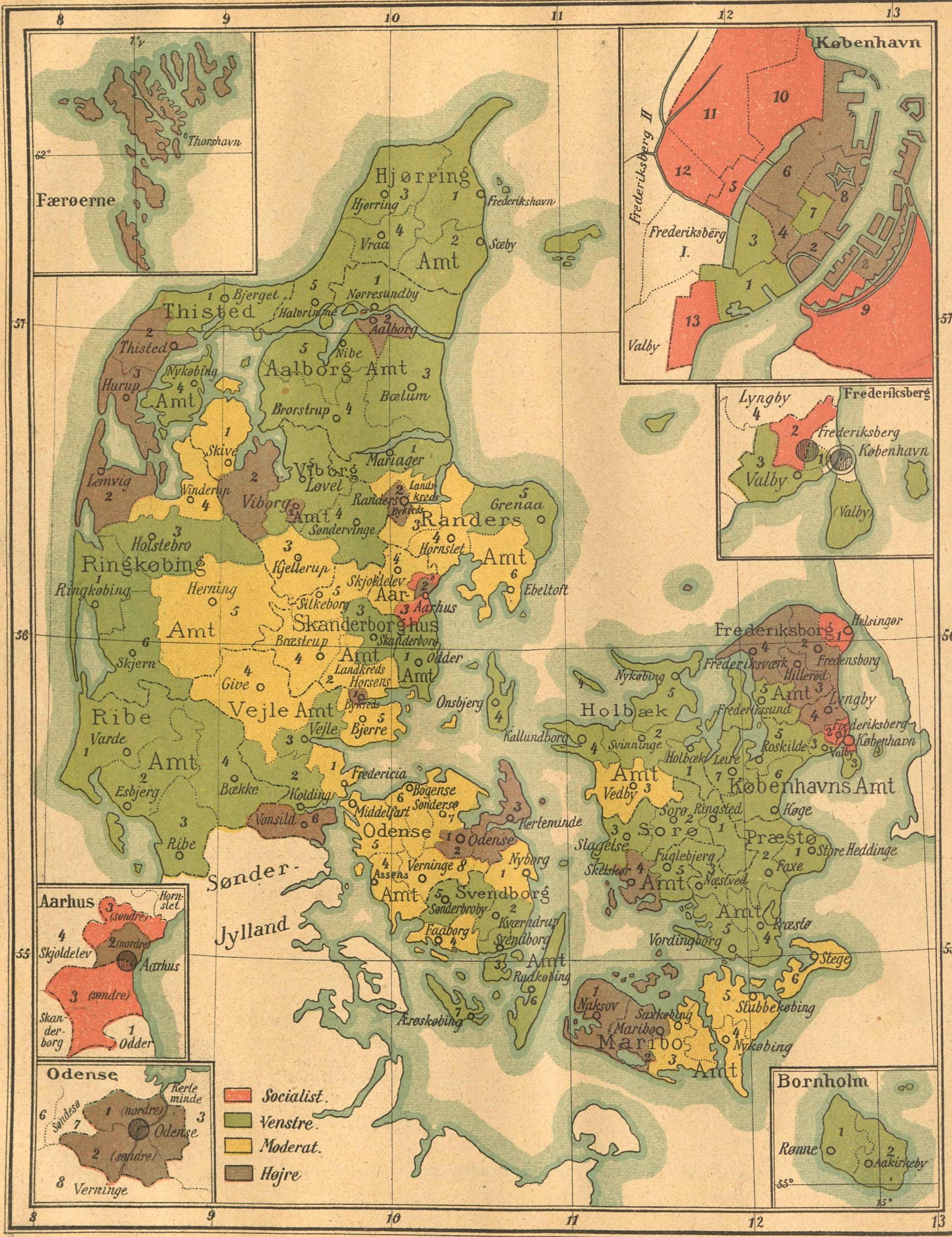

9 Socialister. 54 Venstre. 27 Moderate. 24 Højre.

Valgkredskort over Da

Efter Valget.

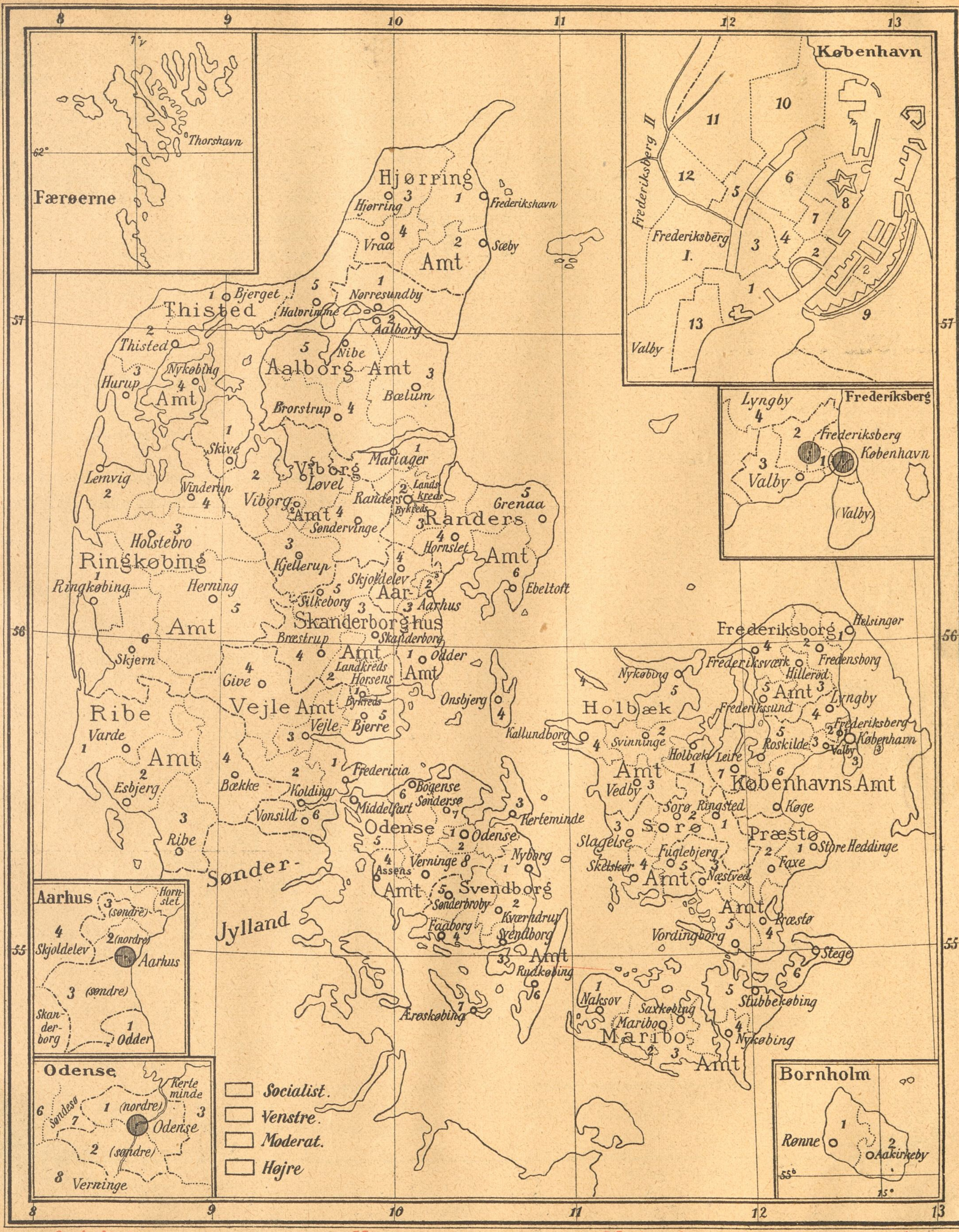

Socialister. Venstre. Moderate. Højre.

...marks 114 Valgkredse.

Et Valg og dets Følger.

Det var Foraar. Luften var mild. Engene var grønne og Blomsterne duftede. Et tusindtunget Fuglekor jublede og sang og de nydelige Lilliekonvaller ringede Naturens Fest ind med deres fine, hvide Klokker.

Ude paa Engen levede en ung Kalv i Glæde og Fred. En klar Bæk rislede lystigt afsted, Græsgangen var fortrinlig, og i Skoven tæt ved var der kølig Skygge.

Kalven var slank, brun af Farve og havde en hvid Plet midt i Panden, takket som en Stjærne. og naar Kalven sprang omkring, her nappende en Dusk Græs, hist en lille Urt, saa lyste den hvide Plet som om den var en rigtig Stjærne. Og Kalven følte i sin Livsglæde en Længsel efter noget, hvortil den kunde slutte sig med Ungdommens Lidenskab og Hengivenhed. Den sporede i sig en Lyst, en Trang til at udrette noget. som vilde blive optegnet i Kalvens Historie og nævnet med Hæder om Aarhundreder.

Under disse Betragtninger havde den brune Kalv nærmet sig Skovens Udkant. Da kom pludselig Mikkel Rævs spidse Hoved til Syne mellem de vilde Hindbærbuske. Ræven hilste ærbødigt paa den unge Kalv, smilte listigt og sagde:

„Frisk Mod, unge Mand, I har Ungdom og Kraft og er godt begavet. I kunde have Gavn af at se hvorledes det gaar til ude i Verden, og selv forsøge Jer i et lille ridderligt Æventyr. Jeg er sikker paa at I vil blive en Helt! Det skal nok lykkes. om I vil lytte til en gammel verdenserfaren Adelsmands Raad."

Denne smigrende Tale af den snedige Ræv gik i den unge Kalv som sød Mælk og Honning, og den straalede af Fryd. Det susede den for Ørene af Stolthed og Ærgærrighed, saa at den ikke hørte, hvorledes den kloge Ravn oppe fra Bøgetræet advarede den:

„Lyt ej til den Despot,
Du Idiot!"

Men Ræven fortalte Kalven om en forestaaende vigtig Begivenhed i Dyrenes Republik. Netop paa denne Dag forsamlede sig alt hvad der kunde flyve og krybe. for at vælge en Regering. Og enhver, der holdt paa sin Medbestemmelsesret, burde deltage i Valget.

Kalven følte, hvorledes dens unge Hjærte bankede af Virkelyst og Mod. Den lovede at tage Del i Valget og bad Ræven om at føre den til Valgstedet. Snart naaede de til en aaben Slette i Skoven. Dèr saa Kalven mange, mange Standsfæller, men ogsaa Løver og Tigre og mange andre Dyr. Ulvene havde store hvide Forklæder paa og blinkende Knive i Bæltet. Det saa' meget højtideligt ud.

Og Ræven begyndte at tale. Han formanede Kalvene, Okserne og Faarene til, i Overensstemmelse med deres Livskald, at ofre Kød og Blod, Hud og Ben, og ikke blive vankelmodige, thi saaledes havde det altid været og saaledes maatte det vedblive at være.

De Forsamlede skælvede af Rædsel, den brune Kalv løb det iskoldt ned ad Ryggen, men den brølte sit „Muh"! tillige med de andre, hvad der betød saa meget som Tilslutning til Rævens Tale.

Derpaa blev der uddelt Stemmesedler og Løverne blev genvalgt paa fem Aar til at styre Republiken. Nu udsøgte Ulvene tolv Okser, tolv Kalve og tolv Faar. De skulde slagtes til Festen i Anledning af Valgsejren Den brune Kalv var med blandt Slagtofrene. Bundet, saa at Hampestrikkerne skar den ind i Kødet, laa den stønnende paa Jorden. Den rallede. Oven over den susede det i Bøgetræerne, og smaa Sølvhvide Skyer drog hen over den blaa Himmel. Fra det Fjærne lød Ravnens Raab.

„Saaledes gaar det Idioter,
der la'er sig narre af Despoter!"

Ak Foraar, Frihed, Glæde, hvor I er langt borte! Da blinkede Ulvenes Knive i Luften. Og alt var forbi.

J. Sirach.

Af „Ravnen"s Drømmebog.

Duer stegte, at se flyve: Din Rigsdagsmand inviterer paa harsk Valgflæsk.

Højremand at være: Du bliver politisk farveblind.

Skjorte, den sidste, at berøve en anden: Du bliver Kapitalist.

Kameler at se: Du kommer paa „Borgerlisten."

Politibetjent at møde: Bøde.

Heide at tale med: Du kommer godt op at køre.

Ved Øllet.

— „Scheel-Vandels Stykke" — hvad mon det er for et Stykke?

— Formodentlig det Stykke af Scheel-Vandel, som Menneskeæderne levnede.

Troligt.

Tanten (ved Afrejsen): Aa, naar bare nu mine Blomster bliver passet ordenlig!

Nevøen: Vær ikke bange, lille Tante. Jeg forstaar mig ganske udmærket paa at stænke!

Fra Højres Gadekær.

Naar Højre ej har flere gamle Kællinger,
de stiller op en af de grimme Ellinger,
som, grundet paa en hæslig Vane,
aldrig bli'er en Svane.

Politiet konfiskerede forleden 2000 Pd. raadne Skinker og lod dem køre til Sæbekogeriet. — Vedkommende Flæskegrosserer kan sige: Tak for Seven!

Nøjsom.

„Om Middagen er jeg tilfreds med en lille Sort!" sa'e Menneskeæderen, han aad en Negerdreng.

Inden Døre.

— Hvorledes lever Du med Din Hustru?

— Fra Morgen til Aften siger vi hinanden, at vi To aldrig skulde ha'e giftet os.

Af en Pebersvends Dagbog.

Frier man som ung, angrer man det snart; at fri som gammel er et forvovent Skridt, aldrig at fri — er Visdom.

I Selskabet.

— Kan Fruen erindre Grete Hansen, en af Deres Veninder fra Skoletiden?

— Ja! Sig mig, hvad er der blevet af den væmmelige, lumske Tøs?

— Hun er min Kone!

Fristende.

Hun: Jeg vil med Glæde dele Deres Sorger og Bekymringer.

Han: Jamen, jeg har jo ingen.

Hun: De kommer nok, naar vi er gifte.

I en lille Kommune blev en Borger i Anledning af Skatterevisionen sat højere i Skat. Ærgerlig herover ytrede han offentlig: „Halvdelen af Byraadet er Idioter". Det lod den strænge Øvrighed ikke gaa upaatalt hen, men indstævnede Synderen og forlangte, at han skulde tage de slemme Ord tilbage. Det gjorde han ogsaa paa følgende Maade: „Halvdelen af Byraadet er ikke Idioter".

Moderen: Carla, se engang efter, om Uhret i Salen gaar endnu.

Carla (lidt efter): Næ, Mo'er, det staar ganske stille, det bevæger bare Halen.

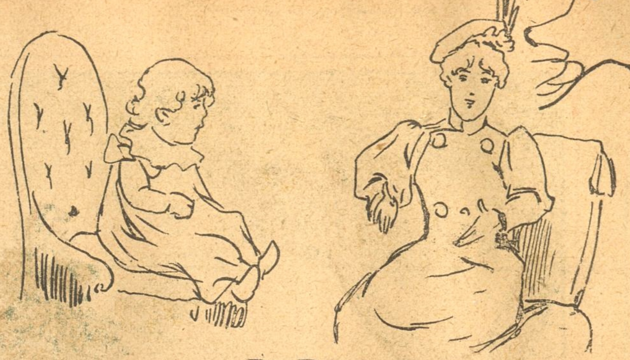

De Børn.

Besøgende Dame (til lille Karen, hvis Moder et Øjeblik har forladt Stuen): Naa, lille Karen, kom nu engang hen til mig og lad mig se, hvor sød Du er!

Lille Karen: Næ, det tør jeg ikke, for Mo'er har sagt at jeg skal blive siddende paa Stolen, fordi Betrækket er itu.

Den lille Diplomat.

Lille Erik (efter Aftensbordet til Faderen der gærne vil lidt i Byen): Fa'er, hjælp mig med mit Regnestykke, saa skal jeg sige Dig, hvor Mo'er har gemt Dine Støvler!

Paa Morgenpromenaden.

Fyrsten (til nogle Arbejdere, der læsser Grus): Hm — æ, God Morgen Folk, hvad bestiller I der?

En Arbejder: Dette Grus skal køres bort, Deres Højhed.

Fyrsten: Saa — ja — æh — meget vel! Men min Kære, Deres Fremgangsmaade er ikke praktisk! Altfor meget Arbejde! De kunde jo bare grave et Hul ved Siden af Bunken og kaste det hele der ned i, saa behøvede De ikke at køre det væk. Hm — æh, ikke sandt? Godmorgen!

Man kunde skabe en Mængde Lykkelige med den Lykke, der ubenyttet gaar tabt

---

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Syg.

— Hvorfor mon den interessante Dame besøger Badestedet; hun ser dog saa blomstrende og sund ud.
— Aa, hun er meget lidende.
— Hvad fejler hun da?
— Hun har allerede været Enke i ti Maaneder!

Nr. 15.

RAVNEN

Søndagen d. 10. April 1898.

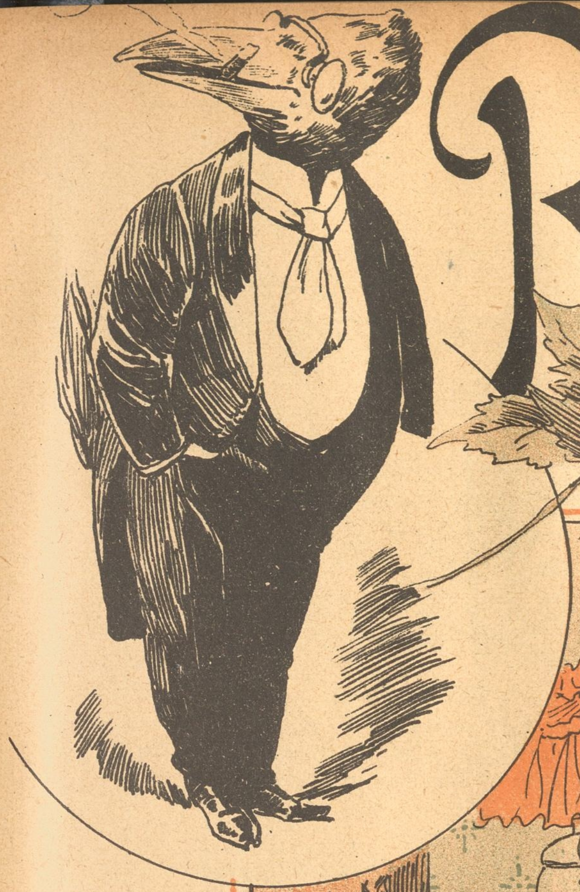

Fruen: Hør nu, Karen, De maa være mere opmærksom og flink ved Deres Arbejde. Saa vidt jeg véd, betaler jeg den højeste Løn i hele Byen.

Pigen: Hvor har Fruen da tjent?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er Glæde nu hos alle brave Røde.

Det var Foraarsvejr, da vi gik ud at stemme,
Blæsten førte op den lysteligste Dans,
der var ingen Vælger, som gad blive hjemme,
vi vil Sejr og helst en grundig her til Lands.
Højre — aa, alt Kød er Hø, saa lyder
Skriften,
og de Moderate — husker Lykkens Skiften,
:,: kun for radikale Mænd og sociale
kan der i vort Land om Fremgang være
Tale. :,:

Her i København, der gik det omtrent saad'n,
som man kunde vente, at det maatte gaa,
udi fjerde lille Fredrik kom paa Potten,
ja, det kniber meget hyppigt for den Smaa.
Wagner redded sig med Nød for Dr. Starcke,
Ravn, gemytlig Fyr blandt Højres gamle
Knarke,
:,: var min Sandten nær at se sin Saga ude,
kun paa Pumperne nu gaar Marinens Skude. :,:

Hammerich, De véd nok ham, Ingeniøren,
som har lavet os engang en Valgkredslov,
vil vi næste Omgang sætte haardt paa Døren,
feje Hovedstaden ren, det bliver Sjov.
Højre væk! det overalt nu er Parolen,
lad dem ta til Kina eller op til Polen,
:,: lad dem tage Penge med og Høns og
Ellinger,
Tyrken ta'er nok (Drachmann) deres fede Kæl-
linger. :,:

Lille Lars i Hillerød kom op at kore,
og hans Mænd de faldt som Fluer, den var
haard,
hvad der dog var mest fortrædeligt at høre,
det var Jakobs Valg, nu Lars en Omgang
faar,
naa, os kan det være ganske lige meget,
vi har, som vi ventede, beholdt vort eget
:,: og lagt trende til, Hurra, saa skal det være,
Stadig fremad og vor Fane højt i Ære. :,:

I Tirsdags opførte Borgerliste-Selskabet i ny Instudering „De Gamles Juul". Stykket faldt uigenkaldeligt til Jorden.

Misundelig.

— Naa, nu har Alma jo to Kærester!

— Aa, hun har jo ogsaa en Mund saa stor, at To magelig kan kysse hende paa éngang!

Ægteskabet er det vanskeligste Regnestykke i det virkelige Liv: at lade to gaa op i én.

Et føjeligt Barn.

Lille Paul (kommer med et vældigt Brøl styrtende ind i Dagligstuen): Mo'er! Mo'er!

Moderen: Stille, Børn skal tie, naar de Voksne taler!

Lille Paul: Jamen Mo'er, jeg vil bare sige Dig noget.

Moderen: Det kan Du sige naar Fa'er har læst sin Avis. —

Lille Paul tier og venter taalmodig, til Faderen har læst sin Avis. Saa siger Moderen venligt til sin lille Dreng: Nu maa Du tale hvad vilde Du sige?

Lille Paul: Jeg vilde bare sige, at jeg har aabnet Vandhanen ude i Køkkenet, men jeg kunde ikke lukke den igen.

(Tableau.)

Fyrstindernes Yndlingstema.

Fyrstinden (til to andre): Nej, nu til Dags er det ikke til holde ud med Tjenestefolkene, sidste Aar maatte vi saamæn jage elleve Ministre paa Porten!

Nysgærrig.

Faderen: Fy, Peter! Det er skammeligt af Dig at lyve saadan. Jeg havde aldrig løjet, da jeg var saa gammel som Du!

Peter: Hvornaar begyndte Du, Fa'er?

Hvis.

— Naar jeg tænker paa, hvor lykkelig min Kone og jeg kunde ha'e levet, — naar vi aldrig havde set hinanden!

Tyras.

Tyras hørte vel ikke til Embedsstanden, den fik ingen Gage, den havde ingen Funktionærer, og den syntes heller ikke at være til nogensomhelst Nytte. Og dog var den utvivlsomt den vigtigste Skabning næst efter sin Herre Justitsraad Krebs, Direktør i Livsforsikringsanstalten „Fyrtaarnet“.

Tyras havde en smudsiggul Pels med brune Pletter, var klodset af Bygning, med store Poter, Braksnude, fremstaaende Øjne, afstudsede Øren og afhugget Hale. Ingen vidste hvilken Race den tilhørte, man vilde ikke have fundet dens Type i nogen Naturhistorie. Den var sandsynlig en Bastard af Bastarder. Den var uden nogen Slags Skønhed, virkede mest frastødende, udmærkede sig ikke ved nogen god Egenskab. Den bare aad og snorkede.

Det var vanskeligt at gætte, hvorfor Direktør Krebs havde anskaffet sig denne Hund. Den var ikke nogen Jagthund, og Direktøren gik forøvrigt aldrig paa Jagt. Den var heller ikke nogen Vagthund. Dens Herre havde i Huset en gammel Tante, der næsten aldrig gik ud, og en Husholderske, der ogsaa for det meste var hjemme. Forøvrigt vilde Tyras ikke have været i Stand til at bevogte noget som helst. Der kunde komme ind i Lejligheden hvem der vilde. Tyras løftede ikke engang Hovedet, bevægede ikke et Øre. Den var heller ikke til Tidsfordriv, i det mindste ikke for Direktørens Vedkommende. Den plejede kun at gaa med ham til Kontoret, saa maatte en Skriver følge Hunden hjem. Direktøren satte ingen Pris paa at spadsere med Tyras, han kunde ikke tage den med paa Kaféen. Han havde kun gjort det to Gange og havt store Ubehageligheder deraf.

Saa længe Hunden var hjemme, gav den de to gamle Damer nok at bestille. Hvert Øjeblik maatte en af dem følge den fra tredie Sal og ned i Gaarden, de maatte strø persisk Insektpulver i den stride Pels, og naar Tyras var gaaet til Kontoret, havde de i en halv Dag nok at gøre med at rense dens Leje og Plyschlænestolene for Hundehaar.

Men endnu mere lagde Tyras Beslag paa Kontorpersonalets Tid.

Direktørens Skrivebord stod ved et af Vinduerne i et rummeligt Værelse. Under Bordet laa et blødt Tæppe, for at Tyras ikke skulde miste et eneste Haar; den tilbragte sin „Kontortid“ paa dette Tæppe, medens Direktøren læste sin Avis, aabnede indløbne Breve og forsynede forskællige Skrivelser etc med en ulæselig Underskrift. Tyras snorkede under Bordet, Direktøren over Bordet.

Saa snart der indtraadte fugtigt, koldt Vejr, sørger Direktøren for, at Vinduerne bliver tættede med Patentlister. Ikke saa meget for sin egen Skyld, som af Omhu for Tyras. Hunden kunde forkøle sig. Desuden har han al sin Opmærksomhed henvendt paa Direktørværelsets Opvarmning.

Kontortjeneren har mangen Gang maattet bøde haardt, naar han ikke havde fyret ordenlig op i Direktørens Værelse, inden den høje Chefs Ankomst. (Fortsættes.)

Trøst.

Mel.: Brat af Slaget rammet.

Brat af Slaget rammet,
kastet haardt til Jord,
ligger brudt og lammet
og i Kvide stor
Højres svage Rester,
spredt i Vest og Øst.
Hør, hvad Staklen piber
med sin sprukne Røst.

Søn, elendig, ussel,
kraftesløs og svag,
tænker Du med Blusel
paa vort Nederlag.
Har Du anden Tanke
nu end: Av, min Gump!
saa fortæl mig Grunden
til det fæle Dump.

Grunden er den gamle,
evig unge ny;
alt det gamle ramle
vil paa Land, i By.
Ej vi kan det hindre,
skøndt vi gør os Flid,
Skæbnen gaar sin Gang og
tilmaalt er vor Tid.

Søn, uværdig, ussel
som et klippet Faar,
kom da kun af Fusel
Dine store Ord.
Loved ej Du ofte,
svor ved Rump og „Frejr“
at Du skulde bringe
Højresagen Sejr.

Ingen Magt kan dæmpe
Frisinds stride Elv,
ingen Mand kan kæmpe
imod Skæbnen selv.
Luk kun Dine Øjne,
sov i Døden hen,
Højres Sag er færdig,
opstaar ej igen.

„De ere sure“, sagde Just Nielsen om Ronnenbergerne, Højres Smaafolk.

Teori og Praksis.

— Jeg har Valget mellem en fattig Pige, som jeg elsker og en rig Enke, som jeg ikke elsker. Hvilken af dem skal jeg tage?

— Kærlighed er Livets Maal. Uden den er Tilværelsen intet. Tag Du den fattige Pige og giv mig den rige Enkes Adresse.

I Washington.

Mabel: Jeg læser her i Bladet, at Zaren har betalt 20,000 Dollars for sin Tronstol.

Maud (Senatordatter): Er det noget! Papa har mindst betalt ti Gange saa meget for sin Stol i Senatet.

Den spansk-amerikanske Konflikt.

For denne Uge gælder følgende Depescher:

Søndag: Amerikanerne vil fordrive de spanske Rotter fra Kuba med amerikansk Flæsk.

Mandag: Krigen uundgaaelig.

Tirsdag: Mc. Kinley haaber at bevare Freden.

Onsdag: En europæisk Voldgiftsdomstol er akcepteret.

Torsdag: Amerikanerne har købt græske og montenegrinske Krigsskibe. Fra dansk Side Bethelskibet tilbudt. Tivolis Fregat konkurrerer.

Fredag: Amerikansk Duel antaget; der kastes Lod om, hvilken Nation, der skal begaa Selvmord.

Lørdag: Voldgifsretten foreslaar, at der kun maa bruges Spanskrør som Vaaben.

Hvorledes man „ekspederer" Statsborgere.

Det er i Instruktionstimen ved en Militær-Afdeling i Nærheden af det tyske Riges Hovedstad.

Løjtnanten (til en Rekrut): Hvad har Skildvagten at gøre, naar han bliver fornærmet af en Borgerlig?

Rekruten: Jeg anholder ham og sætter ham ind i Skilderhuset.

Løjtnanten: Godt. Men hvis nu en anden Borgerlig forsøger at befri sin Standsfælle?

Rekruten: Saa maa jeg vise ham tilbage.

Løjtnanten: Og naar imidlertid den første stikker af?

Rekruten (tier.)

Løjtnanten: Løber den ene bort bag efter den anden, saa bliver de To ekspederet med en Kugle.

Saaledes passeret — den sidste Sætning ordret — i det Herrens Aar 1898 i Marts Maaned.

En Rideskole er en Anstalt, hvor Heste undervises i Omgang med Mennesker.

Paa Trappen.

— Men synes De nu ikke, kære Fru Blak, at det er rædsomt nedværdigende, at Deres Søn er bleven Opsynsmand i Straffeanstalten?

— Ikke Spor! Det er næsten allesammen fine Folk, han har Opsyn med!

Logisk.

Tjeneren Peter er opsagt af sit Herskab. For ikke at spolere hans Fremtid, faar han et meget godt Vidnesbyrd.

Peter læser det og siger med et lunt Smil til Fruen: Aa, Frue, saa kunde De jo lige saa godt beholde mig!

De Børn.

En meget uartig, sød lille Pige blev til Straf fotograferet med sit aller arrigste Ansigt og Billedet ophængt i Dagligstuen. Kort Tid efter spurgte en Besøgende den lille Pige: „Hvem forestiller det Billede?"

Den lille Pige?" Det er Mo'er som lille.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Indtoget.

I Frihedsmænd saa hjærtensglad
jeg ind i Raadet lukker.
Hav Tak, at I fik splittet ad
de gamle Nikkedukker.

Alt færdig deres Dødsdom laa,
og I fuldbyrded Dommen;
jeg derfor Eder byde maa
et hjærteligt Velkommen!

Nr. 16.

Ravnen

Søndagen d. 17. April 1898.

— Hr. Grosserer, De inviterer da til en flot Souper i Aften?

— Mine Damer! I disse sløje Tider maa man overalt gaa paa Akkord. Altsaa — Opvarter! To Kaffe og en Baier!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Saa fik vi en ordenlig Ordensregn,
tænk „Berlingske"s Spalter var bugnende fulde,
med Stjærner og Titler og Kors og Tegn
fir'hundred' elve begunstiges skulde,
der var en Ge-læde,
men Andre var vrede,
fordi de slet ikke kom med tilstede
:,: i Ordensskyl. :,:

Skat Rørdam er udnævnt til Kommandør,
i kristelig Ydmyghed Korset han drager,
man fremtidig ej efter Bispen spør'
men Bisp-Kommandøren, det bedre ham smager,
saadanne Kors fæster
man Nutidens Præster,
de Korset ta'er paa sig, som deres Mester,
:,: for Ordens Skyld. :,:

Se Kors er der faldet til Povl og Per
naturligvis udsøgte Herrer, for nej. de'
kan ikke gaa an at gi'e En og Hver,
blandt dem, der har faa't er vor Ven, Axel Heide,
som Aktieridder
paa høj Hest han sidder
han skaffer Kong Mammon saa fede Bidder
:,: for Ordens Skyld. :,:

Og Borgerlistligkistefabrikant
Hr. Rostrup fik ogsaa i Knaphullet noget,
han imellem Høvlspaaner Korset fandt,
hvor Højres de faldne sov sødt under Laaget,
han og Rogert Møller
sig drak et Par Øller
og bandede Demokratiets Bøller
:,: for Ordnens Skyld. :,:

Blandt Dannebrogsmændene i Kalot
vi ser Sofus Høgsbro, med ham Joh. Hage
og Bramsen — det Baand, jo det klæ'r dem godt
hvor Bramsen er vigtig, Ulykke og Plage!
Jo stor skal man være
og indbildsk paa Ære
saafremt at man Rakket Respekt skal lære
:,: for Ordens Skyld. :,:

Inspiration.

Geniet: I Gaar fik jeg en Idé, som indbragte mig fem Kroner!

Vennen: Hvad var det for en?

Geniet: Jeg pantsatte min gamle Vinterfrakke.

Paa Fælleden.

— Fodbold er et meget smukt Spil, men det maa ikke tage Overhaand.

— Nej, derfor hedder det jo ogsaa Fodbold.

I Pigeinstitutet.

Lærerinden: Vi kommer nu til Begrebene Rum og Tid . . . Hvad er Rum, Frøken Helga?

Frk. Helga: Rum . . . er der i den mindste Hytte for et elskende Par.

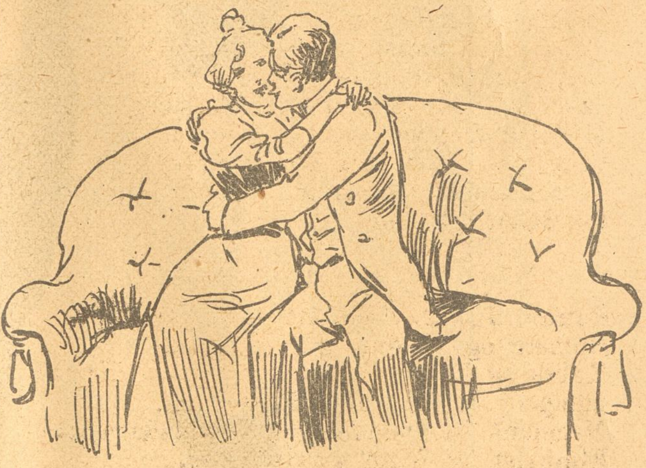

Hvedebrødsdage.

Hun: Elskede . . .

Han: Dyrebare . . .

Hun: Du husker vel, hvad jeg har sagt Dig angaaende Dit Testamente?

Fra Sol stod op — til Sol gik ned.

Solen stod op den 5te April
straalende glad med sit venligste Smil;
af og til stødte den vel paa en Sky,
men den brød uforsagt fremad paany.
Fremad paany, det blev Dagens Parol,
fremad paany som den vaarglade Sol;
hvad der skal ske dog sletingen véd
fra Sol staar op — til Sol gaar ned.

Højre saa sejersbevidst var mødt,
thi der var svært i Trompeterne stødt
Højre sig vented' en Del denne Dag,
mindst dog af alting et Nederlag.
Haabet om Sejren som vinkede dem
førte dem trøstig til Valgbordet frem.
Højre dog fik en anden Besked,
før Solen gik ned.

Frederik Hansen med Solen stod op
pussed' og pynted' sin smækfede Krop!
det var som Pokker hvis Vælgerne ej
bed paa saa nydeligt Valgflæsk som mig;
ofte jeg dumped', — lad det være glemt,
i Dag bli'r jeg valgt — aldeles bestemt" —
Frederik laa dog paa Gumpen saa fed,
før Solen gik ned.

Rambusch sig rusted' med krigerisk Lyst,
rasled' med Sablen og slog sig for Bryst:
„Selv om jeg kun er en ussel Kujon,
naar jeg skal op med en Luftballon,
skal jeg dog vise, at jeg er parat
til at ta'e „5te" som tapper Soldat".
— Rambusch, den Helt i Græsset dog bed
før Solen gik ned.

Østrup, Just Nielsen, Beyer og Blom
Broberg og Wildner gik nedenom,
Kühle og Lund, Oberst Jensen med fler
dumped' for ikke at rejse sig mer.
Neumann og Stemann paa Valgpladsen laa
Elmpvist og Wulff gjorde ligesaa.
Tolv Socialdemokrater det hed,
da Solen gik ned.

Ragnarokr.

Lidt politisk Mythologi.

Naar Højres Guder er blevne gamle og graa kommer Ragnarokr.

Svære politiske Uvejr mørkner Luften, det Bestaaende vakler og ramler sammen. Højres Guder rider frem for at stride den sidste Kamp. Kampstedet hedder „Almindelig Stemmeret" og er beliggende udenfor Borgen Reaktiona.

Først falder den stærke Krigsgud Jesper Tyr Bahnson efter en vældig Kamp, der faar Fæstningsværkerne til at ryste.

Efter ham kommer Turen til Thor-Lars Dinesen, hvis Hammer splintres, medens han selv jager sig en politisk Staver i Livet, der gør det af med ham. Odin Estrup rammes af sit eget skarpe Sværd „Provisorium," der fælder ham, medens „Frejr" knuses under den bevidste Middelstands fremrullende Stridsvogn. De andre Højreguder og Gudinder er forlængst bukkede under, kun den fromme Baldur Styhr giver endnu ikke tabt, men ser sig med bønlige Blikke om, idet han haaber at hans fromme Sind skal afvende den ubønhørlige Skæbne, der truer ham.

Stort Gny høres. Gudernes Borg styrtes i Grus. En ny Verden stiger frem, lys og lykkelig for alle. Frihedens og Lighedens Midgaardsorm omspænder alle Lande. Ragnarokr er forbi, Kampens Tid er omme og en ny og fredelig Arbejdets Guldalder oprinder.

Efter Bryllupet.

Han (forlegen): Min lille søde Kone, jeg vil gøre Dig en Tilstaaelse: Jeg har kun 300 Kr. om Maaneden. Tror Du, at Du kan klare Dig med det?

Hun (rolig): Jo, det kan jeg nok — men hvad vil Du da leve af, stakkels Ven?

En københavnsk Sædelig

Han: Vil De følge med mig!

edsbetjent i Virksomhed.

Hun: „Min Herre! Jeg haaber, at De mener det alvorligt. Saa følger jeg Dem hele Livet igennem."

Tyras.

(Fortsat.)

„Madsen! De er et Snøvl, Madsen! Kalder De det at varme op? Se bare, hvor den stakkels Hund ryster af Kulde! Skal den forkøle sig for Deres Dumheds Skyld Skal den blive lam for mig? Hva'? Kan De ikke komme op af Fjerene et Minut tidligere og gøre Deres Pligt? Lad ikke sligt ske oftere! Ellers skal De faa noget andet at vide! Vi er ikke gifte med hinanden. véd De nok!"

Madsen tav, selvfølgelig.

„Kast dette Tæppe over ham!" befalede Direktøren.

Og Madsen gik hen og dækkede omhyggelig Hunden til med et Tæppe. Han brummede slet ikke, men da han bukkede sig ind under Bordet og hviskede: Vent bare, grimme Uhyre, saadan — varme Poterne, gamle Dreng — lyste hans Øjne af Ondskab og Had, han havde allerhelst givet Dyret Gift. Og saa forsvandt Madsen hurtigst muligt ud i Forværelset og vadskede omhyggeligt sine Hænder.

„Bæst!" brummede han. „gid Fanden ta'e den skabede Hund!"

Den anden, som havde mest Plage af Justitsraadens Afgud, var Skriveren Slik.

„Hør, De, Slik," plejede Direktøren at raabe, „kom her, Tyras er ingen Dovenkrop, han vil ud i Luften. Gaa lidt med ham."

„Straks, Hr. Direktør," plejede Slik i Begyndelsen at svare inde fra Sideværelset, „jeg vil bare skrive to Linier . . ."

„Lad være med det — Skriveriet løber ikke fra Dem! Det kan De gøre færdig, naar De kommer tilbage. Gaa med Hunden."

Senere plejede Slik ikke mere at sige „straks, straks;" saa snart Direktørens Stemme lød, saa snart Navnet Tyras nævntes knagede Stolen, Slik rejste sig, iførte sig sin luvslidte Overfrakke og dito Hat, og idet han traadte ind i Direktørværelset, smældede han venligt med Fingrene og kaldte i den behageligste Tone:

„Kom saa, Tyras, kom min Dreng — vi skal paa Gaden!"

„Luk Mundkurven godt i, formanede Direktøren.

„Ja, det skal jeg nok, Hr. — —"

„Og pas paa, at han ikke bliver vaad, Slik, det er netop et slemt Gigtvejr nu, lad ham endelig ikke forkøle sig!"

„Skal ske, Hr. Direktør!"

Slik aabnede Døren, lod ærbødig og ydmyg Hunden gaa først ud, og fulgte saa efter.

I Forværelset betragtede Madsen ham med et medlidende Blik og bemærkede halv højt:

„Skal De allerede igen ud med det Uhyre?"

„Ja, min Kære," svarede Slik, „det er Sportler!"

(Sluttes.)

„Inden mine fire Vægge føler jeg mig bedst tilpas," sa'e Væggelusen.

Han blev bange.

En Indbrudstyv listede sig en Nat ind i et Hus, men hans Støvler knirkede slemt, da han steg op ad Trapperne. Da hørte han til sin Skræk en kvindelig Stemme, der fra et Sovekammer tiltalte ham med følgende venlige Ord: „Hvor kan Dit gamle Svin i et saadant Vejr understaa Dig i at trave op ad Trapperne med Dine bemøjede Støvler? I en Fart ned med Dig og træk dem af, ellers vanker der Klø, forstaar Du?!" Beskæmmet sneg Tyven sig ned ad Trappen og sagde til sine Kammerater, der stod paa Vagt nedenfor: „Den Kone kan jeg ikke gøre noget ondt. Hun minder mig saa meget om min Gamle!"

Den bekendte italienske Folkethingsmand Imbriani rejste en Dag i Kupé sammen med Sindssygelægen Professor Occioni, der ikke kendte ham personlig. De kom i Samtale med hinanden. Pludselig spurgte Folkethingsmanden: „Hvad mener De om Folkethingsmand Imbriani?" — „Han er en Hædersmand," svarede Professoren, „men saa forrykt, at han burde i Spændetrøjen!" — „Og hvad mener de om hans Broder Viktor?" spurgte Imbriani, uden at tabe Fatningen. — „En prægtig Mand, men ligesaa gal som Broderen!" — „Og hvad er da Deres Anskuelse om den gamle Imbriani, Faderen?" — „Ja, ser De, han var en Hædersmand, og han var ikke gal!" — „Tillad", sagde Imbriani bevæget, „at jeg omfavner Dem af Kærlighed til min Fader! . . ." Tableau!

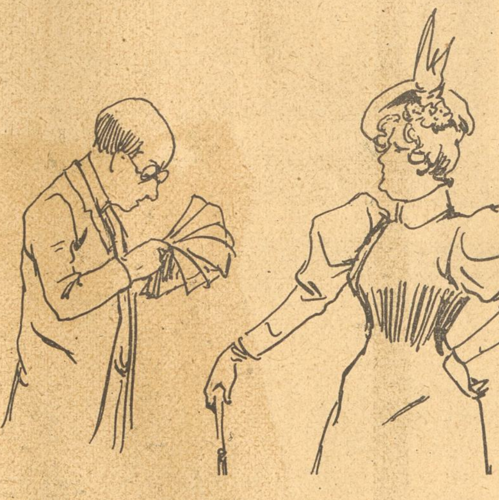

Hos Grafologen.

Tjenestepigen: Jeg har her nogle Tilbud fra en halv Snes Husmødre. Vil De være saa venlig at udtyde mig deres Karakterer efter Haandskrifterne.

Det eneste Ord.

Han: Og nu, kære Lydia, hold ikke længer Deres yndige Mund lukket, men udtal det eneste Ord, jeg længes efter — —.

Hun (hvisker undselig): Soupere!

Kaffesladder.

Fru Skade: De véd jo nok, min Kære, at jeg altid har været en Hader af, at Skade blander sig i det politiske, for vi ser jo baade med Rambuk og Lars Dinesen og Frederik Hansen og Oldermanden Juul og Højres øvrige Indmad, at det ender med det bare Bedrøvelighed, og det var jo en rædsom Skandale at Skade, det Fæ, trods alle mine Bønner og Trusler om Skilsmisse lod sig opstille i Skvalderupkredsen som moderat radikal reaktionær Fremskridtsmand, for der var jo ikke et eneste Vælgermøde i hele Landet, uden at de raabte i et væk: La' os ikke tale om den gamle Skade, ti stille med den gamle Skade! Og paa Valgdagen lød det igen fra alle Tribuner: Væk med den gamle Skade! Og det samme hylede Skades egne Stillere, hver Gang han bare nævnede Provisorierne, som han sa'e, at han ikke vilde laane en Øre paa, og Dagen efter stod det at læse i alle Højre-Bladene at den gamle Skade var manet femten Alen ned i Jorden, og vores Dør stod saamæn ikke stille et eneste Øjeblik, men hvert Sekund kom Folk og overrendte mig med Spørgsmaal, om det var sandt, at Skade ha'ede sla'et sig ihjæl, om Begravelsen var bestemt, om han skulde brændes, og to Medarbejdere fra ottende Dag og Familiejurnalen sloges om hans Fotografi til at sætte i deres Blade, og var li'e ved at voldta'e mig arme ulykkeli'e Kone for at jeg skulde gi'e dem Stof til hans Levnedsbeskrivelse, og De kan tænke Dem til, min Kære, at om det saa var Kollektøren paa første Sal li'eoverfor, De véd nok ham der oprindelig var falleret Kræmmer men paa Grund af sin Virksomhed for Prinseslottet troede at han skulde blive forsørret med en Klasse-, men maatte nøjes med at ta'e en Industrikollektion, saa kom han over i Diplomat og nystrøget høj Hat, og trykkede min Haand med Deltagelse og sa'e, at hvis det var, at jeg agtede at fortsætte Geschæften, skulde han saa forfærdelig gærne hjælpe mig med Bogføringen, og forresten, sa'e han, kunde vore Forretninger jo udmærket godt slaas sammen, og da vi begge to desværre var mageløse, kunde vi magelig danne et Konsortium til senere Ægteskabsinngaaelse, men li'som han vilde sætte sin Ære i Pant paa at han var beredt til at bære mig paa Hænderne — hva' jeg nu inte tror, at den Spirrevip med sin bedste Villie var i Stand til — og inden jeg fik sagt, at vi ikke laaner paa den Slags Genstande, saa brasede Skade lyslevende ind ad Døren, skældte som en Missionspræst, bandede som en grov Assessor og svor ved Aanden fra 48, at var han dumpet i Skvalderup, saa vilde han, Rump hente ham, til Efteraaret vælges ind i Landsthinget, hvor der trænge haardt til en Talsmand for Pantelaanernes Interesser, hvilket Taleren nærmere udviklede, som det saa oplysende hedder i Bladets Referater, og han ventede ganske særlig Støtte fra Godsejerne, for det kunde aldrig falde ham ind som Pantelaaner at gaa med til en Rentenedsættelse, — naa men imidlertid var Kollektøren da kommet sig efter Forbløffelsen over Skades uventede Genopstandelse og lavede en Historie om no'en Sporvognsaktier som han vilde „sætte". Men Skade gjorde ham begribeligt, at Heide har købt alle Sporveje og Zacharie vilde vist gærne ha'e, at Heide osse skulde købe den ny Omnibus, hva' jeg nu inte tror han gør. Tak for Kaffe!

Hævn.

Betty (der til Straf er indespærret i Skabeværelset): Der er et Møl, men jeg slaar det ikke ihjæl.

Moderne Ortodoksi.

Den ny Præst: Man har beklaget sig over min ærede Forgænger i Embedet, fordi han skal have været for ortodoks. Jeg vilde derfor være Dem meget taknemmelig, Hr. Sognefoged, hvis De vilde give mig nogle Vink om min Menigheds Anskuelser om de vigtigste Trossætninger.

Sognefogeden: Ja det kom jo rigtignok ofte til Rivninger med vor gamle Præst. Men saa længe De, Hr. Pastor, er med til at virke for Frihandel og billigt Øl, klarer De Dem nok.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — Købenbavn.
Telefon 4194.

Partistillingen i Folkethinget efter Valget 1898.

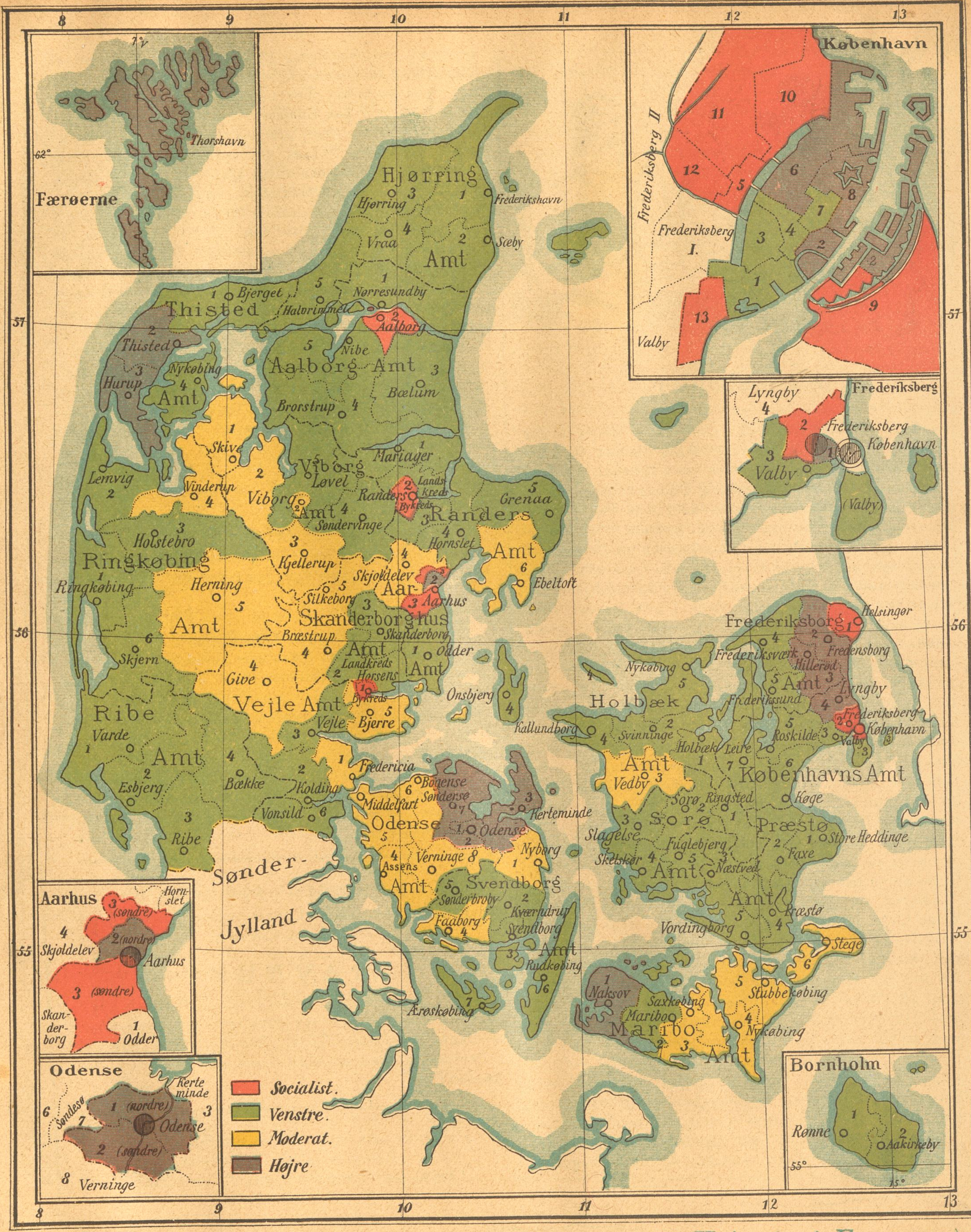

12 Socialister. 63 Venstre. 23 Moderate. 15 Højre (+ 1 Færøerne.)

Nr. 17.

RAVNEN

Søndagen d. 24. April 1898.

Lægen: Men, Niels, din Næse bliver Dag for Dag rødere. Hvad drikker Du egentlig?

Kusken: Deres Velgaaende, Hr. Doktor.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Amanda.

Kapitalen ligget har og luret
paa en Lejlighed til Klammeri,
nys ved Valgene var Højre furet,
Borgerlistens Tid var med forbi,
Kapitalen husked' desforuden
sidste Sommers stolte Smedeværk,
:,: det er væmmeligt at faa paa Snuden,
netop naar man gaar og spiller stærk. :,:

Nu er Kapitalen atter brøsig,
den vil slaas, hvordanne det saa gaar,
Højrepolitiken er saa døsig,
man ad den Vej ingen Steder naaer.
Nej, Lockout, som Fredrik den tykke
ønsked' det i Køge — ja og mærk:
:,: Tred've Tusind smides ud! til Lykke,
Hr. Niels Andersen, din Tro er stærk. :,:

Du ej vidste i Forhandlingsstunden,
hvorfor egentlig nu Krig var bedst,
Du er klog, men stædig dog i Grunden,
som en rigtig gammel Droskehest.
Kapitalens Frelser vil Du være,
gribe Socialismen i dens Kværk,
:,: Du er stærk, Niels Andersen, paa Ære,
men lad vær' at spille alt for stærk. :,:

Højre logret har for Middelstanden,
talt om al dens Kamp og al dens Ve,
men Niels Andersen, I gi'er den Fanden,
kan I Eders Fordel af det se.
I har raabt om Fædreland, Gud bedre,
har imod os hidset mangen Klerk,
:,: Middelstand og Land I vilde hædre,
om I hjalp vor Stand at blive stærk. :,:

Men om Krigen kom — vi kækt vil kæmpe,
tage med Kong Mammon end en Tørn,
vi kan slaas med eller uden Læmpe,
for det gælder Hustru, Hjem og Børn;
heller end opive Ret og Ære
vil vi sælge Skjorte eller Særk,
:,: hør, Niels Andersen, Du sku' la' være,
Tidens Aand den bli'r Dig dog for stærk. :,:

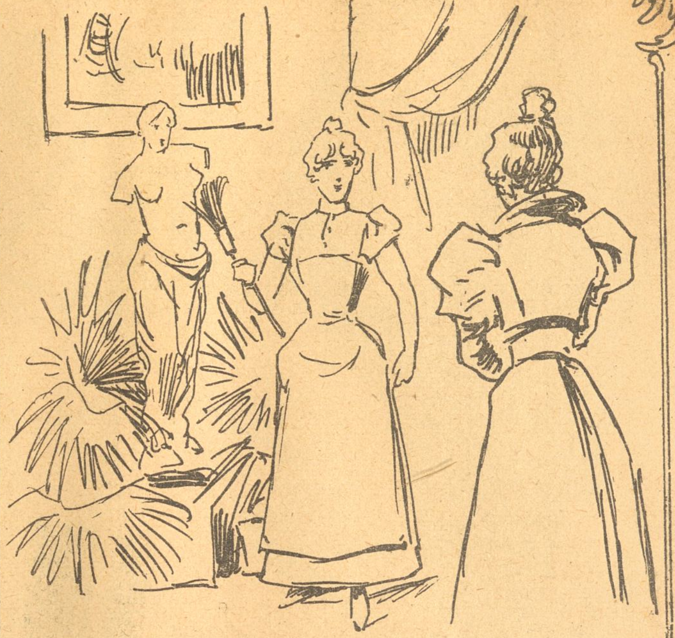

Ved Morgengærningen.

Fruen (til den ny Tjenestepige, som netop har støvet af i Salonen): Naa, Karen, hvilken af Marmorfigurerne synes De bedst om?

Pigen: (peger paa Venus fra Milo): Den der Frue!

Fruen: Saa aa! Hvorfor just den?

Pigen: For den behøver man ikke at være bange for at slaa Armene itu paa, naar man støver den af!

Lykkelig By.

Fyrsten: Kære Borgmester, det glæder mig at kunne sige at jeg er ret tilfreds med mit Badeophold her. Jeg har hidtil tabt 20 Pund.

Borgmesteren: Deres Højhed! Hvilken dyrebar Gevinst for os!

Resigneret.

Hun: Tænk, Frederik, sikken en Maler jeg har havt i Dag; jeg har slaaet en Rude itu.

Han: Aa!

Hun: Ja, og der er gaaet Møl i Din Vinterpels!

Han: Saa!

Hun: Ja, og i mit Aftenslag er de osse!

Han: Uh!

Hun: Ja, og Bøffen er saa sejg som Saalelæder!

Han: Puh! Nu tror jeg nok, at jeg er mør!

I Hospitalet.

En Syg (stønnende): Aa Gud, Aa Gud!

En smuk Sygeplejerske (nærmer sig hurtig hans Seng for at hjælpe): Hvad vil De den kære Gud? Jeg er hans Datter.

Den syge (slaar Øjnene op): Virkelig? Ja, saa vil jeg gærne være hans Svigersøn!

Det nationale Fremskridtsparti.

Nødraab fra en Højremand til hans Menings- og Lidelsesfæller.

Mel.: Ridder Rap — Ridder Ro.
(Af Molboerne.)

Kære Lidelsesfæller i Højres Parti
I bør lyde mit velmente Raad;
I maa skride til Handling for alt er forbi,
vore Ord maa vi bringe til Daad.
Vi maa se at forøge vor indskrumpne Klat;
alle Ho'eder vi samle maa under én Hat.
Vi et Fremskridtsparti faar istand
som betegnende kaldes saadan:
:,: National — liberal —
radikal — social —
Fremskridts-Klub — — den Idé er ej gal! :,:

Vi gør Fiasko paa Land, vi gør Fiasko i By,
overalt vi paa Gummerne faar.
Lad vort Valgsprog fra nu være: Fremad paany,
selv om ogsaa vi Krebsegang gaar.
Fatter Dinesen, han er vor Ven, Gu'bevar's,
men det nægtes ej kan, at det er skidt med Lars:
følge hans Politik gaar ej an
meget bedre man kalde sig kan:
:,: National — liberal —
radikal — social —
Fremskridtsmand — — den er ikke saa gal! :,:

Vi har før kunnet smiske for hver Moderat
for at undgaa vort eget Forlis.
Liberal, Radikal, Social-Demokrat
maa vi smigre paa selvsamme Vis.
Vi maa søge at frelse vort sølle Parti,
vi maa søbe den Kaal som vi spyttede i, —
baglænds fremad paa Fremskridtets Vej,
uden det klares Ærterne ej.
:,: National — liberal —
radikal — social —
Politik — — — den er ikke saa gal! :,:

Vi vil samles i Glæde som forhen i Sorg,
vi vil leve i Sus og i Dus. —
Paa Ruinerne af vor elendige Borg
vi vil bygge et nymodens Hus.
Og de Kvinder paa hvem før vi kastede Vrag,
de skal nu være velkommen under vort Tag.
Mad og Drikke og Dansemusik,
det skal nu være *vor* Politik.
:,: National — liberal —
radikal — social —
Danse-Sal er sletikke gal! :,:

Arveprinsen.

Fyrsten (besøger paa en Udflugt en Bonde): Det glæder mig at se Din Velstand. Du er jo egenlig ogsaa saadan en lille Konge i Din Gaard!

Bonden: Ja-a men min Arveprins maa køre Møg, — det er Jeres da fri for!

En værre Eva.

De kan ikke forestille Dem, hvor min Kone er ondskabsfuld! Havde hun været Eva, tror De saa at hun havde gi'et Adam et Æble? Næ, en paa Pæren havde han faaet!

Fra Gaden.

— Se ham den gamle Gedebuk derovre, han har saadan et ærværdigt og grundærligt Ansigt, men dog er der noget lumsk i hans Øjne. Hvad mon han er?

— Aa, det er vel saadan en pensioneret Gavtyv.

Hjærtesuk.

Rig Tøffelhelt: At tænke sig, at jeg ejer seks Huse og ikke en eneste Gadedørsnøgle!

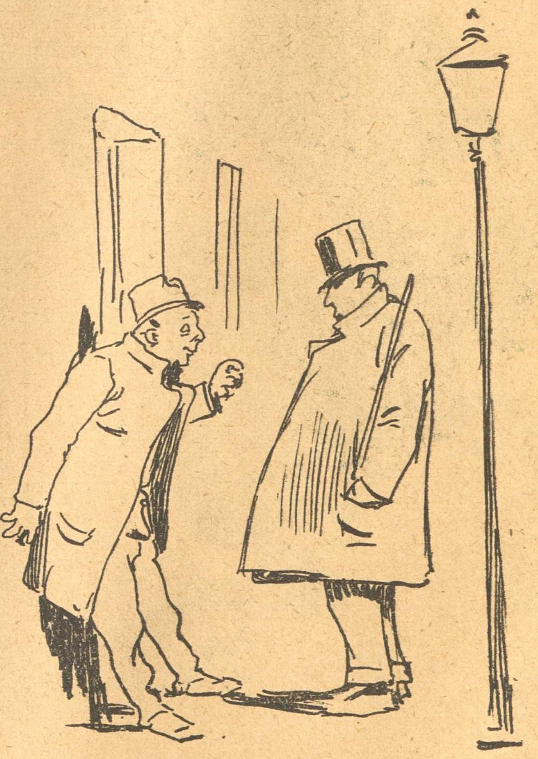

Natscene.

— Hvad bestiller Du her, Petersen?
— Jeg søger Bolig.
— Nu, midt om Natten?
— Ja, min egen!

Praktisk.

— Hvad skriver Du dèr, lille Mand?
— Et Digt til Din Fødselsdag.
— Lad være med det, Paul, digt mig hellere en — ny Hat.

Snigpatrolje.

— Om Forladelse, mine Damer! Jeg troede Dem allerede paa Ballet i det hedeste, sejrssikre Angreb paa de stakkels Mandfolkehjærter, og saa er De ikke kommet længere end til de forberedende Øvelser.

Tyras.

(Sluttet.)

Og da han var nede ad Trappen og ude paa Gaden, tilkastede han Hunden et bistert Blik, overbeviste sig om, at der ingen Mennesker var i Nærheden og brummede arrigt:

„Vent bare. grimme Asen, til Du kommer i Bestyrelsesraadet . . . Den Gamle ta'er Dig nok med, det gør han! Saa andrager jeg om Gagetillæg!"

Hændte det paa Turen, at Tyras alligevel stak Poten i en Vandpyt, eller blev det Sne eller Regnvejr, saa skændte Direktøren naar de kom hjem:

„Der bliver aldrig i Evighed noget af Dem, Slik! Kunde De ikke ude paa Gaden have tørret Hundens Poter af med en Klud! Han skal vel for Deres Mageligheds Skyld plages af Gigt?" Nu smudser han mig alting til med sine snavsede Poter!"

Og Slik skyndte sig ud i Forværelset, greb en Klud og tørrede Hundens Poter af. Alt kogte i ham, men da han igen kom ind i Direktørværelset med Tyras, kælede han venligt, ja næsten faderligt for Hunden:

„Kom saa, Tyras, kom min Dreng læg sig nu pænt paa Tæppet. Vi har ordenlig luftet os, hva'?!"

„De fryser maaske?" snærrede Direktøren. „Hvorfor er De saadan en Frossenpind! De steger Dem hele Dagen her. Store Himmel, De skulde være glad til, at De faar lidt frisk Luft i Lungerne!"

En Dag var Slik efter mange Betænkeligheder og Overvejelser saa dristig at anmode Direktøren om en Lønforhøjelse. Justisraad Krebs betragtede Skriveren med den største Forbavselse og udbrød: Men, hør engang, Slik, hvad gaar der af Dem? Siden i Fjor er De jo paa tredsinstyve Kroner om Maaneden. De man endelig ikke tro, at De fortjener alle de Penge. Hvis jeg vil sætte min Hund paa Deres Plads — den vilde efter to Dages Øvelse gøre det samme Arbejde, som De! Vær dog fornuftig, Slik, og kvæl den Begærlighedens Djævel, der er faret i Dem."

Det var kønt sagt af Direktøren; han havde selv kun 8000 Kroner om Aaret, foruden Tantieme.

Men saa var der andre Øjeblikke, hvor ogsaa Justitsraad Krebs følte menneskeligt; i en venlig Tone kaldte han Skriveren til sig, kastede en Halvtredsøre paa Bordet, og sagde:

„Tyras er vist sulten. Tag ham med en lille Tur og køb tre Leverpølser med hjem til ham."

Efter en halv Times Forløb kom Slik tilbage med Hunden og Pølserne. Direktøren tog Pølserne ud af Papiret, udvalgte de to bedste til Hunden og idet han rakte Skriveren den tredie, sagde han godmodig: „Se her, Slik, fordi De holder saa meget af ham og behandler ham godt, afstaar Tyras den ene Pølse til Dem. Han har et godt Hjærte, den rare Tyras . . . ."

Men Slik spiste aldrig Pølserne. Tanken om at skulle dele med Hunden, betog ham hele Appetiten. Han takkede hver Gang ærbødigt og stak Leverpølsen i Lommen. Han havde fem Børn hjemme og en Gage af tredsindstyve Kroner om Maaneden.

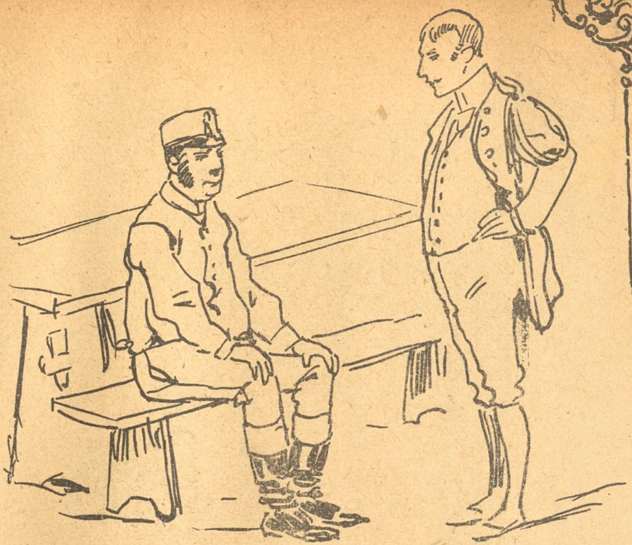

I Folkestuen.

Kusken: Det var i en voldsom Fart, den gamle Greve kradsede af. Hvad mon han egenlig døde af?

Tjeneren: Jeg kan ikke huske, hvad Sygdommen hed, men det var det modsatte af at sulte ihjæl.

Balanceproduktioner.

Fuldmægtigen (til sin Ven Skriveren): Tidligere kørte Du altid med Sporvognen til Kontoret, hvorfor gaar Du nu altid?

Skriveren: Jo, ser Du, min Kone har anskaffet sig en Cykle, og nu maa jeg se at indhente det.

I Landsbyskolen.

Læreren: Hans, kan Du sige mig, naar er det den bedste Tid at plukke Frugten af Træerne?

Hans: Naar Hunden er bunden.

Da Processen var vundet.

Sagføreren (til en Klient, der er frifunden for svigagtig Fallit): Hvad giver De mig, fordi jeg har ført Deres Sag saa godt?

Klienten: Ikke en Øre! De saa vel som Retten har tydelig bevist mig, at det er aldeles lovligt, ikke at betale, hvad man skal.

I Skolen.

Læreren: Hans, nævn mig engang seks Dyr, som lever i Polar-Regionen.

Hans: Fire Isbjørne og to Sælhunde.

I Kupéen.

Rig Arving (til sin Medrejsende): Puh: Sikke Kvalmepinde De ryger!

Medrejsende: Det kan jo være Dem lige meget, nu samler De jo ikke Stumper op mere!

Ny Flyttevise.

Sikken Flytten rundt i Staden,
Flyttebusser holdt paa Gaden,
nogle var helt fra Wiesbaden,
nogle fra Hotel du Nord.
:,: Senge — Senge — halem :,:
saa man ikke no'et til, Folk bru'er
ikke mere Sengehalm.

Fra Vandkunsten nogle Pi'er,
lidt uartige, man si'er
maatte flytte, sikken Svir
for det fromme Naboskab.
:,: Senge — Senge — halem :,:
kan det li'e, men den Slags Piger
bruger ikke Sengehalm.

Slagter Juul og flytte maatte
fra vort Raadhus ud, det flotte,
men hold op, vi vil ej spotte
vores tapre Oldermand.
:,: Senge — Senge — Langhalm :,:
han længe nok har tærsket
i vor Repræsentation.

Fra Fredsber' til Traverbanen
var en Flytten der og Flanen,
højt nu vajer Bryderfanen
fra Hr. Tvedes stolte Borg.
:,: Senge — Senge — halem :,:
ej Beck Olsen førte med sig,
men et Mesterbælte, tungt.

Selv den gamle Sfinx fra Dovre
han holdt Flyttedag derovre,
grum forlod han Slægt og Svogre
og til Hegel flytted' ind.
:,: Senge — Senge — halem :,:
futted' af i Fakkeltoget
smukt til Henrik Ibsens Pris.

Ja, Alverden saas at flytte
med Baller og med Bøtte,
selve Mantzius man mødte
med sin Soffy paa Flyttevogn.
:,: Senge — Senge — halem :,:
ej de to vil mere nøjes med
Peter Hansens Sengehalm.

Uskyldig.

Assessoren (til Vidnet): Hvorfor kommer De saa sent?

Vidnet: Undskyld, Hr. Assessor, men min Kone ligger i Barselseng.

Ass.: Det er ingen Grund. De kunde i det mindste have sendt Undskyldning tidligere.

Vidnet: Jamen, naar min Kone ligger i Barselseng.

Ass. (arrig): Hold Mund! Det kan jeg ikke gøre for!

Vidnet (forvirret): Jeg heller ikke, Hr. Assessor!

I Regnetimen.

Læreren (til en Elev, for hvem det kniber med Brøkregning): Tænk Dig, at Du havde et Stykke Kød. Hvad fik Du, naar Du skar det igennem?

Eleven: To Halvdele.

Læreren: Og naar Du igen deler dem?

Eleven: Fire Fjerdedele.

Læreren: Videre!

Eleven: Otte Ottendedele.

Læreren: Videre!

Eleven: Seksten Sekstendedele.

Læreren: Og naar Du igen deler dem?

Eleven: Saa bliver det Hakkebøf!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Naar Løven sig viser paa Højens Top,
der farer en Skræk i Smaakrybets Krop.
De iler af Sted paa Kryds og paa Tværs,
nu synger Højre paa sidste Vers.

RAVNEN

Søndagen d. 1. Maj 1898.

— Frøken, hvor blid og hjærtensgod De ser ud! — De er sikkert endnu fra den gode gamle Tid.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nu skal Du ha'e din varme Mad.

Nu gaar det atter løs med Krig,
og til Kulturens Skam,
den spanske Grande, stolt og rig,
vil slaas med „Onkel Sam“,
vi andre er nevtrale,
vi maatte være gale,
om vi os med lod hale
af saadant krigersk Kram.
Vi stoler paa Minister Ravn,
han passer paa St. Thomas Havn,
og om fornødent vil han sla',
men først fra Juni a'.

Stod Solen Pinsemorgen op
og dansede en Reel,
og Byen lettede sin Krop
og hilste den med Smil,
saa lød, og det var Skikken,
fra Haverne Musikken,
men nu har Præstekliken
mod den skudt af en Pil.
Ussing han reserverer sig,
hade Musikken gør han ej,
men Havemusik med Øl er stærk,
komplet et Djævlens Værk.

Prins Christian og hans unge Brud,
var Dagens Emne just,
hvor hun ser ung og yndig ud,
og han saa sund, robust.
Et Blad med Fryd fortæller,
at Prinsen i en Kælder
fik Mad med Frikadeller
og rigtig Bondeost,
saa har han, hvad ej vidstes før,
snakket, tænk, med en Konduktør,
taget Eksamen som Student,
hvad aldrig før er hændt.

Nu fejrer vi den første Maj,
det er skøn Valborgs Dag,
de Demonstranter lufter sig,
og Byen toner Flag.
Paa Fælleden er Møde,
der samles alle Røde,
vort Arbejd' lover Grøde
alt under Høstens Tag.
Kortere Arbejdstid, min Bro'r,
Saa er vi først i Friheds Spor,
Frihed for Svend og Arbejdsmand,
den store, fjerde Stand.

Naar Højre lægger ud paa ny.

Tidlig Morgen.

Men Du store Himmel, hvor kommer Du fra paa denne Tid, Mand?

— Puh! Jo, ser Du, (Hik!) lille Kone, vi har indledet (Hik!) Højres nye politiske (Hik!) Æra — med at skaale (Hik!) hele Natten for Gud, Konge og (Hik!) Fædreland. Puh!

— Jamen, det kan man da ikke blive saa skrækkelig beruset af.

— Næ, men forstaar Du, min søde (Hik!) Pige, der var to fra Tidens (Hik!) Skrav, som Jakob den Storartede havde smuglet ind for at gøre Vrøvl, det vil sige Opposition, og dem har vi (Hik!) drukket under Bordet. Puh!

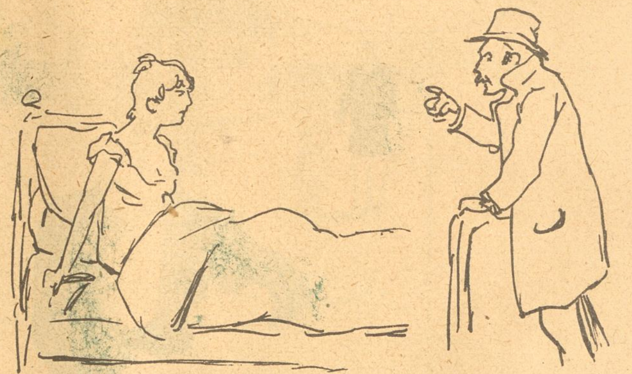

I Fælden.

Jokumsen (har været lidt „i Byen“ og vil klare sig med en Historie): Det er ligegodt storartet!

Fruen: Hvad er storartet?

Jokumsen: Danmark-Monumentet. Jeg kommer lige derfra.

Fruen: Naa, saa har Du vel ogsaa set Løverne?

Jokumsen: Om jeg har! Jeg var der netop, da de blev fodrede! (Tableau.)

Hr. og Fru Mantzius har sluttet Fred med det kongelige Theater.

„Ravnen“ har i den Anledning ladet forfatte en Festkantate, der begynder saaledes:

Soffi Ro! o. s. v.

Prins Christian holdt Bryllup i Tirsdags.

I den Anledning er alle loyale Digtere ude med „Alexandriner“.

Saaledes.

Det bekendtgøres herved for alle Venner og Bekendte, at min Hustru i Aftes har overrasket mig med en prægtig, sund Pige.

Buk,
Kammerjæger.

Krigen.

Skov og Hegn, Mark og Eng, Høj og Slette bades i den opgaaende Sols Guld. En lille Lærke er fløjet op fra den sammentrampede Kornmark. Rødkjælken hopper omkring i det ødelagte Buskads, og en hvid Sommerfugl flagrer fra en blodbeplettet Kornblomst til en blodbeplettet Tidsel og fra Tidslen til den blodbeplettede Kløverblomst . . . Og hvorhen Øjet rækker — øde, dødsstille . . . Det var en vidunderlig skøn Sommermorgen; men den smilende Sol vækker ikke sine gamle Bekendte til det vante Arbejde . . .

Mark og Have, Kirke, Gaard og Hytte er menneisketomme, øde som efter en Pesttid . . . Kun dér henne i Hulvejen er der en Bunke menneskelige Legemer at se . . Ovenfor Hulvejen staar et lille Kapel, og i dette hænger et ganske simpelt Billede af Madonna med Barnet — som vilde det bedrøvet se ned i Hulvejen paa de i en Klynge liggende livløse menneskelige Legemer med de forskælligste Udtryk i de blege, stive Ansigtstræk.

Her ligger en Tschako, dér et Gevær, en Sabel, et Tornister, dér en død Hest, og længere henne en Del af en Lavet med Fordelen af en Kanonvogn . . . Under Klyngen af Legemer kan man skælne den Forskansning, om hvilken der er bleven kæmpet en kort, fortvivlet Kamp. Sammenstødet var aabenbart hidsigt og et Par Kanonskud grupperede her Ligene paa én Plet.

Julisolen, der har hævet sig op over Synskredsen, kysser, idet den skinner lige ned i Hulvejen, med glødende Læber forskællige Blodpøle, der var sivet frem fra Ligene.

Et forfærdeligt Billede! Naturen vaagnet til Liv; i Skov og Hegn lyder Fuglesangen, over Enge og Agre flagrer Sommerfuglen; lette hvidlige Smaaskyer svømmer af Sted paa den azurblaa Himmelhvælving, og en svag Luftning hvisker i Straa og Græs . . . kun Mennesket, af hvilket her var et Blodspor tilovers, giver intet Livstegn fra sig . . .

(Sluttes.)

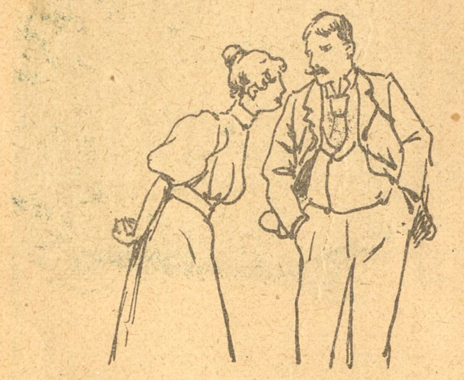

Svar igen.

— Kan De sige mig, min Frøken, hvorfor Herrerne i de fleste Tilfælde er højere end Damerne?

— Naturligvis fordi Ukrudtet altid rager op over Blomsterne.

— Mange Tak! Men der kan ogsaa gives meget giftige Blomster.

Foraar.

Hør Fuglenes dejlige Foraarssang,
den synges af tusende Stemmer;
den lyder den hele Dag saa lang,
stem i da med Fuglene Foraarets Sang,
saa Vinterens Trængsler Du glemmer.

Og ser Du i Livet en Kæde lang
af Nød, af Sorg og af Plage,
og synes Dig Vejen uendelig trang
stem i dog med Lungernes Kraft Vaarens Sang,
som varsler om lysere Dage.

Ja, vel er det sandt, at din Bolig er trist,
men derfor ej hænge med Ho'det,
og vel er Du fattig, men Fattigmands Kvist
faar godt af Solens Straaler saavist,
naar bare Du ej taber Modet.

Din Ryg bliver kroget, og selv er Du træt,
thi sjælden Du kender til Hvile,
ja! Kampen for Tilværelsen er ikke let,
men har før i Trængslernes Dage Du grædt,
saa bør Du nu lære at smile.

Du véd jo, at sammen med Dig staar en Hær,
som aldrig i Kampen bli'r trættet,
som fatter at stedse det fremad kun bær
for Sagen, — den Sag som vi Alle har kær;
og snart faar vi Plads i Parkettet.

Stem i da en Sang til Foraarets Pris,
en Sang saa det runger i Luften,
ja! syng om det gamle Samfunds Forlis,
om solklare Dage, hvor før der var Dis,
om Plads og om Sejr for Fornuften.

Skanker og Skoser.

Et Forlydende vil vide, at Pastor Ussing ved Jesuskirken har rettet en Henstilling til de højere Magter om for Fremtiden at forbyde Solen at danse Pintsemorgen.

Det vides ikke endnu om de højere Magter agter at tage noget Hensyn til den nidkære Præstemands Henstilling.

Kaffesladder.

Fru Skade: Hvad gamle Petersen i zoologisk Have er kreperet a', spø'r De? Ja, min Kære, jeg for min Del tror nu, at det gamle Liv er død af Rørelse over den smukke Tale, som Rudolf Petersen holdt til Eugen Petersen, for gamle Petersen regnede sig vel, som rimeligt kan være, med til Familien Petersen, der er vor Bys Stolthed og Glæde, og hvis der er no'et om at gamle Petersen skal udstoppes, vil jeg da haabe, at der sikres ham en fremragende Plads enten i Glyptoteket eller et andet Brygger-Akvarium, hvor han kan staa for Efterverdenen som et Øjebliks-Fotografi af sin Samtid, der lod Helvedespræsterne gøre Landet til et andet Abekattenes Land, hvor Magthaverne pynter sig sel' med Ordener og Medaljer li'som Scheibelein og Frederik den Syvendes Spadserestok, og hvor Befolkningen drikker Bryggerens Øl, mens han sel' knæler i sin egen Ølkirke og la'r sin egen Præst gi' sig Syndsforladelse, fordi han spekulerer i Drukkenskaben, og Bryggerens egen Præst skrev til den verdslige Øvrighed, at naar de glade Københavnere Pinsemaaren drager til Frederiksberg for at se Solen danse Flammedans li'som Miss Foy, saa maa de nok drikke Bryggerens Øl, men Musik maa de ikke faa at høre, thi i Familien Petersens Fædreland er det Præsters og Øvrigheders største Fornøjelse at forbyde Folket de uskyldigste Glæder, og Folket er allesammen skikkeli'e Petersener, som ta'er Hatten dybt af for Præsterne og ærbødigst spø'r den strænge Betjent, om de maa byde paa en lille Genstand, og saa drikker hele Selskabet glædelig til Ølskattens Ihukommelse og paa Bryggerens Velgaaende, og Præsten i Ølkirken folder fromt sine Hænder og si'er Amen. Tak for Kaffe!

Fortvivlelsesskrig.

(Annonce.) Til højeste Løn søges straks en Kokkepige, som kan koge tilfredsstillende, uagtet min Hustru hjælper til ved Madlavningen. Billet o. s. v.

Tidens Tand.

(I Varietéen.) — Den lille Sangerinde har et fortryllende Smil.

— Saaledes har hun allerede smilet i over ti Aar. Et Gebis har hun allerede smilet op.

Aabenhjærtig.

Læreren: Men Peter! Kan Du da slet ikke begribe, at en Brøk er mindre end en Hel?! Naar t. Eks. Din Fader skal sælge en hel Alen Tøj og han har kun tre Kvarter, hvad gør han saa?

Peter: Saa maaler han knapt!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Dollarens Land med Vaabengny
vil „frigøre“ Kuba for Præstevælden
og spanske Ridderes Ty-
ranni. Men det er kun sjælden,
at Frihed erhværves alene for Tak,
og Kubas Folk kommer vist til at sande,
at Yankee-Venskab er dyr Tobak.

RAVNEN

Søndagen d. 8. Maj 1898.

— Det er virkelig en yndig Buket, Hr. Baron!
— Jamen, saa skulde Damerne have set Blomsterpigen, som jeg købte den af.

Ved Tivolis Aabning.

Ved Indgangen.

Mel.: Der bor en Bager paa Nørregade.

Naar Tivoli aabner sine Porte,
saa véd vi, Vinterens Tid er borte.
Naar Klokken fire der løsnes Skud,
skal hver en Knop være sprunget ud.

Hvis Du halvtreds Øre har paa Lommen
saa slipper Du ind i Helligdommen,
men har Du ingen, min rare Ven,
saa kan Du roligt gaa hjem igen.

Paa Plænen.

Mel.: Komme hvo som komme kan.

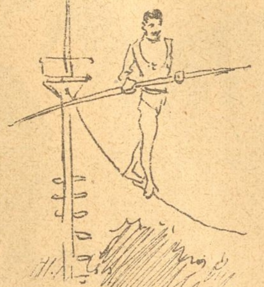

Trikotklædt og leddeløs
Akrobaten snor sig,
medens Klownen kuriøs
ganske voldsomt mor' sig,
Linedanseren i Hast
løber fra den høje Mast.
Kunsten staar skam højt nok,
ellers var det sløjt nok.

I Koncertsalen.

Mel.: Vort Modersmaal er dejligt.

Hvor Lumbye før saa dejligt sin lille Taktstok svang,
der skal vi nu fornøjes med Symfoniers Klang.
Den smaa Abonnine tyer til sin Lommeklud,
:,: thi Joachim er dejlig og yndig ser han ud. :,:

Ved Pantomimetheatret.

Mel.: Harlekins mekaniske Statue.

Os Pjerrot tit fornøjer
med sine mange Løjer.
Man siger, han er dum
og dertil ganske stum.
Dog si'er jeg frit,
jeg hørte tit
ham tale lidt. —
Naar Pjerrot blev kaldt frem,
saa sa'e han: „Gaa nu hjem."

Paa Keglebanen.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

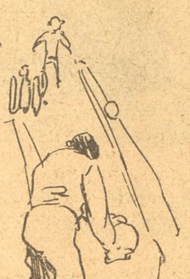

Bli'r man træt af alt det Væsen,
og en Smule kold om Næsen,
maaske ogsaa tør i Ganen,
gaar man ned til Keglebanen.

Svendsen kender vi saa godt,
vi hos ham kan faa en Pot,
„Skæve" eller „Alle ni"
til en Vand med Kognac i.

Fyrværkeriet.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

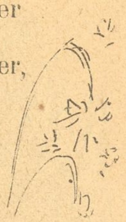

I Krudtdamp og Ildregn, Donnerwetter
man lives op ved Skrald paa Skrald,
mens Sværmerne kappes med Raketter,
der alle ende med et Knald,
saa resolut i hvert Minut
med Fut og Krudt der bliver skudt.
Til Slut Salut — kaput,
og saa — herut!

Søvngængeren.

Fyrsten sidder eftertænksom ved Morgenchokoladen. En Oplevelse fra den forløbne Nat beskæftiger ham, da den tjenstgørende Kammerherre bliver meldt.

„Ah, kommer som De var kaldet. Kære — æh — som kaldet. Sig mig — æh — hvad kalder men det, naar nogen om Natten staar ud af Sengen i Søvne og vandrer omkring — æh?"

„Sonnambulisme, Deres Højhed!"

„Som — æh — hvorledes sagde De? ganske rigtig, Sonnambulisme. Aa, hør, min Kære, nu skal De høre: Sidste Nat — gaar der noget — æh — forbi min Dør — virkelig udenfor — forbi Døren — æh — jeg aabner og bliver ganske forskrækket — æh — det var Arveprinsen. Ja, Arveprinsen. Jeg forbavses, ser efter ham — min Søn, raaber jeg, min Søn, hvor vil Du hen? æh! Han hører mig ikke, næ, hører mig ikke, gaar, uden at se sig tilbage, videre, gaar til den østlige Fløj, æh, hvor Kammerfrøkenerne sover. Jeg — æh — kalder endnu engang: min Søn! Saa er han væk, æh. — I Morges spørger jeg ham — han véd ikke af noget — æh — ja — af slet ingen Ting. Har gjort det altsammen i Søvne, æh, har Migræne, ser bleg ud, jeg er meget bekymret for ham, æh. — Er denne Som — Som — hvorledes sagde De, æh, er det en farlig Sygdom?

„Aa nej. Deres Højhed behøver ikke at nære Bekymringer; med Alderen forsvinder den af sig selv."

„Saa? æh, takker Dem, kære Kammerherre, takker Dem for den beroligende Oplysning.

Ved Øllet.

— Hvorfor mon de moderne Brændere hedder Auer-Brændere?

— Fordi de brænder Glødenættene over.

Hos Lægen.

— Det Jærn er bekommet mig ilde, Hr. Doktor.
— Hvorledes ytrer det sig?
— Jeg maatte brække det altsammen op igen.
— Saa har De vel af en Fejltagelse faaet et Brækjærn?!

Ved Avdiensen.

Fyrsten: Hvor mange Børn har De?
Damen: Jeg er endnu ikke gift.
Fyrsten: Ah, jamen De sagde jo før, at De havde en Svoger!

Et lidet Kapitel af Farisæernes Bog.

1. Og det begav sig i de Dage, da Hr. Hørring blev enig med sig selv om, at man godt kan regere med et Mindretal, naar bare man har dygtig med Nuller at sætte bag ved, og da Rump øvede sig i Salmen: „Hvo véd, hvor nær mig er min Ende“, at Dagmarteatrets Direktion besluttede at spille gratis Komedie for Arbejderne.
2. Nemlig paa to Søndage og paa Kristi Himmelfartsdag.
3. Klokken 1.
4. Og Direktionen ginge til Høvedsmanden for Bysvendene og sagde til hannem: „Se vi vil berede Arbejderne en sund Fornøjelse. Gak Du hen og gør lige saa.
5. Men Høvedsmanden, der er en saare from Mand og kan sin Missions-Katekismus paa Fingrene, vrededes saare.
6. Og han saa i Aanden alle Arbejderne og deres Familier i glade Skarer strømme til Teatret, dette Syndens Tempel for Tant og Gøgl, og han hørte dem juble af Fryd og Glæde.
7. Men Bethesda og Missionsmøderne var der ingen der tænkte paa.
8. Ikke engang hans egne Bysvende.
9. Og den hellige Høvedsmand saa med Gru, hvorledes de fornøjelsessyge Arbejderes Ansigter vilde straale af Tilfredshed, naar de forlod Teatret.
10. Og der Teatrets Direktør forventningsfuldt spurgte Høvedsmanden, om Teatrets Døre saa maatte oplades for Arbejderne, da foldede Høvedsmanden fromt sine Hænder, oplod sin Røst og sagde:
11. Du kan tro nej, Moppe!
12. Og Høvedsmanden gik ind i sit Lønkammer og ransagede sin Sjæl.
13. Og han saa alt, hvad han havde gjort.
14. Og se, det var saare godt.
15. Men der Teatrets Direktør kom hjem, bekendtgjorte han for den ganske Stad, hvad Høvedsmanden for Bysvendene havde svaret.
16. Og den ganske Stad undrede sig saare.
17. Men se, om Natten havde Høvedsmanden for Bysvendene en underlig Drøm. Han drømte, at han ude i Kasino spillede fri Komedie for „Arbejderne“. Der spilledes „Lykkebarnet“, med Høvedsmanden som Fyrst Auran, og Huset bragede af Bifald da han udtalte de bevingede Ord: „Hvad Fanden skal man med Myndighed, naar man ikke maa misbruge den!“

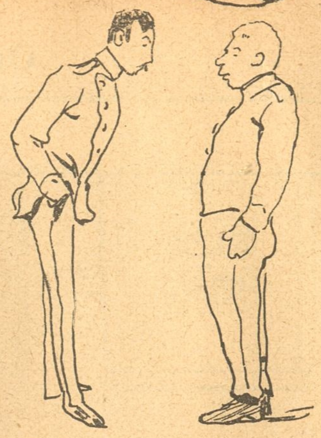

Militærisk.

Løjtnanten: Er der Kreditorer derude?

Oppasseren: Ja vel, Hr. Løjtnant! Skal jeg la' første Sektion træde an?

Troligt.

— Mon Cyklen har en lang Fremtid for sig?

— Nej. Thi efterhaanden vil Menneskenes Ben ved Cyklingen udvikle sig saaledes, at de kan springe som Lopper.

Et Demonstrationsmøde.

Ifølge et Privattelegram til „Ravnen“ holdt „Departementcheferncs Fagforening“ i Søndags et Møde hos Wivel for at demonstrere for en kortere Arbejdstid i deres Fag. Departementchef Korsbaand ankede over, at Medlemmerne skulde møde paa Kontoret Kl. *12* om Morgenen for at kradse Negle, spise Frokost samt sætte deres Navn under nogle Skrivelser, og at de først kunde komme hjem igen Kl. *2*. Det var uheldigt og uretfærdigt at Folk, der ikke var skabt til at arbejde, skulde overanstrænges ved at arbejde *to* Timer daglig. Han vilde foreslaa, at man vedtog et Forslag om, at Medlemmerne kun behøvede at indfinde sig paa Kontoret, naar der skulde hæves Gage, men at de ellers skulde have Arbejdet bragt hjem.

Forslaget vedtoges enstemmigt. Derpaa samledes man med Bestyrelsen for „Arbejdskøberforeningen“, der just holdt Møde angaaende Indførelsen af en Minimalarbejdsdag paa *16* Timer, til en Demonstrationsmiddag paa 8 Retter Mad med 11 Slags Vine. Middagen var meget animeret. Begejstringen stor. Man var særdeles opbragt paa Amerika, fordi det havde opbragt saa mange af Spaniens Skibe. For at faa Luft afsendtes der et trøstende Telegram til den „store“ spanske Konge. Allerhøjstsammes Moder sendte et Takketelegram, som var meget rørende. Efterhaanden som Flaskerne blev tomme, blev Demonstranterne mere og mere fulde — af Livslyst; men ak, Evnen svarede ikke til Viljen. En efter en fik de brave „Samfundsstøtter“ et „Tilfælde“ og gled ned under Bordet, hvor tilsidst hele det prægtige Selskab i skøn Forening befandt sig paa „nederste Hylde“. Der maatte nu telefoneres efter Sygevogne, som afhentede Demonstranterne i liggende Stilling, fordi ingen af dem var i Stand til at staa paa Benene.

Paa Valpladsen fandtes efter Slaget en Del Ridderkors samt nogle i Dagens Anledning udlaante Gadedørsnøgler, der nu havde mistet deres Ihændehavere.

Ondskabsfuldt.

Veninden: Vilde det ikke snart være paa Tiden, at Du holdt Fødselsdag igen!

Umuligt.

Lægen: De maa unde Dem mere Hvile, Deres Lunge er angreben.

Kuponklipperen: Endnu mere Hvile! Jeg har jo allerede været Partikulier i fem og tyve Aar.

Krigen.

(Fortsat.)

Ovenover Hulvejen hørtes pludselig nogle Kragers tunge Vingeslag. En af dem satte sig paa det lille Kapels Kors, og med lange, ensformige Skrig forkyndte den sin Nærværelse; men straks efter bredte den sine Vinger ud og fløj efter de øvrige. Og som om dens skrattende Skrig havde vakt Genlyd lod der sig fra Ligbunken ligeledes høre en langtrukken, undertrykt, ensformig Lyd — et menneskeligt Smærtensskrig . . . Et af de ligblege Ansigter, vendt lige op mod Himlen, aabnede Øjnene lidt, men lukkede dem straks igen . . . Lidt efter rørte Hovedet sig og bøjede sig til Siden; en Menneskehaand anstrængte sig forgæves, i det den tungt løftede sig, for at naa Ansigtet, men faldt atter livløs tilbage . . . Efter en Pavse gentog denne Bevægelse sig; Hovedet løftede sig og faldt tilbage igen, de matte, tunge Øjenlaag aabnede sig flere Gange en Smule og faldt til igen . . . og atter efter en Stunds Forløb rører endog Legemet sig og rejser sig langsomt, med Anstrængelse op fra Ligbunken; men straks synker det sammen igen, kraftløst og livløst.

Da hørtes fra det fjærne Lyden af et Kanonskud; det efterfulgtes af flere, og snart opfyldtes Luften af et almindeligt Kanonbulder. Kampen er aabenbart begyndt at rase paany; men den rasede langt borte fra den ensomme Hulvej, hvor der efter al Sandsynlighed kun var blevet leveret en lille Forpostfægtning; thi rundt om er der intet som helst Spor af Kamp, undtagen i Hulvejen og dens umiddelbare Nærhed.

Den Mand, der i Ligbunken havde aabnet Øjnene, rørte sig efter en Tids Forløb paany, og langsomt vendte Livskraften tilbage i Legemet, der i flere Timer havde været skindødt. Efter lang Anstrængelse bøjede Kroppen, der havde rejst sig halvt op, sig til Siden og lænede sig til en død Kammerats kolde Legeme. Den til Bevisthed komme Mand er omtrent tredive Aar gammel. Hans ligblege Ansigt er vel ikke smukt, men regelmæssigt; Haaret blødt, blondt af Farve . . . Trods Dødens Blegbed har hans Ansigt et Præg af barnlig Godmodighed.

Flere Minutter laa han uden at røre sig, med halvt lukkede Øjne. Saa bestræbte han sig paany for at rejse sig, men forgæves. — Han maa blive liggende i den samme skrækkelige Stilling, som tidligere. Han aabnede atter Øjnene og saa sig omkring. Det synes, som om han nu først forstod, hvad der var sket. Hans sørgmodige, matte Blik flakker om, som vilde han søge noget. . . .

Hans Hørelse syntes dog at være skarpere, end Synet og de øvrige Sandser. Den Saarede hører aabenbart den fjærne Kanonild og Masseskydningen, og langsomt kommer han fuldstændig til Bevisthed . . .

Endelig lykkedes det ham dog at rejse sig op og møjsommeligt krybe hen til en stor Sten, der laa et Par Skridt fra Ligbunken. Længere kunde han ikke naa. Han sank ned ved Siden af Stenen og hvilede ud, lænet til den . . . Han vil tale, men Struben er udtørret, Tungen klæber fast til Ganen, og i Stedet for en Stemme lød en næppe hørlig Hvisken . . . Det halvt brustne Blik anstrænger sig for at se saa langt som der kan ses fra Hulvejen; men intet Sted er der et Menneske at opdage. Han begynder at forstaa sin haablose Tilstand; han aner, at han — maa gaa under . . .

(Sluttes.)

Da Jokumsen blev smidt ud.

— Det er li'egodt en solid Beverding, pæn Behandling — over det hele. De har saamæn oven i Købet kastet en næsten n y H a t ud til mig!

Historie.

P r o f e s s o r e n: Hvem blandt alle Grækere har interessoret Dem mest?

S t u d e n t e n: Den — den skønne Helene!

Katederstil.

P r o f e s s o r e n (ved en juridisk Forelæsning): Naar jeg til Eksempel — hvad ofte forekommer — forfalsker en Veksel . . .

I Skolen.

L æ r e r e n: Det maa I fremfor alt huske, Børn, at hele Verden tilhører Vorherre?

P e t e r: Det si'er Mo'er osse, Hr. Lere, men min Onkel, som er Prokurator, han si'er, at Djævelen har et meget stort Hypotek paa Ejendommen.

Paa Fødselsdagen.

T j e n e s t e p i g e n: Næ, hvor vor Fødselsdagspresent klæder Herren nydelig!

G r o s s e r e r e n (forbavset): Jeres Fødselsdagspresent?!

T j e n e s t e p.: Ja, det er da tydeligt. Den F l ø j l s s l o b r o k, som Herren har faaet af Fruen! . . . Men for at hun kunde spendere den, har vi i et halvt Aar maattet spise Margarine i Stedet for Smør.

Tvivlsom Trusel.

T y v e n (til en gammel Jomfru, der griber ham i Linnedtyveri): De skulde hellere la' mig løbe! For hvis De angiver mig, maa De møde i Retten, og saa skal De sige, hvor gammel De er!

Majvise.

Mel.: Vi Sømænd gør ej —

Ifør Dig, unge, stærke Maj
din grønne Sommerkjole
og vis os ud paa Sti og Vej
fra Vint'rens sorte Skole.
I Byen er der trist og trangt,
se, Skovens Favn os vinker,
og Sundet, bredt og blaat og blankt
i Solens Straaler blinker.

Du unge Maj, Du grønne Vaar,
Du lokker og Du drager,
vi følger Dig, hvor frem Du gaar
og Tanken Vejen tager
til Skovens Sti med Skygge sval
og Blomsterduft fra Enge.
hvor i den høje, lyse Sal
de grønne Ranker hænge.

Ja, Maj, Du stolte frie Gut
for Dig hver Skygge svinder,
nu er med Vint'rens Tid det Slut
og Sommeren oprinder.
Vi hilser Dig som vort Symbol,
som Du vi frejdigt kommer
med Foraarsgrønt og Lys og Sol
og varsler dejlig Sommer.

Ikke bange.

Baronen: Jeg vil ikke raade Fru Grevinden til at ride den Hest i Dag, den er meget ophidset.

Grevinden: Min Mand var i Gaar meget mere ophidset, og han maatte dog give efter.

Nye Navne.

For nogen Tid siden lod „Ravnen" udgaa en Opfordring til forskellige agtede Medborgere om at opgive os deres Mening om St. Bededag som Festdag betragtet, samt om det ikke, i Betragtning af, at det dog vist, trods Vilhelm Beck og Bethesda, kun er forholdsvis faa, der benytter Dagen til at bede, kunde være formaalstjenligt at give den et andet Navn.

Vi har modtaget en Del Besvarelser herpaa, af hvilke vi aftrykke følgende:

„Selvfølgelig bør Dagen blive ved at hedde Bededag. Jeg tager paa den Dag altid med min Familie i Skoven og „beder" flittigt ved saa mange Kroer, som det er muligt.

Ærbødigst
Petersen,
Søndagskusk.

„Jeg vil foreslaa at kalde Dagen store Hvededag. Det er dog de varme Hveder, man faar Bededagsaftenen, der gives denne og den følgende Dag sin Karakter.

Med Agtelse
Mogensen,
Bager."

„Erfaringen har vist, at de fleste paa St. Bededag endnu ikke har lagt Vintertøjet. Da det i Reglen er varmt Sommervejr den Dag, foreslaar jeg, at den kaldes: „Store Svededag."

Agtelsesfuldt
Puste Møller."

„Jeg siger: Sandelig, siger jeg. Dagen maa beholde sit Navn og intet andet.

Bede,
Gaardmissjonær.

— — — — — — — — — —

Hvilket af de foreslaaede Navne er nu det rette? — Derom vil vi lade Publikum selv dømme.

„Ravnen".

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Selvfølelse.

Aldrig har jeg min Sandten
været saa stolt en Fyr,
Ridder af Elefanten —
det er et Æventyr.

RAVNEN

Søndagen d. 15. Maj 1898.

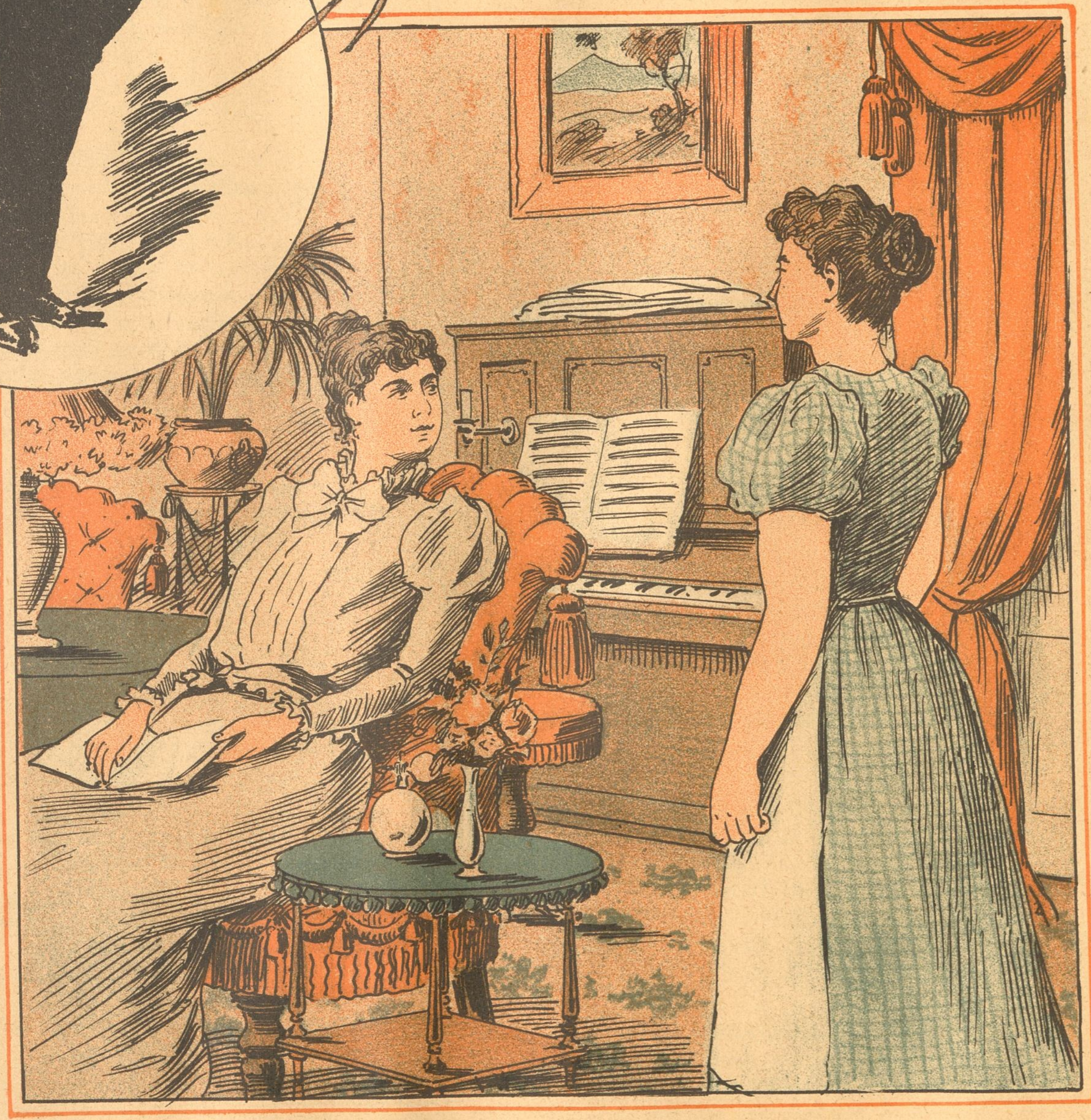

Pigen: Frøken, der er en Herre — —
Frøkenen: Har De da ikke sagt, at jeg venter Besøg straks?
Pigen: Jo, men han sa'e, at det generer ikke ham.
Frøkenen: Gud, hvor de Mænd er dristige, det er vist 'en Adelsmand.
Pigen: Næ, det er Kongens Foged!

Den lille Pave.

Mel.: Min Fa'r han var en Fiskermand.

Eugen han er en mægtig Mand
og hellig Mand her i vort Land,
komplet en lille Pave.
En Bispehue er hans Hjælm,
og I maa kalde mig en Skælm,
om ikke han kan lave
af Knipler Bispestave.

Hver Helligdag med Sang og Bøn
han vil vi fejre skal i Løn,
derfor han bad i Vrede
paa Bededag om Regn, at vi
ej til at gaa i Tivoli,
os skulde la' forlede
i Stedet for at bede.

Eugen er Mand af Navn og Gavn
alene ej i København,
hvor han har rejst sit Tempel.
I flere Miles Omkreds, hvor
de andre Øvrigheder bor,
man mærker, hans Eksempel
har ogsaa sat sit Stempel.

Naar Pinsemorgen skøn og prud
hver Københavner lokkes ud
til „Berrens" høje Bakke,
saa maa vi ej trods gammel Skik
fornøje os ved kvik Musik,
vi pænt skal ta' til Takke,
la' Missionæren snakke.

Eugens Indflydelse er stor,
han gerne op til Himlen foer
at prøve der sin Landse.
Hvis Solen blot hans Magtbud lød,
han Pinsemorgen strængt den bød
al Lystighed at standse
og nægted' den at danse.

Paa Gaden.

Moderen (til sin lille Pige, der græder, fordi en Hund gøer ad hende): Men den lille Hund vil jo ikke gøre Dig nogen Fortræd, Bella. Se bare, hvor den logrer med Halen.

Bella: Jamen, Mo'er, det er den anden Ende, jeg er bange for.

Paa Strandvejen.

Jokumsen (med Hustru og Datter ser efter en Søndagsrytter): Du, Mutter, han dèr vilde vist gerne gi' ti Kroner, hvis han igen var nede af Hesten!

Fru Jokumsen: Vent bare lidt, Fatter, saa skal Du se, at han kommer ned meget billigere.

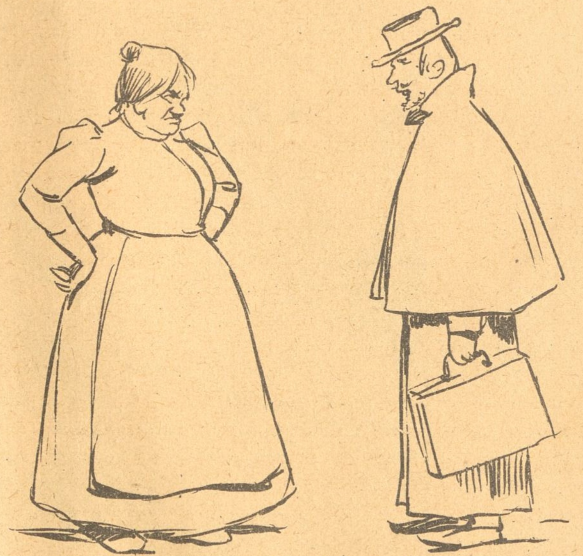

Værelse til Leje.

Værtinden: Værelset koster 15 Kr., men her er jo osse en ganske udmærket Luft.

Lejeren (Maler): Skal jeg da betale 5 Kr. ekstra for Luften? Det er et stift Stykke!

Værtinden: De troede maaske, at De skulde ha' det gratis — De er vel osse en af disse hersens — Friluftsmalere?

I Teatret.

En Dame: Aa, Frøken, vil De ikke tage Deres Hat af — man kan jo slet ikke se — mig!

Husværter.

(Husværten skal have Konfirmation. Han er i den Anledning ved at instruere sin Vicevært):

Altsaa, Petersen, først gaar De op til Hansens paa første Sal og siger, at de maa tage i Skoven paa Søndag. Vi skal bruge deres Spisestue. Det er den eneste her i Huset, hvor der kan sidde 24 til Bords.

Kaffen drikker vi hos Møllers paa 2den Sal i den store Hjørnestue. Der er saadan en smuk Udsigt.

Sig til Møller, at vi skal drikke Kaffe ved Sekstiden. De maa derfor gaa en Tur til Klokken otte—halvni.

Oppe paa tredje Sal hos Andersens vil vi danse. Der er bedst Plads dèr. Andersens maa rydde Møblerne i deres største Stue ud. De maa helst sove ude hele Natten; jeg véd ikke, hvor naar Ballet hører op.

Efter Ballet skal vi have en Smule Frokost. Den kan vi passende spise oppe paa fjerde Sal hos Jespersens. De maa staa op senest Kl. 4 om Morgenen. Sig til Fru Jespersen, at hun lader Pigen gøre i Orden først.

Hvis nogen af dem gør Vrøvl, saa henvis til Kontrakten ifølge hvilken Ejeren er berettiget til at raade over Lejligheden i enhver Henseende o. s. v.

Al for megen Naade. Anno 1830 eller der omkring rejste en tysk Majestæt tillige med sin Minister Schimmelmann igennem Landet. Det havde regnet i flere Dage, og Vejene var i en ynkelig Tilstand. Karossen raslede hid og did i den opblødte Landevejs Hjulspor. „Schimmelmann, det gaar galt“, sagde Majestæten og rynkede Panden. Og rigtig, det gav et Stød, og Karossen væltede. Hvem der kom til at ligge paa Ryggen, det var Schimmelmann. Majestæten holdt sig lidt endnu, men det hjalp ikke, ogsaa han maatte ud, enten han vilde eller ej. Ud i Snavset. Et Par Skridt fra Schimmelmann laa en stor, tør Sten. Kunde man bare komme i god Behold over paa den. „Schimmelmann, jeg træder paa ham!“ sagde Majestæten, steg med en rask Beslutning ned paa Schimmelmann, traadte ham med den ene Fod paa Maven og svang sig med den anden over paa den frelsende Sten. Men i Landevejssølen laa Schimmelmann og stønnede: „For megen Naade, Deres Majestæt! Alt for megen Naade!“

Gode Raad til Ministre og andre Folk.

Det er bedre at tage sin Afsked paa Grund af „Svagelighed“, end at faa den; thi det er bedre at gaa end at falde. Men lider Du og indser, at Du ikke kan komme op mere, se da til, at Du kommer til at hvile blødt.

Store noble Kvinder.

Mel.: Kommer hid —

Kommer hid, I Piger smaa
og I Fruer fine;
ak: jeg Lyren monne slaa
med bedrøvet Mine.
Om hver gammel Hund og Hest
synger jeg, som jeg kan bedst,
mens mit Hjerte svulmer.

Hvad er Hesten til, naar graa,
udslidt, høj af Alder
ej den mer for Vogn kan gaa
uden, at den falder.
Pølser paa vort Frokostbord.
det er Enden, Hesten faar,
naar den ej kan mere.

Hvilken Skæbne maa en Hund
ej i Verden døje,
den var om os allen Stund,
vogted' os saa nøje.
Men naar Hunden gammel bli'er,
man til „Skolen“ ud den gi'er
for at lade den skyde.

Kvinder, Søstre, Piger smaa
og I Fruer fine,
se! jeg Lyren monne slaa
med en tænksom Mine.
Skal vi hjælpes ad, saa faar
Hund og Hest nok bedre Kaar
paa den gamle Alder.

Vel jeg ved, at Børn der er,
som maa sulte, lide,
men de er kun Mennesker,
ej for dem vi stride.
Hunde, Heste derimod
offre vi vort Hjerteblod
og med Glæde vore Penge.

De søde Smaa.

Moderen (til sin femaarige Søn): Hør nu lille Kai, i Dag skal Du faa Lov at komme med til Bords, men lad mig nu se, at Du er en artig lille Dreng og ikke gør Bemærkninger om Onkel Peters røde Næse, hører Du?

Kai (ved Bordet, efter at han længe har stirret paa sin Onkel): Du, Mo'er, Onkel Peters Næse er slet ikke saa rød, som Du har sagt.

I Tivoli.

Du, Malle! Vil Du se en Idiot af Provinsianer! Han ta'er sin Kone med til København!

Bekymret.

— Hvorfor stirrer Du saa eftertænksomt ned i Vandet?

— Jo, for min Kone plumpede i, mens vi sejlede, og nu kan jeg ikke se hende mere. Jeg bliver virkelig snart bange.

— Men Menneske, naar skete det?

— Aa, det kan vel være en god halv Time siden!

Krigen.

(Sluttet.)

Kanonaden fjærner sig bestandig mere. Den fornyede Kamp trækker sig længere bort . . . Solen stiger højere paa Himlen, og den brænder allerede næsten utaaleligt. Den Saarede vaagner paa ny af en drømmeagtig Afmagt . . . Men denne Gang rejser han sig overende og sætter sig tilrette. Han er svag, meget svag. Haabet om mulig Redning vender tilbage, men kun for et Øjeblik. Hans Tanker dvæler i dette Moment andet Steds — hos hans Kære, som han i lange Tider ikke har set . . .

Møjsommeligt greb han ind paa sit Bryst og trak frem et med Blod plettet Brev. En Stund holder han det i den rystende Haand, saa folder han det ud, for at læse det . . . Bogstaverne bevæger sig op og ned for hans Øjne. Solbranden lige som blænder ham . . . Haanden med Brevet synker; men lidt efter løfter den sig paany, den Saarede trykker Brevet til de blege Læber og et saligt Smil opklarer hans Ansigt.

Han tænkte paa den kære, der har skrevet Brevet, han tilbagekaldte ogsaa i sin Erindring Brevets Indhold, som han har læst mange, mange Gange. Han huskede hver Linie, hvert Bogstav det var hans kære, gamle Moders sidste Brev . . .

„Kære Poul!“ skrev hun til ham, „jeg sender Dig venlige Hilsener fra os alle, ogsaa fra mig og Din Søster, det er maaske sidste Gang, jeg skriver til Dig . . . Om en Maaned har Du jo udtjent og vil vende tilbage til os . . . Vi er bekymret for Dig. Man siger, at der bliver Krig — men jeg tror det ikke . . . Jeg er saa bekymret. Du véd jo, at vi her ude paa Landet ikke kender noget til de Ting — og derfor beder jeg hver Dag, at Gud vil beskytte Dig . . . Vend tilbage, kom hjem! . . . Aa, kære, dyrebare Poul! Du begriber ikke, hvor vi glæder os til at se Dig igen . . . Der bliver ikke noget af Krigen, vel? Sognefogden sagde ogsaa i Gaar, at vi ikke faar Krig, men det var maaske bare for at trøste mig. Vi er saa bange — aa, naar Du vidste! Og Martha, Smedens Datter, siger ogsaa, at hun glæder sig til at Du kommer hjem, saa skal I danse sammen, for der er ingen, der danser saa godt som du . . . Kom tilbage, kom hjem! Vi har allerede lavet alting i Stand til Dig . . . Den lille Stue, hvori Du plejer at ligge, har jeg selv hvidtet, og Din Søster har skuret Gulvet og Bord og Bænk saa hvidt som Sne . . . Og jeg har lavet Dig en ny Hovedpude, for at Du kan sove rigtig sødt . . . Vredes ikke paa os, min kære Dreng, fordi Brevet er saa kort, — men Øjnene er svage og trætte og min Haand ryster . . . men dog skriver jeg selv . . . Altsaa om en Maaned — om en Maaned . . .!“

Den Saarede kan huske hele Indholdet af det ganske simple, men meget dyrebare Brev. Han gentog i Tanken hver Linie, Ord for Ord, som om han læste det . . . og paany trykkede han det blodplettede Brev til sine Læber . . .

Kræfterne forlod ham. Han sank tilbage i Græsset, og Dødssveden sprang frem paa hans Pande. Bevidstløs og kraftløs blev han liggende i Solheden . . .

Og saaledes fandt Arméens Ligbærere ham først ved Middagstid paa deres sørgelige Vandring gennem Slagmarken. Han laa paa Ryggen med Ansigtet vendt mod Solen; i den krampeagtigt knyttede Haand holdt han Moderens Brev . . .

Han var død . .

Hastværk.

Tjenestepigen (ringer paa hos Lægen): Hr. Doktoren maa endelig komme hen til os straks!

Lægen: Haster det saa meget?

Pigen: Det gør'et rigtignok; vores lille Dreng har slugt en Tikrone — og vi skal betale Husleje inden Kl. 12.

Fattigdom er den eneste Byrde, der bliver tungere jo flere der er om at bære den.

Rekreationshjem for „skøre“ Fruer og Frøkener.

Vi har modtaget følgende:

Den 30. Februar blev der her i Byen stiftet en Menneskebeskyttelsesforening med det særlige Formaal at opføre et Internat for „skøre“, ældre Fruer og Frøkener.

For at skaffe Midler til Internatets Opførelse arrangerer undertegnede i Morgen paa Hundetorvet en Bazar med Tombola (Gevinster: Kødben og Hestepærer) og mange forskellige Hundekunster.

Lotte,	Lise,	Vov vov,	Lady,
Droschehest.	Herskabshest.	Gaardhund.	Skødehund.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, jeg synes rigtig godt om, hvad denne hersens Hr. Hansen forleden skrev i Polletikken om, at vi skal gøre saa meget som muligt for Tivoli, for Eksempel ved at la' Jærnbanen køre Turisterne li'e til Porten eller osse indenfor med det samme, helst hen ad „Skoven“ til, hvor der er Plads nok til at vende Madam Svendsen og puste lidt ved en billig og god Forfriskning, inden de gaar paa Opdagelse efter de andre Overraskelser, som der har staaet om i Bladene; men jeg synes for Resten, at Hr. Hansen har glemt det allervigtigste, for det er jo soleklart, at vil man være rigtig imødekommende saavel mod de Indfødte som mod de Fremmede, saa maa man først og fremmest oprette et billigt og bekvemt beliggende Laanekontor derinde, hvor Folk kan blive hjulpet i en øjeblikkelig Forlegenhed, naar Smaapengene er sluppet op, eller naar de har glemt Portemonniksen hjemme i de andre Bukser, som de, nok sagt — og jeg vilde saa gyselig gærne have saadan en fiks lille Geschæft, for saa blev vi begribeligvis regnet til Funktionærerne og kunde gaa frit i Tivoli hver Aften hele Sommeren, og vi maatte da altid kunne tjene til Aftensmaden, som man jo dog skal ha' alligevel, og i Maaren den Dag skal jeg saamæn ha' Skade paa Lemmerne af Thrane, som jo sel' maa kunne indse, at min Plan om et Tivoli-Laanekontor fortjener almindelig Støtte, ogsaa fra et moralsk Standpunkt, idet en saadan Institution med stor Sikkerhed kan antages at ville gøre en Ende paa eller i al Fald betydelig formindske Lommetyverierne, hvad der vilde være behageligt for Publikum og tillige for de stakkels Tivoliopdagere, som nu ofte faar hele deres Tivolifornøjelse spoleret, bare fordi de skal ligge og rende, saa snart der er bleven en Portemonniks borte med ingenting i, og har jeg og Skade det først rigtig lunt i Skadereden, som jeg har døbt vores nye Velgørenhedsanstalt, saa sidder vi paa den grønne Gren, mens de stakkels 36 Gæstgivere maaske igen maa døje Vand og Brød hele Sommeren, medmindre det nye Flertal i Borremtationen kan faa Magistraten til at makke Ret, for paa det Beskub de ulykkelige Mennesker nu har 'et, er de næsten li'saa galt stillede, som om de var konkurrerende Nyhedsreportere, der slaas om brækkede Ben og afskaarne Fingre for at bjærge Føden og som tilsidst maa gøre Ulykker paa hverandre for at faa noget at skrive om.

Tak for Kaffe!

Slægtens Ældste.

Hun: Tror Du, at der nogensinde har eksisteret en Mand, der med Sandhed kunde sige til sin Kone: Du er den eneste Kvinde, jeg har elsket“.

Han: Jeg véd kun én, paa hvem det kunde passe.

Hun: Hvem? Du, Elskede?

Han: Ork nej — Adam.

Ved Øllet.

— Nu bliver Politiet snart for nærgaaende. Forleden Nat var der Skandale i Vimmelskaftet.

— Og i Forgaars har en Politibetjent ført en Kvinde bort fra Alteret.

— Det var den stiveste! Hvorfor?

— Fordi hun var hans Brud.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fata Morgana.

I maaneklare Nætter ses hyppig det tredie Prinseslot straale som et Fe-palads. Men saa snart Morgenen bryder frem, og Indsamlingskomitéen begynder at røre sig, forsvinder Synet.

Nr. 21.

RAVNEN

Søndagen d. 22. Maj 1898.

Tillad mig Frøken, er Deres Haand og Hjærte endnu fri, eller idetmindste en af Delene?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: At kjøre Vatten og kjøre Ved.

Den lille Ørum, glad og rund,
er Listeborgerklattens Fører,
knapt lukker han nu op sin Mund,
før radikale Ord man hører.
Naa, Galgenhumor er det vist,
for det blir kun en Galgenfrist,
før Ørum sel'
dingler, den Sjæl,
med Skræk han ser til Slagterbænken.

Forleden til Begravelse
der mødte tvende røde Faner,
og vred blev Pastor Bavelse,
en Basse, som har slemme Vaner.
Som en Kalkun han hader rødt,
men sparer ej paa Savl og Spyt,
naar En af Rang
himler en Gang
og Talen flot er honoreret.

De Yankeer og de Spanske har
i lang Tid ligget udi Fejde,
og Sampson er til Slaget klar,
han efter Fjender kun maa spejde.
Han sejler ud, han sejler hjem,
men han kan sgu ikke finde dem,
„her har I os,
men hvem vil slaas?
hvor Fanden er den spanske Flaade?"

Naar Garden gaar med Trut og Fløjt,
beundrer man dem som Soldater,
men med Musiken er det sløjt
hvad angaar Broderskab og Vater.
Man gifter sig, man drikker tæt,
er fuld ved selve Taffelet,
Kognak og Rom,
halvt højre om,
lidt mørk Arrest I Spillekanter!

Hos Ægteskabsagenten.

— Her er er noget for Dem, Hr. Løjtnant, et udmærket Parti for en Soldat!

— Hvorledes?

— Jo, ser De, denne Dame ejer fire Leje-Kaserner.

I et lille Land.

Prinsens Lærer: Kan Deres Højhed sige mig Navnet paa den Fyrste, i hvis Rige Solen aldrig gik ned?

Prinsen: Hvis det skal være Drilleri, saa siger jeg det til min Fa'er.

Paa Ballet.

Balkavalleren: Aa, de velsignede smaa Fødder! . . . Frøkenen kan jo slet ingen store Tæer have!

I Selskabet.

— Hr. Professor, hvorfor kalder man Pallas Athene Visdommens Gudinde?

— Fordi hun var den eneste af Gudinderne, der ikke giftede sig.

Dagen efter.

— Naa, det var en ordenlig Bjørn, Du kom hjem med i Nat!

— Hvoraf véd Du det?

— Det var jo mig, der fulgte Dig hjem.

En Ven i Nøden.

En Sagfører faar fra sin Niece Meddelelse om, at hun har giftet sig. I sin Lykønskning tilføjer han: „Skulde Du nogensinde komme i den Situation at maatte søge Skilmisse, saa stol paa mig."

Ved Fysik-Eksamen.

Professoren: Hvad er Forskællen mellem et Thermometer og et Barometer?

Kandidaten (befippet): Det ene hænger udenfor det andet indenfor.

Vidnesbyrd.

I fem Aar led min Mand af Rheumatisme og Astma og kunde ofte i flere Uger ikke forlade Sengen. For dette Onde er han nu saa fuldstændig helbredet ved Brugen af det dobbelte Voltakors med Stjærne, at han regelmæssig først kommer hjem henved Kl. 4 om Morgenen. Fru Rasmine Jammerdal.

I Dansesalonen.

Rengøringskonen: Sikken her ser ud! Gulvet er jo fuldt af Huller.

Værten: Ja, Athletklubben havde Bal i Aftes.

Af en Roman.

Idet hun slog løs paa ham med et Kosteskaft, raabte hun arrig: (Fortsættes.)

Et Sladrekompagni.

Mel.: Rullen gaar.

Blandt Gardens brave Spillemænd
Sladren gaar, Sladren gaar,
fra Piberdreng til Obersten
Sladren gaar, Sladren gaar.
Hr. Vater svinger sin Taktstok myndig,
men ellers er Vater nok ikke yndig,
Sladren gaar, Sladren gaar,
Gudbevares! hvor Sladren gaar.

Se, Spillemand Hansen gjorde Kvalm,
Sladren gaar —.
Han vilde ej blæse: Aus der Alm.
Sladren gaar — —;
Han vilde ha' Mønt for hver enkelt Tone,
selv i en uskyldig Grafofone.
Sladren gaar o. s. v.

Da sagde Vater, saa blidt han kan,
Sladren gaar —;
Hør, sig mig, De er jo Ægtemand?
Sladren gaar —.
Javist er jeg gift, ja, Død og Pine!
Da smilte Vater med grausam Mine,
Sladren gaar o. s. v.

Til Obersten klaged' han Hansen ind,
Sladren gaar —;
fem Dage i Hullet fik det Skind,
Sladren gaar.
Nuvel! sa'e Hansen, naar jeg skal straffes,
saa skal der 'gu fler' i Brummen skaffes,
Sladren gaar o. s. v.

Saa talte han op, om Fast og Løs,
Sladren gaar —;
og Oberstens Mine blev barsk og bøs,
Sladren gaar —.
Det er jo en ren Spitsbube-Bande,
som denne Hr. Vater har monnet danne.
Sladren gaar o. s. v.

Snart sidder hver garderlig Spillemand,
Sladren gaar —;
i Brummen og faar sit Brød og Vand,
Sladren gaar —.
Selv Vater maa i Forhør'ne stille,
man siger, han skal paa Vrids'løs'lille,
Sladren gaar, Sladren gaar,
sligt kan der ske, naar Sladren gaar.

I Atelieret.

En Herre: Hvad forestiler den Figur?

Billedhuggeren: Ekko.

Herren: Men hvorfor som Kvinde?

Billedh.: Fordi hun stedse har det sidste Ord.

Hun har sine Grunde.

Alma: Du vil altsaa ikke have den unge Petersen?

Blanca: Nej.

Alma: Og hvorfor ikke?

Blanca: Moder kan ikke udstaa hans Familie, Fader holder ikke af hans Karakter, jeg synes ikke om hans Væsen . . . . og, forresten har han endnu ikke friet til mig.

I Restavranten.

Han: Hvem er dog den Herre, der sidder derovre ved Bordet? Hans Ansigt forekommer mig saa bekendt.

Hun: Det er jo Ægteskabsmægleren, hos hvem vi lærte hinanden at kende.

Han: Aa, er det den Snyder?!

I Restavranten.

Gæsten: Deres Hund snapper i et væk efter min Haresteg.

Restavratøren: Jeg skal sige Dem, den hader Katte.

Færdig.

— Unge Mand, hvilken Karriere agter De at slaa ind paa?

— Jeg har allerede naaet mit Maal.

— Saa? Hvad er De da?

— Min Fa'ers Søn!

I Skolen.

Læreren: Sig mig Hans, hvem er Moses?

Hans: Met er den Mand, som i Gaar tog vores Møbler.

Det nyeste paa Tændstik-Industriens Omraade er Bech-Olsens Tændstikker med allerkraftigst-sammes Portræt. Men hvad er Meningen? Er der lige saa stærkt Fut i disse Tændstikker som i Bech-Olsen? Eller skal det være en Kompliment til Verdens-Mavebæltets Indehaver, at han overvinder sine Modstandere lige saa let som almindelige Mennesker brækker en Tændstik.

Paa Heldingen.

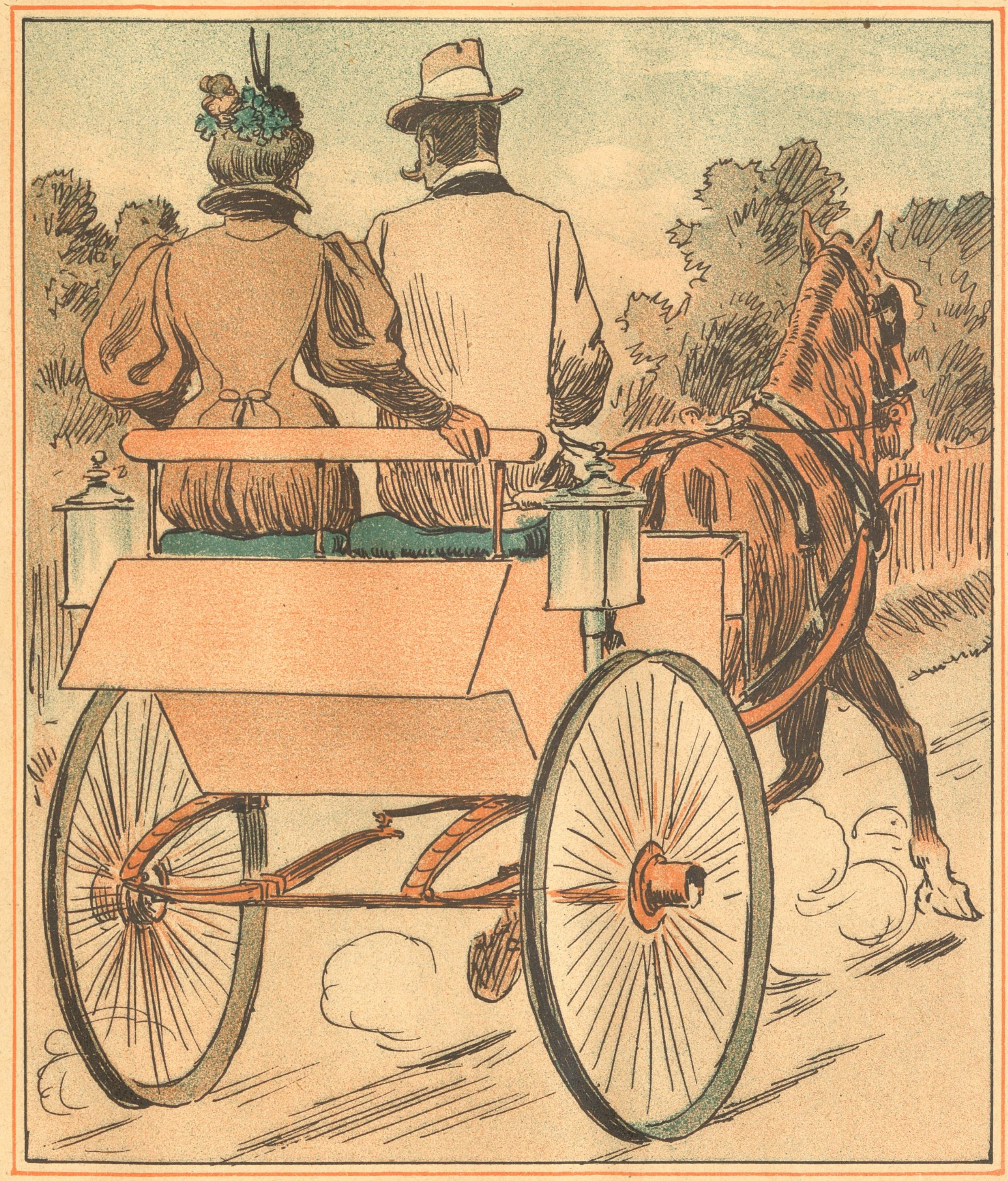

Hun: Det er forfærdeligt, saa Vognen rumler i Dag!
Han: Ja, jeg solgte Gummiringene i Morges, for at faa Mønt til Frokosten!

Det er under Straf forbudt at kolligere for fremmede Lotterier.

Min Søn, Spil er en Last; men vil Du desuagtet absolut af med Dine Penge, saa kom idetmindste til mig!

Broget Selskab.

Otte smaa Barnefingre skubbede sig gennem den røde Postbrevkasses snævre Aabning, saa faldt den smalle Klap klingende til igen og et Brevkort fløj med et rask Sving ned i Kassen. „Det var et Held," sagde det, „at her allerede er Folk! Saa behøver man da ikke at ligge og forkøle sig paa den kolde Blikbund. Men hvad er det for en gennemtrængende Lugt?" I Virkeligheden var hele Kassen opfyldt af en sød Parfume; to sirlige Kærlighedsbreve, det ene rosenfarvet, det andet violet, udaandede den fine Duft.

„Tør man spørge, hvorhen?" spurgte det violette.

„Jeg skal til en Variété Sangerinde," svarede det rosenfarvede Brev, „og De?" „Jeg skal til en Kunstberiderske, men . . . det er dog mærkværdig. De har jo samme Haandskrift, som jeg. Se engang . . ." Det passede! En morsom Opdagelse: den samme Greve stod i Kærlighedsforhold til begge Damer. De to smaa Billetter passiarede videre, til Ærgrelse for en Skræderregning.

„Vig bort fra min Nærhed I frankerede Apoteker! Det ender dog med, at I smitter mig. Den Herre, jeg er bestemt til, maa jo straks tro, at jeg er fra hans Kæreste. Naa han saa opdager Fejltagelsen, kan han gærne faa et Slagtilfælde. Han er saa nervøs."

„I det mindste bliver De ikke ulæst kastet i Papirkurven," fniste det violette. Nu kom en ny Rejsende dumpende. Det var et Dødsbudskab. Det slog tre Kuldbøtter og balancerede tilsidst koket paa ét Ben, det vil sige, paa et Hjørne.

„Jeg begriber ikke, hvor De kan opføre Dem saa upassende . . ." brummede et værdigt, tykt Forretningsbrev; „De glemmer aldeles at De er med Sørgerand . . ."

„Aa, gaa væk!" . . . svarede Dødsbudskabet nok saa rask, „hvorfor skal jeg ikke være munter? Jeg bringer jo et Glædesbudskab, jeg vil fremkalde stor Jubel!" . . .

„Er De saa sikker paa det?"

„Saa sikker, som at jeg fortæller en Nevø, at hans gamle rige Tante er død! . . . Hvad siger De til det? Han har længe nok ventet paa mig!" Vips! kom der en ny Gæst farende. Det var et Brevkort, af dem med Illustrationer paa.

„Vil De bare se, hvor paafaldende han dér er sminket." . . hviskede det simple Brevkort, der ikke kunde lide Parfume.

„Jamen jeg kommer ogsaa i Album," riposterede det illustrerede, der havde opfanget Spydigheden. „Man respekterer mig som tænkende Væsen, fordi jeg interesserer mig for Kunsten, medens De . . ."

„Aa, skab Dem bare ikke, som om De var skrevet med Guldblæk . . ."

„De regnes kun til Pøbelen, med Dem omgaas jeg ikke . . ."

„Sikken en indbilsk Nar!"

„Kraftidiot . . . !" (Fortsættes.)

Missionen og Marinen.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Vort Fødeland er voldsom rigt
paa Indre-Missionærer,
og de udfører deres Pligt
langt mer' end vi begærer.
I Hus, i Gyde og i Gaard,
selv paa Spadseregange,
i Overflod vi stadig faar
af deres Salmesange.

Dog nøjes de ej med til Lands
at plage os med Skoser,
de plasker ogsaa nu til Vands
at præke for Matroser.
Minister Ravn sa'e: Vær saa god,
dog maa det vel erindres,
jer' Præk jeg ej har no'et imod,
naar Tjen'sten ej forhindres.

Forleden Dag til „Sjælland" kom
Hr. Clausen, maa I vide,
saa mange Ting han talte om
med Ho'edet lagt paa Side.
Han tordned løs, det var en Gru
med al den Synd paa Jorden,
selv Himlen blev helt gram i Hu,
og det trak op til Torden.

Til Tørring hængte Vasketøj,
saa fint som det var strøget.
En Løjtnant raabte: Manne, høj,
I bjærger Vasketøjet!
Men Clausen sa'e: I blive maa,
en anden Herre byder!
Matroserne gav Svar derpaa:
Nej, vi vor Løjtnant lyder!

Man skulde tro, at Clausen fik
et Spark for den Fadæse;
nej, tvært imod det saadan gik,
den Løjtnant fik en „Næse". —
— Marinen ej forsøge maa
at faa sit paa det tørre,
dens Magt er stor, men husk blot paa,
Missionens er dog større.

Ledigt Embede.

Til Orgelet i Kirken i Benløse søges en Bælgetræder. En Cyklist foretrækkes.

I Skolen.

Lærerinden (efter at hun har forklaret Børnene Guds Allestedsnærværelse): Naar I Alle gaaer ned i Frikvarteret, og jeg bliver ganske alene tilbage i Klassen, hvem er da bestandig hos mig?

Lille Lise: Hr. Lerer Møller fra anden B.

Fra Gaden.

(Et Ligtog kører forbi).

1. Gadedreng: Du, Valde, hvem tror Du det er der ska' begraves?

2. do: Det ve' je' inte saa nøje, men rimeli'vis æ' 'et ham i den første Vogn.

Paa Holdepladsen.

En ung Dame (stiger op i en Drøske og raaber til Kusken): Vesterbro 319!

Kusken: Det gaar ikke, lille Frøken, for dér bor jeg, og naar min Kone ser, at jeg kommer kørende med saadan en smuk Dame, saa smadrer hun hele Æsken og mig med!

Den Glemsomme.

Veninden: Men hvor er det smukke Rygebord henne, som De forærede Deres Mand til hans Fødselsdag?

Fruen: Det har jeg gemt! . . . Jeg forærer ham det igen til Jul, saa tror han det er en ny Present.

Snild.

Han: Hvorfor vil Du ikke mere gaa med den Hat? Alle mine Venner finder Dig henrivende med den!

Hun (elskværdig): Netop derfor skal Du købe mig en ny — jeg vil ikke behage andre Mænd!

I Kupéen.

En Rejsende: Hør nu, Hr. Skovrider, De overdriver vist en lille Smule!

Skovrideren: Min Herre, jeg overdriver aldrig en lille Smule!

Snedig.

Han: Hvorfor rakkede Du vor nye Kokkepige saa voldsomt ned til Justitsraadinden? Jeg troede, at du var rigtig tilfreds med hende.

Hun: Det er jeg ogsaa, men havde jeg rost Pigen, saa havde Justitsraadinden straks fisket hende!

I Hvedebrødsdagene.

Han: Du holder nok Storvask i Dag?

Hun: Næ — hvorfor tror Du det?

Han: Jo — for her svømmer et Stykke Sæbe om i Suppen.

Ved Gardens Musikkorps indøves efter Forlydende følgende Numre:

„Lieb *Vater*land mag ruhig sein",
„*Vater* unser", Aftenbøn for Gardens Musikere.
„La *Vater* le!" Cirkuspolka. Pendent til „La'. Mønten klinge!"
„Dinge linge *Vater*, Tinsoldater."
„Nu kommer den gamle *Vater*." Vatermarsch.
„Giftermaal ved Trommen," Symfoni i G-Dur.
„Kammeratskabet leve!" Brumme-Kor af Hansen.

Ved Øllet.

— Hvad mon han fejlede, denne Husejer, der forbød Mælkeriet „Enigheden"s Kuske at sælge Mælk til Beboerne i hans Ejendomme i Gentoftegade og omliggende Gader?

— Mælken var vel gaaet ham til Ho'edet!

Køkken-Visitats.

Det kan nok være, at Pastorinden havde travlt! Provsten var indbudt til Middag, og det var en Mand, der forstod sig paa god Mad. Han vidste baade hvorledes en Fisk skal koges og hvilket Stykke af Anden, der er det bedste. — Fru Pastorinden flej ud og ind, løb rundt i Køkkenet og gav Pigen saa mange Ordrer, at det snurrede rundt i Hovedet.

„Husk endelig, Maren, at De altid serverer først for Hr. Provsten og at De drejer Fadet saaledes, at de bedste Stykker kommer nærmest Hr. Provsten. Og glem ikke Saucen, Maren. Og De maa huske, at Hr. Provsten faar Bagstykket af Anden, glem bare ikke det!" — Maren lovede at huske det alt sammen og Selskabet gik til Bords. — Døren gaar op, og ind træder Maren, holdende Fadet med Anden foran sig i begge Hænder. Majestætisk træder hun hen til Hr. Provsten, og med høj, fast Stemme siger hun: „Hr. Provstens Bagdel ligger midt paa Fadet."

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Pyntede amerikanske Slagtere.

RAVNEN

Søndagen d. 29. Maj 1898.

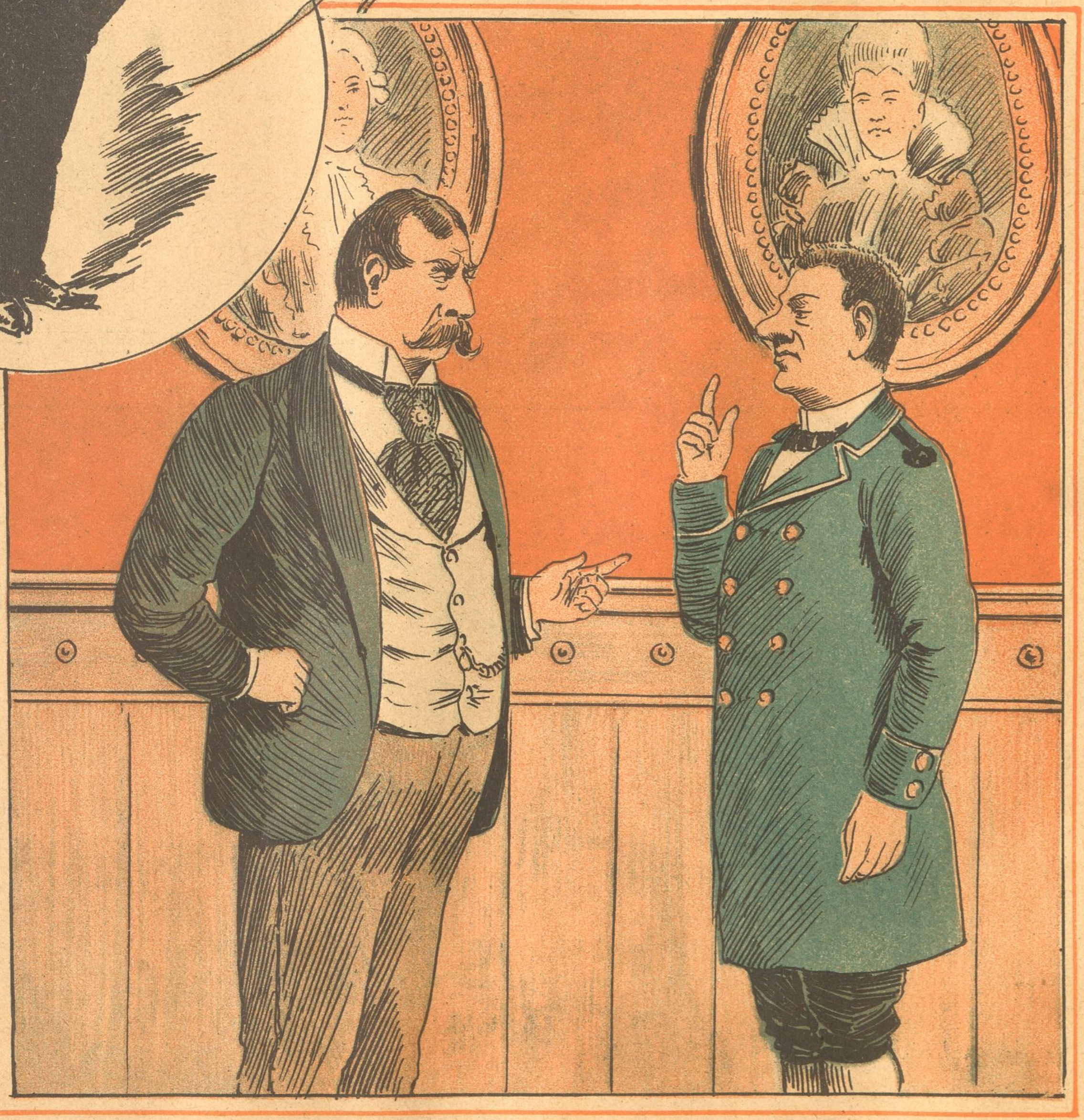

Baronen (til Tjeneren): Hvor tør Du være saa uforskammet at sige til Kokkepigen, at jeg er en Idiot?

Tjeneren: Det er Løgn i Kokkepigens Hals, for ser De, Hr. Baron, saadan noget tænker man i det højeste, men man fortæller ikke et Fruentimmer, hvad man tænker i den Retning.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ridder Rap og Ridder Ro.

De Patentpatrioter mod Meklenburg saa,
snart vil Christian og Drine vi ha'e,
den Agrargreve Tramp op til Schandorph
mon gaa,
paa de Grævlingers Vegne han sa'e,
om den Digter ku' skrive to Festsange blot,
jo det kunde da Schandorph umaadelig godt,
men hvad gjorde saa denne Grev Tramp,
han kassered' de Sange, den Tamp,
:,: hvem skal nu skrive to?
Oscar Madsen er go'
eller Olferts bekendte Bureau! :,:

Udi „Berlingske Tidende“ en Patriot
har doceret en Hob Politik,
han er logisk den gamle Patentidiot,
thi for Øje den Sandhed han fik,
at det gælder om Fadet, hvor Højre det sad
fælt og knurred, naar Venstre om Adgangen
bad,
til at rykke nu Højre er klar
dersom Venstre er villig og rar
:,: byder Fremskridtet Trods
Højre selv kan ej slaas,
det vil blot pudse Venstre paa os. :,:

Det er sorgfulde Dage for Frede og Klavs,
Overløberne vilde jo helst,
— da med Moderationen det bare er snavs —
sig i Venstrereformen se frelst,
der bli'r skrevet imod af de Berg'ske med fler,
snart man ynker Hr. Frede, snart af ham
man lér,
der er En kun, som tænker ved sig,
vent til Turen den kommer til mig,
:,: det er Adler, bevar's
han med Frede og Lars
venter blot paa at træde en Marsch. :,:

Pinsemorgen ta'er „Ravnen“ paa Berren
en Tur,
Solen danser fra fire omtrent,
til de smukke smaa Piger gør „Ravnen“ sgu
Kur
ta'er en Bitter med Werners Betjent,
fugter Halsen, i Sangkoret „Ravnen“ er Bas,
Korups Have der ta'er man sig skyndsomst
et Glas,
ud til Valby, til Ussing, vor Ven,
han skal ha' en Koncert, gamle Svend,
:,: saa til Enghaven, dér
vil en Kaffe især
smage godt under blomstrende Træer. :,:

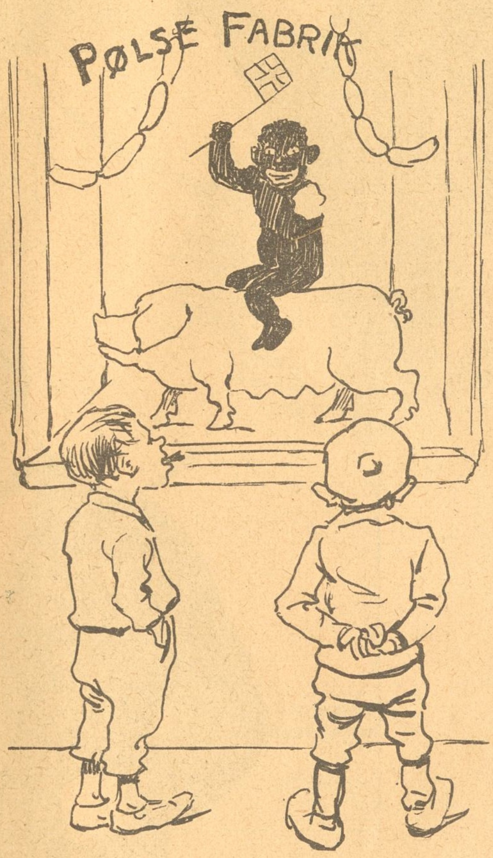

— Valde, hvor har di gjort a' Negerdrengens ene Arm?

— Den har di vel lavet sorte Pølser a'.

Haard Straf.

Bob: Fa'er nappede mig i Dag, da jeg tændte en af hans Cigarer.

Tom: Fik Du Klø:

Bob: Endnu værre!

Tom: Hvad da?

Bob: Han tvang mig til at ryge hele Kvalmepinden!

Mellem Veninder.

Dora (meget mager og kantet): Tænk Dig, Kunstmaleren ovenpaa har bedt mig om at staa Model for ham.

Nora: Saa! Han vil maaske studere Geometri?

Et lidet Kapitel af „Frejr"s Begrædelsesbog.

1. Og det begav sig, at der Moloken „Frejr" havde ligervis som Faraos syv magre Køer forslugt sig paa de syv fede, var den lige saa mager som en kasseret Droskehest eller som en „Frejr"sk Andelshaver.
2. Og Vett ynkedes saare over den stakkels „Frejr" og sagde:
3. Nu skal han faa sit Fedt.
4. Og se, Vett tog „Frejr" under „offenlig Behandling", som om den led af Meningitis.
5. Men Godsejer Brun blev grøn af Ærgrelse og fandt, der var ingen Mening i.
6. Og der Vett ydermere borede sin spidse Pen lig en Operationskniv ind i „Frejr"s skindmagre Krop og talede med høj Røst:
7. „Op med Regnskabet!"
8. Da foldede Direktionen sine Hænder og sagde:
9. „Sandelig, Vett maa være skør."
10. Og se, de satte ham ud af Spillet.
11. Men Vett slog sig for sit Bryst, talede og sagde: „Man muss sig niks ferbluffen lassen!"
12. Det er udlagt:
13. Jeg vil ha' Kyd paa Gaflen.
14. Og Vett ginge i Frejrs Kødhal, kaldte Kasserersken for sig og sagde til hende:
15. „Op med Lammefjerdingen!"
16. Men se, der var ikke saa meget som — ta' mig det Ben af Skabet.
17. Og der var Eb—strup i Kassen.
18. Men Vett rynkede Panden, talede og sagde:
19. „Den er kriminel."
20. Men der Bestyrelsen lykkeligen havde strøget de sidste Rejer, sagde den: desse Vej med Sølvtøjet.
21. Og lukkede Kødhallen.
22. Som var „skind- og benfri".
23. Det er udlagt:
24. Lige til Rotterne!
25. Som skrevet staar. For Vetts Regning.
26. Men Vett ginge til Repræsentantskabet og talede og sagde:
27. „Gak til Sø- og Handelsrettens Ældste ved Navn Madvig og lad hannem ransage Eders Hjærter og Nyrer og øvrige Indmad.
28. Paa det, at I kan to Eders Hænder i Uskyldighed og dansk Hvedeklid, som er godt for Huden.
29. Og paa det at I ikke skal udbryde ligervis som Profeten Schandorph, der han blev infam kasseret som Hofpoet:
30. Hvad Fanden vilde jeg paa den Galej!

Finis.

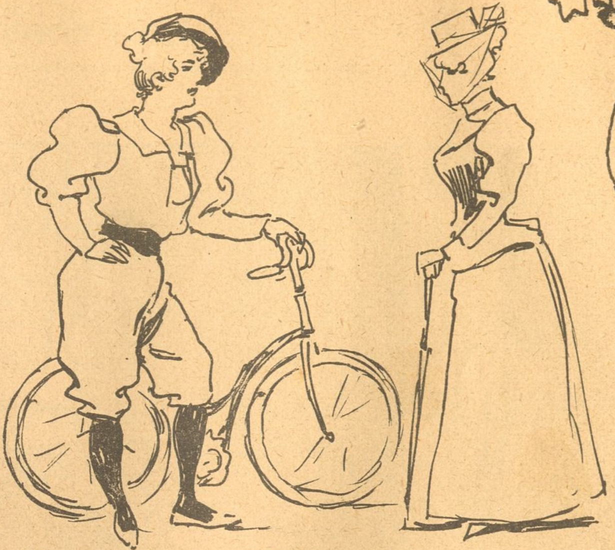

Moderne.

Veninden: Det gik hurtig med at faa Dit Udstyr i Stand!

Bruden. (Cyklistinde): Naar ja, en Tandem er jo snart købt.

Fra Gaden.

— Naa, hvorledes gaar 'et, Gamle?

— Snavs, Du! Stadig ned ad Bakke!

— Jamen, det gaar jo altid lettest!

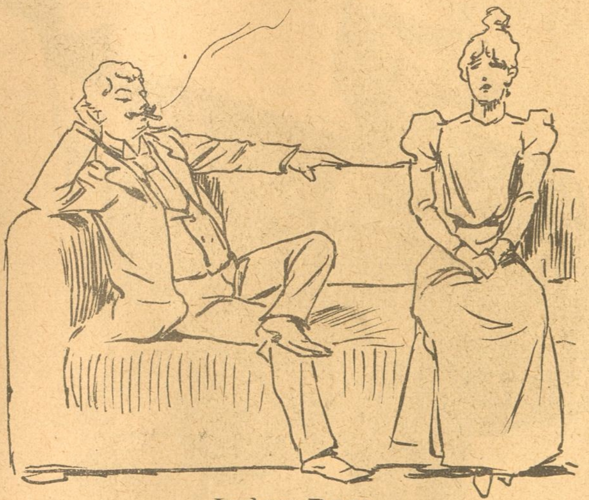

Inden Døre.

Hun: Synes Du, at jeg skulde gifte mig igen! naar Du engang døer?

Han: For mig gærne!

Hun (grædende): Aa — og det siger Du saa ligegyldigt?!

Han: Men kære Gine, jeg kan da ikke beklage en Mand, som jeg slet ikke kender!

En Forespørgsel.

Husholdersken: Der staar i Bladene, at de katolske Præster skulde kunne gifte sig. Vilde De gøre det, Hr. Pastor?

Præsten: Men, Lise, lever vi da ikke ganske rart, som vi har det?

Nysgærrig.

— Fruen maa ikke blive vred, men jeg vilde saa gærne vide, om Løjtnant Spurvenskjold ogsaa gør Kur til Dem?

Broget Selskab.

Tonen blev bestandig mere hidsig, det ene Skældsord smældede efter det andet, og tilsidst maatte der etableres en Brydekamp à la Bech-Olsen, for at give den ramponerede Ære fornøden Oprejsning. Dødsbudskabet, Skræderregningen, den rosenfarvede Billet og en Lykønskning valgtes til Dommere. Der skulde kæmpes indtil begge Parterne var fuldstændig ulæselige. Et videnskabeligt Blad med Korsbaand blev anmodet om at fungere som Læge. Det var jo en Kamp paa Liv og Død. „Med Fornøjelse", sagde det videnskabelige Organ, „jeg er netop det rigtige Nummer, for jeg indeholder en Hospitalsberetning."

I første Omgang fik Brevkortet en lille Rift.

I fjerde Omgang brækkedes det illustrerede Korrespondancekorts ene Hjørne, saa at det fik et saakaldet Æselsøre; Kortets Forfængelighed led meget ved denne Affære.

Endnu tre Omgange, og begge Kæmperne laa paa Valpladsen, — totalt ødelagte. Æren var sket Fyldest; hver især maatte erklære sig kaput.

„Sikke noget Pak!" brummede Forretningsbrevet. „Ja, I skulde ekspederes, men ikke pr. Post!" . . .

Men Opmærksomheden blev snart henledet paa en anden Begivenhed. Man gjorde alle Slags Bemærkninger om et Brev, der laa med Forsiden ned ad, næsten som en Bodfærdig.

„Det er vist en Missjonær," mente En.

„Vrøvl. Missjonærerne stikker sgu Næsen i Vejret, især siden de har faaet Kommandoen over Flaaden," bemærkede en Anden.

„Det er snarere En med en daarlig Samvittighed," sagde et Brev fra en Opdager, „jeg tør vædde, at han har intet Hundetegn, eller hvad jeg vilde sige, intet Frimærke paa!"

Rigtig, det mistænkte Brev var ufrankeret. Almindeligt Hallo! Hele Brevkasse-Publikummet kastede sig over det ulykkelige ufrankerede som uvorne Skoleunger i Frikvarteret kan overfalde en stakkels Purk, der „ingen Fa'er har."

„Han er slet ikke noget rigtig Brev!" skreg den ivrigste. „Det er Frimærket det kommer an paa. Jeg er Rangsperson maa i vide. Frimærke helt igennem. Tyve 8 Øres-Frimærker indvendig, — er der Nogen, der kan stikke den Rekord?"

„Aa, gode Herre," stønnede det ufrankerede, „laan mig bare fire Øre til et Frimærke . . .! Ellers bliver jeg anholdt som Vagabond, og det er virkelig ikke min Skyld . . . Jeg er en ærlig Konvolut . . ."

„Det er jeg saamæn ogsaa," klynkede et krøllet, fedtet Omslag, „jeg har saadan en sørgelig Mission: jeg er et Tiggerbrev — professionals, maa De vide. Vær min Velgører, Deres Velbaarenhed . . .!" (Sluttes.)

Søbad-Moral.

Betty: Hvad skriver Din Forlovede?

Nancy: At jeg ikke skal kokettere med min Table-d'hote-Nabo.

Betty: Føjer Du ham?

Nancy: Naturligvis! Jeg vil i Stedet kokettere med min vis-à-vis!

Fest i Byen.

Mel.: Jeg har rejst —

Vi et Indtog har set,
ak! min Pen bliver bét,
om dets Jubel beskrive jeg skulde;
rundt i Byen før Dag
vajed' Flag der ved Flag,
alle Snobber af Glæde var fulde.

Dr. Schandorph saa fro
sang de Festviser to,
som kasseret var blevne af Trampe,
saa af Rørelse blot
hver loyal Undersaat
laa paa Gaden og vred sig i Krampe.

Oskar Madsen han sang,
medens Spektret han svang,
om Prins Christian i Alexandriner.
Fra „Vort Land" lød i Kor:
Gud! hvor Oskar er stor,
og hvor klæ'er ham de Alvorets Miner.

„Dannebrog" toned' Flag
ja, og Secher stod bag
han og Adler de haled' i Snoren.
Var det ikke for det,
at de skammed' sig lidt,
laa paa Maven de helst plat paa Jorden.

Unge Skjoldager kær
traadte Folk over Tæer
for at se — ja og sés helst af Parret;
men hvor er det dog slemt,
tænk! man paastaar bestemt,
at den Stakkel blev ynkelig narret.

Gamle Berlingske graa
med sin Tantehat paa
slog af Glæde en Kolbøtterække,
saa selv Rothe blev flov
og med Trumf, der var grov,
svor, den Gamle helt grundig at stække.

Ja, der Liv var i Byen,
og fra Jylland og Fyen
kom der fro Patrioter en masse.
Nu staar Spørgsmaalet næst:
Hvem betaler den Fest?
Svaret er: Det gør Borgernes Kasse.

Mærkværdigt.

Intet gør en ung Pige saa munter, som en Mand med alvorlige Hensigter.

Et Menneskes Næse kan ikke være længere end $11^3/_4$ Tommer. Hvis den nemlig var *12* Tommer lang. var den ikke mere en Næse, men — en Fod!

Brudstykke af et „spirituelt“ Foredrag.

Du spø'r hva' Evighed er for no'et? Ka' Du inte begrive det! — det er no'et, som altid har vaaren og som aldrig holder op at være.

— Ser Du, Stoffer, for at ta' et Eksempel, Du har altid vaaren et Fæho'de, og Du vil altid blive ved med at være det det hører man straks af dine evige Spørgsmaal.

Se, det var nu Evigheden, men for at komme tilbaves til Jorden. som Du inte ka' faa ind i dit trekantede Ho'ede, saa skal jeg forsøge at definere det for Dig paa en spirituel Maade. Ser Du Stoffer, fra et videnskaveligt Standpunkt set, saa er Jorden rund — fuldstændig rund. — Opvarter, gi' os to Runde!

Ser Du, forstaar Du, alt hvad Naturen frembringer er rundt. Du ser for Eksempel aldrig et firkantet Ævle eller et firkantet Æg. Et Kaalho'de er rundt, et Græskar er rundt og en Melon er rund. Det eneste af Naturens Frembringelser som afviger fra den Theori, det er Dit Ho'de, for det er trekantet — — Skaal Stoffer!

Du kan bare betragte Dine Støvlehæle, de er skæve, ikke sandt? Det beviser at Jorden ikke er flad. Du gaar stadig paa den runde Jord og derved slider Du Dine Hæle skæve — Er Du med? — — — — Om den altid har vaaren rund spø'r Du; ja, ser Du Stoffer, det er man nu inte saadan rigtig paa det Rene med, desformedels at de Mennesker som er døde for over tusend Aar siden ikke lever mere og da de hverken har kunnet læse eller skrive har de heller inte kunnet gøre no'en Optegnelser desangaaende, men rimeligvis har Jorden dengang inte vaaren saa fuldkommen som den nu er eftersom og saasom at store Stykker af Jorden først er kommet til senere. — Amerika har jo saaledes sletinte vaaren til før Columbus blev født, saa jeg tænker, at Jorden tidligere mere har lignet saadan omtrent et halvt Rundstykke. Skaal Stoffer! — — — —

Du spø'r om Jorden er blevet til af sig selv, nej Stoffer, det kan Du da nok begrive at ingenting kan bli'e til a' ingenting. Jorden er efter min Opfattelse Tid efter anden blevet til af forskellige Ingredientser saasom Luft — Ild — Vand — og — — — Opvarter! To Kognakker og en Vand! — — og — og mange andre Ting. — — Paa samme Maade mener jeg at det første Menneske er bleven til. Hvordan bliver Utøj for Eksempel til? — Af forskellige Ingredientser natyrligvis, saadan som Snavs og Sved og — — Skaal Stoffer! — — Og af Ingredientser som Bayersk Øl — Kognak — Bitter — smaa Sorte og saa videre fremkommer der, hvad man i daglig Tale kalder for en „Bjørn“. Ergo, saaledes vil enhver Ting udvikle sig paa den natyrligste Maade ligesom den Gas, der findes inde i Jorden, der li'esom en stor Ballon svæver i Universet; Gassen vil stadig udvikle sig mere og mere, tilsidst eksploderer den, og saa revner Ballonen. — Med andre Ord, saa er vi færdige med vores filosofiske Betragtninger for denne Gang.

Skaal, Stoffer!

Det var nu'nte Meningen.

Baronen: De har vel ikke fortalt Damen, hvem Buketten var fra?

Bybudet: Bevares, næ, jeg bildte hende oven i Købet ind, at det var fra en smuk, ung Herre!

Skanker og Skoser.

Et Forlydende vil vide, at unge Herdahl har tilbudt Festkomitéen et saalydende Digt:

Mel.: Vift stolt paa Codans Bølge.

Her sidder vi med Sorgen
fri Slot i Hjemmets Favn,
Prins Christians det er Borgen,
thi jubler vi hans Navn.
Du høje Prins, tre Alen
i Vejret rager Du,
saa lyt da efter Talen,
som Trampe holder nu.

Du kommer her til Lyngby
alt med din unge Ko
ne kær og derfor syng, By,
vis, Du er glad og fro.
En Prins og en Prinsesse,
Du byder Velkomst frit,
det er „gefunden Fresse“
for hver en Lyngbynit.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan forunden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Stranding ved Frederiksholms Kanal.

RAVNEN

Søndagen d. 5. Juni 1898.

Den unge Frue: Hør bare, hvad den Dreng har for en vidunderlig Stemme. Han bliver en anden Simonsen! Vi sender ham til Italien for at uddannes.

Manden: Ja, lad ham endelig komme af Sted straks!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Det var en Pinse med et Vejr,
som var Oktober inde,
men grønne var dog Skovens Træer;
og højt mon Solen skinne,
da „Ravnen" i Zo'logisk gik
og kvalte Abekatten,
saa at en lille Bjørn den fik
og dingled' hjem om Natten.

Paa Østerfælled Idrætsfest,
vellykket var den ganske,
den svenske Støder var nok bedst,
som Brydere de Danske,
men Skotten sparked' Bolden vidt,
dér fik vi paa Planeten,
i tvende Løb der gik det skidt,
for dér tog Tysken Têten.

Paa Statens Baner har der væ't
ført overmaade Klage,
man skælder ud paa Bardenfleth,
men har man og hørt Mage,
til Klampenborg som simpelt Kvæg
man monne Folk befordre
og vasked ikke Vognens Væg,
for det var efter Ordre.

En ganske nederdrægtig Rad
ud paa „Elektrisk" kørte,
med et han spidsed' Øre, hvad — —
hvad var det, at han hørte?
en Mand han sagde R og P
om Hof, det Raden hørte,
til en Betjent han stejlede,
som Synderen bortførte.

Thi bør man vogte paa sin Mund,
men paa sin Cycel osse,
Alverden fik en Latter sund,
da Nissen, gamle Tosse,
med sine Snopper rykked' an,
det var et Syn for Drine,
selv hun og vores Kristian
ku' ej la' vær' at grine.

Da
Hofbageren vilde blæse de Nygifte en lang Marsch.

I Bolledejgen var der voldsom Hævelse,
Hofbageren med megen Bævelse
spejded' efter Brudeparret.
Ak, en grusom Skæbne var 'et,
at Spillekanterne rent tabte Ho'ederne,
var ej en Smule med paa Noderne,
men stod og roded' saa forlegne,
og kom bogstavelig slet ingen Vegne. —
Da langt om længe de fik Bladet omkalfatret,
sad Prinseparret i Teatret.

*

Den Bager græd gudsjammerlig,
da Brudeparret var kørt væk.

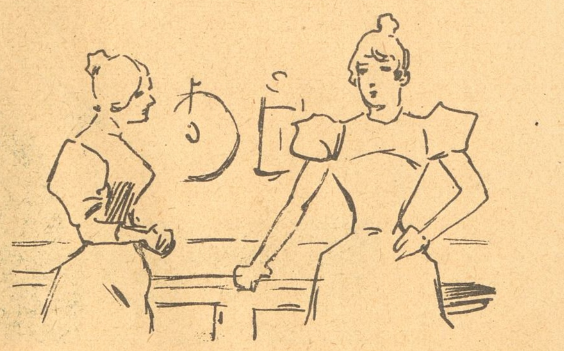

Tidens Børn.

Fruen (til den ny Kokkepige:) Kan De ogsaa pudse Cykler?

Pigen: Næ, Frue; men jeg kan give Dem Adressen paa den Mand, der holder min Cykle i Orden!

5te Juni.

Mel.: Herlig en Sommernat.

Frederik-Folkekær
kendte sit Folks Begær,
vidste hvad det vilde have.
Sine Ministre han
samled' og sagde kan
fluks I en Grundlov mig lave.
Trallala — —

Grundloven lavet blev,
Kongen den underskrev,
al ting var Fryd uden Ende;
men som det altid gaar
alting en Ende faar,
snart var ej Loven at kende.

Højre, som gaar paa Rov,
og som med hver en Lov
letsindigt skalter og valter,
var ogsaa her paa Spil
flænged' den af og til —
nu er vor Grundlov kun Pjalter.

Derfor til Hornets Klang
lyder vor Frihedssang,
fremad vi stolt kan marschere.
Mod Højres Rænkespil
tappert vi kæmpe vil,
mod Lovbrud vi demonstrere.

Venner fra fjærn og nær
slutter sig til vor Hær,
stadig væk større den bliver;
før Højre er kaput
og al dets Magt er brudt
Kampen vi ikke opgiver.

Mød derfor frem i Dag
under vort røde Flag
hver Gang vi Folkefest fejre.
Fremad i sikker Takt,
fremad saa uforsagt,
sikre vi er paa at sejre!
Tralla — — — — — —

I Skoven.

— Det er sløjt med Pinseglæderne i Aar.

— Ja, og saa vender Damerne oven i Købet det laadne ud!

Skanker og Skoser.

Et Forlydende om at „Majestætsforbryderen" Ølkusk Jørgen Petersen skal miste Hovedet, er ikke ganske korrekt.

Det er Politiet, der hin mindeværdige Dag mistede Hoved.

* * *

Apropos!

Har Petersen forset sig og skal straffes, er det ikke andet end billigt, at Anmælderen faar det Halve. Det fik de i gamle Dage. „Ravnen" kunde unde den gode Mand en lille Opmuntring i Form af et Par Dages Vand og Brød eller lignende.

* * *

Hvorledes kan det i Grunden være Majestætsfornærmelse, naar det kun er om en Prins, Sagen drejer sig.

„Ravnen" har til Dato troet, at Titlen Majestæt tilhørte Kongerne alene.

Eller kommer maaske enhver kongelig Person majestætisk til Verden?

Lystsejlads.

Frøkenen: For Himlens Skyld, Hr. Sten, Baaden synker jo!

Hr. Sten: Ta' 'en bare med Ro, lille Frøken Baaden er jo ikke min, jeg har bare laant den af min Nabo!

Lægen (før Operationen): Og nu til Hovedsagen: De maa være modig og rolig! Ingen triste Tanker, og De skal se, at De i Morgen vil le ad alle disse mørke Anelser.

Patienten: I Morgen? Dersom jeg lever endnu i Morgen, maa De kalde mig Mads!

Barnlig Kritik.

Paul: Naa, Ellen, hvorledes morede Du Dig i Teatret i Aftes?

Ellen: Storartet! Først siger de saa mange grinagtige Ting, og tilsidst gifter de sig.

Selverkendelse.

Soldebroderen: Allerede igen en Stævning for natlige Gadespektakler! Husker ikke et Muk af det hele — saa maa det vel sagtens være rigtigt!

Broget Selskab.

(Sluttet.)

„Jeg kan desværre ikke hjælpe Dem, mine Herrer," sagde den Højttalende, „jeg har selv mine Penge haardt nødig. Jeg rejser til Wien for at købe Dr. Schenk's Bog om Kønnenes Bestemmelse."

„Aa, det er storartet interessant," udbrød et Par smaa Damebreve. Det ufrankerede og Tiggerbrevet var der ingen, der tog Notits af mere, de kunde uforstyrret anstille Betragtninger over de jordiske Goders løjerlige Fordeling.

„Saa rejser De vel pr. Damper?" indskød det violette.

„Selvfølgelig. Bare jeg ikke bliver søsyg!" Vi stakkels Breve er jo altid mest udsat for — Brækninger! „Tik Tak!" det var en sveden Brander," snøvlede overlegent et Reporterbrev. „men *enfin*, der kan maaske tjenes et Par Krus paa 'en." Atter blev der stor Uro i Kolonien; der var kastet et Brev i med den mistænkelige Adresse: Til „Kristeligt Dagblad." — „Hvad vil De her?"

„Er De fra Gaardmissionæren?"

„Herut med Spionen og Helvedesprædikanten!" lød det fra alle Sider. — „Kære Venner!" bad Brevet, „hør mig først, og døm saa. Jeg skal bare afsige det idiotiske Blad, som ikke har udrettet andet end at stifte Ulykker i den Familie, jeg kommer fra. Pas paa, der kommer flere af min Kaliber." Og virkelig — i Løbet af en halv Time haglede det med Afsigelser i en saadan Mængde, at de andre stakkels Breve laa som begravne under en Lavine. Pludselig lød det oppe fra Kassens øvre Regioner:

„Passér Gaden! Skrup Dem! Ellers kommer De, Dælen gale me', paa Stationen!" Og ned gennem alle Afsigelserne trampede et langt blaat Brev, skubbede sig frem af al Magt og tørnede lige mod Forretningsbrevet, der fornærmet brummede: „Naada, De! Se Dem for!"

„Hold Kæft, Slubbert! Fulde Svin! Véd Du, hvem Du taler til? Je' kommer fra en Herre, som har væt Politibetjent, forstaar Du, og nu er han Vicevært, forstaar Du, og lever a' at smide fattige Familier paa Gaden, naar de har flere end som tre Bøn. Og je' ska' netop hen og si'e en Lejer op som ska' werfes; for i Gaar ha'ede han kun to Unger, men i Nat har hans Kone faat Tvillinger, og som en Følge deraf har Rakket nu fire Rollinger og derfor ska' hele Menageriet herut! Hvor mange Ædedolke har Du at fodre, gamle Fyr!"

„Hvad kommer det Dem ved, uforskam" — — „Mukker Du? Er Du storsnudet? Godt! Følg med!" — — Stort Slagsmaal. Vældigt Spektakel. I det samme hørtes en Nøgle dreje sig i Laasen, Brevkassens Bund aabnede sig, og alle Brevene styrtede med et Hvin ned i Postsækkens sorte Afgrund. De har aldrig set hverandre siden.

I Parkettet.

— Undskyld, min Herre, har De maaske købt Dem en Staaplads paa mine Ligtorne?

Enten-eller.

(Ved Gildet.) — Se, hvor løjerlig den unge Peddersen ser ud!

— Ja, enten har han et Rovmord paa Samvittigheden, eller ogsaa — vil han holde en Tale!

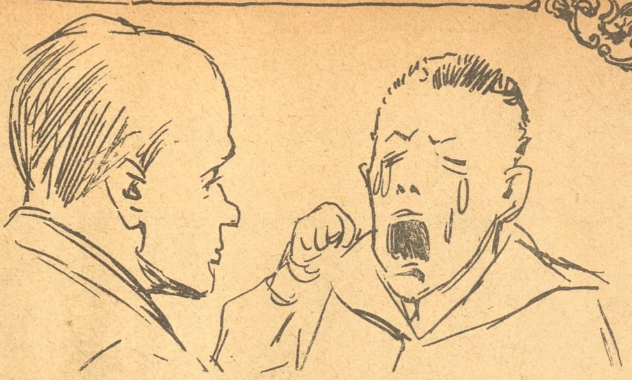

Drøjt.

Faderen: Hvad brøler Du for, Dreng?

Peter: Jo, for Religionslæreren sa'e, at jeg skal bede 20 Fadervor.

Faderen: Naa, ja saa maa Du naturligvis gøre det.

Peter: Jamen jeg kan kun ét!

Fanetoget.

Mel.: Brandmajoren.

I Spidsen Nissen red
og Nissen han var vred,
en Skuffelse i sit, det skønne Haab han led.
Han havde tænkt sig dèr
i Spidsen for en Hær
Cyklister, Cyklistinder fra fjærn og nær.
Rask sving nu frem,
Rækker paa fem,
højt lad Fanen flagre,
tuml' Eders „Dyr,"
Haanden paa Styr,
Tykke, lange, magre.
Alle som én
brug Eders Ben,
husk, at Drines Øjne
ser Eders Færd.
Følg mig, min Hær,
Sejrens Stund er nær.

Ak! skønne Drømme blaa
i Virkelighedens Graa
bortblegner, svinder hen indtil de rent forgaa.
Hr. Nissens stolte Hær
var ikke meget værd,
da man i Lyngby saa den drage ud i Ledingsfærd.
Herdahl til Grin
et Par Dusin
tynde Lægge sled i
hver sin Pedal,
Nissen af Kval
sine Negle bed i.
Hoffet, det lo,
Prinsen for to,
Drine mindst for fire!
saadanne gaar
Snobben det, naar
han helt fra Snøvsen gaar.

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, ser De, min Kære, Skade ha'de jo sat Næsen op efter Lammesteg og Agurkesalat i Pinsen, men i den sibiriske Kulde, hvor man hvert Øjeblik kunde vente en Snestorm, mente jeg, det var bedre at faa li'saa meget Bankekyd, man kunde proppe i sig, for saa kunde man nøjes med én Ret og Kaffe, og naar vi saa reserverede vos med en hal' Tønde Kul, for hvis det skulde blive nødvendigt at fyre i Kakkelovnen, saa kunde vi ha' det ganske hyggeligt hjemme og behøvede ikke at gøre Kraftproduktioner og ha'e Bryderier for at holde Varmen, saadan som ude ved Idrætsfesten, og Skoledrengene maatte rigt'nok være glade, at de fik Kjeldsens Bukser at gøre — bare en lille Sjat, Kære, tak! — Gymnastik i, men først undrede det mig, at de svenske og norske Idrætsmænd var indkvarterede hver i sin Ende a' Kasernen, for det ha'ede da væ't mere rimeligt, synes jeg, at rede en vældig Søsterseng til dem, hvor de rigtig kunde ligge og drømme om et stort Skandinavien med Danmark i Midten, men Skade sa'e, at naar Kaptejn Kalkau ha'de skilt dem ad, saa var det til „Brødrefolkenes Vel", som Kong Oskar har til Valgsprog, men det bedste Valgsprog, han kunde føre, vilde være almindelig Valgret over det hele, saa tror jeg, at de to Nationers Vel vilde komme af sig sel', og det er heller ikke nok, at det om Brødrefolkenes Vel staar præntet paa alle Tokronerne og de andre Møntsorter, naar de fleste af Befolkningen maa undvære dem, desformedelst, at Storkapitalisterne samler dem i Bunke li'som Skoledrengene, der gemmer paa gamle Frimærker, og vilde de bare være li'saa omhyggelige med deres Skolebøger, saa var det Plasér at være Familiefa'er, som den svenske Lommetyv Wicklund sa'e, da han maatte følge med sin Kæreste, Fru Hallin, i Forbedringshuset, men løjerlig er 'et, at Medhjælperen Hallstrøm fik et Aar, mens Wicklund, der baade var Kompagnon i Forretningen og Fruens Forlovede, slap med 8 Maaneder, men Dommerne har vel tænkt paa det gamle Ord: hvo, som har elsket meget, ham skal tilgives meget, og derfor kan jeg aldrig blive rigtig vred paa Skade, det skrækkeli'e Mandfolk, for det maa jeg si'e, at med alle hans Vidtløftigheder og Æventyr, er han den bedste Mand, no'en Kone kan være belemret med, det vil da si'e, naar man er daa'lig, for i saadanne Tilfældigheder véd han ikke alt det go'e, han vil gøre én, men har li'saa travlt som en Mus i Barselseng med at vimse frem og tilbage i én Uendelighed, og hvert andet Minut kommer han listende paa Tæerne li'som en gammel Hankat, der vil fange Spurve, og saa sla'r 'et aldrig fejl, at han puster mig en vældig Røgsky af sin skrækkeli'e Tobak G. Nr. 0 — Rottegift, Kære! — lige ind i Ansigtet, saa det svier i Øjnene længe efter, mens han hvisker: Hvodden gaar 'et, Gine? — i én Guddommelighed, si'er jeg Dem, og saa vil han absolut altid kurere al Ting med Begplaster eller med Lakritsmikstur, som er min Rædsel. Klager man over Hovedpine, hedder det stadig: Begplaster i Nakken, Gine! Er det galt med Gigten, faar man samme Recept og li'saadanne, hvis man har Tandpine. Men for Sygdomme i alle de indvendige Dele ordinerer han uden Forskel Lakritsmikstur, som han sikkert engang sla'er mig ihjæl med. Ja, jeg er vis paa, at skulde Skade udvikle sin Anskuelse anbelangendes den nye Videnskav om Kønnenes Selvbestemmelsesret, eller hvad det hedder, saa vilde han afgive følgende Kendelse: Lakritsmikstur, hvis det skal være en Pi'e, men Begplaster, hvis man ønsker en Søn. Tak for Kaffe!

Et Tidens Barn.

— Naa, hvorledes gaar det med Sønnen? Kan han allerede sige Fa'er og Mo'er?

Faderen: Næ — men Bajer!

For Ægtemænd.

Sin Kone tør man kun kalde „Gamle," naar hun er ung.

Zaren har foræret Sultanen en med Juveler besat Stok. Det er udlagt: Du skulde ta' og gaa Dig en Tur, min Ven, ellers kunde der let vanke Kløl!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Rene Viviani,

Vor franske Partifælle, hvis Tale imod Panamakommissionen blev opslaaet i alle Frankrigs Kommuner, lige før de nu stedfundne Valg.

RAVNEN

Søndagen d. 12. Juni 1898.

Fra Gaden.

— Her kan man da træffe Dig hver Formiddag! Du gør nok stormende Kur til Frøkenen deroppe?

— Aa, det er bare et forbigaaende Bekendtskab!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En ganske lille bitte en.

Op paa Boulevard vi stilled'
og til Nørrefælled drog,
Socialisters Marsch blev spillet
overalt i Folkets Tog.
Hundreder af røde Faner,
smukke Piger klædt i hvidt,
og Humør — ja Højre aner
ej, hvor det kan sætte Trit;
og paa Fælleden man saa
Folket om Tribunen staa,
Dagen efter ej et Flaskeskaar paa Bahnsons
Fælled laa.

Højre var i Kongens Have,
hvor paa Lampen Folk fik Blus,
blæste paa Kong Fred'riks Gave,
holdt des mer' med Piger Sjus.
Da det lakkede mod Aften
blev hver Højregris sg'u fuld,
faldt berust af Druesaften
i Buskadset træt omkuld;
dengang Sol stod op man saa,
— ja saadanne kan det gaa —
alle Grisene som Spædekalve rundt i Græsset laa.

Fatter Sylow stod for Retten,
og Oktavius var riæl,
mangen Dommer graa i Hætten
syn's, at Sylow han var fæl;
hvad Oktavius Helved' kaldte,
fandt de Gamle Skærsild blot,
Erkedjævel var ej Valde,
skønt han konverserer raat.
Sylow kan man nok forstaa,
Birkedommer oven paa,
og et Ridderkors til Valde, som i Rump'ses
Skuffe laa.

Nu er det da bleven Sommer,
Folk gaar rundt og sveder Tran,
drikker Øl, hvor de saa kommer,
saadan som de plejer van.
„Ravnen" holder sig til Vandet
med en lille Cognac i,
helst den flytted ud paa Landet
i et lille Sommerhi;
gad hver Dag i Søbad gaa,
Støg og Jordbær ovenpaa,
ryge paa en lang Cigar, mens den i Hænge-
køjen laa.

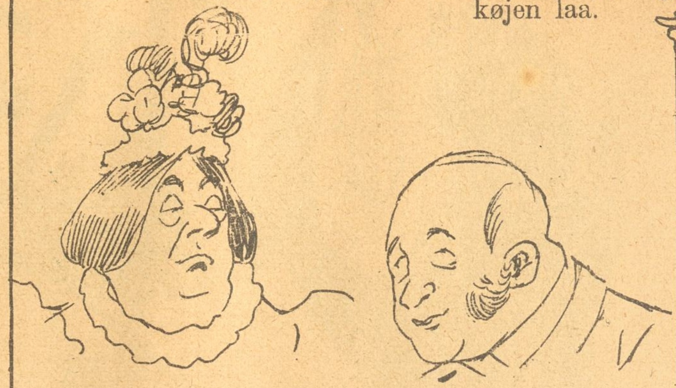

Mellem to Løb.

Baronessen: Efter min Iagttagelse er Parvenuernes Koner for det meste endnu mere pralende, end Mændene.

Etatsraaden: Kan være. — Men min Agathe er en Undtagelse.

Handel og Vandel.

(Et Nachspiel.)

Personerne: Den Handelsrejsende,
Købmanden.

Handelsrejsende:

God Dag. Maa jeg vise Dem nogle Prøver?

Købmanden:

Er det Prøver paa Loyalitet og Kongetroskab —?

Handelsrejsende:

Priserne er yderst lave.

Købmanden:

Er de lavere end den Bestilling at spille Angiver?

Handelsrejsende:

Varernes Godhed er anerkendt.

Købmanden:

Det er maaske den Anerkendelse, De venter for Deres Angiveri.

Handelsrejsende:

De vil ikke fortryde at købe af mig.

Købmanden:

Maaske næppe saa meget som De vil komme til at fortryde — det, De véd nok.

Handelsrejsende:

Jeg ser nok, her bliver ingen Forretning for mig i Dag.

Købmanden:

Ikke med at angive nogen, hvis det er det, De mener.

Handelsrejsende:

Farvel, Herr — —

Købmanden:

Farvel, min gode Thygesen. Hils Dommeren i 6. Kriminalkammer.

Festen.

Mel.: I Skoven skulde være Gilde.

I Kongens Have var der Gilde
alt for de Højrebørn,
som jo saa gerne vilde
igen sig ha'e en Bjørn.
De mødte Gamle, Unge
og rørte deres Tunge
med Viser og Hurraraab, saa
Gud sig forbarme maa.

Først talte Højres Nestor
og derpaa andre tre,
derover Højres Rester
var svært begejstrede.
De hylded' glade Kongen
og letted' gerne Tungen
for Syle smaa til Lampions
og dejlig Grundlovspunsch.

I Tog de gennem Haven
ved Ellevetiden trak,
snart dejsed' de paa Maven,
snart gik de og sig brak.
I Spidsen trén en Slagter,
som sidst blev sejlet agter,
da Byen sa'e: Du Oldermand
paa Dig ej holder man.

Ja, der var megen Glæde
og megen Jubel stor,
og der var megen Væde
at faa ved Skænk og Bord.
Man gik omkring og bælled'.
indtil at man laa fælded'
i Græs og saa paa Maanen huld,
for den var ogsaa fuld.

Se, saadan gik det Gilde
og det var meget smukt,
og det blev meget silde
før Haven den blev lukt.
Naar Højre feste vil
maa bruges Nat dertil,
om Dagen det helt jammerlig
gaar rundt og skammer sig.

Efter Grundlovsfesten i Kongens Have.

Mørket rugede over Rosenborg Slotstinder; det sidste svage Hurraraab var forstummet, de sidste Ølsjatter var forsvundne gennem de tørre Højreganer, og det sidste Blus var slukket. Alt var igen stille i den fredelige Kongens Have, som kun for i Dag havde været Skuepladsen for Højres mere eller mindre pludrende Kamphaner, der i Læ af Havens Gitter ugenert kunde udveksle deres gensidige Følelser over Højrepartiets ynkelige Tilbagegang og dvæle lidt ved Tanken om den Grundlov, som de selv har revet i Pjalter.

Da lød der pludselig en sagte Brummen og Summen, som om det var en Røst fra Gravene. Mon det var Aanden fra 48, der aflagde Haven sin Visit, nej, det var Havens forskellige Monumenter, der pludselig var kommen Liv i. Alle styrede de Vejen ned mod Æventyrdigterens Monument.

Enkedronningen kom majestætisk spadserende med sin Salmebog i Haanden. Herkules kom slæbende med sin Løve. Drengen fra Springvandet kom i susende Galop ridende paa sin Svane, og Løven og Hesten havde for en Stund opgivet deres Brydekamp og kom i broderlig Forening travende Side om Side. Hesten støttede sig til Løven, den havde faaet et Glasskaar op i Hoven; Havens Gange var nemlig oversaaede med ituslagne Ølkrus og Flasker.

Ankomne til Bestemmelsesstedet grupperede samtlige Monumenter sig om H. C. Andersen, der havde indbudt til Mødet; han hilste paa Forsamlingen og tog Ordet:

Ærede Forsamling!

Den Ævne, som var mig givet i levende Live at give det døde Liv, er nedlagt som en hellig Arv i mit Monument. Jeg har derfor været i Stand til at føre os sammen paa denne Plet, for at ogsaa vi kan fejre Grundloven paa en passende Maade.

Dagen vil snart begynde at bryde frem, og vi maa derfor fatte os i Korthed. Som passende Indledning vil jeg anmode Drengen fra Springvandet om at lade sin Svane synge en af sine Svanesange, som bedst vil betone den Stemning, der herskede indenfor det Parti, som i Dag har fejret Grundloven her i Haven. — — Svanen sang saa Enkedronningens Krinoline kom helt ud af sine gamle Folder, Hesten vrinskede, Løven brølte og Herkules glemte fuldstændig at betvinge sin Løve der oppe fra Pavillonen, hvorved han fik en tydelig Fornemmelse af, at der er noget, som hedder Løvetand.

Efter Sangen tog Digteren atter Ordet: Mine Venner! Vi lever jo paa en Maade i Æventyrets Land, jeg vil derfor fortælle Dem et af mine Æventyr.

Og han begyndte at fortælle, og efterhaanden som han fortalte, steg Forbavselsen blandt Forsamlingen, og da han var ved Enden af Æventyret, udbrød Enkedronningen: Men, min kære Digter, hvad har dog det Æventyr med Grundloven at bestille?"

— — „Jo, Deres Majestæt," sagde Digteren, „jeg har netop valgt dette Æventyr, da det bedst illustrerer den Grundlov, som Højre i Dag har holdt Fest for — Mit Æventyr hedder: Laserne!"

Paa en anden Maade.

— Naa, hvad saa' Du i det kongelige?
— Vølund Smed.
— Jamen, hvem smed han?
— Bødvild.

Ved en Mindetale

— Ja, han var en Hædersmand i Ordets rette Betydning. — Hvor ofte har ikke hans kære kendte Røst udtalt disse smukke Ord:

...er en kær Afdød.

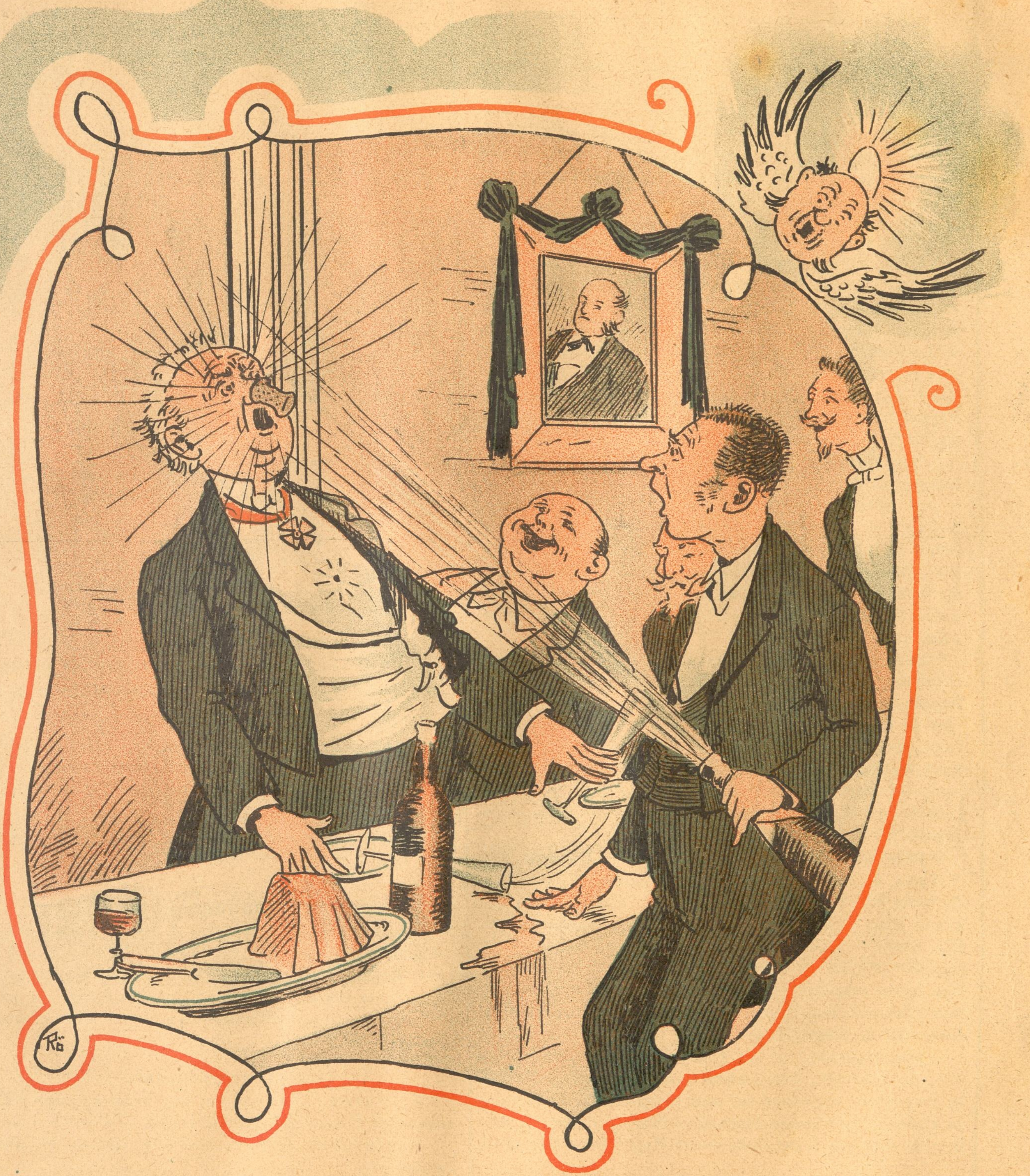

— Plager Fanden Dem, Mand!!!

Et Møde.

(Billede af Livet i London.)

Det havde regnet hele Dagen, og endnu bestandig styrtede Regnen ned i Strømme. Som smaa Bække væltede det smudsige Vand gennem Rendestenene; Gadelygternes Gasflammer spejlede sig i den vaade Stenbro; hist og her havde Vandet samlet sig i Pytter, som piskedes af Regnen, og paa Gaderne laa tommetykt, mudret Snavs, der sprøjtedes op af de rullende Vognhjul og af de travende Hestes Hove.

Fra Husenes Vinduer straalede det behagelige, muntre Skær fra Stuernes Lamper og Lys, der gjorde de forladte, øde Gader end mere trøstesløse. Kun faa Mennesker færdedes ude, og de fleste ilede hjemad under drivende Paraplyer; smaa Grupper af modløse Forskudte stod under skumle Brobuer, rystende og blaa af Kulde. En af disse Fattige, en Kvinde, gik med tøvende Skridt frem og tilbage i Regnen med snavsede Klæder, nedtrykt og elendig. En eller to Gange søgte hun Ly under et fremspringende Tag, men da Regnen ikke sagtnedes traadte hun ud igen, for at fortsætte sin fortvivlede Promenade.

Hun var just i Begreb med at passere forbi den aabne Indgang til et tarveligt Missionskapel og kastede et Blik ind i det tørre, lyse Rum og paa de andægtige Tilhøreres Rækker; et varmt Pust slog hende i Møde fra Kapellets Indre, da hun skred over det Lysskær, der faldt paa hendes Vej. Hun gik videre, men Nattens Rædsler forekom hende nu fordoblede; Længslen efter Lys og Varme overmandede hende, hun tøvede, vendte om og smuttede ubemærket ind i den nøgne, snevre Forhal.

Den behagelige Varme trængte ind i hendes Blod og bevirkede, at hendes stivnede Lemmer igen fik Liv og Følelse; saa begyndte hun efterhaanden mod sin Villie at lytte til Prædikantens Ord. Han var en tilsyneladende ustueret, jævn Mand, men han talte med Overbevisningens Kraft, maaske ogsaa med Fanatikerens Lidenskab. Men netop et saadant ildfuldt Foredrag er jo egnet til at gøre Indtryk paa et stakkels Menneske, hvis sidste Haab synes bristet.

Hans Ord, som hun ikke fuldt forstod, havde den Virkning, at hun saa gamle Minder dukke op, levede sin Barndom og Ungdom om igen. Hun saa' i Tanken det gamle Hjem i den stille Landsby, den af Lampen oplyste lille Stue — dobbelt hyggelig i Nætter som denne, — og hun saa' for sig de kære, kendte Ansigter; hun mindedes sine første uskyldige Pigedrømme, sin første Kærlighed, sit hele velsignede, rene Ungdomsliv, der nu var saa uigenkaldelig tilsmudset og tilintetgjort.

Missionspræsten tog det i fuldt Alvor, navnlig med sin Tro paa Djævelen. Han lokkede sine Tilhørere med Himlen og truede dem med Helvede; men netop det var de jo vant til at høre i hine længst forsvundne Dage og derfor tog det dem nu med saa meget desto større Magt. Hans Advarsler og Løfter ramte dem med deres egen tidligere Tro's fulde Vægt. Igen hørte de: „Vig fra mig, I Forbandede, i den evige Ild!" og som en Stemme fra Fortiden lød ogsaa for dem det forsonende Ord: „Jeg fordømmer Dig ikke; gaa, og synd ikke mere!"

(Fortsættes.)

I Kongens Have.

— Ja, alt det er nu meget rart, lille Spillemand. Men sig mig, har De Giftermaalstilladelse?

Af Erfaring.

Drengen (til en Politibetjent): Hr. Betjent, der er to Madammer oppe at slaas henne i Gaden!

Betjenten: Hvad kommer det Dig ved? Pas Du Dine egne Sager!

Drengen: Jamen den ene er jo Deres Kone!

Betjenten: Saa beklager jeg den anden!

I Søndagsskolen.

Lærerinden: Hvilken Lære kan man drage af følgende Bibelsprog: „Faderens Velsignelse bygger Børnene Huse, men Moderens Forbandelse river dem ned?"

Peter (efter lang Grublen:) At Fruentimmerne bander mest!

Selverkendelse.

Klienten: Jo, ser De, jeg agter at søge Skilsmisse paa Grund af Sindsforvirring.

Sagføreren: Deres stakkels Hustru er altsaa vanvittig?

Klienten: Næ, men det var jeg, dengang jeg giftede mig med hende!

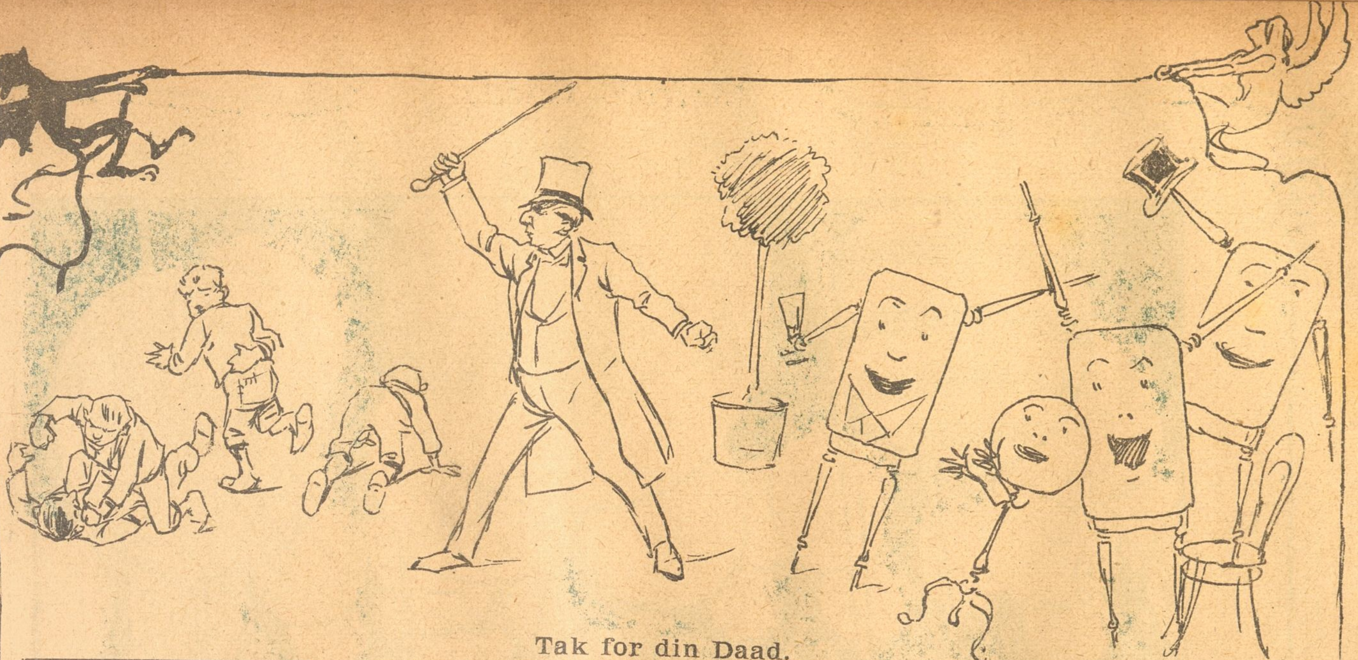

Tak for din Daad.

„Vort Land" for i Søndags beretter om et Slagsmaal mellem Drenge udenfor Hotel d'Angleterre. Skuespiller Pio fordrev Drengene med nogle Rap af sin Stok. Beretningen slutter: „Fra Bordene hilstes Pios raske Daad med interesseret Bifald."

Proletaren.

Du fattige Mand, som paa Nakken bliver traadt,
som ældes før Tiden; hvis Haar bliver graat
af Slid og af Slæb paa Arbejdets Mark,
i Stedet for Brød faar Du ofte et Spark.

Du fattige Mand, som trælled' og sled
for Kapitalister — det Guld koster Sved —
Din Løn er kun Haan, en Plage. Din Vej,
Den rige Mands Hund har det bedre end Dig.

Ung Lykke.

Ægtemanden: Hvad?! Nyt Toilette, og Din Moder forsikrede mig, at Du har faaet et saa rigt Udstyr?!

Den unge Frue: Jamen, Du glemmer, lille Mand, at vi allerede har været gift i tre Uger!

Kedelig Sammenligning.

Han (lidenskabelig): Blanca, min Kærlighed ligner Rosen i Deres Haar. Den er —

Hun: Kunstig!

Den første i Maaneden.

Løjtnanten: Jens, hent mig gesvindt to Flasker Champagne — stop lidt, Du véd vel, hvad Champagne er?

Jens: Javel, Hr. Løjtnant, det er naar Hr. Løjtnanten har faaet Gage!

I Tivoli er paa den gamle Elverhøj's Plads lavet et lille Anlæg med en Vandgrav og en Ø i Midten. I Gravens sorte Vand „svømmer" et Par Svaner omkring, tungsindige som et Par amerikanske Panserskibe, der søger efter den spanske Flaade.

Publikum morer sig med at gætte paa, hvad Meningen er med denne Ø. Nogle mener, at den skal forestille Avstralien, fordi Svanerne allerede næsten er sorte af Mudderet, som de er dømt til at leve i. Andre paastaar, at Øen er en Kopi af Djævleøen, medens atter andre drømmer sig ved Middelgrundsfortet. Men de fleste har døbt Øen „Garderfortet" - uvist af hvilken Grund. Vi har hørt sige, at den sidste Benævnelse skyldes de paa Øen indkvarterede tyndbenede Fugles Lighed med unge Gardeløjtnanter og Kammerjunkere in spe. Gak selv ind og se!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra Højres Grundlovsfest i Kongens Have.

(Efter Fotografi.)

RAVNEN

Søndagen d. 19. Juni 1898.

Tillidsvækkende.

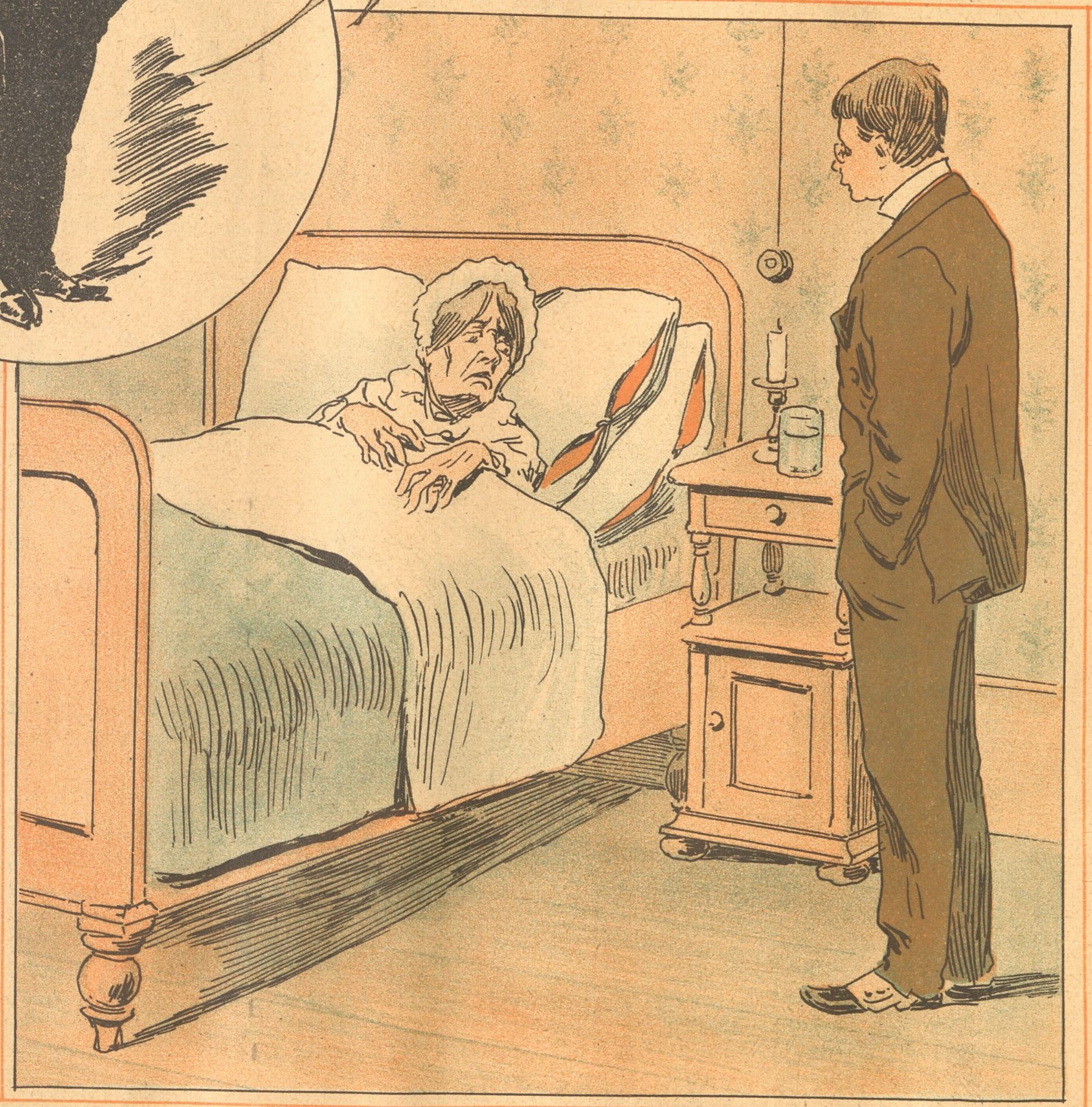

Nevøen: Tante, Doktor Grøn kommer straks.

Tanten: Hvad? Har Du hentet den unge Læge! Hvis han nu skal skære Benet af mig, saa kan han jo ikke.

Nevøen: Han sa'e, at han vilde prøve paa 'et.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Ovre i en vestjysk Egn
var Retfærdigheden
gi'et i Hænder til Hr. Meyn,
men saa, tænk, forleden
blev Hr. Meyn rent splittergal,
bør paa Galehospital,
:,: didhen mangen Dommer
efterhaanden kommer. :,:

Vores Sylow derimod
mer' ej gaar og bæver,
Høj'steret var meget god,
dømte denne Væver.
Sylow skal paa Berren gaa,
ned paa arme Synd're slaa,
:,: Birkeriset svinge
over lav og ringe. :,:

I „United" lød et Krak,
Leiter gik rabundus,
gamle Leiter hvisked' „ak!"
men Armour sa'e „funtus!"
Hveden sank en Del i Pris,
Rugen med naturligvis,
:,: Leiter ej bør ynkes,
Fyren skulde lynches. :,:

Der har været en Debat
udi Borgerraadet,
nogle vilde have, at
— mon det kunde baadet
Byen, friet den for Lugt? —
Tønderne sku' lukkes smukt;
:,: Talen nok man gætter
er om Gaardklosetter. :,;

Mange tapre Væbningsmænd
gaar paa Nørrefælled,
Gevær paa Skulder, Sværd ved Lænd,
meget Øl de bælled',
høj og lav og tynd og tyk,
en med Mave, en med Ryg,
:,: alle lige, véd je',
ked af den Komedie. :,:

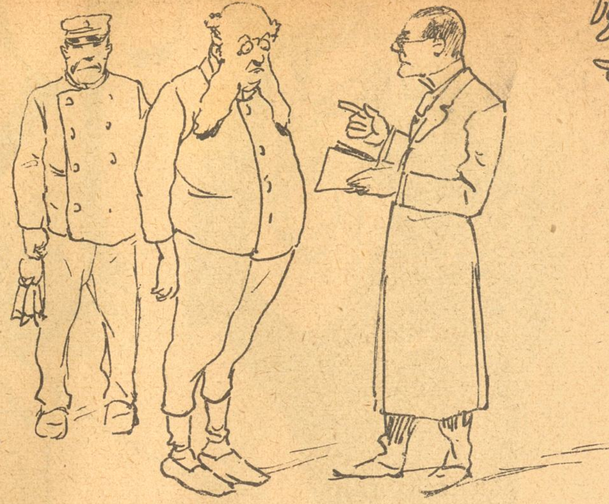

Forandring.

Fængselsdirektøren (til en ny Straffefange): Om Onsdagen kan De altsaa modtage Besøg.

Straffefangen (fhv. Bankdirektør): Hm, tidligere havde jeg Modtagelsesdag om Mandagen!

Da Solderup kom hjem.

Fruen: Kommer Du nu igen dinglende Klokken 5 om Morgenen?! Jeg har ikke lukket et Øje hele Natten!

Solderup: Aa, saa gør det nu, lille Kone!

Indlysende.

En ung Mand, der vil gifte sig, spørger en erfaren Ægtemand: Hvad forstaar man egenlig i Ægteskabet ved stiltiende Overenskomst?

Ægtemanden: Det er ganske lige frem. Sæt, at De en Dag vil i Skoven, men Deres Hustru vil i Tivoli, saa tager de Begge uden videre med Sporvognen til Frederiksberg, hvor hverken De eller Deres Hustru holder af at komme.

Omskrivning.

Baronen! Hvorfor er De bleven afskediget fra Deres sidste Plads?

Tjeneren: Aa, jeg er bare engang kommen min Herres Cigarer for nær med en brændende Tændstik.

Gildet i Skjern.

Mel.: I Skoven skulde være Gilde.

I Skjern var Middagsgilde
alt hos Sagfører Kjær,
som jo saa gerne vilde
se Venner, fjærnt og nær.
Man var just ved Desserten
og klinkede med Værten,
da banked' det paa Dørens Karm
med Myndighed og Harm.

Ind trén en Herredsfoged,
som ogsaa var fra Skjern,
og tit har gjort det broget,
kort sagt: et rigtigt „Jern."
Han sa'e med barsken Stemme:
Er den Bedrager hjemme,
som kalder sig Sagfører Kjær
og bor i Huset her?

Paa Gaden Folk de stimed'
og saa ad Vindvet ind,
og Gæsterne besvimed'
af Frygt og Gru i Sind,
da Værten blev ført bort
og sat i Hullet sort
blandt Mord're og Forbrydere
og andre Snydere.

Der sad han nu saa længe
til Kaffen, den blev kold;
skønt Kjær har mange Penge
han kom i Retfærds Vold.
Det hænder ej hver Dag,
det er en afgjort Sag;
en Stodder kommer de paa Stand,
men tænk! en Embedsmand.

Og der gik Bud til Amtmand
og han hed Feddersen,
han mødte næste Dag og
gav Kjær straks fri igen.
O ve! o! Død og Plage!
i mine Levedage,
i alle mine Dage
har ej jeg Mage set.

For Herredfogden kneb det,
for han blev suspendert,
han sikkert ej begreb det,
at det var saa forkert.
Jo, Meyn, i Fald Du ha'de
en fattig Mand gjort Skade,
da Ros Du havde faa't paa Stand,
men tænk! en Embedsmand.

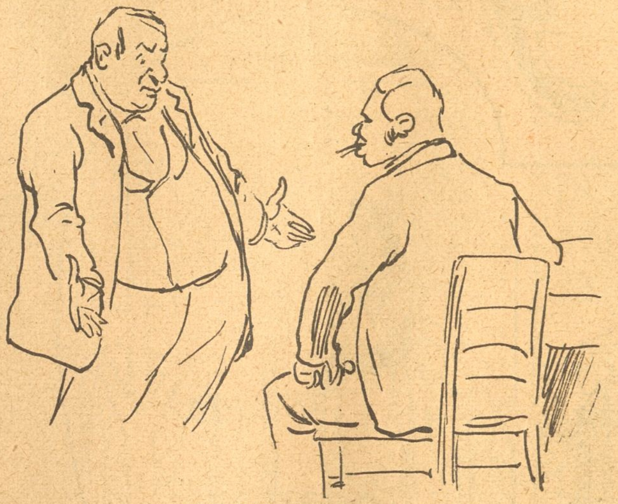

Ondskabsfuldt.

Vinhandleren: Tænk, hele mit Vinlager er udplyndret, men jeg har ikke Spor af Idé om, hvem Tyven er!

Gæsten: Har De forespurgt i de forskællige Hospitaler?

Forleden gav Frederiksberg private Badeanstalt en Skovtur for Badefunktionærerne. Ventelig kvitterer Skovrestauranterne med at give deres Folk en Badetur.

Skanker og Skoser.

En „Stenmand" forevises i denne Tid paa Nationals Taganlæg.

Havde det endda været en Stukmand. Han havde passet nok saa godt til Omgivelserne.

* * *

Apropos Stenmanden. Der siges, at han var lige ved at ryge i Flint, da han læste Bladenes Anmældelser. Hans Impressario Krigsraad Koch skal siden den Tid have lidt af slemme Stensmerter.

* * *

„Ravnen" tillader sig herved at antyde Muligheden af, at den omtalte Stenmand kan være identisk med Sten Sture, den bekendte svenske Krigsforstander.

Hvem, der vil, kan jo selv undersøge Sagen. Dog gøres herved opmærksom paa, at der ikke er Adgang for Grinebidere, men kun for Stenbidere.

Scener fra den store Pantomime i Circus.

Børn.

Tanten: Sig mig, Aage, hvad hedder din nye Guvernante?
Aage: Jeg hørte i Gaar, at Fa'er kaldte hende: Engel!

Et Møde.

(Billede af Livet i London.)

Orgelet bruste, Forsamlingen rejste sig og sang en sidste Hymne, den fattige Kvinde fra Gaden skyndte sig ud, hun forskrækkedes ved Tanken om, at hun kunde blive genkendt her. Nu stod hun igen ude paa Gaden, træt og sulten, medens Regnen piskede hende i Ansigtet; hun følte Lyst til at begynde et nyt Liv. Det var, som om i denne Nat Fortidens døde Stemmer raabte til hende, som om de døde Hænder raktes frem fra Gravene for at lede hende, og for første Gang gjorde hun sig Regnskab for den dybe Fornedrelse og Skændsel ved det Liv, hun førte. Men hvorledes skulde hun begynde et bedre Liv?

„Gaa, og synd ikke mere!"

Men hvorledes skulde hun tjene det daglige Brød, uden at synde — efter en slig Fortid?

I dette Øjeblik tyngede det haardt paa hendes Samvittighed og hun følte oprigtig Anger; — rigtignok kunde hun ikke tro paa sin Sjælsstyrke, og den næste Morgen maatte bringe hende Valget mellem at fortsætte sit gamle Liv eller vænne sig til at lide endnu større Nød og Savn. Aa, kunde hun blot dø i denne Nat! At dø — Netop nu, da hun angrede, det var hendes eneste Ønske, og Tanken om Befrielse ved Døden greb begejstrende hendes Sjæl. Hun græd, mens hun ilede af Sted; i sin forvirrede Stemning saa' hun i Tanken den snævre Gade, i hvilken hun boede, og den mørke, smudsige Flod for Enden af Gaden. —

Men da hun kun var nogle hundrede Skridt fjærnet fra sit Maal og netop befandt sig inde under en bred Jærnbanebro, stødte hun paa et Legeme, der laa som livløst paa Stenbroen og var lige ved at bringe hende til at falde. En Stønnen, saaledes som et Menneske stønner, naar det lider den største Smærte, standsede hendes Skridt; hun blev staaende og bukkede sig ned.

„Har jeg gjort Dem Fortræd?" spurgte hun næsten venligt. „Jeg kunde ikke se Dem i Mørket."

Manden rejste sig op paa Albuerne og vendte sit magre, udtærede Ansigt op til hende. Lyset fra Lygten under Brobuen faldt paa hans aandeagtigt blege Træk, over hvilke der gled et flygtigt Udtryk af Rædsel, der i samme Øjeblik ogsaa genspejlede sig i Pigens Ansigt.

„Hvorledes!" hviskede hun, „er det Dig — Tom Hanlin?"

„Aa! min Gud!" stødte han frem, med det udtærede Ansigt fortrukket af Angst. Du her, Nelly Landers!"

Hun stirrede maalløs paa ham. De rørende Erindringer, der overvældede hende i Missionskapellet, kastede et andet Lys og andre Skygger i hendes Sjæl i denne Mands Nærværelse. Han sank tilbage og iagttog hende urolig, aandede tungt og rystedes af en krampeagtig Hoste.

(Fortsættes.)

Hos Lægen.

Patienten: Det er snavs med mig, Hr. Doktor. Jeg føler mig saa elendig, jeg har ikke Interesse for noget, har ingen Appetit, kan ikke sove — —

Lægen: Hvorfor gifter De ikke Pigen?

Væbningsmandens Vise.

Mel.: Min Fa'er han var en Fiskermand.

Jeg er en tapper Væbningsmand,
en smuk Soldat her i vort Land,
med Sabel ved min Side.
Min Jakke den er mørkeblaa,
og jeg har sorte Bukser paa;
thi I maa nemlig vide,
dem skal jeg først opslide.

Jeg bærer en Kokarde kvik
tilligemed et Skjold af Blik,
som hænger paa Kasketten.
Geværet er en skrap Kanon
af god og gammel Konstruktion.
Jeg pudser Bajonetten
og møder stolt paa Pletten.

Ja, stolt det er vort Væbningskor,
det presser Frelsens Hær, jeg tror;
det er da altid noget. —
Der Retning er i hvert Geled:
En høj, en lav, en tyk, en fed,
en rank og saa en kroget.
— det Selskab er lidt broget.

Vi traver ud paa Fælleden,
hvor vi agerer Sprællemænd
for vore Løjtenanter.
Der kan vi rigtig more os
og Køerne beundre os,
naar vi som nogle Fjanter
gør Krumspring for Sergenter.

Der næppe er en eneste,
som af den Borgertjeneste
er mindre ked end jeg er.
Vi møder, træt af Dagens Slid,
og ofrer Penge, spilder Tid. —
Som Skolebørn vi leger,
jøs, sikke Narrestreger.

Moderne.

En skøn Dag kan man læse: Vor berømte Sanger Smérsinsky fejrede i Gaar en tredobbelt Familiefest: Om Morgenen Kl. 9 fejrede han Sølvbryllup med sin hidtidige Hustru, Kl. 10 blev Skilsmissen fuldbyrdet og Kl. 11 holdt han under stærk Tilstrømnig af Publikum Bryllup med den fejrede Pianistinde Esmeralda Flygel.

Kaffesladder.

Fru Skade: Aa, min Kære, det var da velsignet, at De var hjemme, for jeg gik forresten hele Tiden og rystede for at De skulde været blevet kørt over paa Købmagergade som man læser hver Dag i Bladene, som skælder Maggestraten ud fordi der er for snæver Plads, hvad den slet ikke kan gøre for, men er der no'en der skulde rives ned for 'et i denne hersens Nedrivningens Tid, saa er 'et gamle Kristian den fjerde, desformedelst at det er ham, der har lagt baade Regensen og Rundetaarn lige midt i Færselen, saa Passagererne i de gule Omlebusser ærgrer sig grønne over at de grønne kører for langsomt, og Folk i de grønne faar Gulsot, fordi de maa holde og vente til de gule lykkelig har passeret Rundetaarn uden at vælte det, men det er begriveligvis aldrig faldet Kongen ind, at København skulde faa en saa „velvis" Maggestrat, der gav to Omlebusselskaber Privelegium paa at køre Folk over, som man næsten skulde tro var lavet saadan, bare for at Bladene kunde faa no'en Ulykkestilfælde at fylde Spalterne med, naar der ikke er Prinsebryllupper eller andre Landeplager at skrive om, men nu gaar 'et jo altsammen paa Melodien fra 48 baade i Tivoli og i Kongenshave, hvor de laver Ekserserpladsen om til det gamle København, saa Gardisterne hverken kan finde ud eller ind, men bli'er ganske vildfarendes ved Synet af alle de ny gamle Rønner, der skyder op ved Siden af deres Teltlejr, og det ender saamæn nok med, at den ene Garder efter den anden kommer paa den gamle Hovedvagt, hvor Bahnson egenlig burde gi'e Gæsterollen som „Plejefa'er;" det vilde absolut være morsommere end hans Krigsartikler i Vort Forsvar, hvilke Produkter lugter ulovlig stærkt af ny Provisorier, og saa synes jeg, at Hørup og gamle Høgsbro skulde være klædt ud som Landsoldater og staa Post for Gevær og gøre Honnør for Oldermand Juul, naar han drager forbi med sit Ridderkors, men Alberti skulde ligge krum inde i „Brummen," hvor Oberstløjtnant Wagner skulde ha'e mørk Arrest for at han rigtig kan se, hvor sort det herefter ser ud for Provisoristerne, ja, for jeg mener, min Kære, at da disse Herrer er med blandt Indbyderne saa skal de osse være med paa Brædderne li'saa godt som Skuespiller Marx, der hænger i paa Arenateatret som selveste Frederik den Syvende, men Skade si'er, at „der er ikke Spor a' Petter," som den anden Frederik synger i Revuen, og nu kommer jeg op en Dag og ta'er Dem med, søde Fru Stork, baade i Tivoli og i Kongens Have. for, som osse Lisbeth's Frederik synger: „naar man skal se saadan no'et, saa vil man gærne se det hele," men skulde det gaa mig li'som det gik den Dame, som Amalie Skram fortæller om i Polletikken, som ikke kunde træffe den kloge Kone ovre i Lund, saa stik bare Nøglen under Maatten, naar De gaar, og skriv det paa Døren, for saa kan jeg godt sel' lave mig en lille Sjat at styrke mig paa, til De kommer. Tak for Kaffe!

Bekendtgørelse.

Undertegnede gamle Krigere, hvis Navne ikke kunde faa Plads psa Hovedlisten, tillader os herved at anbefale Festen i Kongens Have.

Jensine Ballerup,
Grossererfrue.

Annette Stankelben,
Stiftsfrøken.

Malvine Petersen,
Distriktsjordemoder.

Karen Madsen,
Fabrikantinde.

Sørine Jespersen,
Kammerjægerinde.

Abelone Mikkelsen,
Generalagentinde.

Petronella Hansén,
Ligtorneoperatørfrue.

Rikke Skvalderup,
Hofskomagerinde.

Madsgine Didriksen,
Pastor emeritus-inde.

Maren Mummesen,
Symaskinefabrikantinde.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Hovedindgangen.

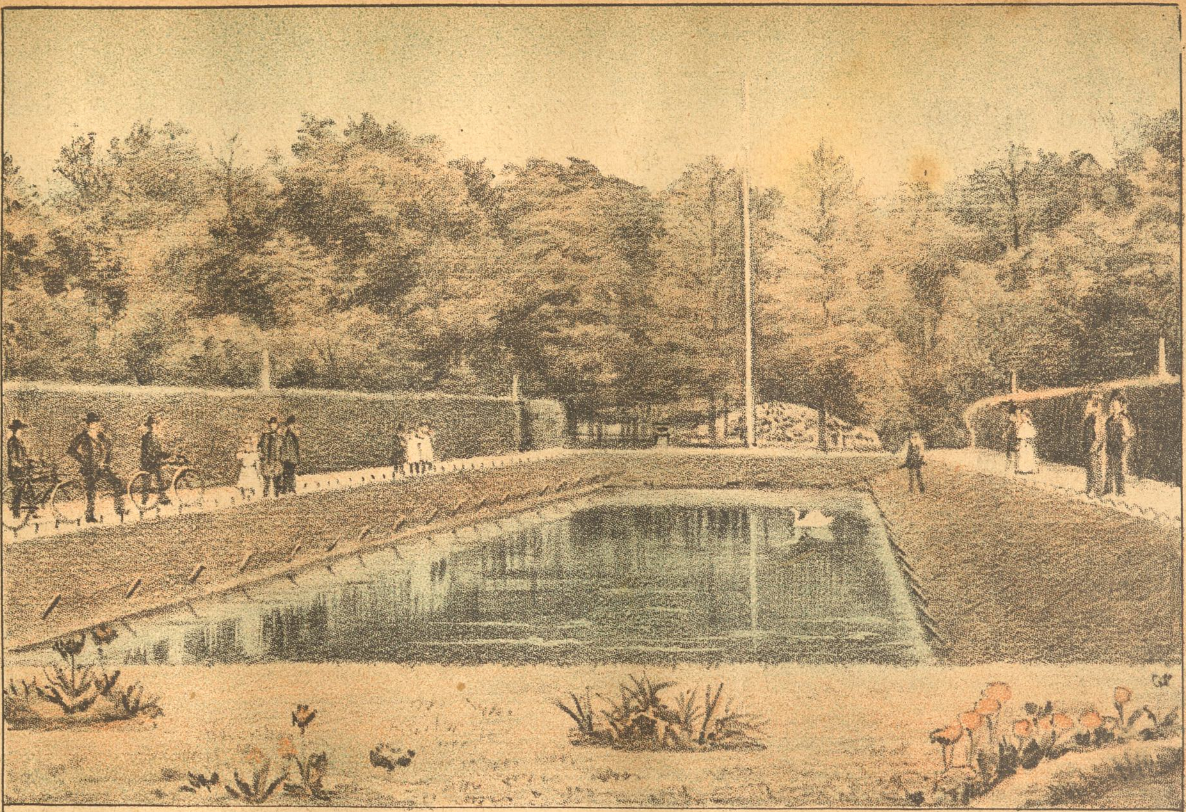

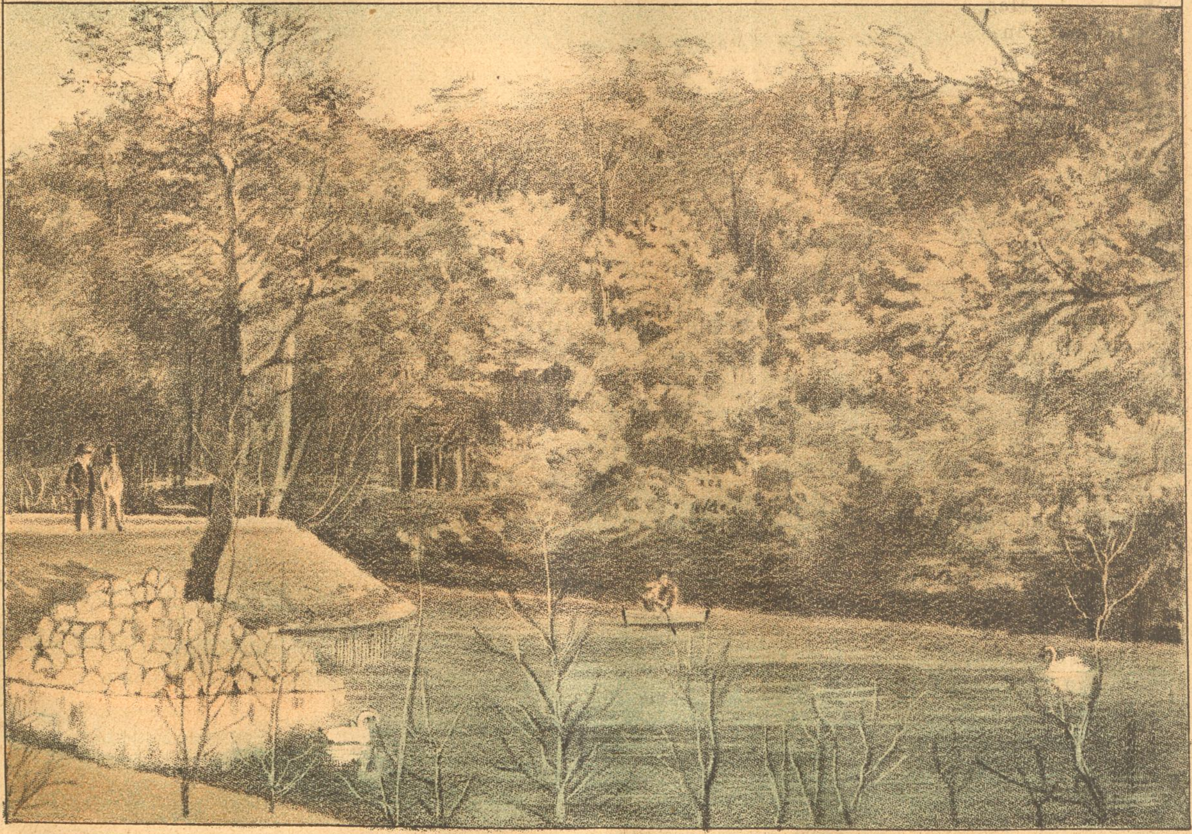

Dammen ved Øen.

Partier af Folkets Park i Malmø.

RAVNEN

Søndagen d. 26. Juni 1898.

— Værs'arti', lille Frøken! Og hvad har De ellers paa Hjærtet?
— To Pund Nyretælle!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Scheibeleins Vise.

Den Løjtnant Rørdam spored' Rosinante,
faldt a', kom op, tog ind, stak nogle ud,
for Hærens Æres Skyld en Løjtnant ka'nte
unddrage sig at staa for Stød og Skud.
Men Løjtnant Rørdam, der er noget sølle
og frygted' Følgerne af en Duel,
hos „Bræddestablen“ Kursus tog som Bølle,
saa Æren reddedes alligevel.

En Præst, en Mand med megen hellig Iver,
en Pastor Ifversen i „Socialen“ om en Fadder skriver,
men Præsten har sit Mas med al sin Tro,
der klages til de høje Foresatte,
— en Garver nylig renset har hans Skind —
det er fra oven Ifversen skal ha' de',
først da han bøjer under Gud sit Sind.

I „Berlingsk Tidende“ en af de Rothe'r
gav „Tidens Krav“, „Vort Land“ og Andre Dunk,
ja de blev næsten gjort til Idioter,
fordi de kritisered cand. mag. Munch,
thi Munch og Rothe si'er som Demokraten,
at Dansken ogsaa har gjort Tysken ondt,
den Politik har sønderlemmet Staten
og dannet Asgers flade Horisont.

Witzansky sig i Bahnsons Selskab bryster
og ser foragteligt til Smaafolk ned,
ved Krigstableau og Fut han sig forlyster,
hvor Dansken slaar ti Tyske, som man véd.
Witzanskys lille Hjærte vældigt hopper
om Slag han drømmer, naar hans Dag er slut,
nu lad ham faa en Omgang da for Lopper
og føle Kærligheden uden Fut.

St. Hans Nat „Ravnen“ tog en Tur paa Bakken
med glade Venner; „Ravnen“ var saa fiks,
en Rose straalede fra Ravnefrakken,
i Bukserne laa „Ravnens“ Port'moniks,
og „Ravnen“ tudede som alle Andre,
saa' de St. Hans Orms Blink i Skovens Græs,
men „Ravnen“ med en „Bjørn“ hjem maatte vandre
ad Strandvej'n, og de havde begge Læs.

Selv hjemme.

Kammerpigen (styrter ind): Frue, Herren er besvimet!

Fruen: Hjælper altsammen ikke. Portnøglen faar han alligevel ikke!

Dagsbefaling.

„Ravnen“ er ved et Tilfælde kommen i Besiddelse af Kladden til en Dagsbefaling, der af General Baumann skulde have været udstedt til hans tapre „Borger“kor. Den lyder saaledes:

Borgere!
Soldater!
Borgersoldater!

Jeg er utilfreds med Eder. I er for civile i Holdning og Tankegang. Véd I, hvad Civilisme er for en Militær? — Det er Disciplinens Nedbrydelse, den militære Aands Undergang.

Borgersoldater!

Jeg skal vise Eder, at jeg er i Stand til at bevare Disciplinen og den militære Aand i det Korps, for hvilket jeg har den Ære at være Chef.

Fra i Dag af og saa længe „Borgerne“ bestaar, vil enhver „Borger“ have at staa op præcis Kl. 5½ Morgen og gaa i Seng hver Aften Kl. 9½. I paatrængende Tilfælde — dog ikke oftere end en Gang om Maaneden — vil Nattegn kunne faas.

Enhver „Borger“, der ses paa Beværtning og Restavration, vil blive haardeligen straffet.

„Borgerne“ maa ikke bruge Drosche eller Sporvogn, naar de begiver sig til Mødestedet. De har at marschere enkeltvis og med god Retning i Geledet.

Dersom en „Borger“ ryger Cigar paa Gaden vil han blive straffet med mørk Arrest. At bruge Briller og Pincenez er ogsaa strængt forbudt.

„Borger“en er, saa længe han har den Ære at staa under min Kommando, kun et Numer, som har mistet enhver politisk og personlig Rettighed.

Mærk Eder det, Borgersoldater!

I Juni 1898.

Baumann,
General.

En Kriger.

Mel.: Lille Egern sad.

Lille Rørdam sad
paa sin Ganger glad,
konverserede' sin
Elskede saa fin.
Hestene de sprang,
Droslerne de sang,
Rørdam følte til Bedrifter Trang.

Ud i Mose, Eng
red den søde Dreng,
Riddersind i Sjæl,
Sporer paa sin Hæl.
Over Grøfter han
satte dèr paa Stand,
gik paa Ho'edet i det dybe Vand.

En Grosserer kom
just til Stede som
Hest og Løjtenant
sporenstregs forsvandt.
Harmfuld den Grosser,'
sa'e: Jeg protester',
— og for Resten ogsaa noget mer'.

Lille Rørdam vred
med sin Dame red
bort fra Stedet, men
næste Dag vor Ven
til Grosser'en kom
for at holde Dom,
det Grossereren ej syntes om.

Haarde Ord det gjaldt,
Lussinger der faldt,
Lille Rørdam stolt
paa sin Ære holdt.
Gik derpaa sin Vej,
tænk, sin Vinkelvej,
fattet, skønt han var en Smule bleg.

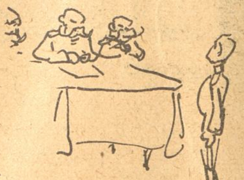

Nu i Krigsforhør
skal den lille Rør-
dam og ha'e sin Straf,
rigtig klapses af.
Ej hans Skrig og Skraal
hindrer Hævnens Maal,
den Grosser' gaar frem med Ild og Staal.

Selv en Civilist,
— det er næsten trist —
i vort lille Land
alt ej bydes kan.
Han har ogsaa Ret,
Rørdam, mærk dig det,
vær ej mer' til Lussinger saa adræt.

Det gaar glædeligt, sagde Løjtnantens Hest, den kom fra Rørdam(men) og i Grøften.

Ved Øllet.

— Vi Fire var altsaa de eneste af hele Besætningen, der reddede os paa en øde Ø. Tænk Dem vor trøstesløse Stilling!

— Jamen, da De var Fire, kunde De da slaa Tiden ihjæl med en Sjavs!

Jingoisme.

(I en Newyorker-Beværtning.) — Spanierne havde ved Manilla over 500 Døde.

— Og paa vor Side?

— Tre Fødsler.

I Skolen.

Læreren: Ove, kan Du nævne mig Forskællen mellem Forsigtighed og Fejghed?

Ove: Naar man selv er bange, er det Forsigtighed; men naar andre er bange, er det Fejghed.

I Restavranten.

Gæsten: Der er altsaa ikke andet end Æg og Æggekage; hvad skal jeg vælge?

Kellneren: Hm, Æg vilde jeg ikke tage, de er ikke gode; tag De Æggekage, der er ingen Æg i!

Fyrsten besøger Hittebørnshospitalet i sin Residens. Paa Spørgsmaalet, hvad Børnene ernæres med, svares der ham: Med steriliseret Mælk.

Fyrsten: Hm, godt — men — æh — hvorledes steriliserer man da Ammerne?

I Hvedebrødsdagene.

Veninden: Aa, hvor Du er barnagtig, kære Alma! Din Mand forekommer Dig modbydelig og saa vil Du straks skilles fra ham?! Men sig mig, gifter man sig da for sin Fornøjelse?

Hjærtesuk.

— Naar, er De nu lykkelig løbet ind i Ægteskabets Havn?

— Aa, det er længe siden — tænker allerede paa snart at løbe ud igen.

Moderne.

— Vær nu oprigtig, Paul, sig mig: Elsker Du mig, eller vil Du bare gifte Dig med mig?!

Skjulte Skønheder.

— Død og Pine, Ane, hvor Du kunde være en køn Pi'e, naar Du engang vilde vaske Díg ordenlig ren.

Et Møde.

(Billede af Livet i London.)

„Du er syg," sagde hun.

„Lungebetændelse," svarede han med skrækkelig Ro, „det vil snart være forbi."

„Du skulde ikke ligge her."

„Har ikke fundet nogen anden Plads; i flere Uger intet Arbejde haft, ikke nydt noget siden i Gaar Morges." Et rasende Hosteanfald afbrød ham. „Jeg er blevet en net Fyr! En Tigger der kreperer paa Gaden!"

„Jeg kan ikke hjælpe Dig," begyndte hun igen.

„Kan jeg heller ikke vente," sagde han. „Jeg har gjort Dig til det, Du er, og Du maa hade mig . . . ."

„Jeg hader Dig ikke," svarede hun ligegyldig, „hvad skulde det nytte?"

Saa krøb de sammen ved Muren der inde i Mørket under Broen, forglemte og forladte, og fandt en vis vemodig Fornøjelse i at være sammen.

„Aa, Nelly," sukkede han, „hvilken en Nar jeg var! Jeg har ofte tænkt paa de gamle Tider, da Du endnu levede der i det gamle Hus, og paa hvad der vel var sket med Dig; jeg var ret en Slyngel imod Dig; men jeg mente det ikke saa slemt; jeg var nok kommet tilbage og havde holdt mit Løfte . . ."

„Hvad hjælper det mig nu?" „Jeg lod Dig ligge alene i Snavset . . ."

„Jamen jeg blev ked af at vente; saa løb jeg min Vej og begav mig til London, thi jeg troede, at jeg maaske skulde finde Dig her." „Og," tilføjede hun med et bittert Smil, „jeg har fundet Dig!"

„Det er min Skyld, at det er kommet saa vidt med Dig," fortsatte han, „Du holdt af mig og Du havde Tillid til mig . . ."

„Vi var to unge Narre, var vi," sagde hun afvisende.

Hun forbavsedes selv over, at hun ikke følte nogen særlig Forbitrelse mod denne Mand; han havde været slet imod hende, havde ødelagt hendes Liv; men det var altsammen saa længe siden, der var passeret saa meget i Mellemtiden, at hun næsten uden Bitterhed kunde tænke paa deres tidligere Forhold, i det mindste brændte det hende ikke i Sjælen at mindes den Elendighed og Skændsel, han havde bragt hende i. Hendes Had mod ham var allerede for længe siden udslukt, og hun følte hverken Kraft eller Lyst til at flamme det op paa ny. Kun det ene var hun sig bevidst: Det var forbi og det kunde ikke blive anderledes. Hun blev grebet af en flygtig Medlidenhed med ham og med sig selv, ja hun følte en stille Ømhed for ham; thi ensom som fra Fortiden var han traadt frem for hende, og alt helligt ved denne Fortid var levet op igen, lige som Erindringen om deres Vildfarelser. (Sluttes.)

Med paa 'en.

Fruen (udbetaler den ny Pige den første Maanedsløn): Lad mig nu se, Anna, at De er rigtig sparsommelig; det er altid rart, naar man har et Par Kroner liggende!

Pigen: Det har Fruen Ret i; hos mit forrige Herskab maatte jeg ogsaa altid lægge ud sidst paa Maaneden!

Fra 9 til 4.

Mel.: Og køre Vatten —

Hr. Sørensen er en Præstemand,
i „Garnisons" han har sit Sæde.
Om himmelsk Salighed præker han
og tordner løs mod jordisk Glæde.
Hvad andre kalder for uskyldig Skemt,
gør Pastor Sørensen saa harmfuld stemt.
Al Lystighed
skal dysses ned,
hver Søndag mellem 9 og 4.

Nær Kirken findes en flot Kafé,
hvor udenfor man Livet nyder,
det Naboskab vil ej Præsten se,
det Friluftsliv han strængt forbyder.
Derinde kan man tage sig et Glas,
men ikke ude paa den aabne Plads.
Den Søndagssynd
vor Præst med Fynd
forbyder mellem 9 og 4.

Mon ikke hans Velærværdighed
en ret alvorlig Dom faar fældet
mod „Messingsuppen", som finder Sted,
hver Søndagmiddag i Kastellet.
Og tænk, Musiken ved Amalienborg;
forbød han den blev her da Landesorg.
Dog Søndag kan
det ej gaa an,
der spilles mellem 9 og 4.

Og hvor kan Præsten, som høre maa
til disse dydige Naturer,
forbi en Gibshandlers Vindu gaa
og roligt se paa hans Figurer.
I Legemsstørrelse de staar præcis,
som Fatter Adam stod i Paradis. —
Venus, den smaa
bør klædes paa
hver Søndag mellem 9 og 4.

Og hvor kan Præsten saa mangen Gang
la'e Folk en Søndag ta'e i Skoven.
Derud vi lokkes af Fuglesang
og Solens gyldne Glans foroven.
Han burde strængt forbyde Solens Skær
og Sangen fra den muntre Fuglehær.
Det er hans Pligt
at standse sligt,
hver Søndag mellem 9 og 4.

Peter-Mand
i Schwerin.

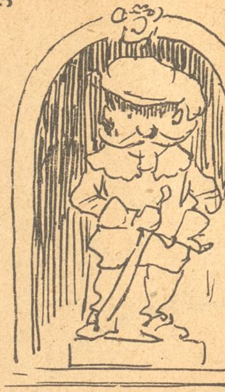

Blandt „Kinoptikon"s Lysbilleder fra Prinsebryllupet er en Fremstilling af Skytsaanden i Prinsessens Fædrenehjem, Slottet i Schwerin. Den løjerlige Figur kaldes „Petermand".

I Restavranten.

Gæsten: Hør engang, Overkellner, Deres Champignons i Aftes var giftige.

Overkellner: Det er brillant! Saa har jeg dog vundet mit Væddemaal med min Principal!

Vidunderligt.

— Har De hørt den otteaarige Violinvirtuos Kravvalski?

— Ja, allerede for tolv Aar siden i Hamborg.

Ved Øllet.

Ung Ægtemand: Jeg har gjort mig til Regel at sige min Hustru alt, hvad jeg oplever.

Ældre Ægtemand: Det vil ikke sige meget! Næ, jeg fortæller min Kone Ting, som jeg aldrig har oplevet.

Paa et amerikansk Krigsskib.

Admiralen: Halløj, Bob, spring i en Fart hen til Bladkorrespondenterne og sig dem, at nu skal vi til at drikke Champagne, thi saa snart de hører Propperne knalde, telegraferer de igen om et stort Søslag.

I Selskabet.

Fruen: Maa jeg byde en Appelsin?

Gæsten: Nej Tak, jeg — —

Fruen: Hvorledes? De er Vegetarianer og afslaar Appelsiner?

Gæsten: De er mig for kødfulde!

Paa Børsen.

— Mægler Dask skal have budt Mægler Klask Ørefigen!

— Til hvilken Kurs?

Ved Forelæsningen.

Professoren: Selv den store Homer sov undertiden. Hvilket Sted tænker jeg paa?

Studenten: Sovestedet!

Petermand i København.

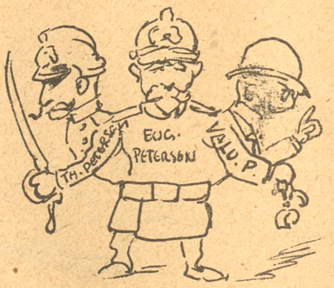

København, Prinsessens nye Hjem, har ogsaa sin „Skytsaand" Petermand, ogsaa kaldet Familien Petersen.

I Selskabet.

— Anser De det muligt, Doktor, at man kan snakke et Menneske til Døde.

— Sikkert, Frue, De selv har jo allerede lagt tre Mænd i Jorden.

En Nødlidende.

— Er Baronen endnu bestandig saa indesluttet og tavs?

— Ja, i Reglen, men efter den tredje Flaske Champagne faar han Munden paa Gled, og saa skælder han ud paa de daarlige Tider!

Ved Hjemkomsten.

Bumlesen (Kl. 4 Morgen. Kommer udenfor Gadedøren i Tanker om den forestaaende Gardinprøken, tøvende): Saadan gaar det! Først anstrænger man sig og plager sig for at faa et Hjem, og naar man saa har et, tør man ikke gaa hjem.

Ogsaa en Trøst.

Ægtemanden: Det er virkelig forfærdeligt; hele Dagen er jeg i Forretningen, og saa maa jeg oven i Købet rende op og ned ad Gulvet med Ungen hele Natten — i seks Timer!

Konen: Vær nu sød, lille Mand, og lad mig sove. Jeg synes, Du maa være glad til, at vi ikke bor ved Nordpolen, hvor Nætterne varer i seks Maaneder.

Nyt Abonnement paa „Ravnen".

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Sylows Debut.

Sylow: Naar jeg slaar ned paa Dig, saa er Du Manden, og saa slipper Du ikke, førend Du tilstaar! Naa, hvad er det saa, Du for en halv Snes Aar siden har brændt a'?

Tiltalte: En ugudelig Mængde Boller Punsch, strænge Hr. Dommer!

Nr. 27.

RAVNEN

Søndagen d. 3. Juli 1898.

— Men Dreng, hvordan er 'et Du ser ud?
— Jo, Fa'er, for vi ha'ede osse Skønskrivning.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Broe broe brille.

Broe broe brille
Veteraner stille
op som Stafage for Højreregiment
i Slud og i Regn
med Frederiks Tegn.
Fare fare Krigsmand, Regnvejr maa Du lide,
Højre har kun Fædreland i Munden maa Du vide.

Bro broe brille,
Festen var ej ilde,
Kongen holdt Tale, og Talen var af Guld,
om Fæstningskommers,
og Recke skrev Vers.
Fare fare Krigsmand, al Ting maa Du lide,
Du maa sulte et Par Dage, før Du faar at bide.

Broe broe brille,
Klokken ringer elve,
Bahnson, Witzansky spadserer Arm i Arm,
hvor det ta'er sig ud,
du godeste Gud.
Fare fare Krigsmand, vi til Fest Dig byde,
sidste Ret er Liberalen i den sorte Gryde.

Broe broe brille,
Klokken ca. elve
Neiiendam taler ved Schultzes Frokostbord
saa from som et Lam
ved Siden af Skram.
Fare fare Krigsmænd, Talen maa I slide,
Neiiendam er tapper — men I skulde bare vide.

Broe broe brille,
Veteraner ville
hjem til vor Mo'r eller arme Fattiggaard;
Farvel, hav det godt,
men husker nu blot
al den Fare, Krigsmænd, Højre lod Jer lide,
stakkels Gamle, I kom s'gu til København i Tide.

Klaret.

Emmy: Jeg véd slet ikke, hvorledes jeg skal svare ham paa hans Brev. Et eller andet maa jeg dog skrive, men noget, som ikke siger for meget.

Jenny: Saa skriv bare, at Du elsker ham.

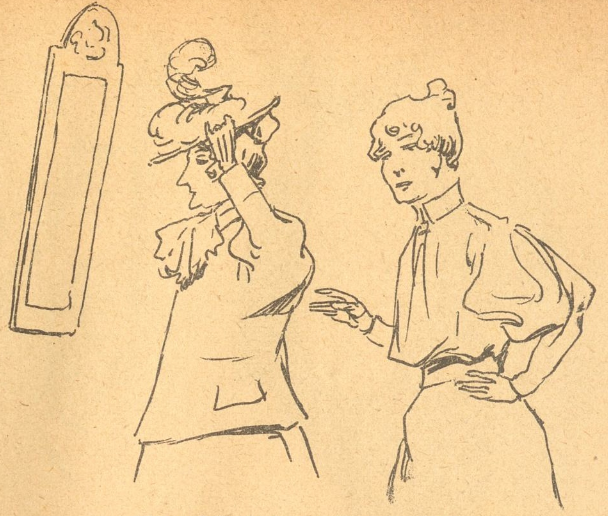

Hos Modehandlerinden.

Ekspeditricen (til en gammel Kokette): Denne Fjer klæ'er Dem storartet! De ser ti Aar yngre ud.

Koketten: Aa, vil De saa straks la' mig faa to af den Slags!

I Kongens Have.

— Mon den Regn da aldrig vil høre op?

— Næ, Himlen kan ikke regne ud, at Vaabenbrødrenes Overbestyrelse som „Festkomite'" vilde begaa et saa gyseligt Selvmord.

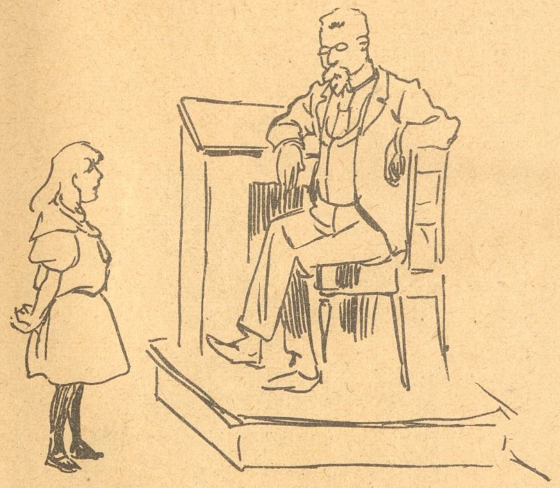

Før Ferien.

Læreren: Sig mig, Betty, véd Du nu ogsaa, hvorfor I Børn egenlig faar Ferie?

Betty: Jo, for ellers blev vi altfor flittige!

Sammenligning.

Forretningsmanden (viser sin ny Belysning): Storartet billige, disse elektriske Glødelamper; alle disse Flammer koster mig kun hundrede Kroner om Maaneden.

Levemanden: Dét er ganske vist ikke dyrt — jeg har en eneste „Flamme" der koster mig det femdobbelte!

Telefontraaden synger.

Mel.: Du er rig, du er dejlig o Syd.

Hævet over den larmende By,
stolt paa Tagenes Rygning vi gynger,
og naar Stormen regerer saa synger
vi vor sælsomme Sang højt mod Sky.
Og vor Sang har en mageløs Klang;
hvis Du finder min Paastand utrolig,
:,: spørg saa dem der paa Kvisten har Bolig,
de er rigtig godt kendt med vor Sang. :,:

Laan mig Øre saa mange der vil
og som Traaden i Sangen kan finde,
al den Kløgt hvormed jeg sidder inde
kan man godt lægge Ørene til.
Løst og fast, det fortælle vi kan,
skønt vi ikke er løse paa Traaden,
:,: men det ligger nu bare i Maaden
hvorpaa Sagerne man griber an. :,:

Gennem os alle Sager skal gaa,
og vi sluger den mindste Beretning,
hver en Stavelse, Bogstav og Sætning
passere igennem os maa.
Fra Centralen vi nylig har hørt,
at de Damer vi har paa Stationen,
:,: bliver opsagte fra Telefonen
etwas neues der bliver indført. :,:

Den Opfindelse skal være rar,
I faar flunkende ny Apparater,
rigtig praktiske smaa Avtomater,
naar der ringes, straks meldes der: „klar".
Ingen Krydsning i Ledningen mer,
ikke Spor af den ringeste Slinger,
:,: i det samme Sekund som I ringer,
saa har I Forbindelsen der. :,:

Og for Fremtiden bliver I fri
for at Damerne saa paa Centralen
ofte nysgærrigt lurer paa Talen
og blander sin Næse deri.
I bli'er fri for at blive til Nar
ved Forbindelser som er forkerte. —
:,: Telefondamer bli'er saa blaserte;
de for mange „Forbindelser" har. :,:

Et Møde.

(Billede af Livet i London.)

(Sluttet.)

Hosten, der af og til overfaldt ham og rystede ham voldsomt, var skrækkelig at høre paa; den fik hende til at skælve, gennemblødt som hun var.

„Du kan ikke blive her," sagde hun.

„Jeg kan lige saa gort dø her," som et andet Sted; det vil ikke vare længe, tænker jeg: Sulten dræber mig, og kunde jeg, saa vilde jeg sælge min Sjæl for en Bid Brød!"

„Maaske kan jeg sælge min Sjæl," udbrød hun med en underlig Latter. Saa sagde hun med en pludselig Beslutning: „Du venter paa mig her, til jeg kommer tilbage!"

Han forsøgte ikke at holde hende tilbage; hjælpeløs og smærteligt stønnende laa han dèr, med lukkede Øjne, uden at vide hvor længe hun var borte, thi han havde mistet ethvert Begreb om Tiden. Først lidt efter lidt blev han vækket ved hendes Stemme, der raabte hans Navn; han havde allerede glemt hende og troede et Øjeblik, at han laa i en Feberdrøm, men da han betragtede hende nøjere, kom han tilbage til Virkeligheden.

„Kom, kom, Tom!" sagde hun opmuntrende. „Se her, tag det!"

Han rejste sig op, og da han saa', at hun tilbød ham Penge, greb han begærlig efter dem.

„Kom!" sagde hun igen . . . denne Gang med skærende Bitterhed. „Du har for længe siden ødelagt mig i denne Verden, og i Dag ogsaa for den anden Verden, — hvis der gives en . . . nu har i al Fald ingen af os mere at tabe!"

Hun hjalp ham paa Benene, og han vaklede afsted ved hendes Side gennem Regnnatten, en ussel, nedbrudt Skikkelse, krampagtig klyngende sig til hendes støttende Arm.

Under Kommando.

(„Sergent" Witzansky kommanderer sine Tropper.)

Ret! se lige ut! — — Naar jeg nu kommanderer: Svingning mod Højre! saa vil jeg se Jer allesammen som en Snor marchere over til Højre. -- Hvad kigger han til Venstre efter, han den lange Pind dér. Han har ikke noget med Venstre at gøre; forstaar han? ellers skal jeg Knudsen brodere mig komme hen og vise ham noget andet. — Og hør, de lille Hedning Jensen dér; — tror De, at De staar paa Prækestolen og er ved at lyse Velsignelsen — hva'? Vil De se, De faar Ryggen rettet, De, „tappre Landsoldat" ellers skal jeg, Knudsen munke mig hjælpe Dem med det.

Hvis De ikke makker ret og lade være med at staa og skumle i Geledet, saa skal De blive mældt til Hørup den Dag i Dag. Har han forstaaet mig, hva' — han Præstegaardshusar.

Kompagni! -- march.

Ved Øllet.

— Hvorledes kalder man efter Schenk's Teori det Tilfælde, at der fødes en Pige?

— En Diætfejl fra Moderens Side.

Faderen: Endelig greb jeg Dig. Du burde skamme Dig. Nylig konfirmeret og skriver allerede Kærlighedsbreve!

Datteren: Aa, Fa'er, det er jo bare for at øve mig!

Kai: Hvor meget har Du i din Sparebøsse?
Ellen: Over to Kroner.
Kai: Storartet! Skal vi gifte os?
Ellen: Undskyld, jeg vil ikke giftes for Pengenes Skyld.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, min Kære, vi fik saamæn da osse Veteranindkvartering, og det gik saadan til at Staklen li'e frem kom tilløbendes om Aftningen da de gamle Krigere ha'ede gaaet for Lud og koldt Regnvand hele Dagen i Kongens Have og bandet Vaabenbrødrenes Overbestyrelse inderst i — Idiotanstalten, og jeg og Skade sad just og smaaskændtes, om vi skulde gaa hen og kigge lidt gennem Gitteret til denne Fest, hvor det rige København gik og morede sig over det gamle København, mens det fattige København var lukket ude i fem Dage til Fordel for Underofficererne, som er saadan rare Mennesker ved vores Sønner, eller om vi skulde gaa i Tivoli og besøge Negerbyen, hvad Skade helst vilde, for at faa Lejlighed til at kismisse med Negerpi'erne mens jeg fordybede mig i de sorte Madammers Madlavning, som skal være ganske mærkværdig til at faa Forstand, om ikke just Appetit af, men li'esom vi saa ha'ede besluttet os til at gaa hen til Kronprinssessegadens Kaserne for at faa Rede paa, hvor mange Veteraner der virkelig var døde af Sult, saa kommer der en gammel pæn Mand ind paa vores Laanekontor, trækker sit Sejrværk op af Vestelommen, betragter det med et ømt Blik og si'er saa paa sin Jysk: „Ka' a' fo fem Kroner po hinner?" Men saa kunde han ikke mere. Med et, Suk segnede han ned paa Stolen og stønnede: „Det' her' æ Katten ry've me værre end i 48!" — Nu opdagede jeg jo paa Skillingen, der dinglede i Knaphullet, at det var en af de gamle Landsoldater, der vilde sætte sit Uhr, og vi fik da ud af ham, at han li'e fra Ankomsten ikke ha'ede nydt hverken vaadt eller tørt, det vil si'e, vaadt ha'ede han jo egenlig faat mere en nok af, for han var saa vaad som selve Festkomitéen, da den blev gjort opmærksom paa sin grundige Vandgang, og „Velkomsten" ha'ede jo været lovlig tør, af samme Aarsag, men ellers var der da ikke budt ham saa meget som Salt til et Æg. og han ha'ede forresten heller ingen Æg med sig, for det var jo ikke faldet ham ind at „ta'e Mad med hjemmefra," desformedelst at han var inviteret, og levende Billeder fri Sporvogn og Tivoli kan jo være meget rart og det kan osse være morsomt at bli'e frit fotograferet, men at bli'e ta'et a' mens Sulten ta'er til det er for morsomt, og sel' om „Jyden han er stærk og sejg," holder han dog ikke af at tigge Føden paa Københavns Gader, naar han „optræder som Gæst." — Naa, men imidlertid ha'ede vi jo gjort den brave Gamle begribelig, at Skades Forretning ikke er baseret paa at spille Komedie med Veteranerne fra 48-50 og endnu mindre paa at flaa dem mod „billige Renter", men han skulde bare stikke sin Tvebak i Lommen igen og saa for Resten lade som han var hjemme hos os, saa længe dette hersens Postyr varede, og saa kan det jo nok være, at den gamle Tollerist fik stoppet „Brødposen", som han kaldte det, da han var i Færd med den sjette Rundtenom med Rulle, og og vi ha'ede saamæn baade blødkogte Æg og ægte Bornholmere, og hvad man ellers saadan kan finde paa, naar der kommer et fremmed Menneske, og mens jeg sørgede for „Brødposen", ha'ede Skade travlt med at „hælde paa Dunken", og det gjorde han saa grundigt, at begge Kavalererne blev pjaskfulde, men da Tolleristen om Morningen ha'ede strammet sig op med en „Sort", saa svor han ved alt det, der er til, at jeg og Skade var den prægtigste Familie, han ha'ede mødt i hele København, og han skulde faa alle Veteranerne til at gi'e os et Hurra udenfor vores egne Vinnevær hvad der kunde godte mig svært overfor alle de misundelige Naboer og Genboer, men Skade vilde ikke ha'e 'et, for at det ikke skulde se ud som Reklame for Forretningen, skønt der er saamæn større Folk, som ikke har generet sig i den Retning, og mod Slutningen fik Veteranerne vist temmelig meget af det, de fik for lidt af i Begyndelsen, men jeg si'er med Erik Bøgh: „det var nysselig, for Meningen var go'," men en Skam var 'et, at vores Tollerist blev borte for os paa saadan en lumpen Maade, og det er bare Festkomitéens Skyld, fordi den ikke ha'ede oprettet en Hittebørnstation for Veteraner, der var faret vild og kommet bort fra deres Foræl — Værter, vilde jeg si'e, og ikke kunde huske hvor de boede, for hvem kan osse forlange at en Jyde skal kunne huske saa malebariske Navne som Niels W. Gades Gade, Jakob Danefærds Vej o. s. v., og saadan er 'et begribeligvis gaaet vores Veteran. Vi sad oppe hele Natten li'e til Kl. 2 den Dag de var paa Skovtur, men der kom ingen Tollerist, og om Tirsdagen fartede Skade rundt allevegne, men — ikke Spor af Veteran siden! Og jeg, som allerede glædede mig til at bli'e inviteret til et lille Landophold ved Vesterhavet og delikatere mig med Frederikshavns Rødspætter, Randers Laks og Limfjordsøsters, jeg maa vemodelig synge med en lille Variation: Vi har ha't en Tollerist, det er sikkert og vist, men nu har vi ham inte mere! — Tak for Kaffe!

Fra Veterantoget.

— Det kniber for en Del af de Gamle at følge med.

— Ja, og dog kiler Musiken paa med „Holmens faste Stok!"

Veteranen synger.

Mel.: Jeg har væ't Tollerist.

Jeg er gammel og graa,
kan med Møje kun gaa,
rund er Ryggen og krumbøjet Tallien.
Dog for sidste Gang jeg
fandt til København Vej,
da de indbød vi Mænd med Medaljen.

Jeg i Toget gik med,
dèr kom galt jeg af Sted,
jeg ved Festen stod længst tilbage,
Damer bredede sig,
hvor jeg troede, at jeg
som den Indbudte Plads skulde have.

Jeg i Haven gik om
med en knagsulten Vom.
ingen bød mig at spise og drikke.
Men paa Afstand jeg smukt
havde Lov lige lukt
til hans Majestæt Kongen at nikke.

Ingen Seng man mig bød,
paa en Bænk derfor nød
i den kølige Nat jeg lidt Hvile.
Næste Dag fik jeg fin
Frokost i „Industrien“,
og en Frøken til mig monne smile.

Til en Køretur jeg
inviter't var, men nej,
jeg kom sandelig ej op at køre,
thi en Frue der sad
paa min Plads nok saa glad,
vilde slet ingen Snak derom høre.

Saa drog hjem jeg paa Stand
over Sø, salten Vand,
sidder nu her tilbage med Smerten,
Aldrig mere, tro mig,
ta'er til København jeg,
naar en Festkomité dèr er Værten.

I Retten.

Assessoren: Hør nu, Mikkel, det er dog forunderligt, at De stjal Varerne og lod den med Penge fyldte Kasse urørt.

Mikkel: Aa, Hr. Assessor, skal De nu ogsaa bebrejde mig det! Min Kone har saamæn allerede gjort Vrøvl nok med mig!

Ikke saa galt.

— Fa'er, jeg véd et godt Middel at forebygge Jærnbaneulykker.

— Lad høre, min Gut!

— Efter hver Ulykke skal Jærnbaneministeren afskrive den officielle Beretning hundrede Gange!

Skanker og Skoser.

Et Forlydende vil vide, at Politidirektøren er bleven saa dybt rystet over Boksekampen i Søndags, at han endog gaar og spekulerer paa at afskaffe Landmandsbankens „Bokser“

* * *

Festkomitéen i Kongens Have tabte i forrige Uge fuldstændig Hovedet. Den, som har fundet det, bedes hurtigst muligt aflevere det til Kommandantskabet, hvor man har stærkt Brug for det.

* * *

Nu er „Borgerne“ atter Borgere, og Hr. Baumanns Hværv som Hærfører er endt for i Aar.

Hvem tør paastaa, at Hr. Baumann ikke gør Nytte for den Gage, han oppebærer?

* * *

Som bekendt bærer Hr. Baumann Knebelsbart og Fip. Og saa er der endda nogle, der siger, at Hr. Baumann ikke er Spor af befippet.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Sultne Veteraner.

:,: Jeg tog til København, :,:
:,: og nu Du gamle Ravn :,:
skal smukt fortælle dem,
at de sultede os hjem,
ja, Fanden skulde ta' mig,
om jeg kommer der igen.

I 48 stolede Pigerne paa mig
nu lod de Veteranerne passe hver
paa sig.
Nu rejser vi igen
hjem til Forsørgelsen.
Ak ve. ak ve! ak ve!

Nr. 28.

RAVNEN

Søndagen d. 10. Juli 1898.

— Men Petersen, Du droner jo!

— Næ, lad mig bare sluge dygtig meget Vand; siden jeg véd, at min søde Amanda bader i Østersøen, er dens salte Bølger for mig det dejligste Sukkervand.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Ak de gode gamle Tider.

Tiderne var mere rolige tilforn
ja tilforn,
nu vil man selv flytte gamle Rundetaarn,
Rundetaarn,
hvorfor skal det smides til en Side hen,
Side hen,
blot til Fryd for Omnibussekørselen?
og om Rundetaarn mon hidtil Talen gaa,
Talen gaa,
det sku' man sgu bare simpelthen la' staa,
blot la' staa,
naa, lad rulle, Tiden har jo den Tendens
den Tendens,
men hold blot Balancen, husk paa vor Regens.

Højre har dog lidt Samvittighed til Rest,
lidt til Rest,
Bahnson kom ej med til Kongens Havefest,
Havefest,
Estrup nu til Efteraaret stikker a',
stikker a',
Henning Matzen allerhelst et Spark man ga',
Højre dydig bliver nu med Aarene,
Aarene,
paa dets Isse kan man tælle Haarene,
Haarene,
det er blevet voldsomt mat i Sokkerne,
Sokkerne,
snart til Lig man rører Kirkeklokkerne.

De Odd fellows holdt en Fest ved Nørrevold,
Nørrevold,
Petrus vævede saa Punschen den blev kold,
den blev kold,
Desto mere glødende blev Blikkene,
Blikkene,
den Gang Gustav traadte op og hikkende
savlede om Danmarks gamle Kristian,
Kristian,
alle de Loyales Øjne løb i Vand
løb i Vand.
Dagen efter Gustav sig med Kors lod se,
Kors lod se,
og var ridderlig mod Tjenestepigerne.

„Jeg elsker Dem," det gør Kvinden lykkelig. „Jeg hader Dem," gør hende stolt. — Det værste, man kan sige til en Kvinde, er: „De har min Agtelse."

Av!

Spiritisten: Da De nu har staaet i Forbindelse med Deres afdøde Broders Aand, maa De vel være bleven overbevist. Eller har De endnu en eller anden Indvending at gøre?

Skeptikeren: Ingen — uden den, at mine Brødre alle er i Live.

Salonens Pryd.

Den unge Frue: Jeg har Lyst til at pynte lidt op i mit Hjem. Hvad raader De mig til, Hr. Løjtnant?

Løjtnanten: Jeg skal i Morgen sende Dem mit Billede, Frue.

Hos Sagføreren.

— Har De præsenteret Deres Debitor Regningen?

— Ja!

— Og hvad sagde han?

— At jeg skulde gaa Fanden i Vold.

— Og hvad gjorde De saa?

— Saa gik jeg til Dem.

Ved Badestedet.

Han (til sin Hustru, der viser sig i en temmelig ekstravagant Badedragt): Hør, Clara, dèr har Du overdrevet en lille Smule!

Hun: Synes Du? Ja, jeg tror ogsaa, at jeg endnu maa tage omtrent seks Tommer af Længden.

„Frelsens Hær" agter at oprette en „Arbejderkoloni" paa Landet i Nærheden af Slagelse, fortæller Bladene. Livet i Kolonien skal ledes efter „de samme Principer, som Hærens øvrige Institutioner." — Hvad om man da giver Kolonien Navnet Slavelse?

General Booth boer under sit Ophold i København hos Højesteretsassessor Florian Larsen, meddeler „Tidens Krav". Efter et Forlydende skal Bahnson gøre Tjeneste som opvartende Kavaler, medens Goos velvilligt fungerer som Støvlepudser.

Ganske simpelt.

— Beklager dybt, Hr. Baron, men Deres Søn er desværre Fuks i Klassen!

— Hva' ba', nederst, Hr. Rektor? Har han da slet intet lært, Hr. Rektor?

— Jo-o, Hr. Baron, noget har han jo lært, men — —

— Men hvorfor er han den nederste?

— Det er ganske simpelt, Hr. Baron; de andre har lært endnu mere, end han!

Ægteskabet er en Gaade; derfor har mange Koner ingen Ro, førend de har løst det.

En Riddersmand.

Nyere Kæmpevise.

Hr. Gustav er sig en Riddersmand,
saa mange Dyder vel ejer han.

Han gjorde aldrig en Ungmø Ve
for fire Ørtuger Ribsgele'.

Han satte aldrig en Mø til Væg
for Ørtug trende paa en Snes Æg.

Han voldte aldrig en Ungmø Nød,
for et Par skrabede Smørrebrød.

Ej stødte Mø han i Skændsel ud
alt for en usselig Lommeklud.

Hr. Gustav er alt for gæv til sligt,
han svigted' aldrig sin Ridderpligt.

Ret aldrig gjorde han det til Mén
at spænde for Fagforeninger Bén.

Han er en Ridder af Danmarks Land,
hvo est mer' ridderlig der end han.

Han drager Sværd for sin Konge god
og offrer glad for sit Land sit Blod.

Skjoldmærket hans er en „Broder" fin,
der krummer Ryggen for Tronens Trin.

Hans Hjælmbusk smykker ham og dernæst,
det er en Hane, hel svaj i Blæst.

Hans Rustning er af det puren Guld,
af skinnende Sølvverdalere fuld.

Hr. Gustav er, det jeg sige kan,
en Pryd for Danemarks Ridderstand.

Udenfor Boghandelen.

Manden: Saa mange gode Værker for 20 Kroner — er det ikke fabelagtig billigt?

Konen: Det kan jeg just ikke sige — for 20 Kroner kunde jeg næsten faa en ny Hat!

I Selskab.

— Hvilke dejlige Tænder Fru Svane har!
— En meget elskværdig Kompliment, Fru!
— Om Forladelse! De er altsaa hendes Mand?
— Nej; kun hendes Tandlæge.

Zoologi.

Læreren (til en Dreng, der kigger ud af Vinduet): Naar jeg her taler om Hornkvæg, saa skal du ikke glo ud i Luften, men se paa mig!

Latin.

Manuduktøren (til en Studerende): Bliver De ved at drive paa den Manér, saa kommer De ingen Vegne. Vil De fremad, saa maa de blive siddende paa Deres Hale fra Morgen til Aften!

Aarsag og Virkning.

Faderen (til sin Søn „Studenten"): Du ser ud, som om Du har en vældig „Katzenjammer."

Sønnen: Nok troligt; jeg var i Gaar inviteret til Middag paa Haresteg!

Om den bekendte Kaptajn Weiss fortæller „Politiken," at hans „kraftige Arm" hjalp Kronprinsen op paa Tribunen i Charlottenlund, da der skulde holdes Tale til Veteranerne. — Vi foreslaar, at Kaptejnen i den Anledning omdøbes til — Edelweiss.

Ved Døren.

En Dame: Er Mo'r hjemme?

Emmy: Næ, Mo'r er gaaet ud.

Damen: Hvad Tid kommer hun hjem?

Emmy (raaber ind i Stuen): Mo'r, hvad skal jeg nu sige?

Af Bataillonsbefalingen.

Menig 101 Jensen er idømt to Dage mørk Arrest' fordi han forlod Kasernen for at købe en Spegesild uden Halsbind.

Ved Eftermiddagsforestillingen.

Grossereren (tror at hans Frue tørrer sine Øjne af Bevægelse): Skam Dig, Lotte, man græder ikke til halve Priser!

I Hamborg.

Løjtnanten: Virkelig afskyeligt, at der ikke gives et Middel til at forhindre alle disse Mennesker i at udvandre!

Baadføreren: Jo, Hr. Løjtnant, der gives ét Middel.

Løjtnanten: Hvilket?

Baadføreren: Gør Amerika prøjsisk, og De skal se, at ikke et eneste Menneske rejser derover mere.

Ved Frokosten.

— Hvor har De egentlig lært Deres Kone at kende, Hr. Grosserer?

— Paa Skøjtebanen.

— Aa, ja dèr har allerede mangen En hentet sig, hvad han har godt af!

Surrogat.

— Den ene Halvdel af min Formue er gaaet tabt!
— Din anden Halvdel vil trøste Dig, søde Mikkelsen!

Fin Næse.

Kammerpigen: Sig mig engang, Nielsen, hvad gør Frøkenen, naar De bringer hende en Buket fra Baronen?

Tjeneren: Hun stikker straks Næsen i Buketten for at lugte, om der ikke følger et Armbaand med.

Den gode Tone.

Skitse fra de sidste Rigsdagsvalg i Tyskland.

De sidder paa Verandaen. Ingen Solstraaler trænger ind. Jalusierne er helt nedrullede, saa at der hersker en mat Dæmring. Uagtet Solstraalerne bliver holdt ude, er Luften i Verandaen dog hed. Den er saa kvælende og kvalm, som den altid er i tillukkede Rum. De Personer, der opholder sig paa Verandaen, er overmandede af Varmen, den rige Grosserer og hans Frue er slumret ind. Han sover i sin Kurvestol, hun nikker over sit Hækletøj. Deres to halvgamle Døtre har strakt sig paa Bænkene. Bøgerne, de har læst i, ligger paa Gulvet. Sommereftermiddags-Varmen udtørrer Hjærnen. Saa ligger man hellere og stirrer hen for sig.

Pigerne springer op. Havelaagen har knirket. Der kommer en Mand gaaende ad Grusgangen. Ægteparret strammer sig op ved Døtrenes sagte Tilraab. Den unge, lange, magre Mand, med de overanstrængte Træk i det om Stræberens slaviske Underkastelse og Fanatisme vidnende Ansigt, bliver modtaget med stor Glæde.

„Naa hvorledes staar det?“ spørger Grossereren.

Døtrene, der har nærmet sig den unge Mand, faar kun en flygtig Hilsen, saa at de fornærmet trækker sig tilbage og sætter sig igen paa Bænkene med deres Bøger. Den ankomne er endnu saa ophidset, at han først paa det andet Spørgsmaal kan svare:

„Socialdemokraten er valgt! Vor kære, højtagtede Professor er faldet igennem.“

Grossereren famler med sin store, kødfulde Haand mellem Halsen og Kraven, som om han er ved at kvæles: „Det er jo skandaløst! . . Hvad skal det blive til, naar der kommer lutter ustuderede Folk ind i Rigsdagen? Sikke politiske Ledere — tak, Skæbne! Først ødelægger de den gode Tone i det offenlige Liv, og bagefter kommer Turen til den gode Tone i Familielivet.“

„Ja, jeg véd sandelig heller ikke,“ læspede Fruen, „hvorledes man kan vælge slige udannede Mennesker.“

Døtrene sætter forundrede Øjne op. Hvorledes kan man komme saadan i Bevægelse over Rigsdagen, over Valgene! Ja, var der endda Tale om at „vælge“ en Mand! Den ene af Døtrene tager Ordet! „Jamen, Fa'er, jeg læste forleden et af Professorens Valgflyveblade, og det var alt andet end fornemt og dannet. Ja, der var ganske ordinære, ulskyelige Udtalelser deri.“

Hun havde ikke lagt mærke til Moderens hemmelige Vink. Da hun vil fortsætte, skriger Faderen, rystende af Forbitrelse:

„Hold Mund! Hvad forstaar saadan et idiotisk Fruentimmer sig paa Politik?! Skal Du overhovedet befatte Dig med Politik, Du Næsvis! Stik Din Snude i Bogen!“

Et bønfaldende Blik fra Fruen bringer ham til Tavshed. Men den lange, unge Mand siger bifaldende: „Ganske rigtig, Kvinder har intet at gøre med Politik . . . Nu vil de jo ogsaa give Kvinderne Adgang til at studere. Tilsidst faar vi lutter Studenter i Skørter ved Universitetet.“

„Ja, det er nydeligt,“ brummede Grossereren arrig, „Saadan nogle Torsk, Krabber, forlorne Mandfolk . . . . !“

„Men lille Schmidt!“ formanede Fruen.

„Som jeg siger. Brrrrr!“ —

Der blev stille. Den unge Mand stirrede noget skamfuld ned for sig. Den indtraadte Forlegenhedens Tavshed syntes at genere ham. Sandsynlig anstillede han Betragtninger over den gode Tone . . . .

Konfirmationsforberedelse.

Personerne:

Biskoppen . . . . . Hr. Euch
Konfirmanden . . - Jens Busk.

Biskoppen:
Rejs Dig, Jens. Tror Du paa Paven?

Konfirmanden:
Ja, de' gjø' A.

Biskoppen:
Og paa Jomfru Marie?

Konfirmanden:
Ja, de gjø A osse.

Biskoppen:
Og paa alle de salige Helgener?

Konfirmanden:
A trower paa dem aal sammen.

Biskoppen:
Vil Du fornægte Luther?

Konfirmanden:
Ja, A will.

Biskoppen:
Og hædre Loyala?

Konfirmanden:
Ja, jøsses ja. A haar aaltid væ't en loyal Mand.

Biskoppen:
Dit Fædreland er Dig intet —?

Konfirmanden:
Næ — it Spor.

Biskoppen:
Og den katolske Kirke Dig alt —?

Konfirmanden:
Ja, bewaas!

Biskoppen:
Godt. Saa erklærer jeg Dig værdig til at indtræde i den hellige romerske Kirke.

Konfirmanden (rørt):
Manne Tak!

Biskoppen:
Bøj Dig og kys min Støvle. Den repræsenterer i dette Øjeblik den hellige Faders Tøffel, den, der for Fremtiden kan støde, sparke og træde paa Dig, alt uden at Du tør vove at kny.

Konfirmanden
(spytter sin Skraa ud og kysser Biskoppens Støvle).

Tæppet falder.

Rundetaarns Flytning.

Mel.: Rullen gaar.

Nu vil man jo flytte Rundetaarn,
:,: Rullen gaar :,:
skønt Knægten er meget højvelbaar'n,
:,: Rullen gaar. :,:
De elleve Millioner Pund
skal rulles bort fra sin gamle Grund,
:,: Rullen gaar, :,:
det bliver svært saa Rullen gaar.

Paa Ruller man Taarnet flytte vil;
:,: Rullen gaar, :,:
saa snart der bli'er trukket kraftigt til
:,: Rullen gaar. :,:
Hr. Rosen og Schouboe om et Aar
har flyttet Taarnet heldigt, naar
:,: Rullen gaar, :,:
og I skal se, at Rullen gaar.

Fra Kirken skal Taarnet skilles nu,
:,: Rullen gaar :,:
men Taarnet gaar ikke Spor itu,
:,: Rullen gaar. :,:
Og Taarnet skal rulles hen omtrent
til Wessels og Evalds Monument,
:,: Rullen gaar, :,:
sindig og rolig Rullen gaar.

Nu gaar man jo i en stadig Frygt,
:,: Rullen gaar, :,:
thi Vogne ruller her saa stygt,
:,: Rullen gaar. :,:
Blandt Drosker og Omnibusserne
man passe skal paa Pampusserne,
:,: Rullen gaar, :,:
nemt over Taaen Rullen gaar.

Mens „Christian Firtal“ sover sødt,
:,: Rullen gaar, :,:
han vilde vist sige noget stødt:
:,: Rullen gaar. :,:
Guds Død, er I dog forrykte, Mænd,
hvor ruller I gamle „Runde“ hen?
:,: Rullen gaar, :,:
det er da svært, hvor Rullen gaar!

Dydens Isblomst smælter som oftest for Guldets Sol.

Sminke er Plomben for Tidens Tand.

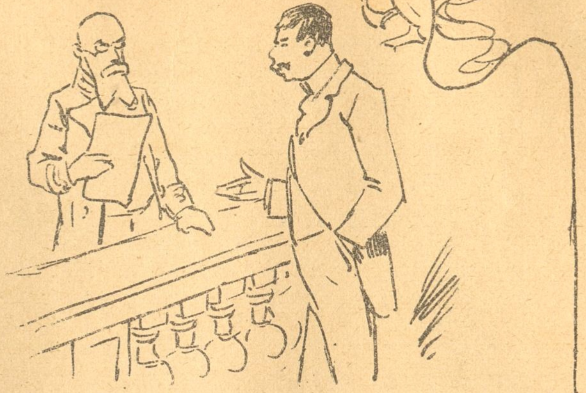

I Retten.

Dommeren: De er for falsk Spil idømt 8 Maaneder. Har De noget at bemærke?

Bondefangeren: Ja, jeg vil nok ha'e de tredive Kroner igen, som Opdageren vandt fra mig.

Ved Øllet.

Hvor skal de Tropper hen, som Amerikanerne stadig dirigerer til Havnebyen Tampa?

— Det er dem, Spanierne skal ha'e Tamp a'.

En Komité fra Vordingborg vil laane alle Dejlighederne fra 48 Festen i Kongenshave og pynte med dem ved en lignende Fest i den nævnte By. — Lad den saa endelig faa Veterankomitéen med! Den er selvskreven til at komme paa Vordingborg — Galeanstalt!

Den af en Student undfangne Idé, at blive Opvarter for at kunne fortsætte sine Studier, er ret praktisk. Han kan nemlig gaa lige fra Serveringen til Eksamensbordet.

— Dejlige levende Rejer, Herre! se bare, hvor store!

— Tak, men mine „Rejer“ er altfor smaa!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Brandmand mellem to Flammer.

Witzansky:

Sig mig kæreste Gud, som i Himmelen bor,
sig hvem af de to skal jeg tage.

Nr. 29.

RAVNEN

Søndagen d. 17. Juli 1898.

— Jeg har besluttet mig til et Fornuftgiftermaal — det er nu til Dags det eneste rigtige.

— Hvor megen Fornuft har din Tilkommende?

— En halv Million!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Jeg har væt Tollerist.

Nu er Raadhuset rejst,
Spiret længe har knejst
imod Sommerens graasorte Himmel,
Hanen galer i Sky
over Sø, over By,
over Borgernes brogede Vrimmel.

Der er Mylr, der er Liv,
Asger hvæsser sin Kniv,
og sin Dyrendal sliber Hr. Ussing;
der er Fryd i „Vort Land,“
Højrekravlet paa Stand
ønsker Demokratiet en Lussing.

Ak, du falmende Dyd
og Du hykkelske Fryd
hos vort gamle velsignede Højre,
hvortil al din Dispyt,
husk hvad I haver snydt.
I med Ære det tog ikke nøj're.

Vi vil Sandhed ha'e frem,
aldrig dækked vi dem,
som stak Folkets Moneter i Lommen.
I med Nathuen har
dækket Ørernes Par,
men vi trak Jer ved dem frem til Dommen.

Tør I sige det frit,
hvad I vandt af Profit,
mens I ene har siddet ved Roret?
Nej den tier vel nok,
denne Ordensbaandsflok,
med det Kortspil, den drev under Bordet.

Retten have sin Gang
er end Retsvejen trang,
det er for Anders Jensen det Beste,
men lad Højre kun staa
uden Nathuen paa
som Advarsel for By og for Næste.

At rose Fyrster for Dyder, de ikke besidder, er ustraffet at bespotte dem.

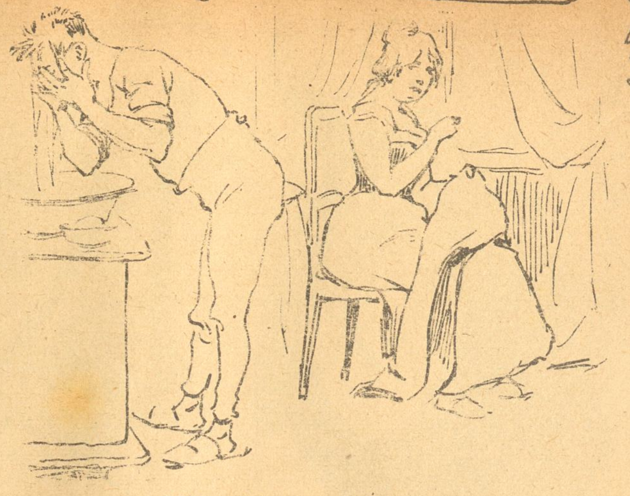

Ubevidst Selvkritik.

Fruen: Du skulde gi'e Din Skræder ordenlig paa Ho'edet, Jokumsen, saa daarlig han har syet den Vesteknap fast. Det er nu femte Gang, at jeg maa sy den paa!

En rig Bagermester havde til en Fest dekoreret sit flotte Hus med Guirlander, Kranse og alle Slags symbolske Indskrifter. Mens Bageren var ude i Byen og se paa den øvrige Stads, havde en velvillig Haand tilføjet følgende Vers:

Velkommen, hver Gæst,
til glædelig Fest!
Se her, hvorledes af Tvebakker smaa
man store Huse kan faa.

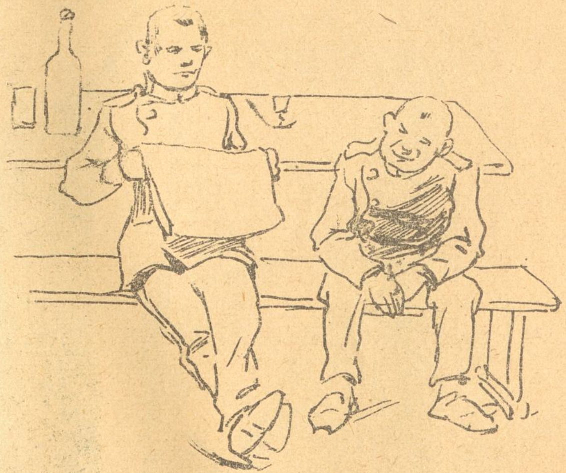

I Makketutten.

— Du, 37, her staar noget i Bladet om absolut Majoritet. Hvad er det?

— Det kan ikke være andre end Majorens Frue.

Paa Werestchagin-Udstillingen.

Forloren Kunstven: Bine, la' vær' og staa saa længe og fald i Staver foran det Billede, ellers tror Folk, vi er her for første Gang!

Besøg paa Raadhus-Taarnet.

Mel.: O Ægtestand, o kære Ægtestand.

Forleden Dag saa fløj jeg til det ny
Raadhus-Spir,
helt øverst oppe sad jeg højt mod Sky,
sikken Svir.
Ej Spor af svimmel saa jeg ned paa vor
Fødestavn,
thi Svimmelhed det ligger ikke for
nogen Ravn.

Deroppe fra jeg med mit Ravneblik
al Ting saa,
skønt Folk der nede, som paa Gaden gik,
var saa smaa.
Tænk Scheibelein, som ellers er en bra'
Elefant,
han lignede en Myg deroppe fra —
det er sandt.

Bag efter kom i Luntetrav den smaa
„Tidsfordriv",
hvis Næse kan halvsjette Tommer naa;
gamle Liv.
Det lille Pus var ganske svundet hen,
det véd Gud!
Alt hvad jeg kunde skælne var saamænd
hendes Tud.

Jeg baskede med Vingen ved at se
mig omkring.
Jeg kunde næppe bare mig at le
af de Ting;
Vor Frelsers Taarn, som ellers er et net
lille Bjerg,
var svundet ind og lignede komplet
kun en Dværg.

Som bedst jeg sad paa Taarnets høje Top
glad i Sind,
kom der en vældig Hane til mig op
paa en Pind.
Jeg tænkte: Naa, nu gør den nok til mig
Haneben,
og derfor til at flyve bort var jeg
ikke sen.

Moderne Mirakel.

Han: Nutildags sker der ingen Mirakler.

Hun: Aa jo; endnu i Gaar har en Herre i en overfyldt Sporvogn tilbudt mig sin Plads.

Af et Foredrag.

Professoren: Mine Herrer, denne Flaske indeholder en af de stærkeste Gifte. Et Aandedrag af denne Flaske bringer den sikre Død med sig . . . Maaske en af de Herrer vil overbevise sig om, at det forholder sig som jeg siger.

Ved Vaabenøvelsen.

Reservesoldaten: Hr. Løjtnant, jeg beder om Orlov, min Fader ligger meget syg og kan dø, hvad Time det skal være.

Løjtnanten: Naar han kan dø, hvad Time det skal være, saa maa han vente, til De bliver permitteret.

Praktisk.

— De vil altsaa kun gøre et rigt Parti?

— Naturligvis! thi Ægteskabet er en Krig, og til Krig kræves som bekendt Penge, Penge og atter Penge.

Hvis.

— Han: Jeg tror, at Du vilde helst staa hele Dagen foran Spejlet og ikke bestille andet, end skifte Kjoler.

Hun (drømmerisk:) Det kan godt være, hvis jeg havde Kjolerne.

En bekendt Newyorker Boghandler indrykker Aar ud og Aar ind det samme Inserat i Bladene. Han angiver ikke Titlerne paa sine Bøger, men indskrænker sig til at indrykke sit Navn og sin Adresse, hvortil han føjer følgende Ord: „Tøm Eders Pengepunge til Fordel for Eders Hoveder!"

Et Fortrin.

— Jeg misunder din Kone, Baron.
— Hvorfor?
— For hendes Ekvipager, Heste, Diamanter, Toiletter . . .
— Jamen, alt det faar Du jo ogsaa af mig!
— Det véd jeg nok, men din Kone er ikke forpligtet til at elske Dig til Gengæld!

Vateret.

— Du, Kvik, skal vi bide den nybagte Løjtnant i Læggene?
— Næ, mange Tak, man faar jo aldrig det fordømte Vat ud af Tænderne igen.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, ser De, min Kære, Hanen paa det ny Raadhustaarns Spir betyder, at København er Fjerkræudstillingens og de politiske Vejrhaners By, og Kronen og Kuglen skal si'e saa meget som, at her ruller Kronerne baade i Tivoli og lige overfor i National, ved Eremitagen og i Kongens Have, det sidste Sted saa vel til Fordel for Hærens Underofficerer som til Fordel for Frelsergeneral Booths Lomme, forsagende Afholdsvenner og livsglade Orfei-Drængar og altsammen til Glæde for det København, der morer sig li'e godt, enten det er Højre, der leger Grundlovsfest, eller det er Veterankomitèen, der spiller Pjerrot vanvittig af Kærlighed til Landsoldaterne, men al denne 48 Aandsbegejstrede og Frelserhærvenlige større eller mindre Misbrug af vor Bys ældste og smukkeste Have, det eneste Fristed og Hvilested i det Grønne for mange Københavnere, der maaske aldrig ser Frederiksberghave og Søndermarken og som kun kender Charlottenlund og Dyrehaven af Navn, har bekræftet min gamle og urokkelige Overbevisning, at Kongens Have har udmærkede Betingelser for at kunne bli'e en rigtig hyggelig Have med Keglebane og Beverding og Vand paa Maskine for Familier, som ta'er Mand med hjemme fra, og kan man lave Kastellet om til et nyt Tivoli, saa maa man osse, kunne flytte den gamle Pilealle' med Gyngerne og Lysthusene og Kobbermaskinerne ind i Kongens Have, men min Plan er vel ikke no'et for Heide, desformedelst at den bare gaar ud paa at skaffe Smaafolk et smukt Sted, hvor de kan tilbringe et Par Timer efter Fyraften og spise deres Aftensmad under de gamle Træer og passiare, mens Børnene leger, og hvor de Fattige et Øjeblik kunde undfly de kvalme Murkaserner med de usunde Uddunstninger og den fordærvede Luft, og hvor de kunde glæde sig ved Naturens Rigdom og for en Stund — glemme deres egen Fattigdom. Se, min Kære, et saadant Sted kunde Kongens Have bli'e for den fattige Befolkning, naar bare man vilde stille de nødvendige Borde og Bænke op, t. Eks. i den saakaldte „Skov“ li'e foran Slottet, dèr hvor de store, hvide Marmorkugler ligger. Her kunde Familierne paa Sommeraftener og om Søndagene udkramme deres Madkurves Indhold, og i nogle fornøjelige Timer drømme sig langt ude i Skoven, og dog hurtig naa deres Hjem, — de har jo ikke Raad til Køreture. Hvorfor skal de Fattige absolut, holde Selskab med Fælledernes Køer og Heste, naar de vil nyde lidt Friluftsliv? Hvorfor skal de bages i Solen, naar der er Skygge nok under de gamle, kønne Træer? — Jamen, Vor Herre Bardenfleth bevare os! hører jeg Slotsgartner Paludan udbryde, hvor skal vi da gøre af de dejlige Kugler? Kugler? Det, skal jeg si'e Dem, min Kære, Kuglerne kan vi forære Bech Olsen, med Tilladelse til at bære samme, hvis han da ikke foretrækker at bruge dem til et Billard for Atleter og Brydere, eller osse til en Keglebane, men det gaar vel desværre med mit udmærkede Projekt, li'som med Rundetaarns Flytning og med Forslaget om at lægge Regensgaarden ud paa Gaden, saadan at den gamle Lind kunde se sig lidt om i Nutiden, for nu er Kommunen jo blevet Proprietær, for ikke rent ud at si'e Gaardmand, og naar den herefter skal passe sit Landvæsen, og opdrætte Grise og dyrke Runkelroer og hvad nu ellers Borup kan finde paa, saa gaar Byens egne Sager desformedelst — nach Lindenau. Tak for Kaffe!

Trøst.

En ung Mand gik til en Spaakone for at faa noget at vide om sin Fremtid.

Spaakonen: De vil leve i Sorg og Elendighed til Deres tredivte Aar.

Den unge Mand: Og saa?

Spaak: Saa . . . vil De have vænnet Dem til det.

For Kirkegængere.

Præsten (til Bønderne): I skal lade Eders Kvinder koge Suppen om Lørdagen, saa kan den hurtig varmes op om Søndagen, og I kan da alle faa Tid til at gaa i Kirke.

En Bonde (til sin Nabo): Saadan bærer Præsten sig ogsaa ad med sin Prædiken: Han laver den om Lørdagen og varmer den op om Søndagen.

Offervillighed.

„Kære Medkristne“, sagde en Prædikant, efter at „Bøssen“ var gaaet rundt, „maaske en af Eder vil være saa god at kaste Naal og Traad i Bøssen næste Gang, for at jeg kan anvende de Bukseknapper, I saa beredvillig har ofret i Dag.“

Han véd det.

Moderen: Aa, Paul, jeg tror virkelig, at Du slet ikke véd, hvorledes man maa bære sig ad for at blive en god lille Dreng!

Paul: Jo, Mo'er, det véd jeg godt. Man maa bestandig ikke gøre det, som man helst vilde gøre.

Dyrekøllen.

Den lille Bys seks Lækkermunde — Overlæreren, Apotekeren, Politifuldmægtigen, den pensionerede Kaptain, Lægen og Byfogeden, der tillige var Borgmester — sad ved det fælles Middagsbord i Byens Gæstgivergaard „det forgyldte Lam."

„Virkelig et gyldent Lam," sagde Politifuldmægtigen og smækkede med Tungen, „Dyrekølle!"

Kaptajnen, hvis vældige Appetit røbede sig ved uhyggelig Tiltagen for hver ny Ret, strøg sit Overskæg til Side, for at hans Tænder ret kunde arbejde, og den tykke Apoteker løsnede Vesteknapperne under Servietten.

„Sikken en Kølle — bly som en Viol!" læspede den beskedne Overlærer, der altid lavede Ordspil, og Lægen mumlede ondskabsfuldt: „Mine Herrer! Jeg tilraader Dem Afholdenhed! Fint Dyrekød er kun sundt for Medicinere —"

Dermed nappede han sig behændig som en Hummer et Par vældige Mundfulde.

Byfogeden saa' stille og bekymret den kostelige Steg svinde uden nogen Udsigt til, at han kunde stille sin netop i Dag stærkt udviklede Sult paa denne sin Yndlingsret. Han tyggede i et Par Minuter eftertænksomt hen for sig.

„I Gaar Nat har der nok været Skyderi ude i Skoven!" henkastede han saa.

„Skulde nogen have skudt i Skoven om Natten?!" brummede Kaptajnen. „Vrøvl! Det er vel noget, man har drømt!" „Nej!" sagde Byfogeden og skyllede et Glas Vin ned, „Politibetjenten har fortalt mig det!" „Ah!" mumlede Lægen og nappede sig igen en god Bid, „Vor Overopdager! Dygtig Fyr! Han nappede sgu den Forbryder, der hver Nat ringede mig op af den bedste Søvn!"

„Han er et Geni!" sukkede Overlæreren. „Han opdager hver eneste Skoledrengeknejpe!"

Byfogeden nikkede.

„Det skal have været Vildttyve!" tilføjede Retfærdighedens Repræsentant.

„Vildttyve!" udbrød Politifuldmægtigen og kastede Gaffelen fra sig. „Vildttyve her i Herredet! Her, hvor der aldrig forekommer sligt! Vi er jo altid Statistikens Stolthed! Død og Helvede! De Karle skulde laves til Hakkebøf!"

„Ganske min Anskuelse!" brummede Kaptajnen, der i sine unge Dage havde skudt en Vildttyv i Benet. „Hr. Byfoged, hvad siger De til Hakkebøf af Vildttyve?"

Den tykke Apoteker, om hvem alle vidste, at han havde en køn lille Sum gemt i sit Pengeskab, blev hæs af Angst: „Skulde vor Egn virkelig paa én Gang blive saa usikker?!"

„Her hjælper kun øjeblikkelig energisk Indskriden," sagde Lægen. „Naa, I Statsøvrigheder dèr, tag nu engang ordenlig fat, for at skaffe os stakkels plagede Borgere Nattero!"

Byfogden trak paa Skuldrene. „Det er meget vanskeligt at nappe Vildttyve!" (Fortsættes.)

Egennytten taler ethvert Sprog og spiller enhver Rolle, selv Uegennyttighedens.

Arbejdernes ti Bud.

Givne af en Kapitalist.

1. Bud.

Du skal ikke have anden Mening end din Arbejdsherre.

2. Bud.

Du skal være beskeden, villig og flittig, at Du maa tækkes din Arbejdsherre og fylde hans Pengekasse.

3. Bud.

Kom Hviledagen i Hu, for saa skal Du paa Overarbejde.

4. Bud.

Du skal ære din Arbejdsherre, hans Frue og Børn og Skødehund.

5. Bud.

Du skal ikke slaa Tiden ihjel uden at bestille noget, naar Du er paa fast Ugeløn.

6. Bud.

Du skal ikke bedrive Fjas med dine Kammerater. Lad det blive de Riges Sag.

7. Bud.

Du skal ikke stjæle din Arbejdsherres Tid uden at bringe noget ud af den; thi det skal han meget have sig frabedt.

8. Bud.

Du skal ikke aflægge Vidnesbyrd mod din Arbejdsherre, selv om der kunde være nok saa stor en Grund dertil.

9. Bud.

Du skal ikke begære din Arbejdsherres Penge.

10. Bud.

Du skal ikke begære din Arbejdsherres Hus, hans Heste, Ekvipage, Gilder, flotte Klæder, og hvad andet, der hører din Næste til.

Store Mænds Berømmelse maa man altid maale efter de Midler, med hvilke de har opnaaet den.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Lumpacivagabundus eller det provisoriske Trekløver.

:,: Først op, saa ned :,:
det gik i Livets Gynge.
Paa sidste Vers vi synge —
som hver Mand véd.

Thi Højre grumt os svigtet har,
snart faar vi sikkert Fur.
Derfor vi nu „Billetten“ ta'r,
men — den er ej Retur!

Nr. 30.

RAVNEN

Søndagen d. 24. Juli 1898.

Ægtemanden: Her har jeg engang faaet min Vinterfrakke forbyttet; en anden Gang forbyttede man min Hat — men Dig, lille Kone, har jeg s'gu altid faaet Lov til at beholde!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: En lille bitte en.

Hr. Levinsen, Præstemanden,
kommer meget tidt til Lig,
men han hader dog som Fanden
vore Faners røde Flig.
Folkets Vilje Lov i Landet
vævet er i Fanen kæk,
Præstens Lovsted er et andet:
Herre, fyld min Præstesæk!
Men et Flag for Krig og Kamp,
Kristian stod i Røg og Damp,
og et godt Salær, saa talte han nok varmt,
den Præstetamp.

Nys de Hellige holdt Møde
om den Hedningemission,
løs de paa hverandre kløede
uden Hensyn til Person.
Hedning kaldtes Missionæren,
som er ikke Beckasin,
vent nu bare lidt saa skær' 'en,
Menigheden bli'r til Grin;
nys kasseret blev Mads Lind,
skønt han var saa from, det Skind,
nu en rigtig Helvedshund i Embedet skal
sættes ind.

Atter har Bech Olsen sejret,
skønt Masson han laved' Bro,
atter blev Bech Olsen fejret,
og han er s'gu ogsaa go'.
Han har Taget, han har Mave,
vejer vistnok flere Tons,
næste Gang han vil, den brave,
maale Kræfter med Paul Pons.
„Ravnen“ holder glad paa Bech,
han gi'er Pons sit Magnus Smek.
ja hos Blom paa Traverbanen er han snart
Europas Skræk.

Alle vore Højreblade
lige ned til „Tidens Krav“
er saa overstadigt glade
og har voldsomt Kissejav.
Der skal ryddes op herhjemme,
kræver de med dydig Harm,
lad os rydde, Ingen glemme,
mens Skandalen den er varm;
men den Dommer ler saa smaat,
Holm stak a', og det var godt,
for der er mindst en Snes Højremænd i dette
her Komplot.

Under Paraplyen.

— Det bliver da ikke andet end Regn og atter Regn i denne „Sommer!“

— Næ, Vejret har ganske forregnet sig!

I Hatteudsalget.

— Jeg vil gærne have en Hat.

— S'gerne. Skal det være en Havehat?

— Næ, ingen Havehat, for jeg har aldrig ha't nogen Have.

— Hvad for en Hat vil De da have?

— En Hat, som jeg ikke før har ha't.

— Saa bør De netop have en Havehat!

— Aa, havde jeg da bare ha't en Have!

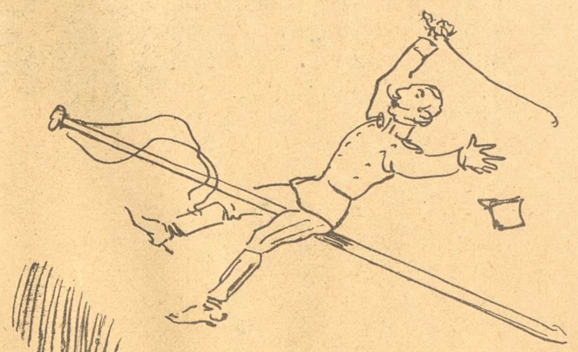

Væddeløbene i Aarhus.

„Politiken“ af i Mandags beretter: Løjtnant Rørdam var i Gaar særlig uheldig. I første Løb red han paa en Flagstang......

Emner til en ny Nationalsang.

Mel.: Naar man faar lidt godt at drikke.

Vore nationale Sange
har jeg tit og mange Gange
fundet voldsomt kedelige.
da vi selv er fredelige.
Visen om en Kæmpe bold,
klædt i Harnisk og med Skjold,
Højen Mast og Christian
mærket er af Tidens Tand.

Nye Emner kan døg findes,
mange andre Ting bør mindes,
Ting, som nu er populære,
Stoffet til vor Sang bør være.
Bomber, Kugler, Krig og Strid
passer ikke for vor Tid;
noget mere aktuelt
findes paa et andet Felt.

Mangen Sang vi har saa fager
om vor Sæd og Korn paa Ager.
Korn og Sæde-lighed drager
Minder frem om gamle Sager
fra vort Raadhus, hvor tilforn
Rygter sived' ud om Korn,
som sit Sæde havde der — —
Ej det Sædekorn er mer'.

Danmark ejer mange Minder,
hver en lille Bæk, som rinder
giver Ordet Bæk herhjemme
Klang, som man ej let kan glemme.
Hedninge-Missionen kæk
kostede Hr. Vilhelm Beck.
Lovens Arm fik sat den raa
Kaptejn Beck bag Laas og Slaa.

Tag fra en gemytlig Side
noget af det mer' solide;
lad Nationens kendte Kræfter
komme til sin Ret herefter.
Pris de mange Lispund Flæsk,
som kan kaste dito græsk,
tyrkisk, fransk og tysk saa rask,
ned i Gulvet med et Klask.

Fra 48.

Lidt Udklip af Datidens Satireblade.

En tysk Fyrste saa engang tre Rotter, en fed, en mager og en blind. Han lod en for sin Sandsigerkunst bekendt Zigøjnerinde kalde og forlangte, at hun skulde udtyde denne forunderlige Drøm. Zigøjnerinden svarede: Den fede Rotte er Eders første Minister, den magre Rotte er Eders Folk, og den blinde er Eder selv, min Fyrste.

*

Hvorfor de er reaktionære.

Den Første fordi har er højvelbaaren,
den Anden ex officio,
den Tredje føler sig dertil kaaren,
den Fjerde meler sin Kage go';
den femte er det af Dovenskab,
den Sjette er født i Krebsens Tegn,
den Syvende er en Flab,
den Ottende haaber at blive Kaptejn,
den Niende og Tiende som Idioter
ligger paa Maven for Despoter.

*

At blot den demokratiske Presse bliver indskrænket, det er aldeles ikke nogen Uret; thi den øvrige Presse kan ikke blive mere indskrænket, end den allerede er.

*

Middel mod dumme Øjne og Kortsynethed.

Man indtager en indflydelsesrig Stilling og erkender, at mod Demokratiets Sandhed og Moralitet bør der kun anvendes Magt. Saa snart man er kommen saa vidt, gnider man Øjnene med *acqua regis*, i hvilket er opløst en Drachme morgenlandsk Bertram og to Drachmer tørret Rævelunge, tager derpaa 20 til 30 Guldstykker, vikler dem ind i Papir og sender dem til en Slyngel med Anmodning om nogle Afsløringer. I Løbet af kort Tid vil da ikke blot Øjnenes Dumhed og Kortsynetheden forsvinde, men man vil endog se Ting, som slet ikke eksisterer.

*

Hvorledes skaffer man sig en varig høj Protektion?
Man opfører sig som en Pjalt.

I Kasernen.

Sergenten: (til en uheldig Rekrut): Hvad er De i Civil, 49?

49: Fotograf!

Sergeanten: Tænkte det sgu nok! Deres Hjærnekasse ligner præcis et camera obscura!

Ønsker Du, at en Kvinde skal begunstige Dig, saa bild hende ind, at Du er hendes Venindes Tilbeder.

Modsætninger.

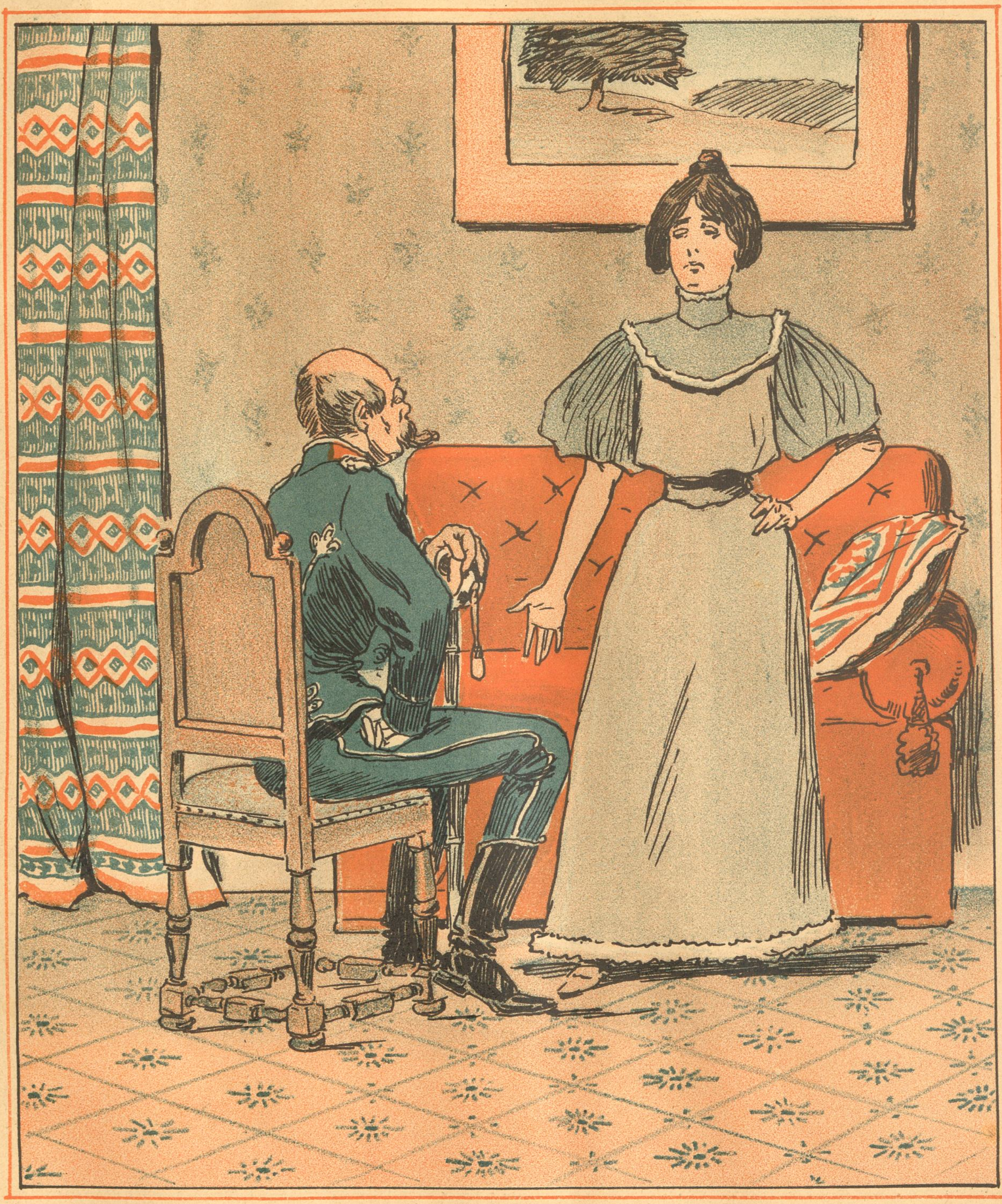

— Hvorfor saa nedslaaet, Hr. Oberst?
— Kan det være andet, Frue, naar jeg har en ung Kone, der altid er syg!
— Og jeg da! Jeg har en gammel Mand, der altid er rask!

Bag efter.

— Tak Skæbne! Jeg forsikrede hende i de mest glødende Ord om min brændende Kærlighed, og hvad fik jeg? En væmmelig Smudsplet paa mine ny Sommerbukser fik jeg!

Dyrekøllen.

(Fortsat.)

„Det er sandt!," sagde Kaptainen. „Durkdrevne Krabater! Som om hele Banden havde staaet ved mit Kompagni!"

„Man er udelukkende henvist til at arbejde med Indicier," fortsatte Byfogeden.

„Indicier!" stønnede Overlæreren. „Dem kommer man ikke langt med! I en Undervisningstime blev der engang skudt mig Papirkugler i Lokkerne —"

„Lokker?" lo Lægen. „Fantast!"

„Det var i min Ungdom," forklarede Skolemanden. „Jeg anstillede en indgaaende Undersøgelse — og til sidst paaviste jeg med et skarpsindigt Indiciebevis, hvem der var Gærningsmanden —"

„Og saa var det ikke ham!" haanede Kaptainen.

„Meget rigtig!" nikkede Overlæreren.

„Man maa," bemærkede Byfogden, „straks fra Begyndelsen gaa maalbevidst frem. Første Spørgsmaal: Hvor er det stjaalne Vildt?"

„Aha, Hæler!" udbrød Overlæreren meget interesseret.

„Hæleren er lige saa god som Stjæleren!"

„Rigtig!" samtykkede Byfogeden. „Jeg vilde t Eks. ubarmhjærtig straffe enhver, der spiser stjaalet Vildt! Det maa man altid kunne tænke sig og komme efter, hvorfra saadan et Stykke Vildt kommer til en lille By —

„De mener da vel ikke?" skreg Overlæreren op, dødelig forskrækket. „Herre Gud, hvis sligt hændte mig! Jeg en Ungdommens Opdrager, forpligtet til at staa dadelfri for enhver! Bare den svageste Mistanke for at have været med til at spise af et stjaalet Dyr — og jeg vilde være fortabt! Mine, Herrer, De er mine Vidner! Ved den første Anelse lod jeg den Bid, der sad paa Gaffelen, ligge — vil De se, her ligger den — og trak mig tilbage. Jeg trækker mig tilbage — Velbekomme, mine Herrer, Farvel!"

Kaptainen løste sin Serviet.

„Med mine graa Haar at skulle chikaneres for en Civilret! Nej, mange Tak!"

Ogsaa han anbefalede sig.

„Bedste Byfoged," bønfaldt den tykke Apoteker, og hagede sig fast ved den ondskabsfulde Værts Frakkekrave, „er det virkelig Deres Alvor? Kunde man virkelig for saadan en Dyrekølles Skyld — —"

„Undersøgelse! Jeg faar Kuldegysninger!" udbrød Apotekeren. „Jeg maa over i Apoteket, og ha'e mig en lille Hjærtestyrkning!"

„Lad mig faa én med, Apoteker!" sagde Lægen resolut — og stak sin Arm ind under Apotekerens.

Politifuldmægtigen tændte sig en Cigaret.

„Jeg vil engang over i Kontoret og se efter i Protokollen, hvilke mistænkelige Individer vi har!" sagde han, og skyndte sig ud.

(Sluttes.)

Madstræb.

Bankieren: Jeg holder meget af god Mad — vi lever storartet! Alle mine seks Børn har allerede Podagra!

Hvor man morer sig.

Og dersom Du morer Dig doli'
ja, keder Dig lumsk, rent ud sagt
i Cirkus og Thranes Tivoli,
hos Topfschläger og hos Pacht.

Saa gaa ud i Morskabsteatret,
tag Sporvogn, men helst ad Allén,
dér bliver Du helt omkalfatret
og sparer endda Dine Ben.

Dér raader Henriques sin Muse
og Antons i Kompagni flot,
de to skal Din Sjæl nok beruse,
hvis ej Du er kritisk Pertot.

Du smiler omkap med de andre,
det klæ'er Dig saa nysseligt,
og siger Uha til de Brand're,
der oser for gyseligt.

Af Gerner Du klapper med Varme
og Frederik J. Folkekær
han vækker ej heller Din Harme
og det er skam meget værd.

Du frydes ved Jespersens Toner,
som Krause har instrumenter't,
og bruger imens Dine Kroner
til Øl — jamen, det er forkert.

Naar saa Du har hørt Frøken Würden
og Torsten har noget sig sat,
da rustet Du er til en Myrden
for at faa i Dit Overtøj fat.

— — — — — — — — — —

Naa! lad os nu blot være glade
og barestens ikke forstemt;
end „Onkel" bor i Nybrogade,
det havde jeg nær forglemt.

Det største Problem.

En Dame: Ved en saadan Nordpolsekspedition maa der da være særdeles mange Problemer at løse?

Nordpolfareren: Ja, særdeles mange.

Damen: Og hvilket er det største Problem?

Nordpolf.: At komme hjem igen.

Formildende.

Assessoren: Hvorfor stjal De Professorens Paraply?

Tiltalte: Aa, Hr. Assessor, han havde jo dog ladet den staa et eller andet Sted.

Liremandens Vise.

Blødt min Sang af Lirens Toner bæres,
Sangen om vor højst humane Tid.
Hundehospitaler projekteres,
mens fra Tyskland Læger rekvireres
til Hr. Kammerherrens „Aniseed".

Fuldblods er jeg ej, I Damer hulde!
jeg er fattig, simpelt er mit Hverv.
Jeg forstaar min Dristighed tilfulde.
Jeg er kun et Menneske! Hvem skulde
ogsaa kunne yde mig en Skærv.

Dog — hvor sært det lyder, kære Venner,
ogsaa jeg kan føle Savn og Nød!
Ogsaa jeg kan lide, naar jeg kender
Sultens Klo og Gigtens skarpe Tænder
hakke vildt som Ravne i mit Kød.

Trængselsfulde er mit Jordlivs Dage,
længselsfuldt jeg venter Dødens Stund.
Da vil ogsaa jeg lidt Lykke smage:
ubemærket vender jeg tilbage
som en lille, dejlig Skødehund.

Da skal varmt jeg bo i gyldne Sale,
som min Frues kælne Tidsfordriv.
Mennesket gik om i Sorgens Dale.
Lykkelig jeg logrer med min Hale
i et nyt og bedre Hunde-Liv.

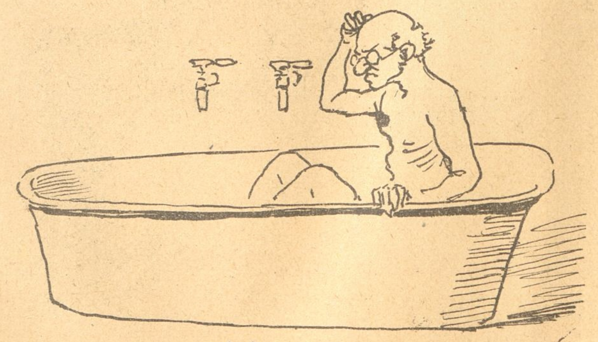

Adspredt.

Professoren (i Badet:) Hm, Hm! Hvad var det nu egenlig, jeg vilde her?!

Kristelige Børneopdragere.

(Et lille Prygleintermezzo.)

Personerne: Læreren
Barnet
Rottingen.

Læreren.

Kom her, min lille Ven. Du har pudset Din Næse i „Timen". Du maa have Din Straf.

Barnet.

Uhu! — — jeg har saadan en Snue.

Læreren.

Kan ikke gøre det, mit kære Barn. Læg Dig hen over disse to Stole.

Barnet.

Uhu-u! jeg skal aldrig gøre det mere.

Læreren.

Det kan alle sige. Der staar i Biblen: Den, der elsker sin Søn, tugter ham tidligt. Her kan Du selv se.

Barnet.

Uhu — hu — uh!

Læreren.

Saa vil vi i Herrens Navn begynde Afstraffelsen. Den er til dit eget Vel, mit kære Barn. (prygler.)

Barnet.

Av! — uhu — av! av!

Læreren (prygler videre.)

Da Du ikke har tiet stille, vil Du nu i Guds Navn faa ti Slag til (prygler videre.)

Barnet (stønner.)

Læreren (aandeløs.)

Herre! giv mig Kraft til at føre Rottingen til din Ære (prygler løs igen.)

Barnet (besvimer.)

Læreren.

Saa vil jeg, o Herre! give det forstokkede Barn ti Slag til (prygler løs indtil han udmattet synker om paa Gulvet.)

Tæppet falder.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Sthyr: Stille! Hvad er er det for et Styr I holder?
Soranerne (i Kor): Vi vil være med at drikke Fa'r Holbergs Skaal!
Sthyr (med Andagt): Lader os — ha' Madro! Gak hjem og kom i Hu,
hvad skrevet staar: Mange ere de kaldede, men faa ere de udvalgte. Amen!

RAVNEN

Søndagen d. 31. Juli 1898.

— Undskyld, Frøken, saas vi ikke i Gaar i Abehuset i Zoologisk Have?
— Det er meget muligt, men hvorledes er De da sluppet ud?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er en Trolddom paa din Læbe.

Hos Højre er der nu en Sørgen.
Kommunens Kasse har lidt Brist,
men hugget blev jo dog Jens Jørgen,
o store Held, en Socialist!
forhen ku' Højre ene snyde
og holdt den længe gaaende,
:,: men Socialister, Gud forbyde,
den er sgu enestaaende! :,:

Fru Holm kom hjem fra Elbens Strande
til vores egen Banegaard,
en Detektiv med Sky paa Pande
galant til Følg'skab rede staar,
de vandrer op ad Raadhus Trapper
til Koch, en Mand formaaende,
:,: et Brev til Knudsen Fyren snapper,
den er sgu enestaaende! :,:

Hr. Borup kunde sælge Grunde
med Fordel, men han slog ej til,
var det fordi han ikke kunde,
nej Borup kan, naar blot han vil;
men hvorfor solgte han da ikke?
Koch smiler glad forstaaende,
:,: privat et Glas de sammen drikke,
den er sgu enestaaende! :,:

Vort „Aftenblad" nys stak sin Næse
i Holms det tunge Pengeskab,
tænk tredve Tusind, ku' man læse
med Løgn og Svind og andet Tab,
og næste Dag saas Referenten
henover Nytorv skraaende,
:,: med Ruelse fra Delinkventen,
den er sgu enestaaende! :,:

Nys „Ravnen" har beset de Grunde
fra Bisp'bjerg Mølles høje Hat,
Rundskue havde den saalunde
henover Sund og By og Krat,
saa Grysgaard, Emdrupgaard med mere
paa Møllehatten staaende,
:,: den Udsigt koster Gryn, Du Kære,
men den er enestaaende! :,:

Hos Forsikringsagenten.

Et Samfundsbillede i 1 Akt.

Personerne: En Borger.
— Forsikringsagenten.

Borgeren:
Jeg ønsker at blive ulykkesforsikret.
Agenten:
Meget vel. Deres Navn.
Borgeren:
Peter Sørensen.
Agenten:
Deres Stilling er —?
Borgeren:
Rentier.
Agenten:
Naa! det er jo ikke nogen meget udsat Stilling. Hvor gammel er De?
Borgeren:
45 Aar.
Agenten:
Er De gift?
Borgeren:
Ja og har 3 voksne Børn.
Agenten:
Naa. — De bor vel her i København?
Borgeren:
Ja, om Vinteren.
Agenten:
Hvad skal det sige. Ligger De maaske paa Landet om Sommeren?
Borgeren:
Ja desværre. I Gentofte. Der har jeg en Villa.
Agenten:
Naa saadan. Holder De egen Ekvipage?
Borgeren:
Nej, jeg kører med Toget. Det er jo derfor, jeg vil ulykkesforsikres.
Agenten:
Farvel, min Herre Vor Anstalt kan ikke have noget med Dem at gøre, De bor i Gentofte,. kører altsaa hver Dag med Hr. Tegners Jernbanetog. Forsvind! vi assurerer ikke Selvmordskandidater eller forud Dødsdømte. Naar alt kommer til alt burde jeg lade Dem anholde for Forsøg paa at trække Pengene ud af Lommen paa os. Men jeg vil lade Naade gaa for Ret. Ud med Dem og lad mig aldrig se Dem for mine Øjne mere.
Borgeren (sniger sig beskæmmet ud.)
Tæppet falder.

Uhørt.

Fruen (vendt hjem fra Baderejsen, udspørger Kokkepigen): Sig mig, Line, hvorledes har min Mand levet, mens jeg var borte?

Kokkepigen: Aa, Frue, jeg si'er Dem han har regeret som en Tyrk og kommanderet — saa man skulde tro, han var Herre i Huset!

I Manilla er der Mangel paa Mel, men rigeligt med Ris og Kød. Hvis Spanierne er fornuftige, spiser de selv Kødet og giver Amerikanerne Ris.

Naar Monarken er paa Rejse.

Reptiliepressen melder med Flid:
Vor Monark rejser hid. Vor Monark rejser did.

Indprænt det nøje i Hjærtet enhver;
vor Monark kommer her, vor Monark kommer der.

Tænk, kære Venner hvad snarligt vil ske,
her vil I ham høre, der vil I ham se.

Endvidere véd vi for ganske vist,
her kommer han først, der kommer han sidst.

Bring til Bekendte og Venner det Bud,
nu pakkes der ind og om lidt pakkes ud.

Lad Budskabet flyve, let som en Vind,
nu pakkes der ud og om lidt pakkes ind.

Med hjærtelig Fryd erfare I vil,
her rejser han fra og der rejser han til.

Dog nyere Nyt vi bringe endda,
her rejser han til og der rejser han fra.

* *

Reporteren, snu som en Støverhund
opsnuser snart Rejsens politiske Grund.

Han skriver om Dit, han skriver om Dat
og Spalterne rumme det syndigste Pjat.

Han bugter sig frem som en slimet Aal
om Rejsens Betydning og vigtige Maal.

Til trods for at Rejsen i sin Maner,
kun er af aldeles privat Karakter.

Majestæten rejser for Tidsfordriv,
kun dette alene er Rejsens Motiv —!

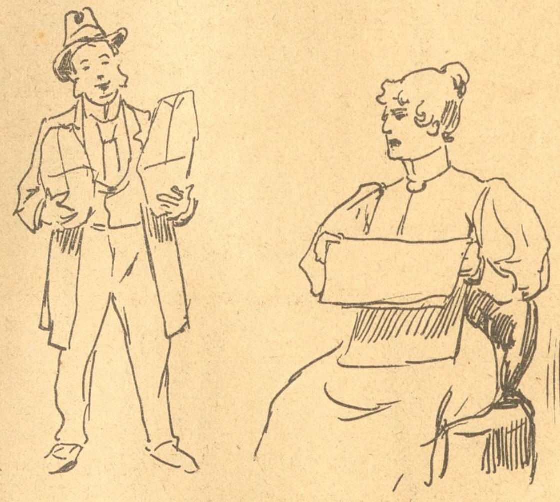

Fint Vink.

Manden (der samler paa Antikviteter): I Dag har jeg erhværvet mig to prægtige Genstande!

Konen: Aa, bare Du vilde købe min gamle Hat, saa kunde jeg faa mig en ny!

Sørgeligt.

— Ak ja, fra Teori til Praksis er en lang Vej.
— Ja, og ikke en eneste Ølkælder under Vejs!

Ved Badestedet.

Millionærdatteren: Sig mig, Baron, hvad er egenlig et saakaldet Stamtræ?

Baronen: Hm — æh — et Stamtræ er et stort Træ, paa hvis Grene vore Forfædre hænger i Rækkefølge.

Millionærdatteren (forundret): Altsaa en Galge!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, ser De, min Kære, det kan maaske være rigtigt, som nogle mener, at Højre vil bruge P. Holm som en Murbrækker mod Socialdemokratiet, men det er nu rigtignok min Anskuelse — og det si'er Skade osse — at hele Reaktionskrapylet navnlig vilde Holm selv til Livs. Han skulde søles saadan til, at han aldrig mere kunde komme til at indtage Viceformandspladsen i Borgernes Raad. Og det lykkedes desværre alt for godt. De kan jo nok begribe Dem til, hvad det har kreperet alt Hovedstadens Storborgerrak li'e fra paa den anden Side af Kvægtorvet til Amaliegade, at en Socialdemokrat var bleven Næstformand i den Forsamling, som altid havde været alle godt sammenspiste og tildrukne „Bedsteborgeres" Allerhelligste, hvor de tyggede Drøv efter Middagen, tog sig en lille Lur, mens „Sagerne" gik deres skæve Gang af sig selv, og hvor hver især „arbejdede" til Byens Bedste og Medborgernes Værste, som var det Skudsmaal, Folkemeningen allerede i min Barndom gav de „vel vise Fædre". Jeg kan saa godt forestille mig, at ikke en af Byens Højresjæle har haft Rist eller Ro siden Oppositionen fik Flertal deroppe, hvor Højre var vant til at kommandere: „Fingrene fra Fadet", saa snart en Uvedkommende gjorde Mine til at ville kigge Selskabet i Kortene. Højre blev gul af Misundelse, da Trier indtog Bankdirektør Strøms Formandsplads, denne Borgertrone, som „Bedsteborgernes" Spidser li'e fra N. L. Hvidt til Højesteretsformand Koch har præsideret paa, naar de varmede kommunale Ærter op til hele Familien, men Højre blev grøn af Arrigskab og hvæsede som en gammel Rotte, naar man stikker den en glødende Jernstang i Snuden, da P. Holm valgtes til Forsamlingens Næstformand. Det var ikke nok, at denne „Samfundsomstyrter" ha'ede, om jeg saa maa sige, drejet Halsen om paa Højres hellige Fugl, den med utallige Ædetrug velsignede Goos, der maatte sættes paa Sti i Landstinget for at komme nogenlunde til sit Huld igen. Det var heller ikke nok, at den skrækkelige Socialist Gang efter Gang dyppede Højres dresserede Buldrian Frederik Hansen i hans eget Fedt og sendte ham hjem til Provisoriesognet, flad som en Østers — nej, nu maatte Levebrødsmændene, Storkapitalisterne, hele det kommunale Snyltekompagni, oven i Købet opleve, at en af Mændene fra Rømersgade arvede Kaysers og Kochs Værdighed; den gamle Kayser maatte da vende sig i sin Grav med alle sine Rendestensbrædder. Og saa kom den, den forfærdelige Time, da en Socialdemokrat ledede Forhandlingerne i Københavns Raad. Den Nat fik ingen Højremand Blund i Øjnene. Nogle væltede sig i Edderdunsdynerne og Silketæpperne og ventede med Rædsel paa, at det gamle Daad- og Romhus skulde ramle sammen — de kunde ikke tænke sig andet. Andre laa og rugede paa Hævn. For den Tort skulde hævnes, lige meget, hvad det kostede. Pengesækkene rottede sig sammen for at bringe Arbejdernes Mand i Fordærvelse, og Pengesækkene ha'ede mange Midler til at gennemføre deres djævelske Plan. De vidste jo af gammel Erfaring og egen Praksis, hvorledes en saadan Fløjte skal skæres. Og de naaede deres Maal. Helst ha'ede Pengesækkene jo set, at der var gaaet no'et mere i Stykker med det samme — det kostede jo li'e meget — men den gik ikke! Saa dansede Pengesækkene „Pengepolka" af Fryd, saa det genlød over hele Byen. Det var en forbandet dyr Historie for Pengesækkene, men den mest forhadte Socialdemokrat var ikke mere Næstformand i Byens Raad. Det var Hovedsagen. Men nu kommer det morsomme. „Social-Demokraten"s Fordring om Undersøgelse og Generaludrensning af hele den kommunale Augiasstald istemtes af hele Højres Presse, li'e fra Ferslews Papirer til — rent ud sagt — „Tidens Krav", saa længe, til Holm var fordreven. Da forandredes pludselig Signalerne. Nu vilde Højre ikke mere lege med. Højre véd nemlig, at skal Bøtten vendes, saa kvæles Pengesækkene i deres eget Snavs, og saa bli'r det osse opdaget, hvem der har lagt Snaren for Holm, men det kan ellers nok være, at stakkels Borup er kommen godt op at køre i Glatis-Kareten, eller hvad den hedder; og hvad har saa Højres Aviser af al deres modbydelige Skraal? De har det, at „Social-Demokraten" har faaet mange Hundrede nye Abonnenter, men Asger Karstensen har ikke tjent til for 5 Øre Sværte til at pudse sine udtraadte Sko i. Tak for Kaffe!

Mellem Newyork og Hamborg.

Rejsende Amerikaner: Bring mig en Flaske Oppenheimer og en halv Laubenheimer til min Datter!

Stewarden. Undskyld, men det er ikke Vinkortet, De har, det er Passagerlisten.

Naturhistorie.

Læreren: Peter, nævn mig et af de firføddede.

Peter: Bedstemors Dragkiste.

Dyrekøllen.

(Sluttet.)

Byfogden ventede til de alle var vel borte. Da skar han et Ansigt, som han aabenbart havde afluret en af de fiffigste af de Gavtyve, han nogensinde havde havt under Behandling, bredte sig behagelig i Stolen, strammede Servietten, skænkede sig et nyt Glas Vin og trak Fadet med Dyrekøllen nærmere til sig.

„Brillant Idé den!“ mumlede han. „Naa, de vil ordenlig skælde ud bagefter, naar de opdager at jeg har narret dem!“ Og nu gjorde han et voldsomt Indhug paa Dyrekøllen!

Pludselig bankede det paa Døren.

„Er det Dem, Snap — hvad vil De?“

„Hr. Byfoged.“ saluterede Byens Politibetjent, „jeg har her ude pau Gaden mødt fem Herrer — Deres sædvanlige Bordselskab! Og disse gjorde mig opmærksom paa, at der sidste Nat har været Vildttyve ude i Skoven, og at her, med Respekt at melde, befinder sig en Kølle af det skudte Dyr — ah, dér er den jo! —“

„Jamen, Snap,“ lo Byfogden, „kan De da ikke forstaa, at det hele er en af mig udtænkt Spøg for at gøre lidt Grin med de Herrer — denne Dyrekølle er saamæn lige saa ærlig og kongetro som vi To —“

Betjenten smilede lunt.

„Jeg forstaar det nok!“ sagde han. Men mig løber man ikke om Hjørnet med! Uden Persons Anseelse, befaler Loven — Dyrekøllen er konfiskeret!“

Dermed tog Snap Fadet med Dyrekøllen og gik.

Byfogden stirrede efter ham — stiv som en Billedstøtte.

Da vaktes han af en skraldeude Latter henne fra det aabne Vindu.

Derude stod de Fem.

„Opdaget, lille Byfoged!“ jublede de „Naa, hvorledes smager Stegen?“

Talemaader.

„Nu fik jeg da hjulpet ham paa Benene,“ lo Aagerkarlen, han udpantede Grevens Ekvipage.

*

„Fyr!“ kommanderede Kaptajnen, og saa var Oppasseren der fluks med Tændstikkerne.

Nu faar Byen snart et Vand-Gasværk. Næste Gang bliver det vel et Gas-Vandværk.

Ved Øllet.

— Det er li'egodt en Skam, at de fylder Brændevin i de smaa Negerbørn.

— Vist saa! De burde ha'e „smaa Sorte.“

Forskælligt Synspunkt.

Gammel Jomfru: Ak, hvorfor fødes man ikke som gift!

En Ægtemand: Vrøvl, saa havde man jo ikke et eneste fornøjet Øjeblik i Livet.

De Børn.

Søsterens Tilbeder: Lille Kai, kan Du ikke skaffe mig en Lok af Din Søsters Haar?

Kai: Næ, men jeg kan sige Dem, hvor hun har købt det.

Trumf!

Han. (I Vrede:) Jeg siger Dig, Du er ikke andet end Luft for mig!

Hun: Du maa altsaa kunne indse, at Du ikke kan leve uden mig!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

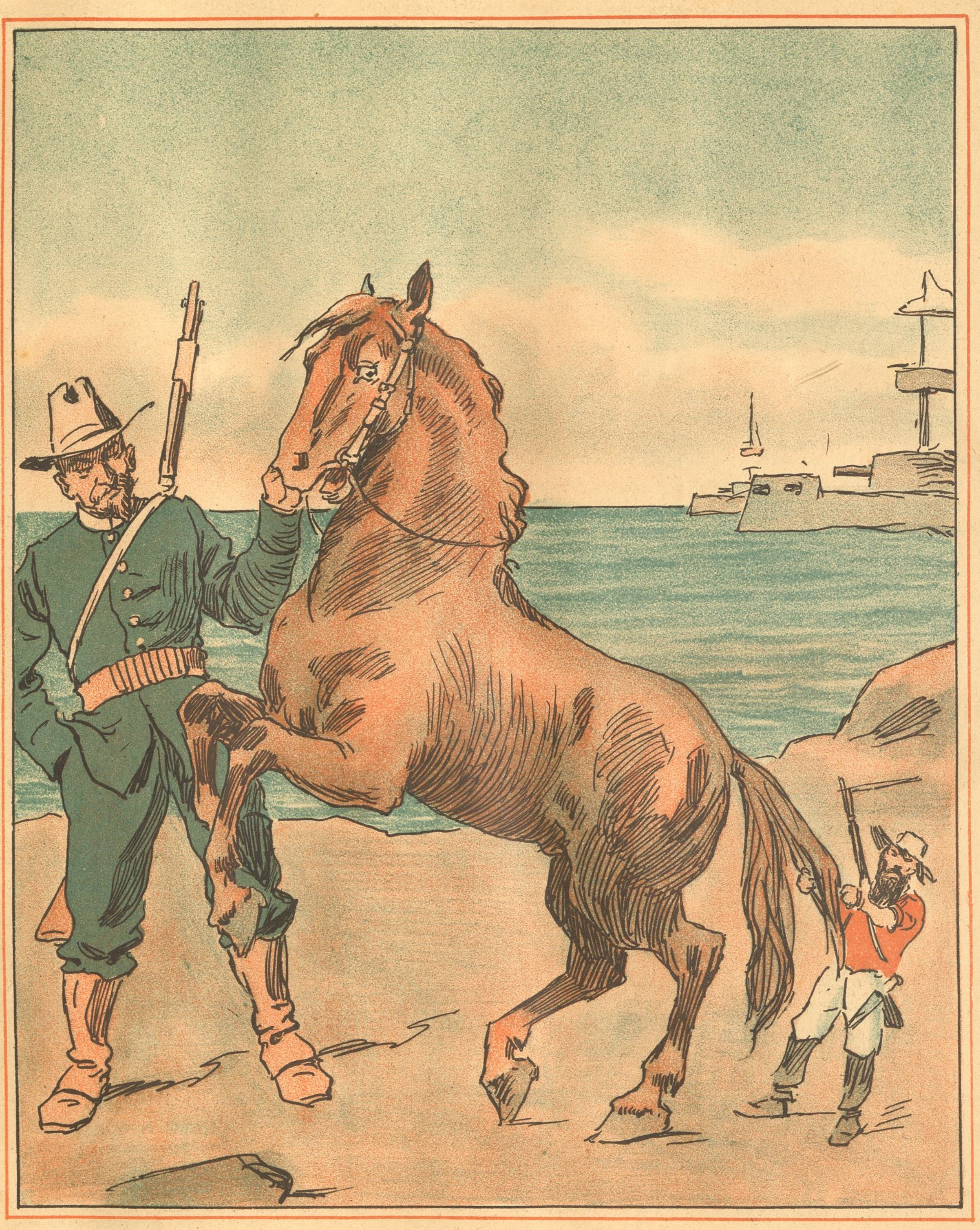

Opstandens Fører: Tak! Nu kan vi nok selv.
Nordamerika: Væk, du lille! Lad mig! Du kan alligevel ikke tumle den!

Nr. 32.

RAVNEN

Søndagen d. 7. August 1898.

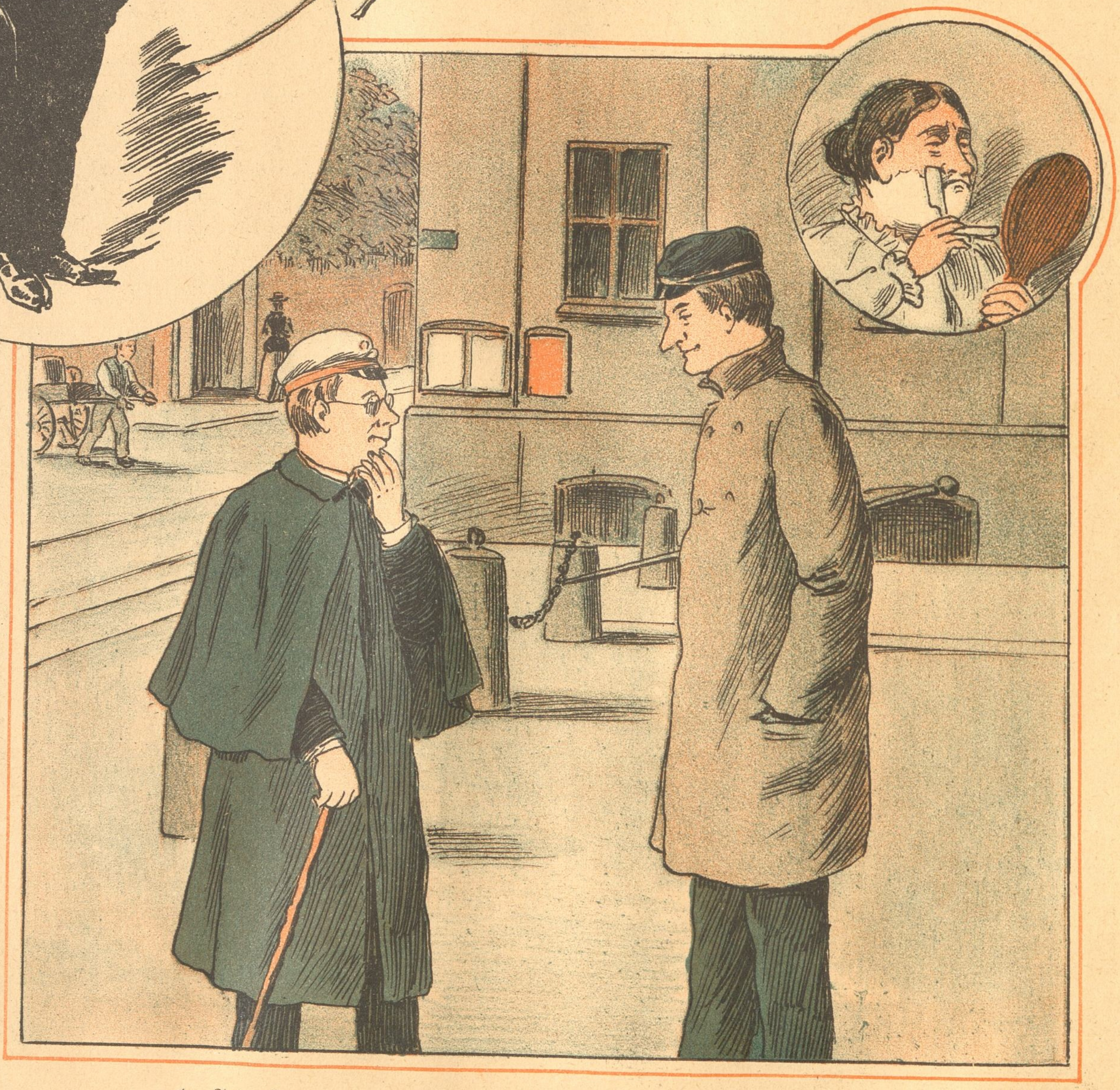

1. Student: Arvede Du slet intet efter din afdøde Tante?
2. Student: Jo—o, hendes Barberkniv.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

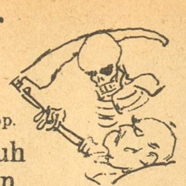

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Den gamle Junker fra Friedrichsruh
er som alt dødeligt nu gaaet heden,
ej mer skal Fyrst Bismarch stange Buh
og drage Sværdet mod Frihed af Skeden,
St. Peder oplukker
og Blodmanden bukker,
imedens han angst og med Skælven sukker:
:,: o slip mig ind. :,:

Men Peder han peger mod Dybbøl ned
paa blodige Lig bag den nedskudte Skanse,
sig husker Du Bismarck, hvad Folket led,
naar efter din Pibe det ej vilde danse,
Du Danmark partered
gav din Allied'
et Spark ved Sadova og chikanered
:,: al Folkets Ret. :,:

Mod Øst saa Du Polen forbløde sig,
i Vest til Fanfare Du laver Chamade,
fra blodige Valplads Du fandt en Vej
til Magtens det højeste lokkende Stade,
Du Friheden krænked',
og Folkets Du lænked
modbydelig Tvangslov dit Land Du skænked
:,: med Jærn og Blod. :,:

Din Tro var kun Magten, din Gud hed Krupp,
Du elskede Ingen, vel næppe din Kejser,
man æred Dig kun i de Stores Klub,
mens Folk helst saa Du til Helvede rejser,
Du var Diplomaten,
den største i Staten,
men her er der lukket, gaa Du til Satan
:,: og søg din Løn. :,:

Saa vaklede Fyrst Bismarck ad Helved til,
der traf han Napoleon, Moltke med flere,
hvis Navne jeg slet ikke nævne vil,
men det var de Folk, man har ladet regere,
hvad nu de bedrive,
kan jeg ej beskrive,
men spørg Vilhelm Beck han Besked kan give,
:,: i Fald han vil. :,:

Hvad er Penge?

Besvaret af Forskellige.

Lægen: Penge — er Hovednerven i Samfunds-Organismen.

Advokaten: Penge — er den yderste Appel-Instans til Bilæggelse af enhver Strid.

Mekanikeren: Penge — er den bevægende Løftestang i Verdens Mekanismen.

Fysikeren: Penge — er den Magnet, der trækker alle Hænder til sig:

Filologen: Penge — er det smukkeste Sprog det forstaas af alle Mennesker paa Jordkloden.

Musikeren: Penge og Pengeklang — er den skønneste Musik, for de fleste den eneste „Fremtidsmusik."

Skuespilleren: Penge — spiller Hovedrollen paa Verdensteatret.

Matematikeren: Penge — er det Tal, der vinder uhyre Betydning ved en Række menneskelige Nuller.

Redaktøren: Penge — er i Verden det, hvad en ledende Artikel er i Bladet, de „giver Tonen an."

Filosofen: Penge — er de Dummes Forstand.

Kunstneren: Penge — er hele Verdens Grundfarve.

Spilleren: Penge — er Trumf en i det menneskelige Kortspil.

Sportsmanden: Penge — løfter Rytteren op paa den høje Hest.

Operetten.

Til Opførelsen er antaget: „Under Hammeren." Opføres kun nogle faa Gange til Benefice for Avktionarius.

„Tidens Krav" — med Respekt at melde — spilder megen Sværte paa det interessante Spørgsmaal: Hvorfor trykker Cohen „Socialdemokraten?" — Tja! Der er meget gaadefuldt i Verden. Hvorfor har Asger af nogle slemme Mennesker ladet sig lokke til at sætte sit Navn paa Scavenius' — Nødtørftspapir?

Ved Øllet.

— Der er udkommet en „Kritik over Socialdemokratiet og dets Virksomhed," af Andr. Bakke. Hvor mon han stammer fra?

— Formodenlig fra Bakkegaarden.

Det værste er overstaaet.

Fætteren: Hvorledes gaar det med Din Søsters Sangøvelser, lille Max?

Max: Bedre, i Dag kunde Fa'er for første Gang tage Vattet ud af sine Øren.

En Vise

om det grumme Mord i Hillerødegnen.

Kan synges paa den højst bedrøvelige, men lærerige Melodonte:
Signelil sad i Kakkelovnskrog.

Hist i den dybe mørke Skov
boede en Skovfoged skummel,
aldrig om Nætterne han sov,
men gik ej heller paa Bummel.
Nej! han i Kælderen listed' sig ned
gravede der i sit Ansigts Sved,
brugte de stærke Arme.
Himmelen sig forbarme!

Blikket det skuled' ondt mod Jord,
Hovedet brødefuldt luded',
ej fra hans Mund lød noget Ord,
udenfor Uglerne tuded'.
Maanen den skinned den halve Nat,
Skovfog'den trykkede ned sin Hat,
ned i de Øjne grumme.
Ak! hvad maa Verden rumme.

Skovfog'den havde Sønner to,
nægtede Øl dem og Porter,
derfor flittig gik til Kro,
sagde: Vor Fa'er er en Morder.
Deri fik Politiet fat,
Skovfog'den blev i Fængselet sat,
Fængselet venter de Onde,
Herremand eller Bonde.

Medens nu Retten skrev og skrev
Skovfog'den smægted' i Fængsel,
Døren kun sjældent aabnet blev,
peb paa sit rustne Hængsel.
Skovfog'den angrede ikke sin Daad,
ej var af Angstsved Panden vaad.
Nej! han var fræk som Fanden
og holdt for Tungen Tanden.

Nede i Kælderen fandt saa En,
gemt under sorten Mulde,
sørgelig Rest af blegen Ben;
ak, at det hænde skulde!
Samlet de blev i blodig Skaal
Offre for blanken Morderstaal. —
Hvo kan min Glæde fatte,
Benene var af Katte.

Nu er den brave Skovfo'ed fri,
stolt han sit Hoved hæver;
ej gaar man mer hans Hus forbi,
medens Ens Hjærte bæver.
Skovfog'den staar med Æren i Pagt,
Sønnerne mødes med tavs Foragt,
de med Ho'ederne lude;
hermed er Visen ude.

Veninden.

Han: Hvor gaar Du hen, Kære?

Hun: Jeg vil besøge min Veninde. Aa, blot hun ikke er hjemme!

Aabenhjærtig.

Underofficeren: Hvad er det første De vil gøre, naar der en Nat bliver blæst til hurtig Udrykning?

Rekruten: Bande Soldaterlivet inderst i H —, Hr. Sergeant!

Radikal Kur.

— Jeg er meget lidende, Hr. Doktor. Hvad skal jeg gøre?

— Lad være at drikke Øl.

— Umuligt!

— Saa drik tre Gange saa meget som nu, og Deres Lidelser vil snart være forbi.

Det Gode.

— Det er dog ganske rart at have Tvillinger i Huset.

— Hvorledes da?

— Jo, den Ene skriger i Regelen saa højt, at man ikke kan høre den anden brøle.

Overraskelse.

Moderen (kommer hjem): Naa, lille Kai, har her været Nogen, mens jeg var borte?

Kai: Ja, her var en grinagtig Mand, som klistrede sit Visitkort paa alle Møblerne!

— Her er saa koldt udenfor, skal vi ikke hellere supere inde i Restavranten, Hr. Baron?

— Supere?! Jamen, Kære, jeg er jo slet ikke Baron.

— Blæse med det, naar bare De har 20 Kr. i Lommen!

En Fremmed: Har jeg den Ære at tale med Husets Herre?
Chefen: Vær saa venlig at — henvende Dem til min Kone.

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*

Forestillingen i det tyske Teater i St. Petersborg var endt. I lang Tid havde man ikke hørt en saadan Bifaldsstorm som den, der denne Aften brød løs fra den mægtige Tilskuerplads.

Man havde givet Operaen „Undine." Udstyrelsen var aldeles ny. Ensemblet fortrinlig. Titelrollen sang en ung Kunstnerinde, om hvem der i Forvejen var fortalt saa meget berømmeligt fra hendes Optræden paa Udlandets store Scener. Huset var totalt udsolgt og den vidunderlige skønne Sangerinde havde taget Publikum med Storm. Hermia Francois overtraf langt de dristigste Forventninger.

Denne smæltende søde Stemme! Dette fuldendte, henrivende Spil!

Paa Scenen flokkedes man om hende, for at lykønske hende. Man indbød hende til at deltage i en til Ære for hende arrangeret Souper, men hun bad sig fritaget. Hun var træt. Til Gengæld indbød hun Kollegerne til sig næste Aften efter endt Forestilling. Dermed tog hun Afsked og lod sig køre til sit Hotel . .

Og nu var hun ene i den lille elegante Salon, som var mat belyst af en stor Broncelampe med rosenfarvet Kniplingsslør. Der var ganske stille i det høje Gemak, nu og da knitrede Brændet i Kaminen og Flammen kastede et sitrende Skær ud i Værelset, saa at Lysekronens Krystaller, Spejlets og Maleriernes Guldlister lynede i Halvmørket.

Hermia sad i en stor, rigt udstyret Lænestol tæt ved Kaminen og stirrede ind i Flammerne. Hun var endnu i fuldt Teaterkostume. Stivt, gulagtigt Silke omsluttede det slanke, formskønne Legeme, Kjolens Udsnit, garneret med ganske smaa, mørkerøde Blomster, lod se det ædelt hvælvede Bryst. Ned over den hvide Nakke bølgede det yppige, glinsende Haar af hin rødgyldne Nuance, som mange elsker saa lidenskabelig. Et kostbart, med funklende Brillanter besat Diadem holdt det opløste Haar sammen over Panden. Det plastisk-skønne Ansigt med de mørkeblaa flammende Øjne var præget af en isnende Ro.

Livløs som en Statue sidder hun, med de smalle Hænder hvilende i Skødet, og med de smaa Fødder halvt begravede i et blødt, sort Bjørneskind, og drømmer med aabne Ojne.

„Endelig igen i Rusland," mumler hun sagte, mørkt. „Endelig! Hvor jeg har følt Længsel efter at komme her til! Det er næsten alt endnu, lige som det var for tolv Aar siden. Aa, hvor jeg endnu husker det nøje! Mon ogsaa Alt er ved det gamle i Skrobulow? Jeg ser den endnu for mig, denne elendige, usle Landsby med sine fattige, faldefærdige Hytter! Op over Skoven rager Slottets slanke Taarne, fra den højeste Spids flagrer Banneret i Vinden — aa, saa tydelig ser jeg alt for mig, og saa hin Nat, hin frygtelige, forfærdelige Nat! Og h a n — med Pistolen i den ene Haand, med Kaarden i den anden, med djævelske Blikke, med de af Blodtørst fordrejede Træk —"

(Fortsættes).

„V i e l G e s c h r e i u n d w e n i g W o l l e," sa'e Hotelejerne, da de tyske Turnere var rejst.

Skarpsindig.

— Boer han flot, Din Ven, Grossereren?

— Om han gør?! Saadan boer kun En, der skylder for det hele!

Hos Ægteskabsmægleren.

— Jamen, den Dame, De foreslaar mig, mangler jo fire Fortænder!

— Det gør intet . . . de bliver efterleverede!

Det blivende.

Kvindens Ynde taber sig snart, Tænderne falder ud, Øjet bliver koldt, — kun ét holder sig livligt ind til Døden:

Den evig -- unge,
den utrættelige lille Tunge.

En nødlidende Agrar.

(Ved Champagnesoldet:) Uf, det er harmeligt, saa de dumme Blade altid er os paa Nakken! Saadan en Jurnalistmagersvend skulde bare en Gang ta'e her ud paa Landet og se, hvorledes vi stakkels Landmænd maa slide i 'et!

Af en ung Frøkens Feriebrev.

„. . . . Du kan tro, her er yndigt, kære Lydia! Men vi boer meget indskrænket. Jeg har bare et lille bitte Tagkammer, hvor det ser ud akkurat s o m f ø r V e r d e n s S k a b e l s e: ikke andet end en Seng, et Bord og Stole."

Fra Gaden.

— Godt, at jeg traf Dem! Kan De laane mig 10 Kroner?

— Men kære, vi staar dog ikke i et saadant Forhold til hinanden, at vi laaner hinanden Penge!

— Næ, det er jo ogsaa bare Dem, der skal laane m i g!

Af gammel Vane.

M i k k e l s e n overnatter paa Ferierejsen i et Hotel, hvor der opstaar Ildløs. Han vækkes pludselig af Straalen fra en Sprøjteslange og udbryder: „Ja, ja, kære Kone, nu skal jeg straks staa op!"

Den vaade Sommer.

Mel.: Det Kalifonien er et Land.

Naar Søndagmorgen et Regnskyl slaar
paa mit Vindu,
saa bli'er jeg, hvad Du vel nok forstaar
trist i Sind Du;
thi Søndag, eneste Dag er hvor
ud jeg kommer,
og Juli Maaned kun daarligt Spor
bar af Sommer.

Fra tidlig Morgen til silde Kvæld
stride Strømme
fra Skyen væltede, det var Held
jeg ku' svømme.
De arme Kældermænd næsten gik
bag ad Valsen,
thi overfyldt de med Regnvand fik
Kælderhalsen.

De fine Folk som i dette Aar
bor paa Landet
faar nok af Landet, men mere faar
de af Vandet.
Naar de, for rigtig at nyde Fred
gaar i Køjen
forsyner de sig forsigtigt med
Redningsbøjen.

Paa „Rakken" Julle paa Sømandsvis
traadte Vande
og Jakel klarede sig præcis
li'esaadanne.
Beværterne stod og pjasked i
deres Telte,
og Gæsterne laa og snasked i
Svømmebælte.

Vort Fødeland, gudskelov er rigt
paa Galocher,
paa Paraplyer og saa paa sligt,
saasom Drosker.
Dog, gid man snart kunde sige her
rigtig fyndigt:
Aa, gudskelov dog for Tørrevejr! —
Det var yndigt.

Tvetydig.

Rita: Naar jeg synger, er jeg altid bedrøvet.
Vita: Andre ogsaa.

I Pigeskolen.

Lærerinden: Hvorfor er Hanen saa stolt?
Lille Ida: Fordi den ikke behøver at lægg Æg!

Filosofi.

Jokumsen: Hvad er det menneskelige Liv? Ikke andet end en Skygge paa Væggen! Riv Væggen ned — og Skyggen er væk! —

Hvedebrødsdage.

— Erna, jeg beder Dig, sig mig bare det ene: Hvorfor egenlig har vi giftet os?

Følsom.

Fruen (til Kokkepigen, der har Tandpine:) Stakkel! Det gør mig virkelig ondt at se Dem lide saadan. Lad hellere Arbejdet i Køkkenet vente, og gaa ned i Kælderen og hug noget Brænde — saa er jeg da fri for at høre paa den Jammer!

Opdaget.

Søndagsjægeren: Se, lille Ma, den Hare har jeg selv skudt!

Fruen: For Himlens Skyld, Du har da ikke anrettet Ulykker hos Vildthandleren med dit Skyderi.

I Skolen.

Læreren: Hvad kalder man de Væsener, der lever dels i Vandet, dels paa Landet?

Eleven: Badegæster!

Da han friede.

Frieren (til sin tilkommende Svigermoder:) Kære Frue, min Kompliment! Saa udmærket har jeg i lang Tid ikke spist!

Slægtens Yngste: Vi heller ikke!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Bane-Epidemien eller den sorte Pest.

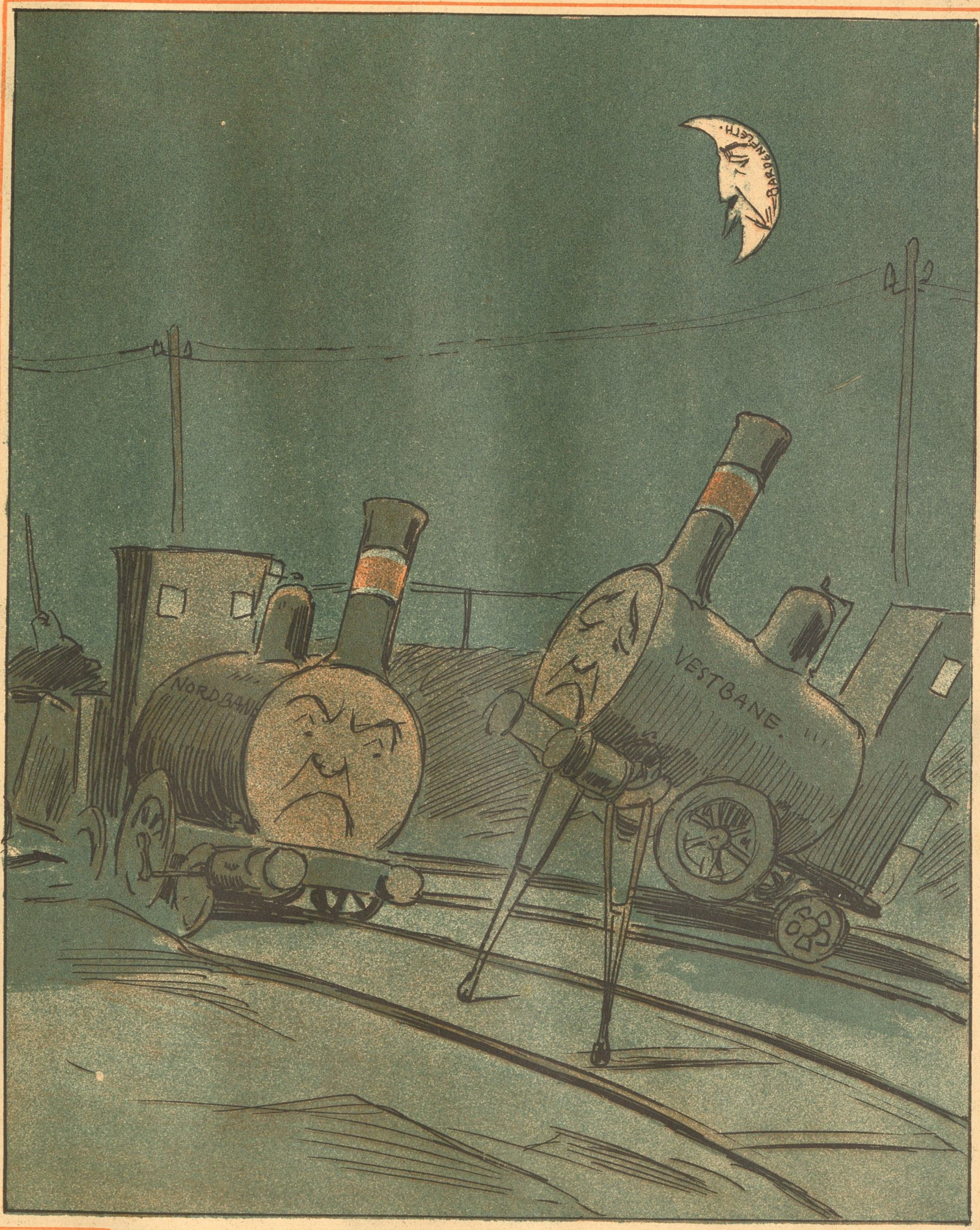

V.-B.: Hvad er det med Dig, Gamle?

N.-B.: Aa, jeg elendige! Jeg ligger her hjælpeløs — paa Baneledelsens Gerninger. Færdig, Kære!

V.-B.: — Jeg ogsaa, Du. Kan ikke slæbe mig af Stedet. Snavs Forplejning! Hvem kan holde det Slid ud paa det Smuld, der falder af fra Leverandørens Bunke? Jeg siger Pas!

Nr. 33.

RAVNEN

Søndagen d. 14. August 1898.

Ikke alene.

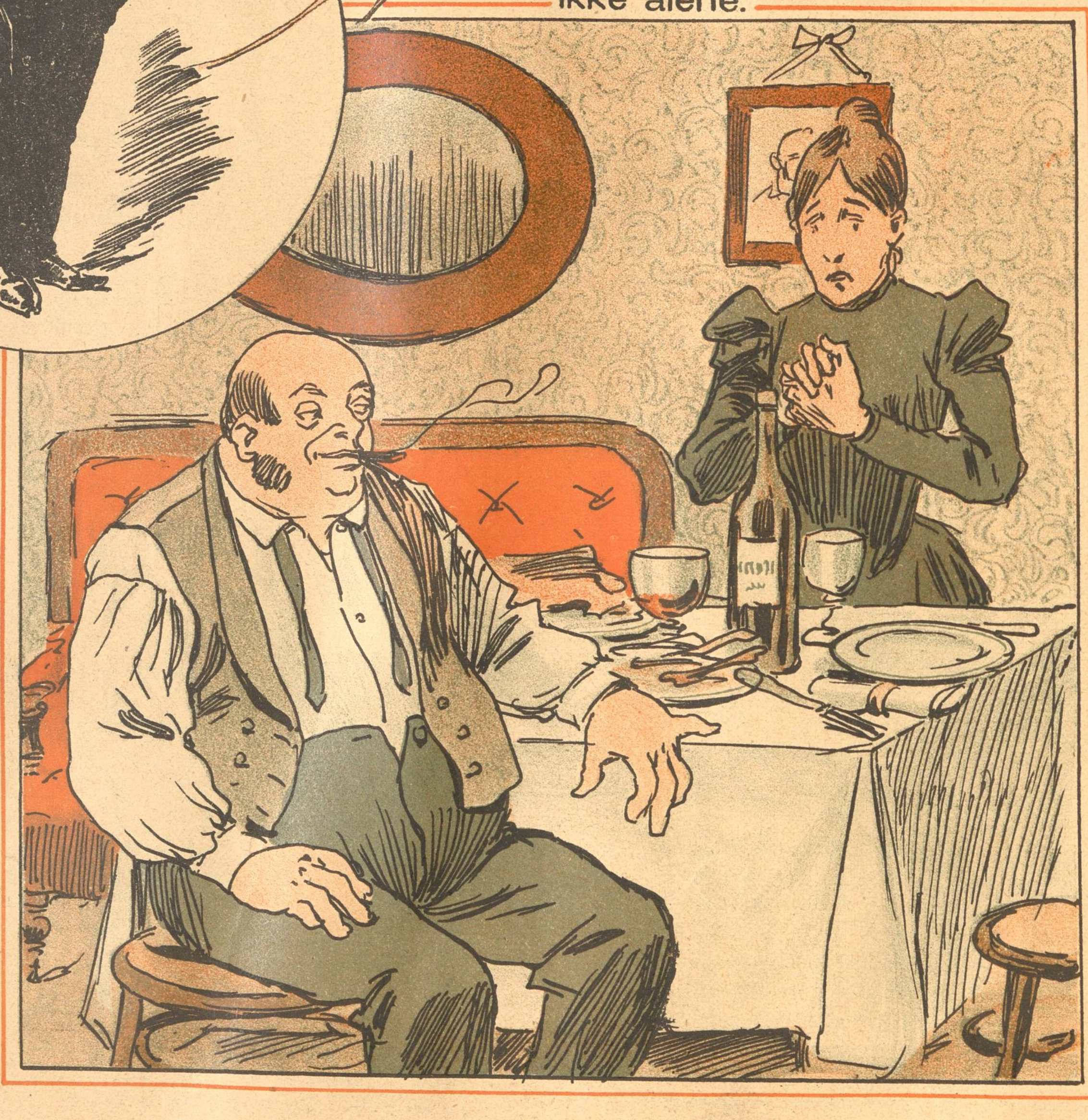

— Men Gud bevares, Hansen, har Du spist Kalkunen ganske alene?
— Næ, vi var to.
— Hvem da?
— Jeg og Kalkunen!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Højre hader Korruption,
man bør undersøge
hver en offenlig Person,
ej med Sagen spøge.
„Ravnen“ giver Højre Ret,
hele Grejen paa et Brædt,
„Ravnen“ selv som Dommer
med bag Skranken kommer.

Der er Estrup, store Mand,
han og Kammerater
ordned' Kassen i vort Land,
Kroner og Dukater
blanke, gyldne, klingrende
svandt imellem Fingrene,
men ved „Ravnen“s Ære
her bør Regnskab være.

Saa er der det hele Kor,
som ved Guld sig fryder,
snart en lille, snart en stor
Kapitalforbryder.
Folk, der snød de arme Smaa,
medens Staten paa det saa,
de maa Alle stævnes,
Folkets Ret skal hævnes.

Det er heller ej af Vej'n
at faa Klarhed over
om hvert Baand og Ordenstegn
Hæderlighed lover,
mangen, der var brav som Purk
og som Yngling, blev en Skurk,
naar han kom i Vejret
og med Baand blev æret.

„Ravnen“ slaar i Pult og Disk,
ta'er hver Fyr i Krave,
Matzen, hvor fik Du din Pisk,
Fredrik, Du din Mave?
Sig mig, lille Bardenfleth,
hvordan fik Du Taburet?
Svar, hver Synder, Tolder,
„Ravnen“ Risøt holder.

Paa Udflugten.

— Du hørte vist ogsaa, at Hansen kaldte mig en gammel Nar?

— Ja, det var stygt, for Du er jo ikke engang syvogtredive.

Konsortiet arbejder.

Kommunalt Sørgespil i flere Afdelinger.

Personerne: Bageren
Slagteren
Grossereren.

Handlingen foregaar i Nærheden af Utterslev.

Bageren.

Her er altsaa Gaardene, mine Herrer. Kan 400,000 Kroner være for meget for dem.

Slagteren.

Snarere for lidt. Lad os tage 420,000. Hvad har en Pølse at sige i Borups Slagtetid.

Grossereren („begejstret“).

420,000 Kroner, mine Herrer. Er De raske. Sikke Ejendomme, sikke dejlige Tagvinduer og Skorstenspiber. De skal min Sandten koste 430,000 — og en Sukkerstang i Købet.

Bageren.

Saa kan vi lige saa gerne sige 440,000. Man skal altid bage, mens Ovnen er varm.

Slagteren.

Jeg holder nu paa 450,000. Det er saadan et rart rundt Tal.

Grossereren.

Lad gaa. Vi siger 450,000 og ikke en Skilling mindre Mit Princip er billige, men bestemte Priser.

Bageren.

Og mit er: Ingen Tilgift her.

Slagteren.

Saa er det vel bedst, at jeg kommer frem med mit Princip. Naar man flaar, skal man tage alt med.

De andre.

Bravo!

Tæppet falder.

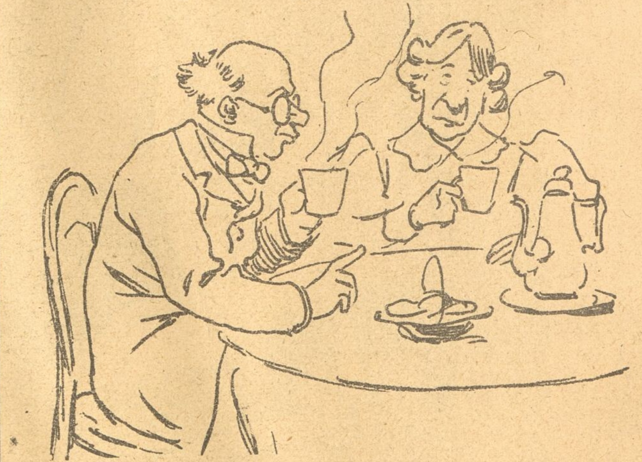

Ved Morgenkaffen.

Professoren (med sin Kop Kaffe i Haanden): En herlig Drik. Tænk Dig, Bine, nu er det akkurat 236 Aar siden, Kaffen kom til Europa!

Fruen (eftertænksomt): Næ, hvor dog Tiden gaar.

Rimbrev fra et Feriebarn.

Nu Skoletiden nærmer sig
og Ferien snart er til Ende,
først skal I dog høre lidt fra mig,
før atter jeg hjem skal vende.
Jeg har det godt hos de rare Folk,
bevares hvor Maden mig smager,
de andre mig kalder en Ædedolk,
og nu er jeg slet ikke mager.
Dog sparsomt nyder jeg Solens Skin,
kun sjældent tilsyne den kommer,
derfor har den slet ikke brunet min Kind
i denne mærkværdige Sommer.
Alligevel morer jeg mig endda
her hos disse gæstfrie Jyder;
nu véd jeg, at j - e - g siger „a",
hvor pudsigt og sært det end lyder.
Jeg har det saa godt som Dagen er lang,
jeg leger, jeg kører og rider,
Jeg springer omkring i Mark og i Vang
og sover saa længe, jeg gider.

Jens Matzen, som rejste til Haderslev By,
hvorom jeg har læst i Avisen,
maa rode før Dagen begynder at gry,
vist gerne han bytted' med Grisen;
i Marken han træller, som var han et Øg,
i Haven han gøder og luger,
i Gaarden han tumler med Snavs og med Møg
og inde i Stalden han muger.
Hvis jeg var Jens Matzen, saa blev jeg der ej,
saa søgte jeg hen til en anden,
jeg snøred' min Randsel og flygted' min Vej
og gav Nissen-Kragelund Fanden.

Saa læste jeg ogsaa i selv samme Blad
om Smaabørn fra vore Provinser,
jeg læste, at de i vor Hovedstad
blev modtaget, som de var Prinser.
Jeg læste, hvorledes de føres omkring,
og alt, hvad de ønsker, er gratis,
jeg læste om alle de dejlige Ting,
som bydes dem bag Trinitatis.

Nu, kære Forældre, jeg slutter mit Brev,
thi nu faar jeg Øje paa Solen,
og det var saa rart om lidt solbrændt jeg blev,
før atter jeg møder i Skolen.
Lev vel til vi ses og modtag til Slut
en rigtig hjærtelig Hilsen
fra mig, Eders lydige, hengivne Gut

Emanuel Theodor Nielsen.

I Selskabet.

Lapsen: Jeg siger Dem, Frøken, den Historie var saa grinagtig, at et Æsel maatte le af den. Jeg brølte næsten af Latter!

Skrækkelig Beskyldning.

Lægen: Som Byraadsmedlem indtager De dog en vis social Stilling . . .

Slagteren: Næ, hør, véd De hvad, Doktor, det er den stiveste! Jeg social!

I Provinsen.

Borgmesteren (til Musikkorpset): Altsaa, pas paa. Naar jeg træder ind paa Festpladsen, intonerer De Nationalhymnen, thi først naar jeg viser mig, begynder Kvægskuet.

Fra Krigen 1866.

Prøjserne rykkede frem i Ilmarscher, og en lille tysk Fyrste maatte over Hals og Hoved forlægge Residensen fra Hovedstaden til et lille afsides Jagtslot. — Da Fyrsten her en Dag sad ved Frokosten, sprængte en Adjutant ind i Slotsgaarden og lod sig straks melde hos hans Højhed.

„Hvad Nyt, kære Kindermann, hvad Nyt?" udbrød Fyrsten, bleg af Skræk.

„Prøjserne er rykket ind i Hovedstaden", meldte Adjutanten „og er netop i Færd med at plyndre Tøjhuset."

Men da opklaredes Fyrstens mørke Miner. Han greb i Lommen paa sin Uniformsfrakke, trak en vældig stor Nøgle frem og sagde med et triumferende Smil: „Nej, kære Kindermann, det kan Prøjserne ikke. Det kan de ikke! Nej, de kan ikke. Jeg har jo Nøglen i Lommen!"

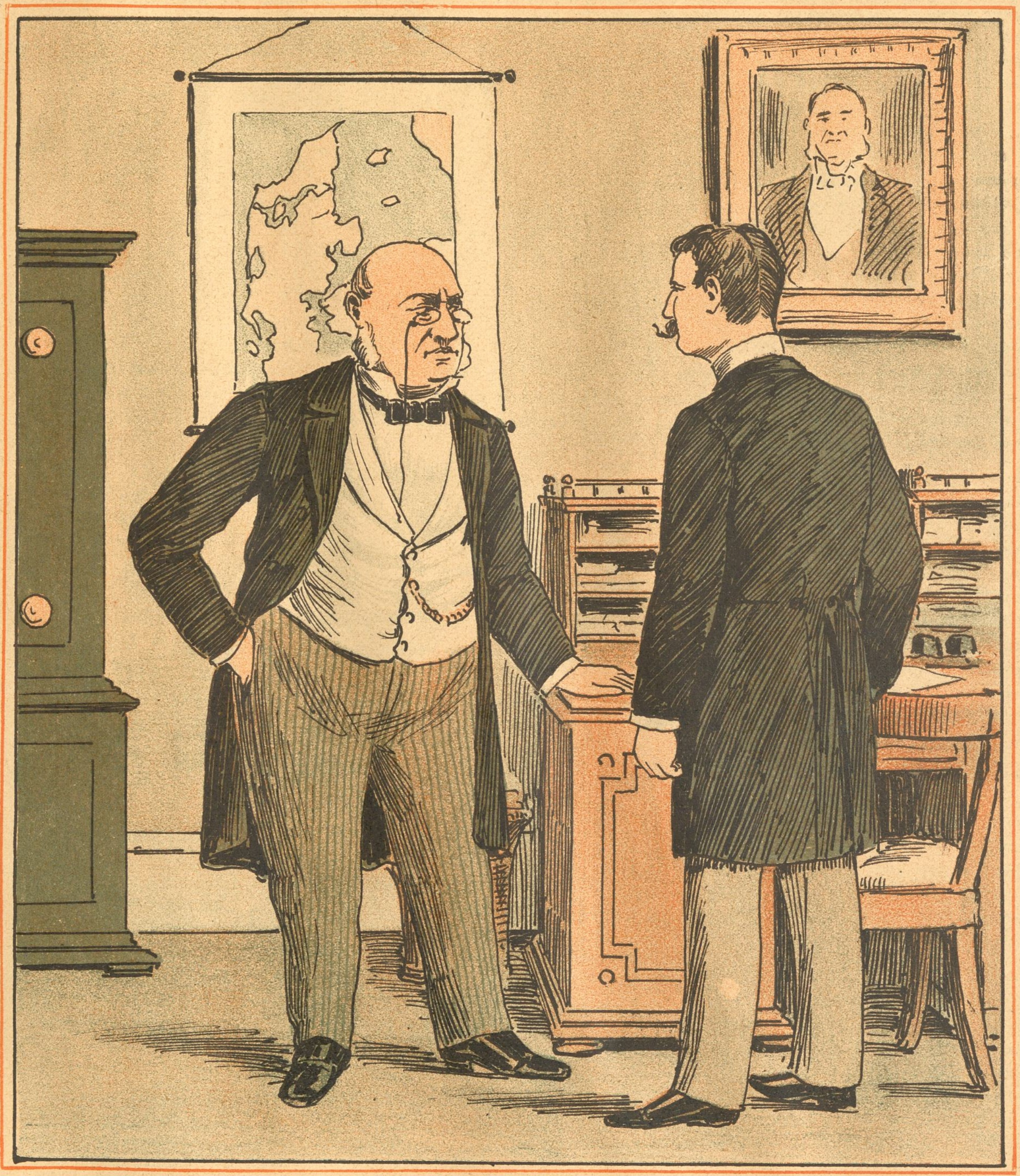

Handelsagenten: Hr. Grosserer, tør jeg anmode om Deres Frøken Datters Haand?

Grosseren: Er De gal, Menneske! Jeg har jo engageret Dem som Forretningsrejsende og ikke som Bryllupsrejsende.

— Daarligt Føre, lille Frøken.

— Ja, vi Kvinder er virkelig ilde farne i Regnvejr. Løfter vi for lidt op, saa lider vort Tøj derved, og løfter vi for højt op, saa gaar det ud over vort gode Rygte!

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*
(Fortsat.)

Skælvende af Rædsel holdt hun inde et Øjeblik, saa fortsatte hun:

„Stakkels Moder! Ellers saa mild og god — skælvende af Bevægelse og Vrede traadte Du frem mod den elendige Knægt og betalte dine Ord med dit Liv. — Som om det var i Dag ser jeg dine bristende Øjne hæftede paa mig med saa megen Kærlighed og Ømhed, dit sidste Ord var at udtale mit Navn — saa sank Du sammen ved Siden af den døde Fader —"

Pludselig trykkede hun i overvældende Smerte Hænderne mod Ansigtet. Hede Taarer brød frem. Fortidens mørke Billeder foer i vild Hast forbi hendes aandelige Blik . . . Det sirlige Malakit-Uhr forkyndte med klar, gennemtrængende Klang, at Klokken var To. Hun foer forskrækket sammen.

„Allerede saa sent!" sagde hun sagte.

Hun førte sin højre Haand op til den venstre Overarm og strøg de røde Silkesløjfer til Side. Sagte følende lod hun Haanden glide hen over Armen.

„Brænd, brænd —" hviskede hun paany. „Brænd og man mig til at opfylde min Mission, til jeg har hævet mine Kære! Aa, jeg genkendte ham straks! Hvor han stirrede paa mig! Han slugte mig med sine Blikke!"

Hun sprang op, ilede hen til Vinduet og rev det op med et rask Ryk, saa at den kolde Nattelufts isnende Pust slog hende i Møde.

„Hvor det gør godt!" hviskede hun. Saa fortsatte hun sine Betragtninger. „Aarene er ikke gaaet sporløst hen over ham. Hvor træt, hvor ligegyldig han sad i sin Loge — og det flammede op i ham, da jeg betraadte Scenen. Men jeg vil besejre Dig! Vogt Dig, Lebukoff — Gengældelsens Time nærmer sig!"

Hun lukkede langsomt Vinduet igen.

„Natteluften kunde skade mig — og nu gælder det mere end nogensinde, at bevare min Skønhed, min Stemme."

Hun gik tilbage til Kaminen og ragede med stærke, hurtige Stød op i Ilden. Flammerne luede højt op og belyste det alvorlige, skønne Ansigt.

„Jeg vil sejre, jeg føler det, aa, var blot Timen kommen! Taalmodighed — Taalmodighed! Rolig, Du bankende Hjærte! Stans, I Smærtens Taarer! Gengældelsens Dag nærmer sig! Endelig, aa, endelig!"

Endnu faa Sekunder stod hun og stirrede stille hen for sig, saa greb hun Lampen og gik ind i sit Sovegemak!

(Fortsættes.)

Fra Gaden.

Børsherren: Naa, kære Ven, hvad Nyt paa Deres Omraade?

Jernbane-Teknikeren: Vi er i Færd med at konstruere Jernbanehjul af Papir; de er saa haarde som Staal.

Børsherren: Død og Pine! Naar disse Hjul drejer sig, bliver det jo en komplet Omvæltning i Jernbanepapirer.

Soldatens glade Liv.

Mel.: Jeg har væ't Tollerist.

Jeg var Infanterist,
det er sikkert og vist,
men nu er jeg det inte mere.
Nu til Tugthuset jeg
véd, at der gaar min Vej;
jeg skal aldrigen mer' eksercere.

Se, en ung Korporal
har mig voldet den kval,
han var bøs og han vilde mig stroppe.
Saa en Dag sa' jeg: Nej,
nu skal Fanden ta' Dig,
nu kan selv Du sgu rende og hoppe.

Jeg blev mældt, det er klart,
og min Dom den faldt snart,
otte Maan'der paa Vridsløselille.
Og han sa'e, Auditør'n:
Jeg skal lære Jer, Børn,
ret at makke og smukt at tie stille.

Se, nu skal jeg derind,
bleget bli'er vist min Kind
og min Mo'er vil det volde stor Kummer.
En besnoret Krabat
har gjort mig fra Soldat
til i Tugthusets Bøger et Nummer.

Forretningsiver.

Vennen: Naa, Gamle. Er Du nu rigtig lykkelig med din unge Kone?

Grossereren: Aa, en fortryllende Kone. Hende kan jeg anbefale enhver.

Kaffesladder.

Fru Skade: Jeg kan ikke faa andet ud af 'et, min Kære, end at alle Mennesker spekulerer paa at gøre vort gamle København ukendeligt, saadan leger de Blindebuk med Byggeloven og ta'r al Indmaden ud af de gamle Huse, river Taget af nogle og pynter op paa den øverste Etage — en Reparation som for Resten adskillige Godtfolk osse kunde ha'e godt af at underkaste, sig — og fra andre piller de hele Nederdelen væk, saa at Kvisten hænger mellem Himmel og Jord lisom selve Byggeloven, der bli'er omgaaet paa alle Faconer for at gi' de gamle Rønner et nyt Udseende, li'som naar min Nabo køber en Del gamle Klude paa Auktion og la'er en stakkels Syerske sidde og vende og lappe og modernisere fra Maaren til Aften for en Slik og en Taar tynd Kaffe, og saa hænges alle Herlighederne med Baciller og det hele ud til almindelig Beskuelse og betales i dyre Domme som fine Sager fra de fornemste Herskabshjem, som Madamen forsikrer uden at blinke, men ikke nok med det moderne Lappeskrædderi rundt om paa Bygningerne, — det minder mig sommetider om en Mand med nystrøget Silkehat og slidt Forkøler, og sommetider om En med elegant, hvidt Skjortebryst og med gammel, skiden Skjorte, — saa spekuleres der jo osse paa adskillige Flytninger af større og mindre Genstande. Hvad det bliver til med Rundetaarns Flytning, maa Ingeniørerne og Magistraten vide, men foreløbig ser 'et jo ud til, at Borup har nok med at passe paa, at han ikke sel' faar en Opsigelse, saa han tænker vist ikke paa at flytte Rundetaarn, hverken til Siden eller ind i Regensgaarden, hvor 'et da nærmest vilde ta' sig ud som en Kakkelovn med Skærm om, men for en Sikkerheds Skyld gik jeg dog forleden op og tog Afsked med Kristian den Fjerdes gamle Stjærnekiggeri, mens det endnu staar paa sin gamle Plads. Jeg ha'ede jo ikke været der siden jeg var en ung Pige og var forlovet med Skade, det gamle Liv, som osse blev ganske rørt ved at læse vores Navnetræk igen, som vi dengang kradsede i et af Vinneværrerne deroppe. Men Du Fredsens! sikken et Mylder af Navne. Man kan snart ikke sætte en Finger uden at træffe paa disse „Visitkort" fra Taarnets Besøgende: li'e fra Foden og helt op til det øverste vrimler det med Navne og Datoer i det uendelige. Dèr var da noget for Marer at studere. Saa meget er vist, at paa Rundetaarn passer det gamle Ord om — kært Barn med mange Navne. Men anbelangendes Flytningen vil jeg si'e, at jeg vil først se 'en, førend jeg tror paa 'en, men lad endelig ikke no'et Konsortium Dit eller Dat faa Haand i Hanke med den Affære, for ellers ramler hele den gamle Kukkasse sammen over os, og saa er vi godt kørende, li'som Jernbanepassagererne, da Toget gik i Staa ved Gentofte og maatte skilles ad i Midten li'som Degnens Præken for at komme op ad Bakken, men saa er der jo osse Hesten paa Kongens Nytorv, som no'en Studenter vil ha'e væk, for at de kan faa Plads til en Søjle, som skal staa til Minde om den Grundlov, vi ikke har, og om Friheden — — saa De Røgen. Næ, min Kære, skal vi no'et, saa lad os pynte lidt op paa Krikken efter den moderne Lave-om-Façon med at gøre gammelt til nyt, og saa si'er vi, at „Manden" skal være Estrup, der rider sin Provisoriekæphest henover Rigsdagens Bevillingsret, som er Manden, der ligger paa alle fire under Hesten og spræller med en Slange i Haanden, som man kan lave om til en gammel Carlsbérger som Symbol paa Ølskatten, og de fire Figurer paa Fodstykket forandrer vi saa nemt til Provisorieministrene Nellemann, Scavenius, Bahnson og Ravn, og paa den Manér faar vi for en billig Penge — uden Spor af Konsortium eller den Slags — et passende Mindesmærke om, hvorledes det er gaaet med Forfatningen, et Mindesmærke, der kan staa til Fryd og Opbyggelse for dem, der er glade ved denne Tilstand, men for os andre, der harmes over det skete, staar hele Postementet da som Minde om en Ulykkestid, en politisk Pest, hvis Virkninger vi endnu sporer, li'som Grumset paa Bunden af denne Kop.

Tak for Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Bisp i en Gaaserede.

Den Aalborg Bisp, Hr. Swane,
har den stygge Vane
at pjatte som en Gaas
det gyseligste Vaas.
Saalunde nys ved Festen,
hvor Styhr var Hædersgæsten
og Lærerstanden sad paa Rad
ved megen dejlig Drik og Mad.

Dér læste Aalborg Bispen
alt under megen Gispen
dem hele Katekismen
om „Ned med Socialismen"!
Men Bispen trygt kan stole paa,
at Socialismen frem vil gaa,
naar han forlængst sin Swanesang
har skræppet.

Nr. 34.

RAVNEN

Søndagen d. 21. August 1898.

Taktik.

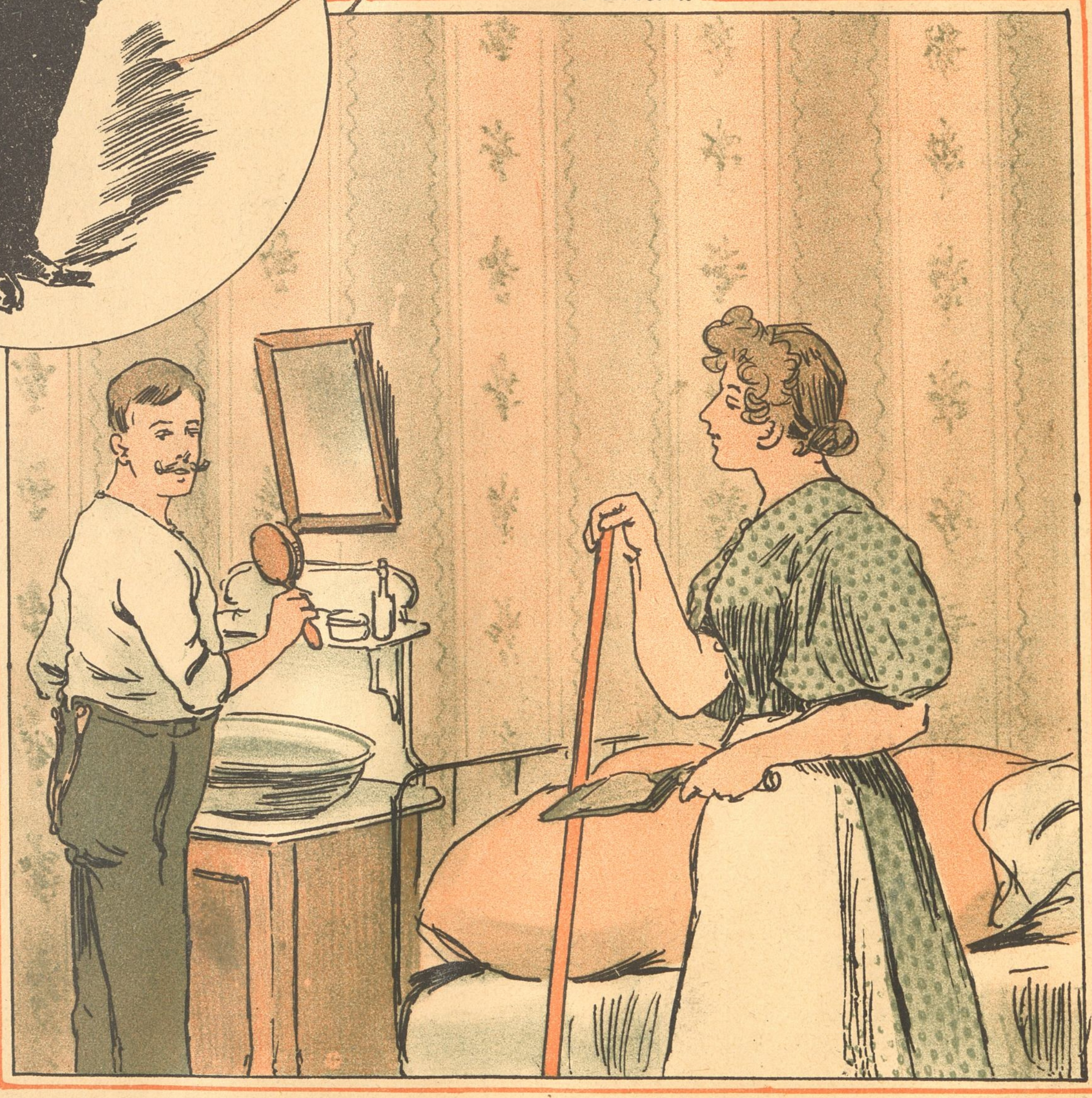

Fuldmægtigen (møbleret Lejer hos Fru Knap): Sig mig engang, Marie, hvorfor er Fruen altid i Hælene paa Frøkenen, naar hun bringer Kaffe ind til mig?

Pigen: Jo, for hvis De engang skulde fri til Frøkenen, saa kan Fruen gi'e sin Velsignelse li'e med det samme.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Fingerpolka.

En Gang var Henning Landsbysognepræst,
da klarede han bedst
Fa'r, Søn- og Helliggæst,
men Politiken Præsten gav sit Knæk
og Ebbe i hans Sæk —
o Skræk!
han tænkte Du maa tage dit Parti
helt venstre om til Socialisteri,
for man maa
passe paa
som en Radikal at gaa.

Og Henning skrev, og Henning han var skrap,
de Sorte fik et Rap,
de Røde Kys og Klap,
„Enhver sit" havde Henning selv forkyndt,
men det var stadig tyndt
med Mønt,
de Folketingsdiæter selv gik af,
og saa blev s'gu Pastoren Fotograf,
for man maa
huske paa,
at han kan en Plade slaa.

Saa kigged Henning udi Sækken sin,
men det var ikke Grin,
Fortjenesten var fin,
han vælted' Spalter af sig socialt,
og de blev godt betalt,
men galt
det stadig var med Pengene, det Skidt,
naar — det forstaar sig — hver sku' have sit,
og man maa
passe paa,
ikke la'e en Styver gaa.

Men Henning vred sig stadig under Savn,
og sulten som en Ravn
han fløj til „København".
Det blanke Guld en Djævel lokke kan,
hvi ej en Præstemand
som han;
nu skriver Henning bare for sin Sæk,
nu fik han Pennen i det rette Blæk,
saadan maa,
ka' I forstaa,
s'gu en Pengepolka gaa.

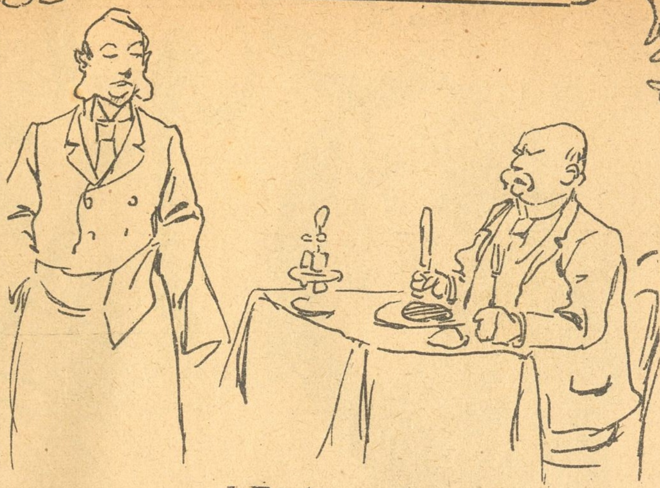

I Restavranten.

Gæsten: Hør Kellner, det er dog for galt. Denne Bøfsteg er jo som en Støvlesaal!

Kelleren: Vil Herren maaske forlange et Par Gummigaloscher til den Pris?

I zoologisk Have.

Dyrepasseren (til en lille Dreng, der kommer for nær til en Papegøje): Tag Dig i Agt, den bider!

Drengen: Har den da bidt Dig?

Dyrep.: Nej mig bider den ikke!

Drengen: Hvorfor ikke?

Dyrep.: Fordi den véd, hvem jeg er.

Drengen: Saa sig den, at jeg hedder Poul.

De Børn.

Moderen: Naar man hoster, lille Ellen, holder man Haanden for Munden.

Lille Ellen: Jamen, Moer, mine Tænder flyver jo ikke ud!

„Berlingske" indeholder for Tiden en Føljeton med Titelen: „Den gamle, gamle Historie". — Kunde passe ypperligt som Bladets Hovedtitel.

Til Kamp!

Mel.: Den gamle Karo holdt en Støj.

Vort Kampsignal har atter lydt,
thi Valget staar for Døren.
Vi møder med et godt Gemyt
og svigter ej Kuløren.
Vi møder alle, det er klart;
Parolen lystrer vi saasnart
:,: der blæses :,:
Agiter! Agiter! Agiter! Agiter!

Vi ruster os til Leddingsfærd,
til Kamp med Reaktionen.
Vi bruger ej det blanke Sværd,
Geværet og Kanonen.
Vort Vaaben: Socialismens Sag
vi bruger, mens i Kampens Brag
:,: der blæses :,:
avancer! avancer! avancer! avancer!

Med frejdigt Mod vi rykke frem,
vi følge vorer Faner.
Vi Sejren nok skal bære hjem
trods Højres skumle Planer.
I Højres Hær til Krebsegang
Signalet har en anden Klang
:,: der blæses :,:
Retirer! Retirer! Retirer! Retirer!

Fra nu og indtil Kampens Dag
vi paa vor Post bør være;
lad Højre faa et Nederlag
som dem Respekt kan lære.
At samle Tropper vi forstaar,
til vore stolte Rækker, naar
:,: der blæses :,:
Agiter! Agiter! Agiter! Agiter!

Paa Gaden.

Betjenten: De var jo oppe hos Bankieren for at tigge?

Tiggeren: Jeg? Ikke Spor! Jeg underhandlede med Husets Chef om et Laan.

Ved Eksamen.

Professoren: Et godt, sundt Hjærte er altsaa det fortræffeligste Pumpeværk . . . Vil De forklare mig det nærmere, Hr. Kandidat:

Kand.: Det trænger ikke til nærmere, Forklaring — kun de gode Hjærter lade sig pumpe regelmæssig!

Hos Kannibalerne.

Skarpretteren: Skal Fangen henrettes?

Høvdingen: Nej, anrettes!

*

En Evropæer: Er Din Hersker beredt til at modtage mig?

Slaven: Um-ja-a! Hans Tænder løber allerede i Vand efter at nyde den Fornøjelse!

Som bekendt skal Bismarck efter sit Ønske begraves i den saakaldte Sachsenwald og ikke i en Kirke. Da Bønderne paa Bismarcks Gods Schønhausen i Halvfjerdserne vilde anlægge en ny Kirkegaard, valgte de dertil en Plads, der kaldes „die hohe Wurth". Man skrev til Fyrsten for at forespørge, om han vilde have sit Gravsted dèr. Han svarede: „Stedet har uden Tvivl sine gode Sider, men det blæser for stærkt dèr."

Ondskabsfuldt.

Ung Ægtemand (i Newyork): Krigen begyndte samme Dag som jeg havde Bryllup med Maud.

Gammel Pebersvend: Det kan omtrent ethvert Ægtepar sige.

Servil.

Fyrsten: Ah, der har vi jo igen min kære Borgmester! . . . De har mistet Deres Kone?

Borgmst.: Som Deres Højhed behager!

Fyrsten: De er altsaa Enkemand ligesom jeg?

Borgmst: Ja, Deres Højhed — i tre Aar har jeg haft den store Ære.

Han: Husker Fruen mig ikke? Jeg havde den Fornøjelse at træffe Dem i Fjor ved Deres Mands Begravelse.

Fruen (strængt): Hvis sligt passerer endnu engang, saa ser jeg mig om efter en anden Pige. Forstaar De?

Pigen: Det er saamæn ogsaa paa høje Tid, Frue; hos Dem er der Arbejde nok til to Piger!

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*

(Fortsat.)

Hermia vaagnede meget tidligt. Det var næsten mørkt endnu, da hun ringede paa sin Kammerpige. Hun tog et Bad og gjorde Toilette. Kammerpigen serverede paa en Sølvbakke en Kop duftende Chokolade. Hermia følte sig besværet af en nervøs Uro. Hendes Søvn havde været rolig, men ikke styrkende. Hun saa' paa Uhret. Ikke mere end Otte!

„Himmel, hvor Timerne sniger sig langsomt hen! Hvis han nu ikke kom?!"

Kammerpigen traadte ind og overrakte sin Herskerinde en pragtfuld Blomsterkurv. Hermia trak et Visitkort ud af Blomstermængden.

„Fyrst Demetri Lebukoff," læste hun sagte. Der lyste et dæmonisk Blink i hendes Øjne.

„Sofie, Jeg er ikke hjemme for Nogen, undtagen for Fyrst Lebukoff."

Klokken var fem om Eftermiddagen, da Kammerpigen mældte Fyrsten. Hermia hvilede paa en tyrkisk Divan, med de hvide Arme slynget bag om Hovedet. Hun foer op. Hun pressede Hænderne fast mod den hæftigt bølgende Barm.

„Sofie, vent et Minut — saa — jeg er beredt til at modtage Fyrsten."

Hun kastede et Blik i Spejlet. Hun gned ivrigt de dødblege Kinder, for ikke at røbe sin Sindsbevægelse.

„Rolig — rolig, Hermia," hviskede hun til sig selv. Hun fremtvang et Smil og indtog igen sin Plads paa Divanen. I næste Øjeblik slog Fyrsten Portieren til Side. Hermia rejste sig langsomt. Hun stod overfor sin Dødsfjende. Han bukkede sig dybt og greb hendes Haand, paa hvilken han trykkede et ærbødigt Kys! Hun foer sammen, som om hun var blevet bidt af en Slange. Men da Fyrsten derpaa saa' op, iagttog han kun et roligt, smukt Ansigt, der fornemt betragtede ham . . .

Han forhørte sig om hendes Befindende og talte om den Beundring, han nærede for hende. Han tog et Etui frem. Et let Tryk af hans hvide Haand aabnede Etuiet og et i alle Farver funklende Brillantsmykke kom til Syne, hvilende paa matrød, polstret Bund. Fyrsten betragtede spændt Kunstnerinden. Han ventede et Udraab af Henrykkelse, men kun et svagt Smil viste sig om hendes Mund.

„Tillad mig, som et Tegn paa min dybe Beundring, at hænge dette Smykke om Deres Hals!"

„Ingen Foræringer, min Fyrste — ikke af Dem!" „Naa, ikke af mig? Hvorfor ikke af mig?" udbrød han krænket. „Altsaa af andre vilde De modtage Foræringer?"

„Ja," svarede hun.

„Ah —!"

Dobbelt Slægtskab.

Manden: Mutter, jeg har opdaget, at vore Nabofolk er Broder og Søster.

Konen: Snak! De er da Mand og Kone.

Manden: Javel, men han er en Svirebroder og hun er en Kaffesøster.

Anders Jensen.

Mel.: Min Tulle.

Hr. Anders er en Knop,
han tjener mange Penge,
og det gaar i en Snup,
det varer ikke længe.
Trullatrullala o. s. v.

Hr. Anders er min Tro
ej dum, nej ingenlunde,
før købte han en Ko,
nu er det Byggegrunde.
Trulla — —

Hr. Anders er en Svend
og dertil grulig dannet,
naar man har Juul til Ven,
hvor kan 'et saa være andet.
Trulla — —

Hr. Anders er en Knop
og tjener Millioner,
han „rejser sig kun op"
for Hundredtusind Kroner.
Trulla — —

Hr. Anders er saa go'
mod Syge og mod Svage,
en gammel, selvdød Ko
han la'r dem gerne smage.
Trulla — —

Hr. Anders smuk, men bleg
paa Pengesækken sidder,
det varer vistnok ej
ret længe før han bli'r Ridder.
Trulla — —

Hos Lægen.

Lægen: Hvad der fattes Dem, er Luft og Bevægelse.

Patienten: Men, Hr. Doktor, jeg er jo Postbud her i Byen.

Lægen: Ja, det er jo netop Sagen . . . De skal være Landpostbud!

Beroligende.

Professoren (under en Forelæsning i Kemi, til Tilhørerne): Det er yderst farligt at eksperimentere med dette Sprængstof, men, mine Herrer, De er vel alle ulykkesforsikrede?!

Mellem Ægtemænd.

— Vær De glad, kære Ven, at De ikke har giftet Dem med en Pyntedukke, saaledes som jeg; De behøver vist ikke at holde Frisørinde til Deres Kone?

— Ark nej — hun løber mangen Gang omkring med uredt Haar i otte Dage!

Holger Drachmanns nyeste Digt hedder „Europas gamle Kokette", og er en skarp Satire mod Europas „regerende" Bourgeoisi — „den hæslige gamle Kokette", som Digteren siger. Tilfældet vil, at vor kommunale Repræsentation har to Navne, der, naar de stilles sammen, danner Drachmanns Benævnelse paa det omtalte Kompagni. Med en lille Omskrivning faar man da:

Kok-Ette (Kokette.)

I Vinhandelen.

— Maa jeg be' om en Flaske god Kognak?
— S'gerne. Skal det være „Tønde"-Kognak?
— Næ, endelig ikke af den tynde!

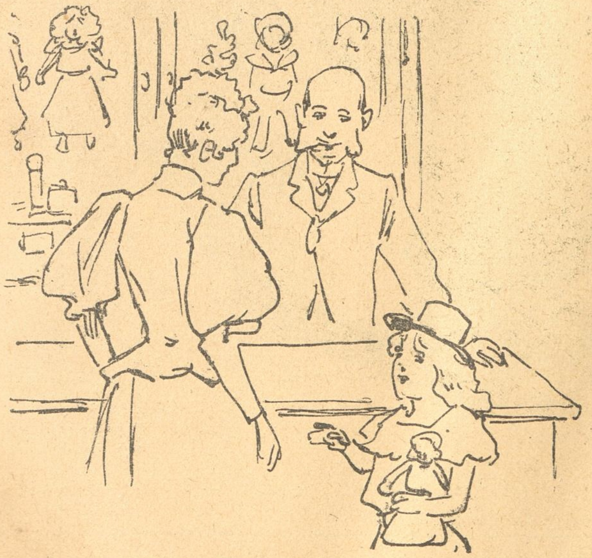

I Butiken.

Lille Ragna: Mo'er, køb mig dog en ny Dukke, min gamle maa jo skamme sig, naar Nogen spørger, hvor gammel hun er!

Danske Søhelte.

Mel.: Vort Fødeland var altid rigt.

Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte,
som ansaa det for deres Pligt
i Fjord, i Sund og Bælte
at krydse om og plaffe løs
med Torpedo og Mitrailløs.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte.

Imens den skrællede Melón
sit Flag for Negre viser,
er Holmegrunden fast Station,
dèr gør Marinen Priser.
Sidst var det ell've Sildegarn
af vore Fiskeres, der var 'en.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte.

Torpedobaaden stævned did,
hvor Fiskermænd gi'er Møde,
fra Toppen vajed' Korset hvid'
i Flagets Felt, det røde.
Syng Muse højt om Heltedaad,
om Gutter blaa og Sildevaad.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte.

Lad, Fødeland, din Flaade ej
deslige Minder savne,
ad Øresund gaar Ærens Vej
helt nær de danske Havne
mod Sildegarn og Fiskerdont,
Bedrift og Daad Kompasset rundt.
Vort Fødeland var altid rigt
paa raske Orlogshelte.

Ved Pudseparaden.

Sergenten (til en Menig): Deres Knapper er igen nederdrægtig snavsede; kun én glimrer — ved sin Fraværelse.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Hemmelighed.

Tys! Ikke et Ord om de 72,000 Kroner!

RAVNEN

Søndagen d. 28. August 1898

— Frøken Rebekka, jeg er Forretningsmand! Vil Deres Fa'er lægge 10,000 Kroner til de 20,000, vil jeg glemme, at han handler med Antikviteter.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nia nulla la.

Skattebogen kom forleden,
„Ravnen“ kiggede, den Skalk,
øverst udi hele Reden
sad min Sæl Fru Falck,
trende hundred Tusinde
selve Ahlefeld til Spé,
:,: Vett & Wessels Drikkelse
blev saa bedsk en Kalk. :,:

Dybdal sine Sporer tjente,
Højres Ærinde han gik,
gamle Fif saa godt han kendte,
Valgdagsmekanik.
Klokken ti saa bli'r der stemt,
Dybdals Lister, det gaar nemt,
:,: efter Middag skader slemt
Højres Politik. :,:

Højre såg saa godt, just saad'n,
som det hen mod Valgtid vil,
men nu er det fælt paa Potten,
Skæbnen er paa Spil.
Tuxen med Brisantgranat
provisorisk, desperat,
:,: vaagn nu op hver Demokrat
og læg Stemme til. :,:

Gærne Holm man vilde lade
slippe ud af Cellen klam,
men saa truer Højres Blade,
nej, pas godt paa ham,
han er Stof — vi har saa smaat
af det — Koch, behold ham blot,
:,: og det passer jo saa godt
I vort Højrekram. :,:

Ja, i Luften er der Torden,
hold din Lynafleder klar,
Valgbureauerne i Orden,
saa til Valg vi ta'er.
Slaa det Landsting i dets Syn,
Valgmandsvalg med Lyn paa Lyn,
:,: den er lige over Byen
og slaar ned, min Fa'er. :,:

Dagen derpaa.

„Ravnen“ er saa heldig at kunne give et lille Uddrag af de Breve, der, Dagen efter at Skattebogen var udgaaet, indløb til den Højstbeskattede, Fru Falck.

I.

Dyrebare Frue!

Alt længe har jeg elsket Dem til Raseri. Jeg vover nu at tale. Skænk mig Deres Haand, og jeg vil være den lykkeligste af alle dødelige. v. Plat,
Baron.

II.

Ædle Frue!

De og Dronning Margrethe er Danmarks største Kvinder. Værdiges at tilstille mig nogle biografiske Data af Deres Liv, da jeg agter at gøre Dem til Hovedpersonen i et Drama paa rimede Vers. Ærbødigst
Sultenberg,
Digter.

III.

Ærede Frue!

Jeg har „taget“ alle Berømtheder her i Landet i de senere Aar. Vær saa god at lade mig vide, naar det er Dem passende, at jeg maa tage en Plade af Deres aandrige Træk. Madsen,
Fotograf.

IV.

Deres Fotografi til mit Blad udbedes. Det er den rettænkende Presses Pligt at have Blikket aabent for al Fortjeneste, hvor den end viser sig.
Ærbødigst
Peter Nielsen,
Redaktør af Mandagsposten.

V.

Min Frue!

Tillad at dedicere den til Efteraaret udkommende Roman af mig til Dem. Den hedder „Fattigdommens Rædsler“ og er meget realistisk. Ærbødigst
Bleifeder,
Romanforfatter.

VI.

Ærede Frue!

Jeg agter mig til Nordpolen for at søge efter Andrée. Tillad mig at underrette Dem om, at jeg agter at døbe et af de eventuelt af mig opdagede Lande, et Forbjerg eller et Sund med Deres Navn.
Deres med Agtelse
Nordbag,
Nordpolsrejsende.

Ved Læsningen af Skattebogen.

Bankieren: Altfor meget er usundt, siger et gammelt Ord, som ikke gælder mere. Nu hedder det: Alt for meget er sundt — for os.

Aktionæren: De har Ret, Kære. Naar Divid enden er god, er al Ting godt.

Brisantgranater.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Danmark med kornrig Vang og Strand
kaldes et lille, fattigt Land;
Hørring og Tuxen har bestemt
dette bekendte Skudsmaal glemt,
ellers de næppe saa gelassen
skovlede Sølvet ud af Kassen. —
:,: Nej, nej, tro I kun mig,
plukke en skaldet gør de ej. :,:

De to kan gøre, hvad de vil,
som var der ingen Rigsdag til.
Flot de femhundred' Tusende
ta'er med en Ro saa knusende.
De vil ha'e Penge til Soldater,
Kugler, Krudt og Brisantgranater. —
:,: Jo, jo, jo I kan tro,
de véd, hvor Mønten er, de to. :,:

Rygtet fortæller, vi skal slaas,
derfor det er, vi ruster os.
Hvem skal vi slaas med? Derom véd
ikke en eneste Sjæl Besked.
Nogle mener, der Knut vil vanke,
andre, at England vil os banke.
:,: Nej, nej, tro I kun mig,
Preussen véd mer' end Du og jeg. :,:

Holder vi os ej pænt nevtral,
Potz Donnerwetter! den bli'er gal,
Preussen sin Klo i Danmark slaar,
æder os op med Hud og Haar,
sluger vor Flaade og Soldater,
selv vore ny Brisantgranater.
:,: Hu hej, tro I blot mig,
Preussen os æder, ein, zwei, drei. :,:

Anden September Højre skal
mærke Brisantgranaters Knald,
da vil hver ærlig Demokrat
virke som en Brisantgranat.
Højres den gamle Fæstning sprænges;
Selvtægtskliken tilbage trænges. —
:,: Jo, jo, jo I kan tro,
Anden September den bli'r go'! :,:

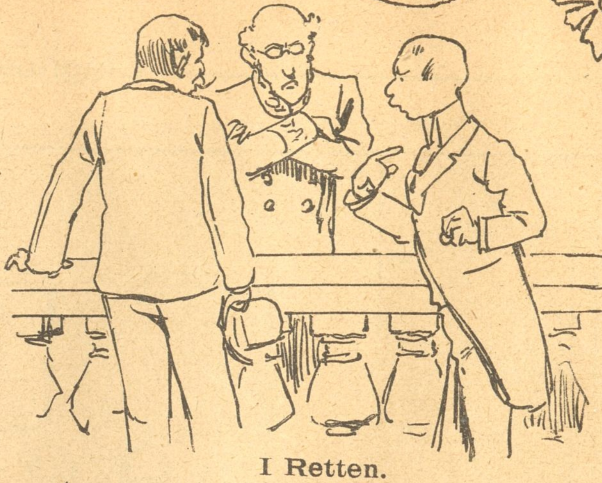

I Retten.

Assessoren: Efter Vidnernes Udsagn staar det fast, at Indklagede har brugt Udtrykket „Kraftidiot," men ikke, hvem han har ment.

Klageren (ophidset): Jamen, hvem andre skulde han da have ment — end mig?

Listig.

Han: . . . Naa, saa Fru Hansen har skældt Dig ud . . . Saa indstævner jeg hende!

Hun: Aa nej, Mortensen, giv mig hellere en ny Kjole — det ærgrer hende meget mere!

Det hedder, at Sofus Neumann har faaet et større Gratiale af Kong Oskar. Bare Neumann nu ikke fortæller: Det er Løgn altsammen.

Den kære Familie.

— Hvem var det Selskab derovre, som Du hilste saa ærbødig?

— Jeg er Huslæge dèr. Manden har Gigt, Konen er nervøs og Døtrene har Hjærtefejl — en ganske herlig Familie!

Paa Banestationen.

— Hør De, kan jeg endnu naa Toget til Korsør?

— Det kommer an paa, hvor hurtigt De kan løbe. Toget er gaaet for 13 Minuter siden.

Diagnose.

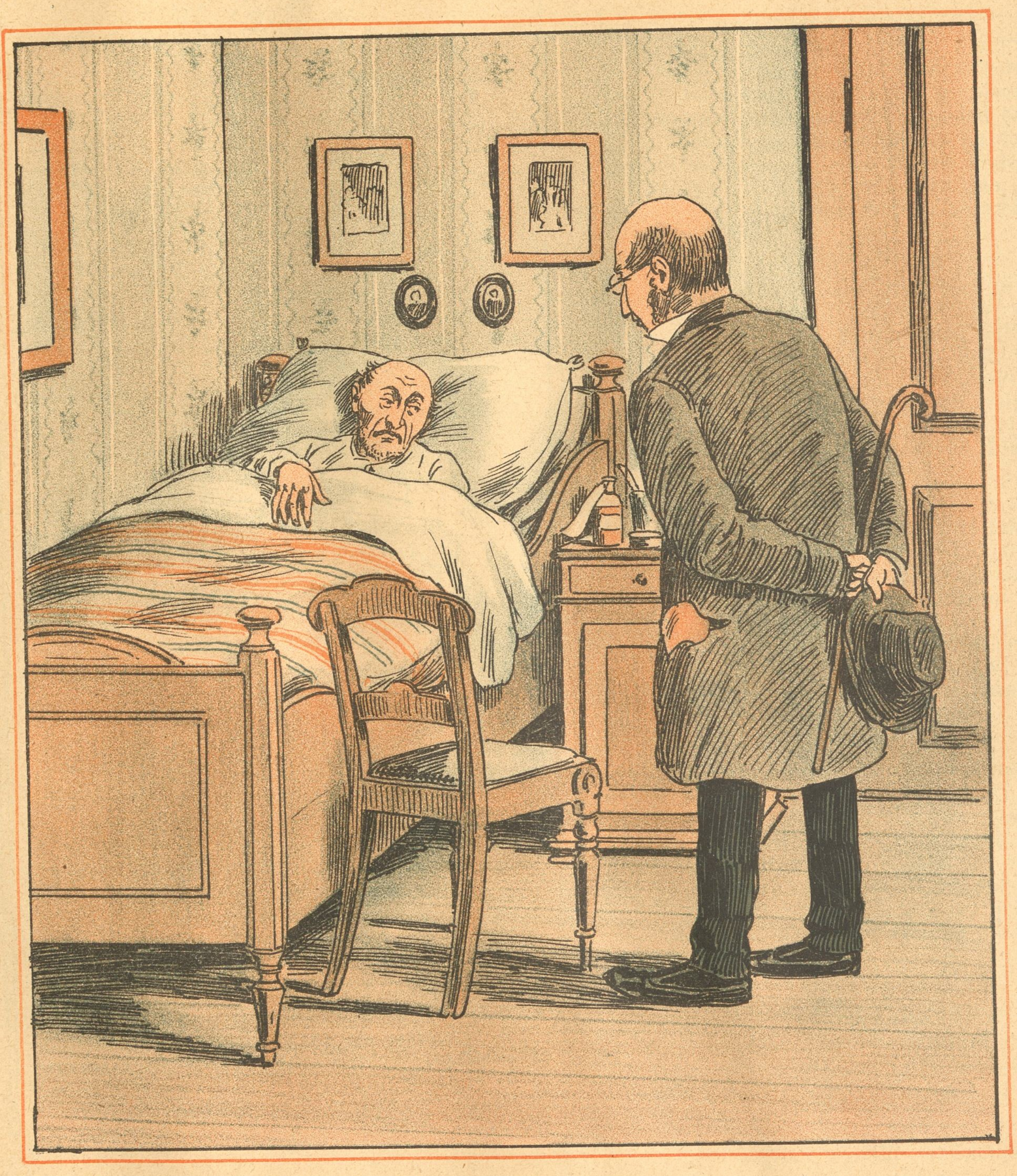

Den Syge: Sørgeligt, at man skal ligge her og være syg midt om Sommeren.

Lægen: Jamen, bedste Ven, under saadanne Vejrforhold maa Mennesket netop være syg; thi hvem, der føler sig vel tilpas i dette Vejr, han er ikke rigtig rask.

Familiesorg.

— Men hvorfor vil Du græmme Dig saa meget over din Mands Død? I laa jo i stadig Kiv og Strid, mens han levede.

— Det er netop *derfor*, jeg græmmer mig saa forfærdelig. *Hvem* skal jeg *nu* skændes med?

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*

(Fortsat.)

„De maa sende mig Blomster, saa mange De vil. Er De tilfreds med det? Med Blomsterne vil jeg smykke mig — ser De, min Fyrste, — saaledes —

Hun rejste sig og gik hen til det lille Bord, paa hvilket den Blomsterkurv stod. som Fyrsten om Morgenen havde sendt hende, Hun tog flere Rosenknopper frem. Hun løftede de smukke Arme 1 Vejret. Fyrsten fulgte med glødende Blikke hver eneste af hendes Bevægelser. Med et hurtigt Greb trak Hermia de gyldne Naale ud af det løst opsatte Haar, saa at det i sin hele gyldenglimrende Pragt bølgede ned over Ryggen. Som strøede i Flæng hvilede de røde Knopper med deres fint grønne Blade i Haaret, men faldt saa ned paa Tæppet, da Hermia igen indtog sin Plads paa Divanen. Det udslagne, gyldne Haar omgav hende som en Kaabe. Hun smilede. Fyrsten. aandede tungt. Hans Fingre gled langsomt, kærtegnende gennem de duftende, bløde Haarbølger.

„Det elektriserer," mumlede han. Saa bøjede han sig frem, nærmere og nærmere til den skønne Kvinde og endelig skjulte han sit blussende Ansigt i den gyldne Haarflod. Det lynede dæmonisk op i Hermias Øjne. De hvide Tænder bed sig et Øjeblik dybt i hendes Underlæbe. Med en eneste Bevægelse kastede hun sig tilbage.

„Ikke saa stormende, min Fyrste." Lebukoff satte sig langsomt. I hans mørke Øjne flammer en fortærende Ild.

„Aldrig saa' jeg en skønnere Kvinde. De er værdig til at bære Navnet Lebukoff." Hermia bøjede sig langsomt henimod ham. Han føler hendes hede Aande. Hun lægger sin smalle, hvide Haand paa hans Arm. Han bæver af Fryd. Hans elskovsdrukne Blik hæfter sig paa det plastisk-skønne, ubevægelige, som i Marmor meislede Ansigt, og lader derfra Blikket glide ned over det skønne Legemes rene Linier. Han prøver paa at omfavne hende. Med en smidig Bevægelse unddrager hun sig hans Tilnærmelse, uden at tage Haanden bort fra hans Arm.

„Hermia! Jeg elsker Dem! Jeg tilbeder Dem!" stønnede han beruset.

Hendes vidunderlige, blaa Øjne, der i dette Øjeblik syntes næsten sorte, betragtede ham sælsomt forskende.

„Er det Sandhed, min Fyrste?" Hermia's Stemme lød klar, rolig, bevidst.

„Hermia — jeg sværger Dem" —

„Sværg ikke! Jeg tror ingen Ed. Hvad er Ord? Giv mig Beviser!"

„Befal — jeg er Deres Slave — hvad jeg ejer, staar til Deres Tjeneste!"

„Min Fyrste" — Hermia løftede advarende Fingeren.

Lebukoff knælede.

„Befal," bønfaldt han.

Og han hviskede til hende om Kærlighed, Lykke, Rigdom — og lyttede, med Hovedet hvilende ved hendes bølgende Barm, i salig Rus efter hendes Svar.

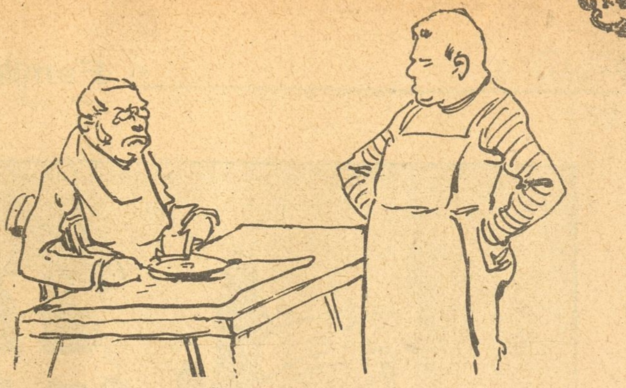

Rejseglæder.

Gæsten (i en landlig Restavrant): Fy for den —! Her svømmer jo en Lap snavset Papir om i min Suppe!

Værten: Til den Pris vil De vel ikke forlange, at det skal være kongelige Obligationer?!

Til Arbejderne!

Husker I for otte Aar tilbage.
Da I Sejr ved Landstingsvalget vandt,
Talsmænd for de mange Smaa og Svage
Vej til Landstingssalen end'lig fandt.
Husker I, hvor Jubel fyldte Luften,
Glæde stod at læse i hvert Blik,
en Triumf, var Valget, for Fornuften,
Byens Smaafolk Æren derfor fik.

Husker I hvor Højre fnøs af Galde
blot fordi at Smaafolk Slaget vandt,
Højres Mænd lidt ublidt maatte falde
trods de Rænker, man mod Eder spandt.
Landets Grundlov rent var traadt i Støvet
ved en lumpen Rigmandspolitik,
og de fine Herrer havde røvet
bort den Frihed, I ved Loven fik.

Ja! I husker godt de mørke Dage,
Statens Kasse blev for Indhold tømt,
og den bare Bund blev kun tilbage;
— Lykken, hvorom Folket havde drømt
blev som meget andet illusorisk
og i tunge Lænker blev 1 lagt,
Presse, — Straffelove, — — provisorisk,
og et Land nær Bettelstaven bragt.

Ja! I husker alt, — det kan ej glemmes,
hvad mod Eder Højre har forbrudt;
det bør hævnes, hvergang der skal stemmes
at for Frihed, I blev Lænker budt.
Mød da atter frem, nu da det gælder
Fredag maa om Sejren bringe Bud
atter I en Del af Stammen fælder
ryger Rævene af Hulen ud.

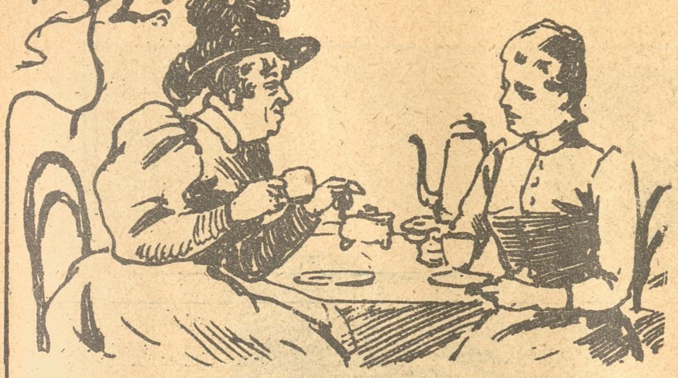

Kaffesladder.

Fru Skade: Det forholder sig, nok, min Kære, som Skade si'er, at Efterretningen om, at Andrée ha'ede ladet en Due flyve fra Nordpolen, var en lille Aflægger af Søslangen, som hver Sommer i Agurketiden dukker op i Bladenes Spalter, og der er vel nok tjent til en stegt Due paa den Historie, som forresten kan tydes paa den Manér, at det bare er en lille Trykfejl for no'en Andre, der kan ha'e sluppet Duen ud som et lille Sensationsnummer, li'som Johansens mekaniske Dukke, der blev søsyg af Luftrejsen og drattede ned paa en Mark og fik en Krone i Rejsepenge for ikke at bli'e anholdt som Løsgænger og Vagabond og komme i Koch's-Ovnen i „Tivoli", hvor der skal være næsten li'saa hedt, som dèr, hvortil Missionspræsterne har Leverancen, og hvor der ikke knibes paa Kullene saadan som ved Jærnbanerne, hvad man osse kan slutte sig til deraf, at det altid hedder: Du kan rejse og ryge ad o. s. v. til, naar et kærligt Medmenneske vil befordre et andet af Sted saa hurtigt som muligt, og der er vist i denne Tid mange brave Højremænd, som ønsker Oppositionens Valgalliance samme Vej, for nu begynder det jo at gaa op baade for gamle Jakob og unge Asger Karstensen og „Vort Lands" Blæksprutter, at al deres Ulejlighed er spildt med at sætte deres Lus i andre Folks Skindpels, for der bli'er ingen Sild a' den Makrel med at gaa til Valg sammen med Venstre for at knuse Socialdemokratiet, desformedelst at det paa ingen Maade kan betale sig for Venstre at ha'e no'et Valgmaskepi med Højre, hvad der vilde være det samme som at gi'e sig til at svømme med en Møllesten om Halsen, og Venstre maatte være endnu dummere end Højre, dersom det styrede til Valg med det gamle raadne Provisorie-Lig i Lasten, — næ, saa er der rigtignok anderledes Fut i Dingeluntten naar den samlede Opposition rykker ud til Brydekamp med Højres gamle tykmavede Professionals, for at vinde Styrkebæltet! Det er li'som naar et Par gode Naboer slaar sig sammen for at fordrive Rotterne, som huserer i deres Ejendomme. De kan ha'e deres forskællige Meninger om mange Ting, men de er enige i, at de vil a' med Rotterne, for ellers ender det med, at de sel' bli'er li'e til Rotterne! Og naar vi saa har dronet hele Sværmen, la'er vi Højre begrave sine Døde, og fra et eller andet Herskabskøkken kan der nok reddes en gammel Daase, som der har været Grønærter i, til at sætte paa Graven med Blomster i, som jeg saa' forleden, og jeg synes det er saadan en smuk Tanke, at alle Højres svedne Ærter bli'er til duftende Lakøjer, som Asger Karstensen kan tjene en 10 Øre med at vande. Tak for Kaffe!

Frem med Beviset!

Nap: I Gaar var jeg til fint Bryllup; vi spiste med Guldskeer!

Snap: Lad mig se!

Forskellen mellem „Difteri" og „Digteri" er den, at det første kommer ind i Halsen, det andet ud af den.

Rigelig Lejlighed.

Lægen: Luft, De trænger til Luften, min Kære! Har De slet ingen Lejlighed til at gaa i Luften? Hvad er De?

Patienten: Arbejder i en Dynamitfabrik.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Storkefa'er Landstingsmand,
Døden skal Du lide!
Længe nok Du By og Land
voldte Sorg og Kvide.

Storkefa'er Landstingsmand,
det er ingen Drømme,
hør det Raab fra By og Land:
Reden skal Du rømme!

Nr. 36.

RAVNEN

Søndagen d. 4. September 1898

— Mo'er, hvad er det for en Fugl?
— Det er jo Storken.
— Aa, det er derfor den nikker saa fortrolig til Dig!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nia nulla la.

Valgkamps første Akt er spillet,
der var Spænding saa la la,
vi ved Højres Magt har pillet,
piller mer endda,
Skridt for Skridt vi fremad rykker,
medens Højre gaar i Stykker,
:,: med en Krans vi Graven smykker,
naar det gaar herfra. :,:

Der var Møder, gode Taler
Højre fik min tro sit Fedt,
Demokrater, Liberaler
sammen gik til ét,
selv Witzansky Ordet ha'de,
Folk var overmaade glade,
:,: Alliancen tog ej Skade,
skønt han gloed vredt. :,:

Værre var det s'gu for Matzen,
som skal vælges om paany,
i „St. Thomas" han paa Platsen
mødte nok saa kry,
med en Pisk han stod og leged',
brugte alt det Spyt, han ejed',
:,: lille Henning, Du bli'r fejet
ud af Folkets By. :,:

Der er Sorg i Højres Rækker,
Uro i Hr. Hørrings Stab,
Grundlovsbryder, Skruebrækker
frygter nye Tab,
men de tapre Demokrater
til en Omgang straks parat er,
:,: for de gaar i alle Stater
frem i Broderskab. :,:

Ved Øllet.

— Hvad mener Du, at Følgen bliver af Zarens Afvæbningsforslag?

— Krig!

*

— Det er dog en stor Gavstrik, den tyske Kejser.

— Fordi han hvert Aar besøger de norske Jenter?

— Næ, men han har langt inde i Asien en Kæreste, som hedder Palæ-Stine.

Ved Frokosten.

— Hvor har De egentlig lært Deres Kone at kende, Hr. Grosserer?

— Paa Skøjtebanen.

— Aa! ja dèr har allerede mangen en hentet sig, hvad han har godt af!

Bladene har længe holdt den gaaende med „sørgelige" Ulykker. Nu er man til en Forandring begyndt med at fortælle om et „stygt" Ulykkestilfælde. — Det er sørgeligt, saa det gaar stygt ned ad Bakke med Reporterstilen.

Efter berømte Mønstre.

— Jeg sender Opløsninger ind paa alle Præmiegaader, men jeg faar s'gu aldrig nogen Præmie?

— Prøv at lægge en Femhundrede Kroneseddel i Konvoluten.

I Kunsthandelen.

Baron Pengesæk: Æh, sikken et fint Kobberstik!

Kunsthandleren: Fotografi, Hr. Baron.

Baron Pengesæk: Æh, altsaa Solstik!

Ved Øllet.

Jokumsen: Skulde jeg ta'e en Carlsberger til? Min Mave siger: Ja! men min Forstand siger: Nej! Min Forstand er rigtignok klogere, end min Mave — men den Klogere giver efter „Altsaa: Opvarter, en Bajer!

Ved Festen.

Afskediget Oberst: Det er saamæn længe siden, at jeg har havt min Uniform paa. Men i Festens Anledning — —

Løjtnanten: Det kan man lugte, Hr. Oberst! Hele Salen dufter af Kamfer og Naftalin — jeg har allerede Hovedpine deraf!

Obersten: De ta'er fejl, Hr. Løjtnant! Min Uniform lugter af Krudt — men De kender bare ikke Lugten endnu, lille Ven!

F. Bauditz.

†

Lille Bauditz sad
paa sin Stol saa glad,
dypped' Pennen sin
i et Blækhus fin,
skrev om Schrøder, som
fra Komedie kom,
men det syntes Schrøder ikke om.

Han af Hævnlyst stod
fyldt fra Top til Fod,
Bauditz! vaer Dig nu,
jeg er gram i Hu.
Husker Du et Brev,
som en Gang Du skrev,
tror Du, at tilintetgjort det blev?

Nej, min gamle Ven,
hvad en Gang din Pen
skrevet har staar her
og er meget værd.
Du har villet Kamp,
nu i Røg og Damp
skal Du faa de velfortjente Tamp.

Snart stod Vaabengny
over Land og By,
Bauditz blegnede,
ja, og segnede.
Schrøder stod med Sejr
i sin tapre Lejr
retfærdsstraalende som Guden Frejr.

Bauditz gød sit Blod,
og trods al sit Mod
maatte han gi'e tabt,
ja, det gik skam rapt.
Ferslews Nemesis
ramte som en Mis
Bauditz — gav ham Banesaar betids.

Stolt nu Schrøder staar,
Sejerskrans om Haar,
Skriblere! kom an,
jeg til sidste Mand
meje skal Jer ned,
dersom ej I véd,
at Casino være skal i Fred

Lakonisk.

Rodemesteren: Hr. Sagfører, Deres angivne Indtægt forekommer Ligningskommissionen for lav.

Sagføreren: Mig ogsaa, men det er desværre rigtigt.

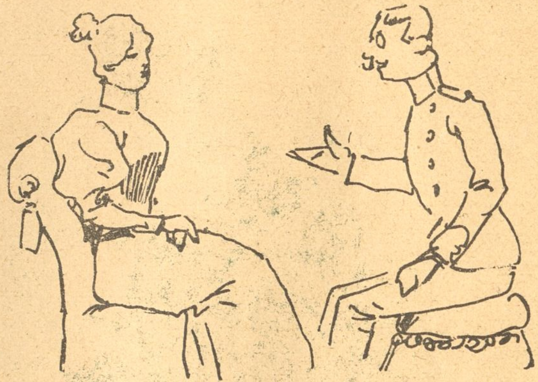

Galanteri.

Grevinden (i Besøg hos Godsejeren, beser Svinestalden): Det er jo nogle ganske brillante Svin, De har opdrættet, Hr. Baron!

Baronen: Aa, jeg be'er, Deres Naade, Svinene er ganske vist meget smukke men — Deres Naade er dog tusind Gange smukkere!

Snedig.

Lægen (kræver sit Honorar): . . . . . Hvorledes? De har ikke engang læst min Regning?

Fhv. Patient: Jamen, Doktoren har jo selv forbudt mig al ophidsende Lekture!

I Kupéen.

Konduktøren (til Damerne, der har givet Nødsignal): Hvad er der paa Færde, mine Damer?

Damerne (i Kor): Aa, Hr. Konduktør, der er en Mus i Kupéen!

I Musæet.

1. Rejsende (foran en Statue, der forestiller „Sandheden"): Jeg gad vide, hvorfor man altid fremstiller „Sandheden" nøgen.

2. ditto: Naturligvis, for at enhver kan pynte den ud efter Behag!

I Kupéen.

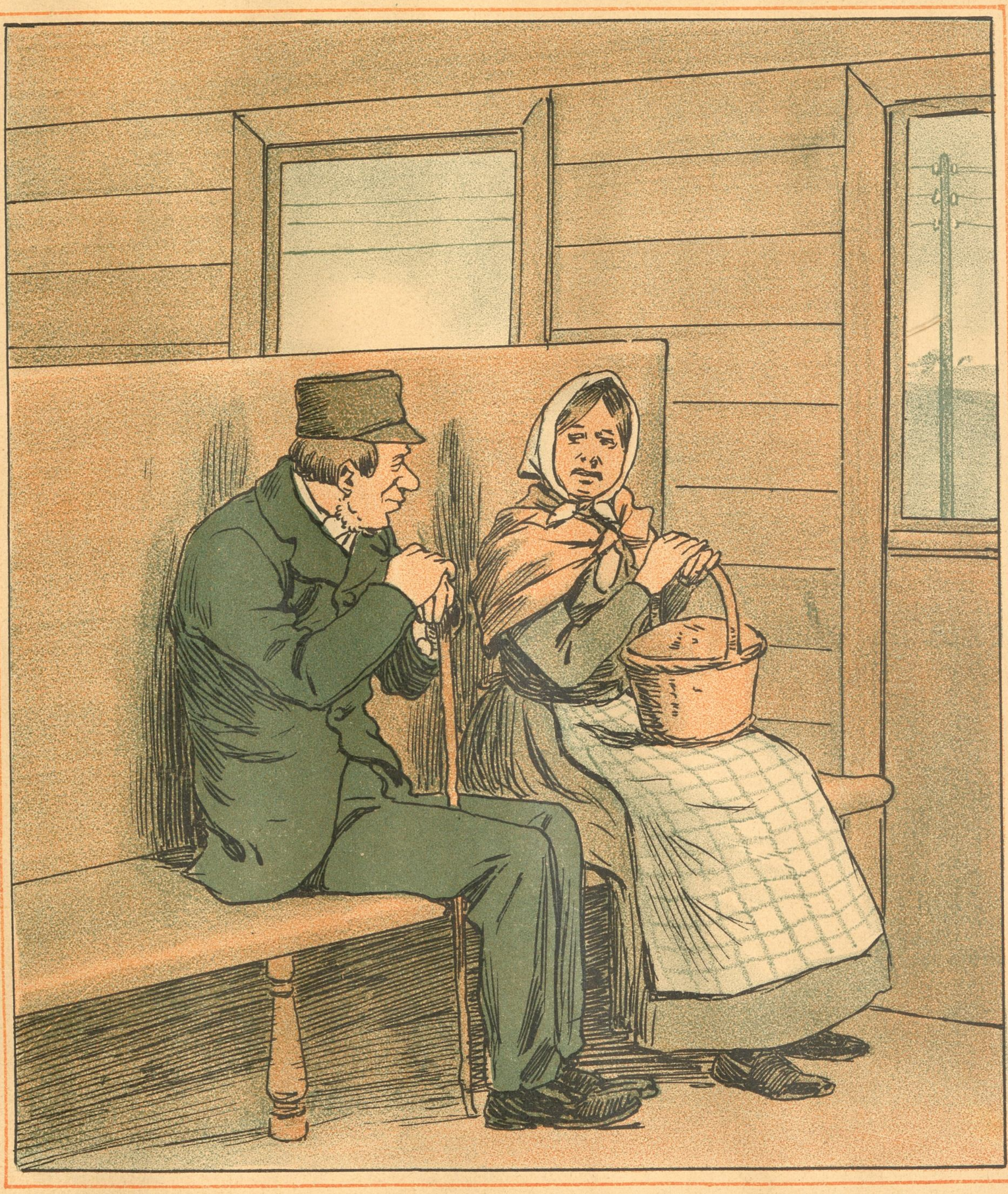

— Hvor skal Ole Madsen hen i Dav?

— Til Købstaden og købe Grise. Der er jo Kantøfler nok til at fodre med.

— Ih! og det er osse for de billige Kantøflers Skyld, at jeg vil ind og se at faa mig et Plejebarn.

Blomstersprog.

Kroværten: Karen, De er li'egodt den dejligste Tullepan?
Pigen: Og De ligner en Buket Bonderoser, Mads Mikkelsen.
Kroværten: Saa—aa, hvorfor det?
Pigen: Jo, for De har hele Fjæset fuldt af svulmende, røde Knopper.

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*
(Fortsat.)

Det var en fortryllende lille Rede som, skabt til salig Elskovshvisken og ømme Kærtegn. Et tykt, blødt Tæppe bedækkede Gulvet. Væggene var betrukne med matblaat Plysch. Fra Loftet, hvis Midtpunkt optoges af et Maleri — en henrivende Amoringruppe hvilende paa Roser, — hang rosenfarvede Ampler i sirlige, gyldne Kæder, og udbredte et diskret Lysskær over det yndige Gemak. Og ved Kaminen hvilede paa en Divan en Kvinde — smuk, gyldenhaaret, med store, forføreriske Øjne betragter hun den slanke Mandsskikkelse, der som fortryllet staar ved Indgangen til Bou doiret og henrykt stirrer paa det smukke Syn, der aabenbarer sig for ham.

„De har indrettet det vidunderligt her, min Fyrste, lyder det sagte, besnærende gennem det duftopfyldte, svagt belyste Paradis.

Lebukoff styrtede hen til Divanen. Han knæler ned, og kysser, skælvende af Lidenskab, den slapt nedhængende Haand.

„Er De tilfreds, Hermia?" spørger han.

Sangerinden nikker, og tager Haanden til sig. Hun peger paa en Lænestol, der er stillet tæt op til Divanen.

„Tag Plads her — foreløbig — vi vil først passiare lidt — og saa —"

Hun smiler mat, uendelig forførerisk. „Lad os drikke!"

Hermia rejser sig. Hun træder hen til et lille Perlemodersbord, paa hvilket er andbragt en med Vin fyldt Karaffe og to Glas.

„Lad mig kredense Dem — ! Paa Deres Vel!"

Glassene stødte sammen.

„Paa Dit Vel — Du tilbedte Kvinde! Paa Dit Vel!"

Lebukoff tømmer sit Glas i ét Drag. Hermia nipper kun til sit. Glødende af Elskov vil Fyrsten omslynge hende. Hun støder ham blidt fra sig.

„Endnu ikke, min Fyrste. Jeg vil passiare lidt endnu."

Lydig sætter Fysten sig paa Divanen. Hermia tager Plads lige over for ham.

„Lad mig fortælle, jeg beder Dem —"

Hun lægger Armene overkors paa Brystet. Hendes Øjne flammer mørkt, uheldvarslende. Hun begynder:

„Det er en kort Historie, min Fyrste. Den foregaar for tolv Aar siden i en lille ussel Afkrog. Der levede Forviste dèr. Blandt dem befandt sig en lille Familie. Faderen blev for sin politiske Menings Skyld forvist fra Petersborg. Hans Hustru og hans Børn fik Tilladelse til at følge med ham. Og saaledes havde de allerede i fem Maaneder levet i den usle Landsby. Da rygtedes det en Dag, at Guvernørens Søn med et talrigt Selskab vilde komme og tilbringe nogen Tid paa det nærliggende Slot og afholde nogle Jagter i Omegnen.

(Fortsættes.)

Moderne.

En ældre Jon: Puh. Nu har jeg faaet nok af Kvinderne. Færdig. Gifter mig i næste Uge!

Natscene.

Storborgeren er paa Hjemvejen fra et animeret Skydebanegilde tørnet imod en Lygtepæl, til hvilken han mat læner sig, nynnende Refrænet: „Ridder Rap, Riddor Ro! Vi er lystige Svende, vi to!"

En Nattevandrer: Næ, véd De hvad, Højstærede, vil De rende den Lygtepæl omkuld, saa maa De s'gu ta'e større Tilløb!

I Stridens Hede.

Han: Aa, naar Du dog blot en eneste Gang vilde være logisk?

Hun: Ja, ikke sandt, det ku' Du li'e!

I Provinsen.

Købmanden: Hvad, er De allerede dèr igen! Jeg smed Dem jo ud i Gaar!

Agenten: Aa, sikken brillant Hukommelse, De har! Det har jeg glemt for længe siden!

Hædersgaven.

Veteranen:

Vi drog i Krigen hen
og ofred' Blod og Lemmer,
ak, Højres Rigsdagsmænd
slig Daad saa hurtig glemmer,
men, gælder det Kanoner
og ny Brisantgranater, —
da Højres gamle Joner
med Mønten straks parat er.
Saa gaar'en — —
Lirum, Larum.

Hørring:

Stille, gamle Veteran,
her er Hædersgaven!
Fugt nu ej for stærkt din Gan!
Sligt spolerer Maven.
Her er femten blanke Krus, —
det er mange Penge.
Gaar de ikke op i Rus,
kan de vare længe.
— — — — — — — — — — — —
Saadan gaar én — —
Lirum Larum.

Sukkervand.

Den lille Karen skriger forfærdeligt, fordi hun skal i Badekarret. Hun vil absolut ikke i Vandet. Da faar Moderen et Indfald, som kun Mødre kan finde paa: Hun tager et stort Stykke Sukker og kaster det for Barnets Øjne i Karret. Og uden videre Indvendinger hopper Karen i Vandet.

I Variétéen.

— En sand Engel, den lille Danserinde!
— Ja, og djævle-blændt smuk!

Farvel med Dig, min Gut!

Mel.: Taratrabomtrala.

I vort lille, fromme Land
lyses man saa nemt i Ban,
bli'r behandlet kanibalsk,
om man ogsaa er moralsk.
Har Du Raadhusbryllup haft,
tordner Præsten løs med Kraft:
Ved din Baare ej et Ord
faar Du, naar Du skal i Jord.
:,: Vi klarer os dog bedst
foruden Dig, Hr. Præst.
Vi siger resolut:
Farvel med Dig, min Gut! :,:

Vogt Dig for de Præstemænd,
gaa blot ej med dem i Spænd,
kom især ej altfor nær
til en Indre-Missionær.
Han fortæller, naar Du dør,
flyr Du fluks i Satans Klør,
og er Hjærnen din lidt svag,
bli'r det let en farlig Sag.
:,: Du blive kan konfus,
bragt til et Galehus.
og saa er Du kaput —
:,: Farvel med Dig, min Gut! :,:

Fra Korsør et Ægtepar
kommer til vor By og har
Lyst at gæste Tivoli,
hvor de ser Fyrværkeri.
Derfra gaar de til Hotel.
„Nej paa den Tid, fri os vel,"
(si'er Hotellets Vært) jeg Straf
faar for Rufferi, men skaf
:,: din Vielses-Attest,
hvis ikke, er det bedst,
Du skynder Dig herut,
Farvel med Dig, min Gut! :,:

Richard Schrøder, Direktør,
er ej altid i Humør.
han vist gerne ønske vil,
at der ej var Censor til,
„Kaptejn Dreyfus", tænkte han,
er en Titel, som vist kan
fylde alle Pladserne,
skaffe Mønt i Kasserne.
:,: Men Censor sa'e: Nej stop,
tag ej det Stykke op,
det blive vil forbudt,
Farvel med Dig, min Gut! :,:

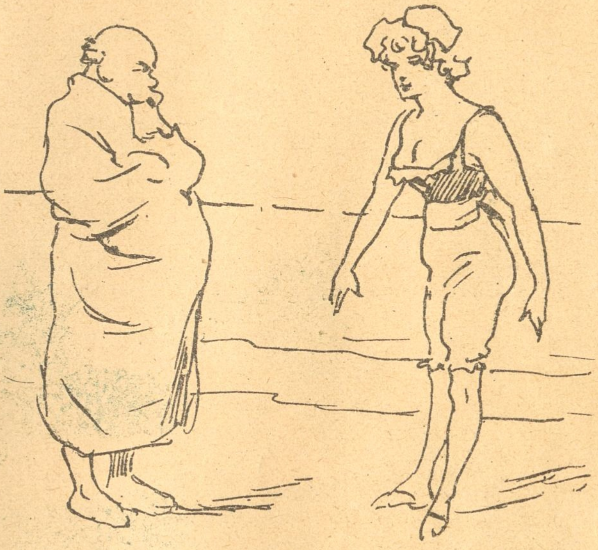

Ved Badestedet.

Han (til sin Hustru, der viser sig i en temmelig ekstravagant Badedragt): Hør, Ellen, der har Du overdrevet en lille Smule.

Hun: Synes Du? Ja, jeg tror ogsaa, at jeg endnu maa tage omtrent 6 Tommer af i Længden.

Nyt Abonnement paa „Ravnen".
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Tag Dig i Agt!

Nr. 37.

RAVNEN

Søndagen d. 11. September 1898

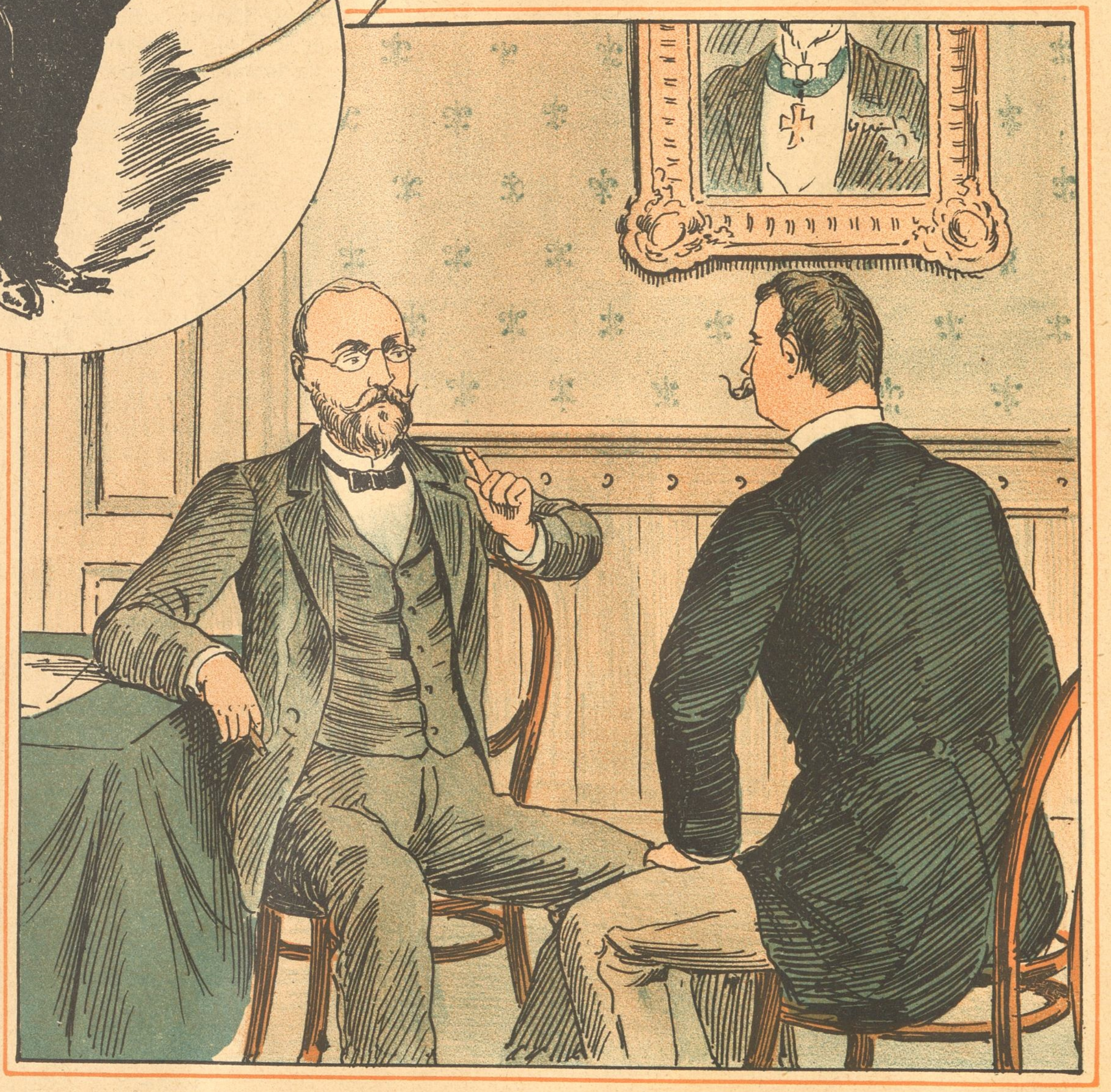

— Hvor mange Timer dovner Chefen egenlig i sit Kontor?
— Tys! Det er en stræng Embedshemmelighed!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.. Og jeg har været til Middagsmad.

Sagde „Ravnen“ det ikke nok:
Højre fik Klø og er gnaven,
Høst vi smider nu som en Sok,
P. G. C. ta'er vi i Kraven.
han har længe nok væ't Profos,
nu er Turen s'gu kommen til os,
Parolen den er: lad Højre gaa ad Helvede til!

Stilling han skal den samme Vej.
Byerne sparker den Herre,
ogsaa Provsten han skynder sig,
Valgkredssnyderen Bjerre,
han har ligefrem Følelsen a',
at Præster og Grever etcetera
politisk set styrer lige lukt ad Helvede til.

Ovre i Frankrig er der Blus,
Henry sin Løgnhals skar over,
Cavaignac gik af for Dreyfus,
og Esterhazy, den Sjover,
søger Frelse ved ilsom Flugt,
Sandheden fik dog med Løgnen Bugt
og alle Antisemiter gaar ad Helvede til.

Kejser Wilhelm for nylig har
holdt eine schwingvolle Rede,
Talen den var s'gu god og klar,
men præget af kejserlig Vrede.
Socialister skal Tugthus ha'e,
men hvor vil han faa Tugthuse fra?
nej, den Idé, lille Kejser, gaar ad Helvede til.

Nys hos Fersiev en ærlig Præst
skrev om Kollegers Pensioner,
det, der huer den Sortkjol' bedst.
er dog de klingende Kroner,
lidt at bestille, et Embed' godt,
Korset paa Brystet — saa gaar det smaat
med „elsk din Gud og din Næste“ bums ad
Helvede til.

„Politiken“ savnede Festblus, da det kgl. Teater gav „Elverhøj“ som Sæsonens første Forestilling. „Politiken“ har ikke set rigtig efter. Der var Festblus — udenfor i Loggiaen.

„Slaget paa Rheden.“

Kan med lidt Fædrelandskærlighed synges
til Melodien
„Naar man faar lidt godt at drikke.“

Gamle Danmark er i Fare,
Dannemænd maa Sagen klare,
skal vi øve os i Freden
maa vi ha' lidt Krig paa Rheden.
Pantserskib'ne „Skjold“ og „Gorm“
sku' begynde første Storm.
De som fjendtlig Magt ska' slaas
det blir sgunte svært for os.

Jeg tar Hatten af for „Føerne,“
der er Slag i Komandørne,
„Zachariaes“ „Mander“ Ræerne,
det er nunte ham med Klæerne,
Suenson han fører „Skjold“,
han er baade stor og bold,
Æret er hans høje Navn,
„Labskous“ er hans Øgenavn.

Saa begynder man at kæmpe,
det er nun'te saad'n med læmpe,
først man Fiskergarnet splitter,
Stemningen bliv dermed bitter.
„Gorm“ sku' nu ha' ventet lidt
for paa Saltenholm med Last,
rendte Gorm den Gamle fast.

Sikket Sjov der saa blev lavet,
der blev hugget, trukket, gravet,
Gorm den gamle sad i Jo'ren
endnu i den lyse Mo'ren,
Skonnert „Absalon“ gik ud
for at hjælpe — Herregud!
Sidst da den til Hjælp sku' gaa
var det med en Jordmoer paa.

Gorm han sidder endnu i 'et,
ikke meget fik han kriget,
men Moralen den skal være,
Gamle Danmark skal vi ære —
Men lad vær' at gaa i Kri',
det blir bare Parodi,
Gorm sig hviler nu en Stund,
den har vist sin egen „Grund.“

Læger bør uden Undtagelse være godt bemidlede; en Læge uden Midler duer ikke.

De Højstbeskattedes Honnørmarsch.

Mel.: Fanemarchen.

Ram! tam! tam!
tammeram! tam! tam!
Her kommer de tykke Grosserere,
de fede Vekselerere,
oppustede Bankierere,
og alle Slags Fabrikerere,
de store Ølleverere.
kort sagt: vore Pengeformerere.

Ram! tam! tam!
tammeram! tam! tam!
Her kommer de tykke Maver
med Mønt i Port'monæerne,
med Podagra i Tæerne,
smaa Kristne blandt Hebræerne
og Toldere blandt Farisæerne,
men ikke én er paa Knæerne.

Ram! tam! tam!
tammeram! tam! tam!
Her kommer the upper ten tousend,
vi Folk fra Villastederne,
vi Folk, der nyder Glæderne,
som producerer Æderne,
som vil beskytte Sæderne,
og alt det Nedarvede fra Fædrene.

Ram! tam! tam!
tammeram! tam! tam!
Her kommer den støtte Garde,
vi Skydebanebrødere,
kun lutter gamle Stødere,
hvor ser man vel Næser rødere,
hvor ser man vel Hjerner blødere
end her blandt vi Pengeforødere.

Ram! tam! tam,
tammeram! tam! tam!
Her kommer vi Højestbeskattede,
ej lurvede og fnattede,
maaske en Smule „spattede,"
i Knæ og i Haser lidt slattede,
af Æden og Drikken udmattede,
men li'efuldt de Højestbeskattede.

Naar Fredspiben tændes.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

For Krigen just ikke jeg sværmer;
saa talte den mægtige Zar, —
den som mig herefter fornærmer
jeg værdiger ikke et Svar.
Jeg vil hverken slaas eller skændes,
nej, jeg vil, ja, det kan I tro
ta'e Livet med knusende Ro,
naar Fredspiben tændes!

Hver Fæstning og Skandse skal væltes
og Flaaden skal bruges til Sport
Kanoner og Kugler skal smæltes
og Sablerne skal kastes bort,
Geværerne skal saagu' brændes
og Krudtet bliver forbudt;
der maa ikke lugte af Krudt
naar Fredspiben tændes!

De smaa Uniformer med Snore
og Sølvepauletter besat;
den raslende, klirrende Spore,
den stive, befjedrede Hat,
skal bruges, hvor Løjer kun kendes,
hvor Naren bag Masken saa fræk
med Krigsgøglets Pynt driver Gæk —
naar Fredspiben tændes!

Saa talte den Helt over Helte
og spændte om Livet sit Sværd,
stak nogle Pistoler i Bælte:
„Kom ej Nihilister mig nær,
til Glæde nu alting skal vendes,
enhver, som vil Krig, bliver skudt,
Protester besvares med Knut, —
naar Fredspiben tændes"!

Til Højres „Helte"

fra 2den September!

2den September den store Dag
I „hævdede" stolt eders Stilling;
Foden til Flugt og Ryggen til Slag,
derpaa har I faaet Bevilling!

I „hævdede" Stillingen, det er bekendt —
blot man tror det — der paa beror det.
— — I „hævded" jer Stilling; at sige omtrent
som Manden der laa under Bordet!

Etter den store Verdensfred.

En Grobrian.

— Frøken, jeg elsker Dem. Aa, sig ja og bliv min!
— Det gør mig ondt, min Herre, men — jeg er noget kræsen af mig.
— Jeg ikke!

Kaffesladder.

Fru Skade: Jo, ser De, min Kære, jeg blev virkelig saa begejstret over Zarens Afvæbningsforslag, at jeg li'e med det samme sa'e til Skade, hør, Skade, sa'e jeg, i Maaren Aften - det var justement i Forgaars, forstaar De! — skal Du ikke kære Dig om og sidde her hjemme og glo med Dit Snøvleho'ede a' en Pibe til Du falder i Søvn, for man kan dog aldrig faa et ordenlig Ord ud af Dig hele Aftningen, saa stik Du bare a', — det vil si'e, jeg ønsker nok at se Dit venlige Ansigt igen inden det bli'er hen a' Morningen, og jeg haaber ikke a' Du misbruger min grænseløse Tillid, som Du slet ikke fortjener, med og indlade Dig paa Fruentimmerskandaler og den Slags Vidtløftigheder, men kommer hjem paa en regederlig Manér saadan a' man ikke behøver og sidde med Livet i Hænderne saa saare Du er om Hjørnet, og saa gjorde jeg min gamle Gedebuk begribeligt, at jeg vilde indbyde alle Madammerne i Huset til en General-Kaffesladder for og faa en endelig Ende paa alt det Kiv og Vrøvl som nu i flere Herrens Aar har sat hele Huset i Brand hver evige Dag fra Maaren til Aften, og De kan tænke Dem til a' Agentfruen paa anden Sal er Skyld i a' Stedet er solgt to Gange og a' tre Viceværter euten er kommet paa sjette eller har begaaet Selvmord, saadan tortenerer hun de andre Partier og sætter alle Mennesker sammen, saa man ikke kan nære sig for Sladder og Chikaneri og Kattekoncert med mere, som flyder paa alle Trapperne, maa De vide, bare fordi den ny Vicevært holder med Krigsraadinden paa første Sal, som er nødt til og ha'e Katte, der kan ta'e Rotter, si'er han, da hun ellers bli'er ædt op hver Nat, men hun er saamæn ikke for køn til sel' og gaa i Lag med Bæsterne og jeg er vis paa, a' hvis en Rotte engang rigtig fik Øje paa hende, saa forsvandt den i sit Hul og kom aldrig frem mere, men saa er'et jo, a' jeg i Forgaars, mens Skade blæste en lille Lur ovenpaa Middagsmaden — som var Bankekyd, for saa kan man godt nøjes med én Ret — a' jeg altsaa meget høfligt ringede paa hos alle Partierne for at invitere de ærede Fruer til den omtalte Kaffeslabberads om Aftningen og tale om Sagerne som dannede Mennesker med Renovation i Livet, og, det maa jeg si'e, Damerne var forfærdelig elskværdige allesammen saa nær som Krigsraadinden, der altid er i Krigshumør af Ærgrelse over a' hendes Mand ikke blev virkelig Krigsraad inden han døde, men nu hævner hun sig ved a' føre Krig mod alle Mennesker og levende Skabninger undtagen sine Katte, som hun forguder, men hun skulde nok komme, sa'e hun, om ikke for andet, saa for at bombardere hele Tøjhuset, som hun altid kalder vores Laanekontor, hvor Krigsraadinden saamæn sel' har henvendt sig flere Gange, mellem os sagt, baade med det ene og det andet i en snæver Vending, som knapt var værd at gi'e Laan paa, men for Husets Folk gør man jo meget, skønt man kun faar Utak og Ærgrelse i Renter; naa, men Skade kom da afsted og jeg ha'de indrettet vores store Hjørnestue til en meget hyggelig Forhandlingssal, og med Dirigentklokke paa Bordet og alting, og Kaffevandet kogte og gik af Kog igen, kogte atter, og saadan blev det ved til den var over 10, men der kom ingen Mo'ers Sjæl til Konferencen undtagen Krigsraadinden, som fortalte mig, a' alle de andre var rædsomt fornærmede fordi jeg ha'ede foreslaaet, a' til fælles Bedste skulde En ta'e lidt Bønner med, en Anden en Kop Fløde, en Tredie lidt lækkert Wienerbrød, og saa vilde jeg levere kogt Vand og hele Serveringen, og jeg skulde jo da osse gøre rent efter alle de fremmede Mennesker, saa det var vel ikke for meget, at de sel' enedes om Traktementet, hvis de vilde ha'e no'et. Men det maa jeg si'e a' Krigsraadinden var mere sjantil, for hun ha'ede ta'et sin Kognaksflaske med, desformedelst a' hun ikke kan taale Kaffe, og det er forresten en ganske udmærket Kognak, hun har, men du store Brisantgranat, hvor den Kone kan gi'e Folk rent paa! Naada! Og vi sad saamæn og passiarede endnu da Skade kom hjem, mærkelig nok i en forholdsvis ædru Tilstand — hvad jeg senere kom i Tanke om skyldtes den Omstændighed, a' jeg ha'ede glemt at stikke no'en Lommeskillinger til ham, da han gik — og han spurgte jo meget deltagende om Udfaldet af Konferencen og smagte paa Krigsraadindens Kognak med en saadan Grundighed, a' jeg maatte se og faa hende og hendes Flaske paa Døren lidt hurtigt, og jeg skulde jo osse tilføre Mødets Forhandlingsprotokol, a' mit Forslag om almindelig og evig Husfred var blevet modtaget overalt med overordenlig Sympati og Velvillie, men paa Grund af Omstændighederne udsættes Forhandlingerne indtil videre! Tak for Kaffe!

Hofhistorier.

En smuk, mild Foraarsdag kørte Fyrsten en Tur gennem Landsbyerne, for at iagttage Landbefolkningens Liv og Færden. Man kørte gennem Kornmarker og Enge, og naaede omsider til en lille Skov; her steg Fyrsten ud tilligemed sin Adjutant og vandrede under de friske, grønne Træer ad Skovens Stier. Midt i det tætteste Krat ser de pludselig for sig et elskende Par i øm Omfavnelse.

Fyrsten betragtede de unge Mennesker med et velvilligt Blik og spurgte derpaa sin Ledsager: „Gør man sligt endnu?“

Fruertoget til Nakskov.

Mel.: I Skoven skulde være Gilde.

I Nakskov var der Sorrig
alt hos den Komité,
som sku' Udstillingen aabne
Klokken tre Kvarter paa tre.
Den gode Stads Filistre
de ventede Ministre
og andre Exellencer smaa
at byde „Folket“ paa.

De gik og vented' længe
og stort var deres Savn,
da kom pr. Telegrafen
der et Bud fra København:
Ministrene, de søde
de skal hos Kongen møde
til Statsraad paa Amalienborg,
aa jøsses! sikken Sorg.

Med Sorg og bitter Klage
bortsvandt den fagre Drøm,
selv gamle Kæmper strage
udgød en Taarestrøm.
Da var der En, som sagde:
I Fald, at vi nu bragte
Ministerfruerne hertil,
mon det ej hjælpe vil?

Ministrene dem maa vi
jo renoncere paa.
men tre à fire „Naader“
det kan skam ogsaa gaa.
Fru Bardenfleth i Spidsen
det sikkre vil Suksessen,
for hun er myndig, har Forstand
langt mer' end hendes Mand.

Det Raad var godt og fulgtes
af de Udstillingsmænd,
tre „Naader“ og en Frue
de troned smukt i Spænd
og modtog „Folkets“ Hyldest
og gjorde derfor Fyldest.
I Spidsen stod Fru Bardenfleth
og teede sig helt net.

Nu ved vi det jo alle,
ja. vi kan være tryg,
vi kan ej mere komme
i slig Dilemma styg.
Naar Kongen Mændene bru'er
saa ta'er vi deres Fruer,
de bærer jo det samme Navn
og gør skam samme Gavn.

Mangen En kommer frem ved sine Foresattes Dovenskab, mangen En ved sine Undergivnes Flid.

Valginteriør.

Goddag Hr. Listefører, mit Numer er Halvfjerds
at staa i Que her stillet op er ej for mig Kommers.
Jeg vilde gerne stemme, — har De fundet Navn og Stand?
Saa skriv min Stemme af for Højre. — jeg er Højremand.
Farvel! Farvel! lille Skriver.

— Nej! stop en lille Kende, det gaar ej slet saa nemt.
Her findes ingen Højreliste, det har De nok glemt.
— Hvad er der ingen Højreliste, det jeg ej forstaar,
ti Højrebladene fortæller, at det fremad gaar.
Ja! tro blot mig lille Skriver.

Jeg siger Dem jeg fatter, jeg fatter det sgu' ej,
men da jeg nu alligevel er gaaet den lange Vej,
min Pligt jeg ej vil svigte, thi jeg er ej en Kujon.
Paa hvem kan jeg saa stemme,? — naa! ja vel. —
Opposition
Skriv væk! Skriv væk! lille Skriver.

Farvel! Hr. Listefører. Farvel, det var da rart
Jeg haaber da vi sejrer stolt, — ja det er soleklart,
Farvel! Farvel! og ha' det godt min kære brave Ven,
naar atter frem til Valg der kaldes, ser De mig igen.
Farvel! Farvel! lille Skriver.

Mennesket er et Uhrværk, ved hvilket Haabet besørger Optrækningen.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En Forespørgsel.

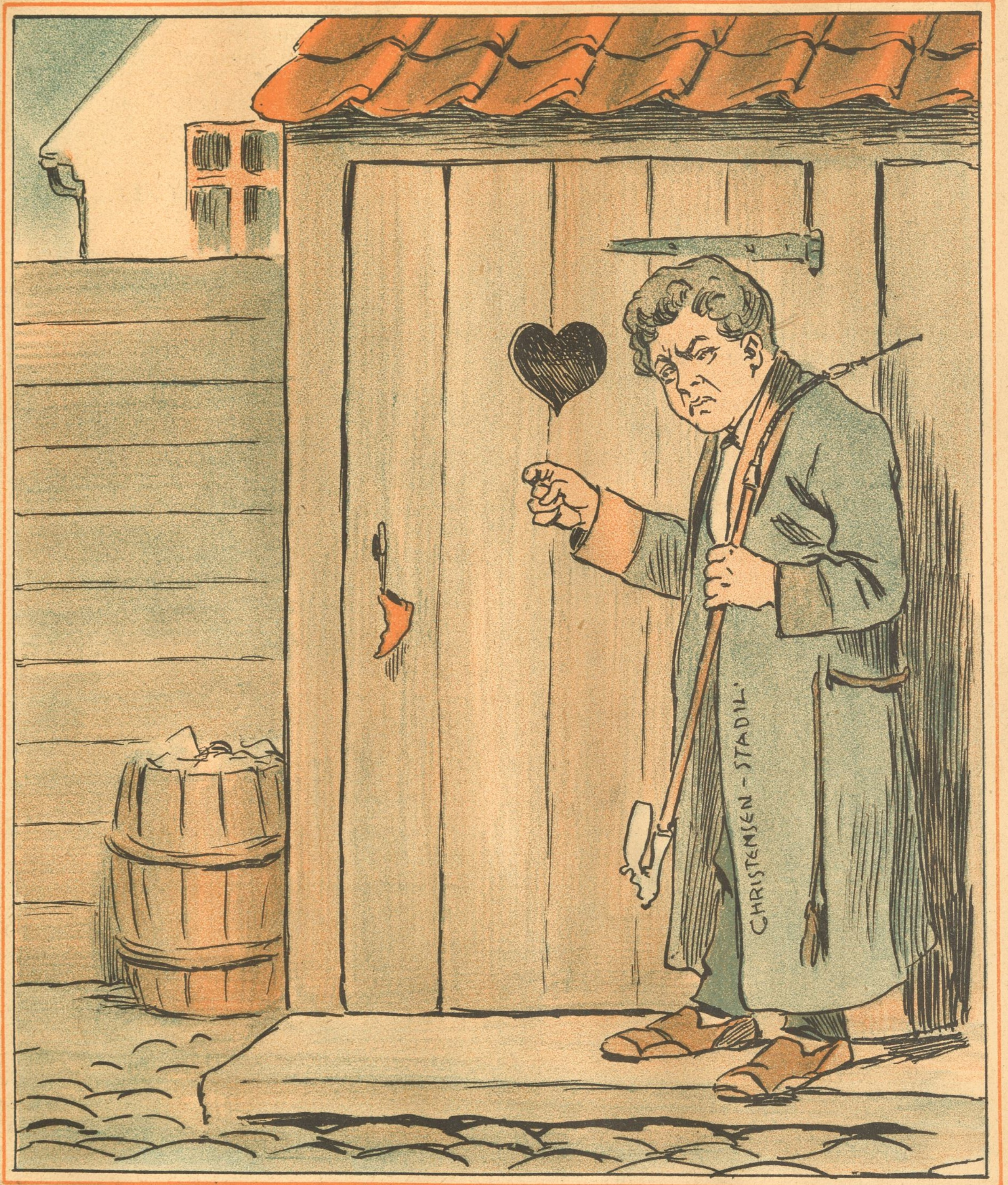

Undskyld, Hr. Hørring, er De ikke snart færdig?

Nr. 38.

RAVNEN

Søndagen d. 18. September 189

Sagføreren: Men sig mig Fru Grevinde, hvad vil De bebrejde Hr. Greven som Grund til, at De søger Skilsmisse? Det er jo aldeles umuligt, at han har en Elskerinde.

Grevinden: Det er jo netop det oprørende!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel: Udi Kampen de Riddersmænd drage.

Udi Valgkamp drog Højremænds Blade,
og de fulgtes af tre Tusind Mand,
der var mange, som slet ikke gade,
skønt Parolen var Pige og Land,
Tiderne rinde,
Sejren vi vinde,
Stilling og Høst vil forsvinde.

Tidt med Kystbanen Folk monne tage,
Vejen den er jo Bakke og Dal,
ak hvornaar mon vi komme tilbage,
Baneledelsen den er sgu gal,
Togene holde,
Kedlerne kolde,
Kullene Sorg os forvolde.

Udi Genf drog en Morder sin Messer,
stak en skikkelig Dronning ihjæl,
Reaktionen nu fremad sig presser,
Skylden bær' den alligevel sel',
Humberts Soldater,
Skatter og Pater
Dumhed er Ulykkens Krater.

Jyske Husmænd til Møde mon gange
ogsaa Gaardmand Jens Busk mødte frem,
men de Husmænd var dog ikke bange,
lille Jens blev sgu' artigt lyst hjem,
Dagene svinde,
Tiderne rinde,
Socialisme vi spinde.

Nu i femte Hr. Rambusch skal dumpe,
Tusind Stemmer han slet ikke faar,
skønt de Højremænd sammen sig klumpe,
Herregud det dog ikke forslaar,
Rambusch og Rambusch
hør os o Rambuks
nu skal Du ha' dine Strambuks.

Bogføring.

Jokumsen: Sig mig, Bine, hvad betyder denne Post her under kirkelige Udgifter? Saa meget har jeg ikke Raad til at ofre i fromme Øjemed.

Fruen: Aa, det er jo min ny Hat, som jeg bestilte til Pinse!

Under Strejken.

Ekspeditricen: Denne 3 Knaps-Handske er nok temmelig knap.

Damen: Det er Arbejdslønnen ogsaa.

Eksp.: Men maaske udvider den sig.

D.: Ligesom Strejken.

Eksp.: Næ, den revner vist.

D.: Det gør Strejken ikke.

Eksp.: Kan være, den dog holder sig i Skindet.

D.: Det bør Fabrikanterne ogsaa!

Udtjent.

(I Provinsen) En Fremmed: Hvorfor har I egentlig afskediget Jeres gamle Politibetjent?

En Indfødt: Jo, for nu var han saa gammel og svag, at han ikke mere kunde forsvinde i en Fart, naar der blev Slagsmaal i hans Nærhed.

En ny Salomons Dom.

En Moder (styrter fortvivlet ind til en Sagfører): For Himlens Skyld, hjælp mig! Mit eneste Barn er forbyttet! Hør blot: Min Søster har ogsaa et lille Barn. Børnene ligner hinanden som to Draaber Vand. Paa vor Rejse hertil har vi i Fællesskab boet i et Hotel, Børnene har sovet sammen i samme Seng, og i Morges kunde vi ikke skælne Børnene fra hinanden. Hun paastaar, at mit Barn er hendes. Aa, jeg Ulykkelige! Raad mig, hjælp mig!

Sagføreren: Er De sikker paa, at Børnene er forbyttede?

Moderen: Aldeles sikker!

Sagføreren: Saa byt om igen!

Ingen maa rette sig mere efter Folk, end en Fører.

Da Granaten sprang

eller

Gammelstrand i Fare.

Mel.: Var der Kommers i Gaden osv.

Ved Gammelstrand saa glade,
Sad Konerne i Kø,
Saa paa de Hyttefade
Der laa paa blanken Sø.
Mens Skrupperne og Torskene gik af som smeltet Fedt,
Fik Konerne en Passiar, og det var altid lidt;
I et Hyttefad, laa en lille Rad
Med en stor Granat, parat,
Strøg en Svovelstik — samme Øjeblik
Rystede den hele Stat,
Fisker Kvasen, (hvor i det Asen
Der havde antændt Bomben) laa
Skjult af Røgen blev
Folk ved Støjen blev
Bange, kan man godt forstaa.

De spørge kan enhver om,
Hvad Skade det har gjort!
Fra Thorvaldsens Museum
Til Assistentshus Port,
Laa Fiskerkonerne besvimede som døde Gæs,
Og mange bort man kørte i tre fire Vognmandslæs.
Politiet, i Svineriet,
Kom dels til Fods, og dels til Hest;
Folk kom jollende, peb i Tollene,
Bare for at lave Fest.
Folk blev baarede bort som saarede,
Der var en foruden Ben.
Tænk en Skjorte,
Var ganske borte,
Men fandtes dog ved Sorte Hest.

Til Søs stak Ophavsmanden,
Ja næsten i et „Nu“,
Føj det var dog som Fanden,
Sin Straf han have sku';
Tænk at en Mand Erstatning vilde ha' for en Manschet,
En anden havde mistet Flippen og sin Lorgenet;
Hver en Rude var ganske ude,
Ja ude af sig selv ved Støj'n,
Klagetoner fra Fiskekoner
Der lød omtrent som:
„O saa De Røgn'“.
Tænk at Skallerne, laa i Ballerne,
Døde med Krampagtigt Smil,
Helt bemøjede, Torsk fornøjede,
Laa som røgede Flækkesild.

Før og nu.

Hun: Da vi var forlovede, sagde Du altid, at min Tale lød som Musik, og nu siger Du, at jeg snakker Sort.

Han. Ja, altsaa Sørgemusik!

I et Møde.

En Taler (med Tordenstemme): Er vi Slaver eller er vi frie Mænd?

En Stemme (fra en af de bageste Rækker): Naa ja, gifte er vi vel alle!

I Retten.

Assessoren: De skal oftere have truet med at ville slaa Deres Kone ihjel?

Anklagede: Det har intet at betyde, Hr. Assessor! I Hidsighed har jeg ogsaa mangen Gang sagt, at jeg vilde slaa hele Jordkuglen sønder og sammen, men jeg har saamæn aldrig ment det alvorligt.

Naturhistorie.

Læreren: Hvortil hører Silden?
Peter: Til nye Kartofler med smeltet Smør.

Usundt.

— Hvad siger De til Lægernes Paastand, at det er usundt at kysses?

— Skadeligt er det. Jeg har selv erfaret det. Forleden greb min Vært mig i at jeg kyssede hans Datter, og jeg maatte s'gu holde Sengen i en hel Uge derefter.

En vred Mand.

Professoren (til Studenterne): Hvis De tror, at De bag min Ryg kan spille mig paa Næsen, saa tror De fejl!

— Nu er da København bleven den mest fordrukne By.
— Hvordan det?
— Jo, ser Du, nu ligger jo hele København under Hanen!

Enkens Barn.

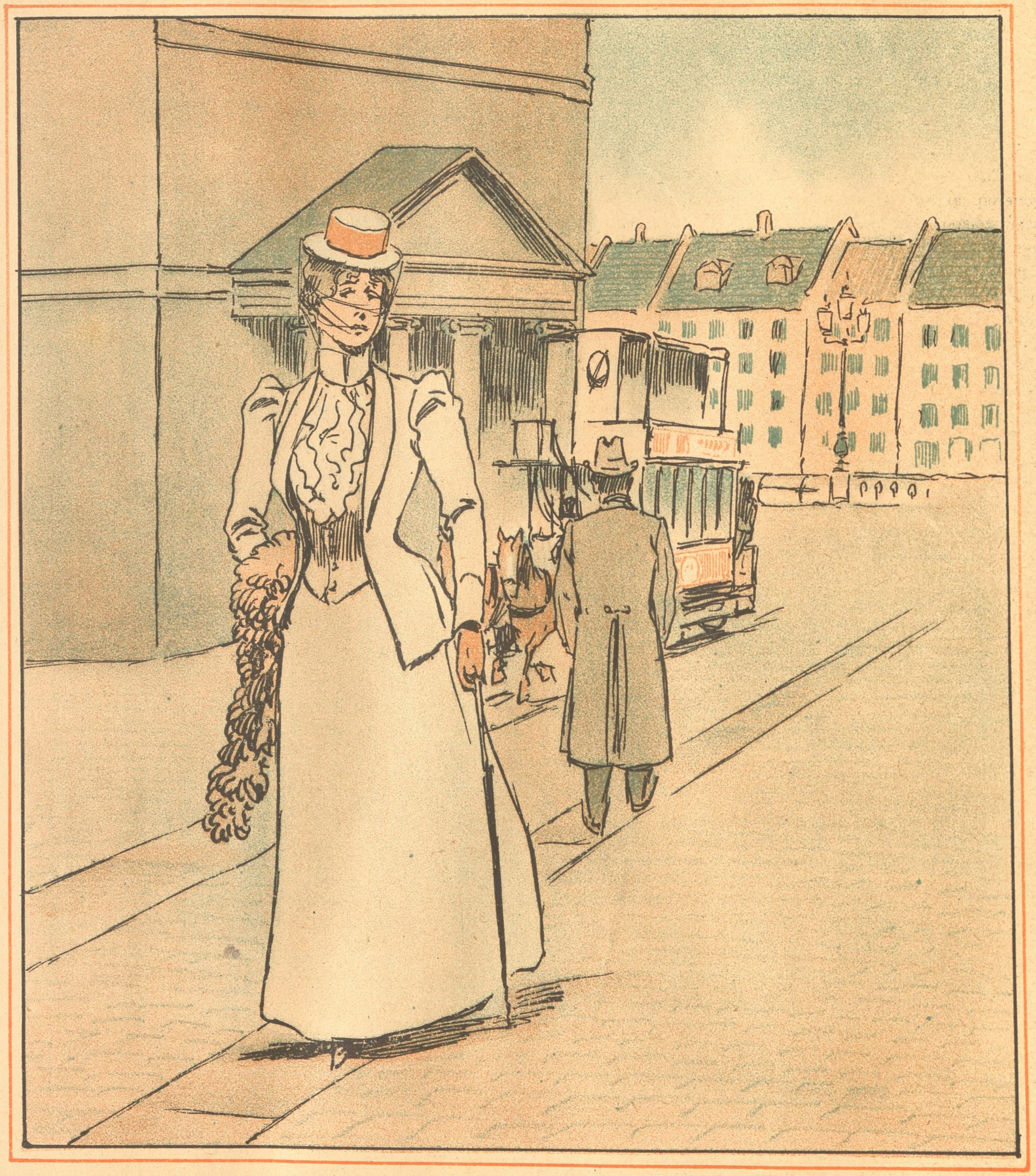

— Det manglede bare! I Gaar sagde jeg til Arkitekten, at han skulde tale med Mo'er og i Dag — forlover hun sig med ham!

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*

(Fortsat.)

Man advarede de nyankomne Forviste mod at lade deres ældste Datter Aleksandra komme Fyrsten, Guvernørens Søn, for Øjne. Men et ulykkeligt Tilfælde vilde, at Fyrsten med sine Svirebrødre en Aften mødte Pigen, som ledsaget af sin Broder gik gennem Landsbyen. Pigens sjældne Skønhed og Ynde fængslede Fyrsten og vakte hans Begær. Han vilde frækt omfavne hende. Opfyldt af Angst vilde hun flygte, men man havde allerede omringet hende. Forgæves bad Broderen, at man vilde lade hans Søster gaa i Fred. Haanlatter og spottende Tale var Svaret, han fik. Men da den unge Vellystning, opmuntret af sine Kammerater, paany vilde slutte Pigen i sine Arme, ramtes han af et Næveslag fra Pigens Broder, en attenaarig Knøs, saa at han tumlede tilbage. Rasende af Forbitrelse tilkaldte Fyrsten sin Tjener, man mishandlede det unge Menneske midt paa Landevejen. Søsteren bad om Barmhjærtighed. Forgæves. Man bandt Broderen med stærke Reb, slog og puffede ham, og slæbte ham ind paa Slottet. Han blev senere transporteret til Sibirien. Vel havde Landsbyens Beboere fra deres Hytter hørt Skrigene men de vovede ikke straks at forske efter Aarsagen. Først ud paa Natten bragte en Nabo, der af en Tjener havde erfaret om Overfaldet, Efterretning til Forældrene der ængstelige ventede paa, at deres Børn skulde komme hjem. De Ulykkeliges Jammer var hjærteskærende. — Man havde ogsaa slæbt den unge Pige med til Slottet. Dèr blev hun voldtaget, skændet, vanæret. Saa jog man hende ud. Hun vendte ikke mere tilbage til sine Forældres Hus. Man fandt hendes Lig i Skoven, hun havde berøvet sig Livet.

Hermia holdt et Øjeblik inde. „Men hvad betyder alt dette?“ stammede Fyrsten bestyrtet.

„Hør videre“, sagde Hermia. „Man bragte altsaa Forældrene Underretning om deres Børns Skæbne. Og midt om Natten brød de op, og begav sig, ledsaget af Naboerne, paa Vej til Slottet, for at fordre deres Børn tilbage. Endnu anede de ikke det, der var sket. Fyrsten sad og svirede med sine Venner. Og da Faderen ikke lod sig vise bort af Tjenerne, da han bad, at man dog vilde sige ham, hvor hans Børn var, da erfarede han det forfærdelige. Det var for meget!

Ledsaget af sine Byfæller trængte den krænkede Fader ind i Salen, hvor Fyrsten og hans Svirebrødre befandt sig. Han fordrede et Svar af Fyrsten. Og han fik det. Den berusede Slyngel rev sine Pistoler frem af Bæltet og skød paa Oldingen. Der opstod en vild Tumult. De værgeløse og ubevæbnede Folk fra Landsbyen blev stødt ned, skudte ned som vilde Dyr. Og Smærtensskrigene, de Døendes Stønnen blandede sig med de berusede Hofmænds og deres Tjenerskabs raa Eder og vilde Latter. Skal jeg skildre Dem hin Nats forfærdelige Rædselsscener i Jagtslottet i Scrobulow? Hvor en fortvivlet Hustru og Moder, fulgt af sit yngste Barn, med flagrende Haar styrtede ind i Salen? Selv Fyrstens drukne Stalbrødre veg sky tilbage. Man vilde føre hende ud, men hun styrtede sig over Fyrsten; til hendes Kjoles Folder klamrede sig en grædende Pige. Den fortvivlede Kvinde krævede Fyrsten til Regnskab, hun forbandede ham, men endnu førend hun løftede Dolken for at hævne sin Ægtefælle, sine Børn, ramtes hun af en Kugle fra en af Fyrstens Pistoler. Hun blev saaret, hun vaklede hun greb efter sit Barn, saa sank hun sammen over sin Ægtefælles Lig. Det skete for tolv Aar siden, Natten mellem 11. og 12. Oktober i Jagtslottet i Scrobulow.

Ridder Moresco.

Mel.: Peter Schiøtt.

Hr. Moresco i de unge
Dage stod i sin Butik,
roste med en stræbsom Tunge
sine Varers Stof og chic.
Overstykker, Havelocks
de gav Sølvtøj i hans „Boks.“

Hr. Moresco var ærgerri',
det er alle store Mænd,
naar hans Dagværk det var færri'
tog han Alenen ved Lænd,
øved' sig i Ridderfærd,
Ridderdyd og Ridderair.

Alt da vinked' i det Fjærne
Ridderslaget for hans Blik,
det var ham en Ledestjærne
hvor han stod og laa og gik.
Han i Drømme saa sig sel'
med Guldsporen paa sin Hæl.

Længst Guldsporen har han faaet,
klog Mand bliver sjælden snydt;
men da Maalet det var naaet
vinked' der ham straks et nyt.
Ej en Helt har Ro i Sind
før han staar paa Ærens Tind.

Hr. Moresco uforfærdet
gik i Striden fluks igen.
Ej saa meget just med Sværdet
som med Saks og Alenen
kæmped' han og gav ej tabt,
saadan er den Tappre skabt.

Maalet han i Onsdags naaed',
spar o Avind kun Dit Hyl,
Sejrens stolte Stund var slaaet
hist i Ordrups ny Asyl.
Kongen sa'e foruden Snak:
Hr. Etatsraad! mange Tak.

Paa Legepladsen.

Lille Bertha: Willy, hvad er egenlig Din Fa'er?
Willy (med et Suk): „Svigersøn.“

Vort Rige.

Mel.: Nu er han borte, han har os forladt.

Filip d: 2den sa'e engang saa flot:
„Solen kan ikke gaa ned her i mit Rige:"
men det er noget som vi véd saa godt;
det kan vi kun med Ret og Sandhed sige.
Vort Rige er saa stort, vi véd
at Solen aldrig der gaar ned.

Kejser og Konge hver sit Rige har,
men deres Rige har dog sine Grændser.
Vort, derimod sig ej begrændse la'r,
den Slags Ting, det er noget vi ej ændser.
Vort Rige er saa stort, vi véd
at Solen aldrig der gaar ned.

Kejser og Konge hver har sit Gebet,
de deler Jorden og kalder det Nationer.
Vi som vil Internationalitet,
vi er Landsmænd med Folk fra alle Zoner.
Vort Rige er saa stort, vi véd
at Solen aldrig der gaar ned.

I Øst og Vest, i Syd saavel som Nord
Enheds-Symbolet, vort røde Banner vajer.
Vort Rige er den hele runde Jord
som om Solen sig hele Tiden drejer,
derfor vi i vort Rige véd
at Solen aldrig kan gaa ned.

Kejser og Konge spænder Sværd ved Lænd,
dræber hinanden til ingen Verdens Nytte.
Vort Vaaben er vor Presse og ved den
vil vi alle Nationer sammenknytte.
Vort Rige er saa stort, vi véd
at Solen aldrig dèr gaar ned.

Danmark er kun en ganske lille Plet,
dog „Social Demokraten" vidt bekendt er
I Cape Town, Townsville, Fort Elizabeth
og Johannisburg har den Abonnenter:
Vort Rige er saa stort, vi véd
at Solen aldrig dèr gaar ned.

Fra den huslige Trediveaarskrig.

Jokumsen (rystende, da hans Kone efter lang Ordstrid griber efter Kosteskaftet): Bare det dog snart vilde bli'e til noget med den almindelige Afvæbning!

En Fotograf paa Købmagergade tilbyder Damerne fri Frisering, forinden han „tar" dem.

Konsekvensen heraf bliver vel, at en anden Fotograf tilbyder Herrerne fri Barbering og Klipning, Hovedbad o. s. v. I Tilgift kunde jo generende Vorter borttages. En god Cigar og en fin Cognak vilde virke svært opmuntrende paa gnavne Ansigter og sikre Fotografen den ønskede Tilstrømning.

Som Følge af Mordet paa den østrigske Kejserinde spekulerer den italienske Regering allerede paa en ny Anarkistlov. Et tysk Blad anser det for muligt, at denne Lov ogsaa vil paabyde Skomageriets Undertrykkelse, fordi Mordet blev forøvet med en Syl, og man frygter Gentagelser. — At man vil konfiskere Sylene har naturligvis sin Grund i, at Italiens Regering altid trænger til „Syle"

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En socialpolitisk Vejrhane.

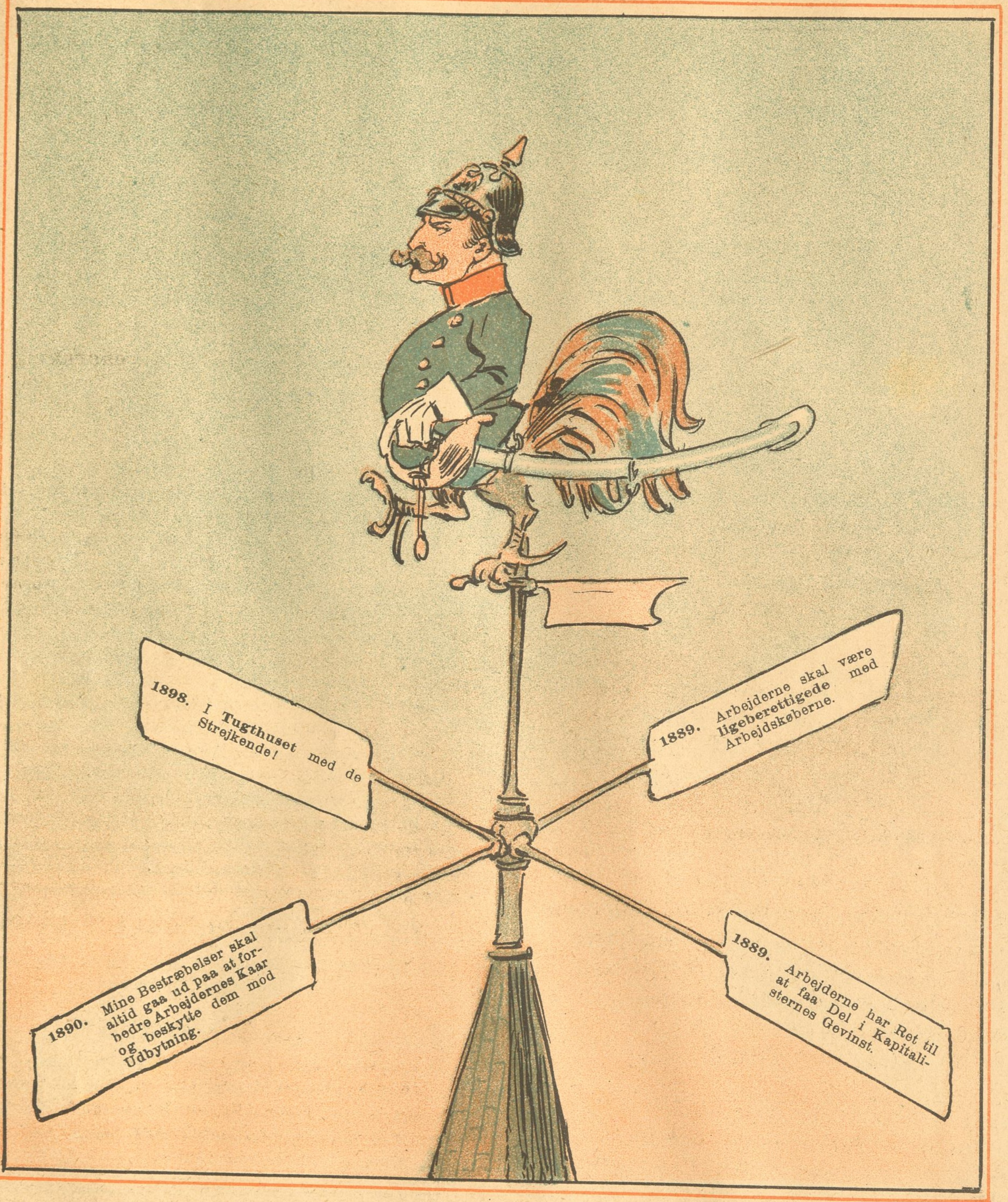

Hørte I nys det hæse Gal
fra Hanen, der vil være Ørn?
Rolig, det er jo Hanens Skæbne fatal:
den lægger kun Vindæg, Børn!

Nr. 39.

RAVNEN

Søndagen d. 25. September 1898

— Hør Fanny, vil Du nu ogsaa bestandig være mig tro?
— Ja, saa længe Du og Din Brevtaske vedbliver at være lige saa tykke som nu!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Og husker Du ikke den lystige Tid.

Helt tungt Hr. Matzen paa Fødderne drog,
skønt før han var rap,
han paa sit Halstørklæd' Knude slog,
om Maven den uldene Lap,
hans Landsting det fik jo Klø som bekendt,
der paa Maskinen er Bræk,
hvordan skal han faa Madam Svendsen vendt?
væk, Højremænd, væk!

Hr. Nellemann sidder nu gammel og graa
og gnaven i Hu,
han tæller Brune han tæller Blaa,
for Bankdirektør er han sgu,
men Provisoristen er mer ej rank,
Regeringsskift' er hans Skræk,
ved Dag og Nat er hans Drøm kun Bank,
væk, Højremænd, væk!

Nej, Fremtidsmaalet har Højre ej naaet,
at sikkre sit Sul,
helt reaktionært er det stadig gaaet,
ved Valg Partiet fik Mul,
og Estrup er borte og Hørring forknyt
og blegt Fredrik Hansemands Blæk,
selv af Moderate blev Højre snydt,
væk, Højremænd, væk!

Selv Ejendomshandlen er næstendels glemt,
et afgnavet Ben,
der vindes paa den, naar der bliver stemt,
vel knapt en eneste En,
med Hædersgaven der gjordes forkert,
hvad hjalp det, om Rambusch blev fræk,
naar Højres Dumhed har alt spolert,
væk, Højremænd, væk!

Nu sidder Højre og grubler paa Raad,
for den er sgu gal,
men trøst Jer, Alberti kan nok forstaa 'et,
for han er en durkdreven Ka'l,
han hjalp jo Hr. Samsøe ad Landstingets Vej,
og drev med Venstremænd Gæk,
er Alberti da Venstremand, spørger De mig?
aa, vil De gaa væk!

Skagen!

Fa'en gale me', nej
nu har jeg Grund til at ta' paa Vej,
der er Satan annamme Vilhelm Beck og mig sæl'
ikke Mening skabt i at bygge Hotel,
de misunder mig og mine Venner Skagen,
det er Sagen!
Her har vi pjasket hver eneste Sommer,
og drukket hos Bønderne saa mangen en Rommer.
Her har vi gemt vore dyreste Minder,
her har jeg sværmet med mine Veninder,
her har jeg pilket og røgtet Sild,
her har jeg sat min Hat som jeg vil,
her har jeg smidt hver eneste Pjalt,
naar Varmen en Dag mig besværlig faldt;
her har som Adam og Eva vi følt os,
paa Maaneskinssejlture rædsom forkølt os.
Her er jeg Konge og her vil jeg være
og bygge de nu, saa skal jeg dem lære.
Lad de tykke overflødige Damer kun komme,
jeg og mine Venner siger ikke en Tomme.
Vi skal ærte og snærte til det Rak er paa Porten.
Vi skal møde paa „Grenen" i bare Skjorte,
han med Halen maa eje mig om denne Gang jeg skæmter.

Din
Holger Digtermand,
Skagen i September.

Ømfindtlig.

Lægen: Det er en Halsbetændelse, Hr. Etatsraad — hvorledes har De faaet den?

Etatsraaden: Aa, Hr. Doktor, skrækkeligt letsindigt af mig. Jeg var til stor Begravelse forleden, og saa havde jeg glemt at tage mit Kommandør-Ordensbaand om Halsen!

Paa Sejlturen.

Damen (til sin Ledsager der spiser og drikker med god Appetit. uagtet Søen gaar højt og truer med at bringe Baaden til at kæntre): Forfærdeligt! De spiser og drikker — nu — da vi er ved at drukne . .

Herren (tygger videre): Selvfølgelig! Bagefter er det for sent!

Gode Raad.

Mel.: Juleaften, o hvor Du er sød.

Gode Raad er dyre siger man,
derfor bør de bruges med Forstand.
Den der ikke la'er sig raade maa
tage hvad der siden følger paa.
Selvklog eller dum er ganske ét,
derfor er det ikke ligefedt
om man la'er sig raade eller ej
Gode Raad bør følges, tro kun mig!

Vil Du af med Pengene min Ven?
Gaa saa blot i Guldbergsgade hen: —
over Kælderhalsen, paa et Brædt
Mandens Navn med Kridt er tegnet slet. —
Du betaler! — Manden paastaar Nej! —
— Grovheder Du faar, men Varer ej —
Hvis Du ej vil komme galt afsted
skal Du bare ta'e et Vidne med.

Landsthingsvalgene nu en Ende fik
og vi stolte ud af Kampen gik.
Højre gav vi som sædvanlig Klin.
Højres gamle Borg er snart Ruin.
Højremænd jeg give vil et Raad:
Stands blot eders Krokodillegraad. —
Naar I næste Gang til Valg gaar frem;
stem med os, saa bær' I Sejren hjem.

Nu paa Onsdag atter Slaget staar,
vi vor Klo igen i Højre slaar.
Gamle „5te Kreds" er som vi véd
ikke saadan til at lege med. —
Rambusch, dersom Du vil lyde mig,
Naar Ballonen revne skal for Dig,
tag saa „Frederik" til Underlag,
thi Du dumper med et vældigt Brag.

Som'rens lyse Dage gaar sin Gang,
Dagen bliver kort og Natten lang.
Ude raser Efteraarets Blæst,
derfor man i Hjemmet har det bedst.
Aftenen ved Læsning slaas ihjæl;
kære Læser derfor mærk Dig vel,
ved et nyt Kvartal vi staar igen:
Abonnér paa „Ravnen" kære Ven:

Valgvise
tilegnet 5te Kreds.

Mel.: Tag, Brødre, Glas i Haand.

Drag, Brødre, Sværd af Balg,
og Sværdet er vor Stemmeret;
nu skal vi ud til Valg
og vise, at vi ej blev træt.
Læg Høvlen hen
og Hammeren,
af Sted! af Sted!
saa Frakken paa
og saa en Skraa,
følg med! følg med!
saa skal vi Rambusch lyse hjem
med fordums Fynd og Klem

Hvad tror vel den Person
vil 5te Kreds han fra os ta'e?
Stig op i Din Ballon
og hold Din Næse smukt herfra.
Her er det ej
Soldaterleg,
giv Agt! giv Agt!
her staar en Hær
fra fjærn og nær
paa Vagt, paa Vagt,
for Fjenderne at vise hjem
med fordums Fynd og Klem.

De tror vist, at det er
nu Tiden til at ta'e en Tørn,
nej, 5te Kreds staar her
saa vagtsom som en tirret Bjørn.
Den vise skal
med store Tal
at her, at her
er Grunden vor
og farlig for
Enhver, Enhver,
som vover at udfordre os
og byde „5te" Trods.

I Fortrolighed.

Lille Asta slynger omt sine smaa Arme om Moderens Hals og udbryder: Jeg havde aldrig troet, at Storken vilde bringe mig saadan en sød, kær lille Mo'er!

Dilemma.

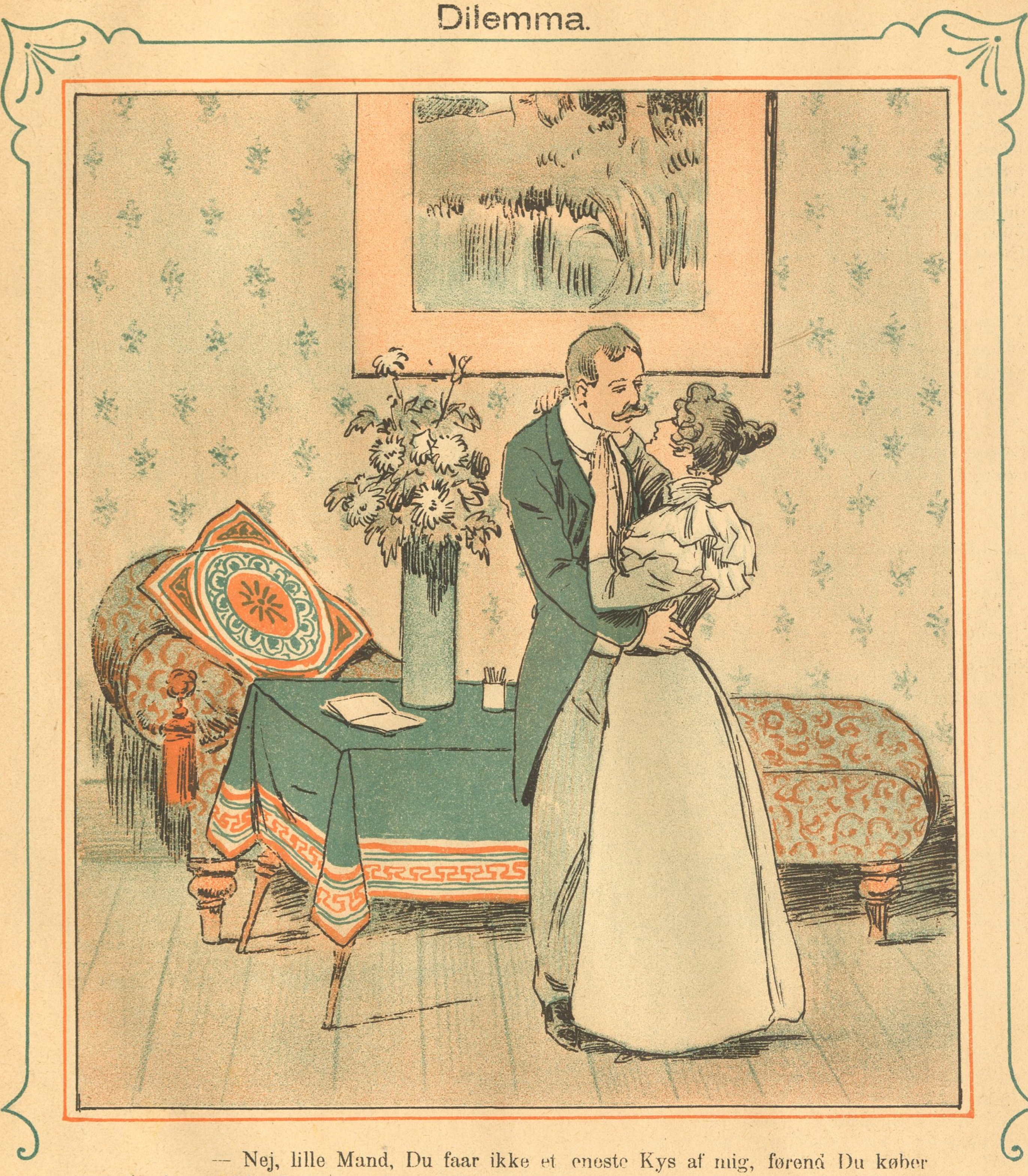

— Nej, lille Mand, Du faar ikke et eneste Kys af mig, førend Du køber mig det smukke Brillantarmbaand!

— Ja, saa bliver der ingen anden Udvej for mig, end at stjæle Pengene fra andre, eller at stjæle Kyssene fra Dig!

Ved Badestedet.

Men, Hr. Oberst, hvem er den Flodhest?
— Tys, mine Damer, det er Formanden for Byens Forskønnelseskomité.

Holmensgade i Fare.

Mel.: En Sextur ak i det lille Ord.

Man Sprøjteklokkerne hør ved Nat
i Holmensgade de standser brat,
skønt Sprøjten ej brues, en Ejendom trues
Støvlettekatrines Hus.
Der boede hun med Christian Syv,
og Kongen var en Hjærtetyv;
nu var der Ild i Kassen gaa'ed,
og Brandallarm var der slaa'ed,
og der kom „Damer“ ja tænk hvor sødt,
dels klædt i grønt ja og dels i rødt,
til Branden styrter alle hen
tre, fire, blev dog hentet hjem igen.

Af „Gadens kendte“ var mødt man saa:
„Den dovne Dreng“ paa en Tagryg laa.
Ja selv Peter Saft med Næver paa Skaft
sig banede Vej med Kraft;
selv „stærke Jens“ til Ro sig slo',
for han var mødt Inkognito,
fra Dukkehjemmet kom der ti,
de yppet straks Klammeri,
fra „Holger Danske“ var Værten mødt,
hans Næse den havde lige blødt,
paa Cycle Fløjtedrengen kom
og saa med beredvilligt Smil sig om.

Blandt dem der mødte med Ordenstegn
kan straks noteres Hr. Scheibelejn,
og ham der i Løn, som tror han er køn,
og Frederik den Syvnes Søn.
Det „fine Tøj“ var nu'nte sat,
for flere var i Diplomat,
den dovne Dreng i Cycledragt,
og dermed alt vist er sagt.
Man talte sammen om Dit og Dat,
om „Byens Bøller“ ved Dag og Nat,
om Arnakismens sidste Daad,
det Samtaleemne var altid naa'ed.

En Brandmand talte med „Tidsfordriv“,
han konverseret det gamle Liv.
I Hurtighed kom en Halvflaske om
med Brændevin, dels med Rom,
at Stemningen blev høj, man saa
før flere sang „Lad Hønen gaa“,
og det var pænt af Politiet
sig blandte slet inte i'et;
men saa blev Stemningen dæmpet lidt,
fordi man manglede mere „Sprit“,
og da der ej var Spor Credit,
se saa gik de fleste nok hver til sit.

Zoologi og Kærlighed.

— Sig mig, Gamle, hvad var Skyld i, at Din ægteskabelige Lykke gik saa brat i Stykker?

— Det var Zoologien.

— Hvorledes?

— Jo, hør bare: Min Hustru forlangte tre Strudsfjer, en Papagøje, et Isbjørneskind, en Angorakat og en Grand Danois; endelig vilde hun ligge paa Landet i Slangerup, og da jeg bestemt afslog det altsammen, saa flyttede hun hjem til sin Mo'er.

Den indkaldte Soldat synger.

Mel.: I Gaar jeg fik min Trøje.

I Gaar jeg fik min Trøje
i Ho'edet kastet hen,
man ta'er det ej saa nøje
med Høflighed, min Ven.
Tornystret og min Sabel
jeg fik — og saa et Spark,
og nu er jeg kapabel
til Daad paa Ærens Mark.
Nu er jeg kun et Numer
i fire Ugers Tid,
det nytter ej jeg brummer
mod al det Rend og Slid.
:,: Ak! ak! ak! ja! ja!
Pokker sku' det Krigsvæsen ha' :,:

Nu skal vi ud paa Landet
at muntre os, min Ven,
Fornøjelsen er blandet,
men ej vi slipper den.
Vi gennem Eng og Mose,
skal traske Dagen lang
i vaade Sko og Hoser
og under Vaabenklang.
Om Dagen vi i Grøfter
danderer den saa rart,
om Nætterne vi snøfter
af Snue, det er klart.
,:, Ak! ak! ak! ja, ja,
Pokker sku' det Krigsvæsen ha'. ,:,

Mens vi herude slider
i Sabel og Gevær,
Madamen hjemme sidder
og døjer stort Besvær.
De Smaa de vil ha' Føde,
hvor skal den komme fra?
thi Pengene er „røde“
og meget faa endda.
Naar Fatter er i Felten
saa sulter de med Glans;
saadan belønnes Helten
og Heltens her til Lands.
,:, Ak! ak! ak! ja, ja.
Pokker sku' det Krigsvæsen ha' ,:,

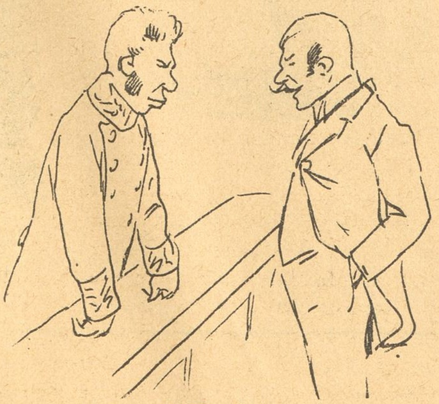

I Retten.

Assessoren: De skulde ikke her opføre Dem saa lømmelagtigt, som om De var Dommeren og jeg den Anklagede!

Kaffesladder.

F r u S k a d e: Næ, min Kære, det er li'e godt skidt med og ha'e to Forretninger, for hva' man tjener paa den ene, det sætter man til paa den anden, hvis man da i det hele tjener no'et, og mens man passer den ene Geschæft, saa forsømmer man den anden, hva' man jo kan se med Jærnbanerne, der hveranden Dag bli'er staaende under Vejs og falder i Tanker af bare Spekkelation over Bardenfleth, som osse skal passe Postvæsenet og gør en hel Del mere Væsen, og desformedelst ikke kan overkomme og se efter, om der fyres med Tørre eller med gamle Gummigalosjer, som de osse er færig og ta'e Livet af os med hjemme, saa snart de skal stege en Frekkedelle eller en Sild, men bare De kunde si'e mig, min Kære, hvordan jeg skal faa Ingenrigsmenisteren til og kigge ingen for i Pakkepostkontoret i Walkendorffsgade, for dèr vilde han li'egodt opleve no'et som han ikke gør sig no'en Begribelse om, men det gaar vel desværre saadan a' den stakkels Menister ikke engang kan faa Tid til og sende en Pakke Tændstikker ud til Vedbæk for og sætte lidt Hitz paa Maskinen naar den skal ta'e Bakken ved Rungsted, som bli'er værre naar der trakteres med Iskager og Sneboller i Læssevis, men jeg tror nok a' min kære Bardenfleth knækkede midt over li'som min gamle Knækparasol hvis han saa' den Menasje i Statens første Pakkepostkontor i Hovedstaden København, det vil si'e Funktionærerne er saamæn særdeles flinke, baade dem i røde og dem i blaa Frakker, bare a' en og anden a' de blaa kan være li'e som lidt indbildske fordi de maaske ser en Smule godt ud, eller maaske drømmer de sig allerrede som Overpostkontrollører eller som Postmester i en eller anden Provins, hva' Omgivelserne nok ka' friste dem til, for da jeg forleden var der henne med en Pakke forskælligt, som jeg ha'ede faaet lidt billigt paa en Avktion til en Familie med mange Børn i Jylland, som det er gaaet tilbaves for siden Provisorierne, desformedelst a' Manden blev smidt paa Gaden fordi han sa'e sin Mening om hele Rakkeriet, saa fik jeg jo meget rigtig et Adressebrev for en Øre hos en rigtig sød Fuldmægtig eller hva' han var med krøllet Overskæg li'som en Grisehale men da jeg vendte og drejede mig for og opdage et Ingventarium eller saadan et Apparat til og skrive paa, var jeg nær gaaet bag over af Forbavselse, for i dette kongelige danske 1. Klasses Postkontor for Pakkesager etcetera ogsaa videre er der til Publikummernes Afbenyttelse henne ved Vinnerværret opstillet et Postement, som jeg først troede var ét Natskrin men som viste sig a' være et gammelt Uhyre af en Pult, som jeg ikke vilde laane halvtreds Øre paa, og saa ser Skrummelet ud, som om den har sorte Kopper, saa overklattet med Blæk er 'en i alle Ender og Kanter, men det værste er, at der ikke kan skrive mere en som én a' Gangen og kommer der én til, saa maa han vente eller osse maa han indta'e en Stilling som om han la'e i Grøften ved Valbybakke med Armene oppe paa Bakkekanten, men maa jeg nu spørre hva' det er for et Sjangsement ved Juletid naar Folk kommer i Hundredevis med Pakker og naar der ellers er travlt i Butiken, men det er vel osse derfor Postvæsenet er saa nærigt med Blækket, for da jeg imidlertid ha'ede faaet Pakken vejet og afleveret og præsenteret Fuldmægtigen mit Adressebrev, saa si'er han til min store Forskrækkelse li'e med det samme: De har da vel ikke skrevet Adressen paa Pakken her ved Pulten? — Jo, højvelbaarne Hr. Postkontrollør, jeg har rigt'nok ta'et mig den ærbødi'e Frihed, sa'e jeg aldeles sønderknust. — Jamen Død og Pine, det maa De sgu' ikke! buldrede han løs og laante mig et Par Øjne, saa jeg allerede drømte mig oppe i et af Kriminelkamrene under Assessor Kochs Behandling. -- Jamen jeg troede at Blækket — — hviskede jeg, mens Knæerne gik som et Par Trommestikker. — Blækket er til a' skrive Adressen paa Adressebrevet, men ikke til og male med paa Pakkerne, erklærede hans Postyrlighed strængt, og saa slap jeg da med den Advarsel, men nu véd De, min Kære, a' Pulten i Københavns Pakkepostkontor e r f o r e n k e l t e P e r s o n e r eller rettere en E n s p æ n d e r - p u l t og a' De ikke maa ø d s l e m e d B l æ k k e t, for med Statens Ejendom, sel' om det er et Blækhus, skal man omgaas forsigtigen og sparsommeligen. Tak for Kaffe!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„R A V N E N“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

A. Mundberg.

Den ny socialistiske Landsthingsmand for København.

Nr. 40.

RAVNEN

Søndagen d. 2. Oktober 1898.

— Ah, Frøkenen har giftet sig?

— Ja, jeg har indset, at vort svage Køn trænger til den stærke mandlige Støtte og Ledelse, gennem Livet!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Det var Peters Skyld.

Holm i Fængslet sad og døjed meget ondt.
Hr. Assessor Koch i Holland rejste rundt,
Højre agiterede i Usselhed
for deri er Partiet dreven, som man véd,
fangen Folkefører skulde sidde i sin Celle,
ej for nogen Pris han maatte plejes i sit Hjem,
selv om intet Lovsted kunde ham til Jorden
fælde,
burde han ej ud af Fængslets Gem,
saadan Ret for Loven, det var Grundtvigs
Skyld,
at Holm er død i Fængslet det er Højres
Skyld

Rambusch vilde gærne have femte Kreds,
skreg i Ekserhus næstendels sig hæs,
Vælgere begik Insurbordination
og desto værre revnede hans Valgballon,
ak det hjalp slet ikke at selv lille Fredrik
Hansen
anbefaled Rambusch, Folket sa'e fy Frederik!
Klokken 9 om Aftenen gik Rambusch bag af
Dansen,
ingen Transparent og ej Musik,
Borgbjerg valgt i femte det var Rambuschs
Skyld
og Strambuks til Hr. Rambusch det var
Borgbjergs Skyld.

Pastor Krøyer vied gammel Konfirmand
hun var Tjen'stepige og Pastoren fandt
Lejligheden passende til slemme Ord,
tænk mod Bruden slyngede han Ordet Hoer;
men naar Pengemandens Datter kommer med
sin Bejler,
og naar Gud og Hvermand ved, at der er
noget galt,
ser Pastoren ikke, at den Skønne noget fejler,
Sagen er, han bliver godt betalt,
haarde Ord af Præsten, det er Armods Skyld,
men søde Ord og Smil er Portmoniksens Skyld.

Nu skal vores Rigsdag ind og lave Lov
De kan tro det er sgu ej det bare Sjov,
Adelsmænd og Embedsmænd og Pengemænd
er bange for den Bonde og den Haandværkssvend,
foreløbig slikker Stormænd roligt Livets Honning,
Pengepolitiken den kan sagtens holde Stand,
der kan nok bevilges lidt til Sorg for Landets
Dronning
og Brisanterne gaar prægtigt an;
Hørring bliver siddende for Venstres Skyld,
og Fanden ta'er Reformerne for Højres Skyld.

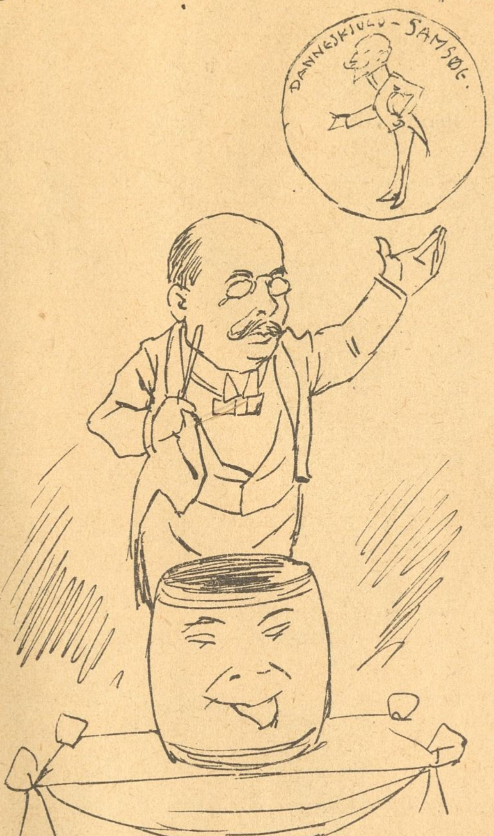

I Roskilde.

Alberti: Vil de ærede Herskaber behageligst putte Deres Stemmer i denne pæne lille Tønnesen saa kommer der straks en regulær Venstre-Agrar frem! Tak! Nu skal De se: Ein zwei, drei! — værs'arti!

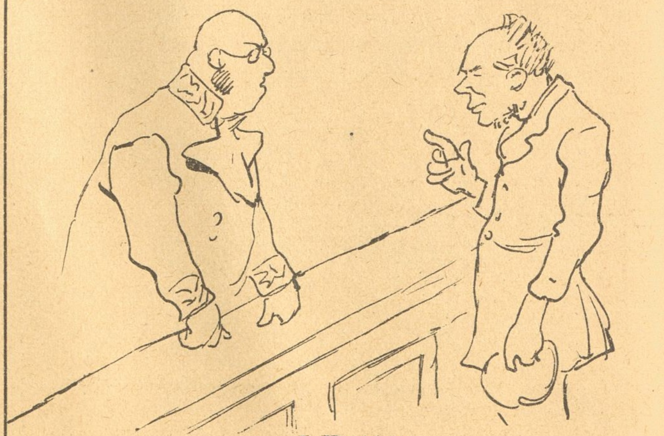

I Retten.

Politimesteren: De er anklaget for at have skudt Agerhøns.

Vildttyven: Maa jeg sige Dem, Hr. Politimester, at den eneste Fugl, jeg har skudt, det var en Hare. Og den slog jeg ihjæl med en Stok.

Stødt fra Thronen.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Lautrup, hin Overdirektør
raader for dem, der Sporvogn kør,
han kan gøre alt, hvad han vil,
naar han — at sige — faar Lov dertil.
Han er en enevældig Herre
næsten som Zaren, ja desværre,
men han blev dog „bremset“ en Gang
og just derom lyder min Sang.

Lautrup hader for sin Person
al Slags Arbejderorganisation,
den gør ham rasende og ond,
ej i hans Harme der er da Bund.
Nyssens det gjaldt en Sporvognsstrejke.
Lautrup strøg paa den gamle Geige,
som to Toner kun har:
„Lydighed blind“ eller „Væk, min Fa'r.“

Men ak! desværre denne Gang
Strængen om „Lydigheden“ sprang,
den var lidt tynd af megen Slid,
navnlig nok i den sidste Tid.
Kuske og Konduktører stille
lod ham, saa godt han kunde, spille
Visen ud for sig selv,
smilte kun af Finalen: Skælv!

Striden var ikke lang, men haard,
og der faldt mangt et knuppet Ord.
Lautrup han maatte dog gi'e tabt,
det var skam no'et, han troed' knapt.
Nu er der Fred og Ro i Lejren,
hver Funktionær er glad for Sejren,
lover sig selv i Last og Brast
at staa med Kammeraterne fast.

* * *

Den skriftkloge Hr. Marer, sammen med en anden „Skriftklog“ har været i Slagelse for at undersøge nogle uartige Breve, som Frøken Cecilie Krogh skal have skrevet.

Vi gætter rigtig paa, at den hellige Cecilie har lidt svært af Natte„marer“ i den senere Tid.

* * *

Lotteriet har i forrige og næstforrige Uge ligget i de „sidste Trækninger.“

Det glæder os at kunne meddele, at Patienten nu befinder sig saa vel, at den om en lille Maaneds Tids er klar til atter at gøre sin Entre i Verden.

Tidsbillede.

Kapitalist Grib (sætter sig Kl. 8 om Morgenen til Kaffebordet): Line, hvor er min Kone?

Line: Fruen er allerede for en halv Time siden tilligemed Fruen paa anden Sal og Frøken Svale cyklet til Charlottenlund, men hun kommer hjem Kl. 12.

Grib (brummer gnaven i Skæget og spørger Børnene Kai og Ellen, om deres Skolesager er i Orden.

Kai: Fa'er jeg har intet Smørrebrød til Frokost.

Ellen: Der er et Hul paa min Strømpe.

Kl. $12^1/_2$ kommer Fru Grib susende. Naa, Line, er alt i Orden? Jeg maa hvile mig en halv Time, jeg er dødstræt.

Kl. $1^1/_2$ kommer Grib til Bords. Fruen har lige faaet hvilt ud.

Grib (efter en Pavse): Men, Kone, Suppen var tynd som Vand, Stegen er ikke til at tygge, Bønnerne er haarde som Sten. Du kunde dog gærne tage Dig lidt af Husholdningen — — —

Fruen (afbrydende): Man kan da slet ikke stole paa det dumme Fæ til Line. Hvad har man en Pige til, naar — —

Kai styrter brølende ind: Fa'er Kanariefuglen er død, der er ikke Spor af Frø i Kassen, og Vandglasset er tomt.

Grib tilkaster sin Kone et meget sigende Blik. Da begynder den yngste, lille Karen, at stønne ynkelig inde i Børneværelset.

Forældrene skynder sig ind. Barnet ligger i Feber. „Line,“ raaber Grib, „hvad er der i Vejen med Barnet?“

Line (grædende): Jeg kan ikke gøre for det, Hr. Grib, jeg skal passe hele Huset, gøre Indkøb, lave Mad, og da Karen blev ved at skrige, saa gav jeg hende lidt Vin, blandet i Vand, for at berolige hende. Mælken var sluppen op.

Grib: De er en Idiot! Jeg skynder mig til Doktoren, men, (henvendt til Fruen) naar det er besørget, skal jeg Pinedød hen i en Restavration og faa noget ordentlig at spise. Det er Dig med Dit forbandede Cykleri, der kører os ad Helvede til med Husholdningen og hele Menagen! (Farer ud.)

Fruen (synker ned paa Stolen): Aa, sikke Tyraner, disse Mænd, ikke den ringeste Fornøjelse under de En. Aa, jeg ulykkelige, at denne Malør netop skulde passere i Dag! I Eftermiddag skulde jeg jo cykle til Lyngby sammen med Tranes og den smukke Løjtnant Andrik,

Hovedsagen.

Præsten: Altsaa til et lykkeligt Ægteskab hører først og fremmest: Et rent Hjærte, et fromt Sind, en fast Tro og — hvad synes De, Hr. Snydstrup?

Snydstrup: Og Penge!

Præsten: Ja—a, det er jo en Selvfølge!

Vinket af.

Den Ene: Min Herre, De er uforskammet paatrængende mod denne Dame, det taaler jeg ikke. Min Froken, betro Dem til min Beskyttelse.

Damen: Næ, jeg synes bedre om den Anden.

Sparsommelig.

— Hvor lykkelig jeg er i mit Hjem; min Kone er Sparsommeligheden selv.

— Og min da! Hør bare: Jeg havde lovet min Kone en ny Kjole, hvis hun skænkede mig en Søn . . . .

— Naa, og?

— Ja, saa kom hun med en Datter, for at spare mig Udgifterne til Kjolen!

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*

(Fortsat.)

Husker De det endnu, Fyrst Lebukoff?

„Hermia !“

Fyrsten var forfærdet sprungen op fra Divanen; men som med et jærnhaardt Tryk havde den fine Haand tvunget ham tilbage paa sin Plads.

Og med klangløs, monoton Stemme fortsatte den skønne Kvinde:

„Husker De det endnu, Fyrst Lebukoff? Og da det svage, otteaarige Barn hulkende kastede sig over de døde Forældre, da huggede De efter det med Deres Kaarde. „Den fordømte Yngel maa tilintetgøres fuldstændig!“ skreg De. Kaardehugget dræbte ikke Barnet, det strejfede kun Armen, men Barnet beholdt et Ar for hele Livet. Hun bøjede sig frem mod Fyrsten, der forfærdet stirrede paa hende. Hun strøg det vide, pelsfodrede Slobroksærme tilbage, saa at den vidunderlig formede Arm var helt blottet. Hendes Stemme havde en ejendommelig Klang, da hun, langsomt betonende hvert Ord, sagde:

„Det var min Søster, De vanærede; min Broder, der fandt sin Død paa Sibiriens Ismarker; mine Forældre, der, ramt af Deres Kugler, segnede om som Lig, — Barnet som De mærkede med Deres Kaarde, staar for Dem.“

„Her !“

Hun lagde Fingeren paa et temmelig bredt Ar, der mørkerødt trak sig tværs over Overarmen.

Hendes Øjne borede sig ind i Fyrstens skrækfyldte Miner som han sad dèr, bleg og skælvende.

„Og nu, Fyrst Lebukoff, kommer Regnskabets Time!“

„Hvad forlanger De?“ spurgte han. „Tal — hvad jeg kan gøre, for at sone Fortiden, skal ske!“

„Hvor naadig!“ spottede Hermia.

„Forbarmelse!“

Et usigelig foragteligt Blik ramte ham.

„Aa, De usle Kujon! Naar det gælder at myrde værgeløse Mænd, at mishandle og vanære svage Kvinder — ja, da er De en modig Mand, en Helt, min Fyrste — da handler De uden Frygt, da triumferer De!“

Fyrsten blev askegraa i Ansigtet. En dødelig Skræk greb ham. Bevidstheden om de forøvede Forbrydelser tyngede haardt paa ham. Hans Knæ rystede. Hans Pande var badet i kold Sved. Fortidens spøgelseagtige Skikkelser stod truende for ham. Han rystede af Forfærdelse.

Hermia vedblev.

„Aa, hvor har jeg følt Længsel efter dette Øjeblik! Hvor har jeg tørstet efter denne Time, da De endelig er i min Magt. Hvor har jeg tilbragt alle de lange Aar i Angst, i Frygt for, at De skulde undslippe for mig! Og nu er De i min Haand! Og jeg kender ingen Naade, ingen Barmhjærtighed! De er redningsløst fortabt!“

Han betragtede ham med et Udtryk af isnende Kulde, med et dæmonisk Blik. En hæs Latter lød gennem Værelset.

(Sluttes.)

Kejseren af Kinesiens Land.

eller

Dramaet i Peking.

Mel.: Babylon Visen.

Kinas Kejser sad paa Slottet,
Spillet Tomands 66 med Kang-Yu-mej;
Flere si'er, at der blev flottet,
De drak Toddy hele Dagen hver for sig.
Men henimod Aften blev Kinas Kejser
Underlig tilmode, og forvoldte Sorg,
Sa'e til sin Moder jeg tror jeg rejser,
Jeg tar vist ad Østerbro til Klampenborg.

Sneg sig hen mod Slottet hver med blank en Dolk,
Sian gik først, han var en pæn Mand,
Skattet af sin Vennekreds og af sit Folk,
Elan trakteret med 3 til 17,
Længe blev der ventet, Kejseren kom ej;
Saa gik de tre ind i Bræddehytten,
Det var der, de splejset til en Lammesteg.

Henad Midnat lød fra Folket
Tænders Gnidsel, Sorg og Graad og fæl Staahej,
Kejseren var blevet dolket,
Og fra Peking flygtet straks Hr. Kang-Yu-mej,
Sian, Siat og Elan blev ganske glade,
Hvem ku' da ha' myrdet Kejseren saa brat,
En Mand blev anholdt i Grønnegade,
Men stak fra Betjenten i den mørke Nat.

Li-Hung-Chang blev ganske gnaven,
„Hvem har myrdet Kejseren af Kinas Land“,
Han skal dunkes paa fælt paa Maven
Naar engang vi hugge kan den fine Mand.
En Hemlighed maa desvær' vi røbe!
Der blir sagt, at Kejseren skal sælges, mon?
Hr. Li-Hung-„Pacht“ han vil Manden købe
For at faa ham stillet paa „Panoptikon“.

En Skrigedukke.

Lille Betty (efter at den lille Bro'er har skreget i et helt Minut): Det var morsomt! Aa, Mo'er træk ham op engang endnu!

Pareret.

Han: (ærgerlig): Jeg maa da ha'e været skrækkelig dum, da jeg giftede Dig.

Hun: Nok troligt -- de Dumme har jo altid den største Lykke!

Lægen: Med Hensyn til Deres Diæt maa De undgaa Gaasesteg.

Patienten: Jamen hvis jeg tilfældig møder den, maa jeg vel nok spise den?

En Vise om sletingen Ting.

Mel.: Du er rig, du er dejlig o Syd.

Nu vor Rigsdag skal samles igen;
det for Pressens bli'er blomstrende Tider,
thi Agurketid Pressen ej lider,
det er pilsure Dage for den.
Efter Stof gaar man raadvild omkring
ingen Nyheder er at opdrive,
:,: derfor vælger i Dag jeg at skrive
— en Vise om sletingen Ting. :,:

„6te Trækning" blev end'lig forbi;
sikken Plage i alle de Dage,
atter Vejret man frit nu kan drage.
Fanden spille i det Lotteri! —
Saa forhaabningsfuld gik jeg omkring,
kigged daglig paa alle de Numre;
:,: Fru Fortuna maa ganske vist slumre,
thi hun gav mig jo sletingen Ting. :,:

Sporvejsselskaber her i vor By
tjener Guld — Aktionærerne frydes;
Funktionærerne Sulteløn bydes,
den Methode er ikke saa ny.
Funktionærerne køres i Ring
Aktionærerne Kagen vil mele —
:,: Aktionærerne skal ha'e det hele,
Funktionærne — sletingen Ting. :,:

Den Alberti er dog en Filur,
politisk talt bør han foragtes;
han som Venstremand vil jo betragtes,
men til Højre han listigt gør Kur.
Vi skal følge ethvert af hans Sving
og hans Adfærd nøjagtigt betegne.
:,: Vi som fræk Renegat vil ham regne;
— som Politiker — slet ingen Ting. :,:

Højre var saa forfærdelig kry
førend Slaget blev slaaet i „5te";
deres Skældsord de ikke forglemte,
ja, selv „Fred'rik" ej kunde sig dy.
Sagen tog dog et helt andet Sving
dengang Valget var godt overstaaet;
:,: deres Mundtøj i Baglaas var gaaet
og nu siger de — sletingen Ting. :,:

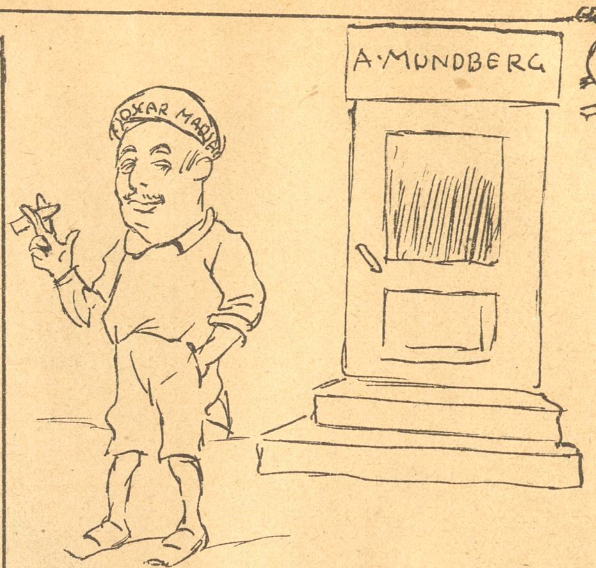

Frit efter „Vort Land."

— Sikke Sjov, at je' fandt den Sut! Nu gaar je' hen paa Kontoret og bilder Gulmann ind, a' je' har køft 3 til 25 hos Mundberg og int — hvodden er 'et nu? — interviewet han me' de' samme. — To Krus! —

Skanker og Skoser.

A. Hvorfor mon Edgar Hoyers „Tøbrud" gjorde saa ynkelig Fiasko paa Dagmartheatret.

B. Det er da nemt at forstaa. 'Hvem har nogen Sinde her til Lands hørt Tale om „Tøbrud" sidst i September Maaned.

*

Assessor Koch er rejst til Holland.

Der hører han efter „Ravnens" Mening, ogsaa bedst hjemme. Han maa jo, som Dommer betragtet, være skabt som en Hollænder for at rejse hjemme fra under de nuværende Omstændigheder.

*

Apropos! Hr. Koch. Dersom den unge Mand var flyvende Kommissionsdommer vilde han passende kunne kaldes: Den flyvende Hollænder.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Fra Valget i Roskilde.

„Fa'en i Vold med Kærligheden; Venskabet er dog det egentlige — Vi to er rigtige Venner."

Nr. 41.

RAVNEN

Søndagen d. 9. Oktober 1898.

Hun: Jeg synes, at Haandkys er ret smagløse!
Han: Ja, Frøken, jeg kysser ogsaa hellere paa Munden!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nej, nu skal Pokker tjene mer.

Mens Frues Klokker ringende
slog Lyd for Landesorgen,
kom begge Rigsdagsthingene
og Monrad bød Godmorgen,
men jeg gad gerne spørge, hvad
han mente egentlig, den Rad,
han talte om Salomon i Davids Stad,
Salomons Tøj hang pænt til Tørring,
men det er lovlig skidt med Hørring,
han har trods Landets Ret og Lov
væ't ude paa lidt Lærkesjov,
han slider end paa Estrups Stat,
halv Enevold, Brisantgranat,
:,: men det er ikke Statsmandsvisdom, Kammerat. :,:

Hver Rigsdagsmand bad til sin Gud
og skrifter sine Synder,
Lars Dinesen saa nedstemt ud,
han vidste, nu begynder
en Kamp med Jacob, hans Rival,
den bliver sikkert ogsaa gal,
for Lars er jo egentlig kun Fredes Ka'l;
Adler Alberti maa I vide,
sad med Hr. Samsøe ved sin Side,
paa Roskild'valg de tænkte blot,
paa Kassationen tænkte Sloth,
ej paa Jens Busk vi Øje fik,
for han er nemlig Katholik,
:,: det synes nu han er radikalt Bestik. :,:

Til Ende er vor Landesorg,
den vared' alt for længe,
Artisterne har ta'et paa Borg,
de mister mange Penge,
det er dog ligegodt et Held,
selv Dronninger maa i Kapel,
naar Døden først haver slaaet dem ihjel,
nu det en Ende fik med Veerne,
atter man aabner Variétéerne.
og I kan rigt'nok alle tro;
at „Ravnen“ rask til Skaglen slog',
en Uge uden Spor Humør,
fordi at Landets Dronning dør,
:,: og Rump var i Kuplen blevet altfor skør. :,:

Justitsminister Rump har forelagt Rigsdagen et Lovforslag, hvorved det forbydes danske Undersaatter at understøtte krigsførende Magter. — Herregud, hvad skal Godsejer Joh. Hage og den drabelige Oberst Birke-Dyrendal saa gribe og gøre i, naar der igen bliver Krig mellem Tyrken og Græken?!

Højre i 5te Kreds synger.

Mel. af Rejsen til Kina.

Vor Kaptajn er mange Penge værd,
Penge værd;
han har Klogskab, Dygtighed og Air,
navnlig Air.
Han har været Ingeniør en Gang,
tænk! en Gang
og netop derom lyde skal min simple Sang,
simple Sang.
Da steg han stolt op i Ballonen
alt som Fuglen imod Sky,
da saa med Gysen stundom man Personen
viden om fra Land og By.
Nu daler vores Ven!
nu gaar 'en godt igen.
Den Kaptajn var mange Penge værd,
Penge værd,
men saa kom jo Aldersgrænsens Skær,
slemme Skær,
paa hans Bane tordnede' det et: Stop!
Værs'god — Stop!
og i Ballonen gik han ikke mere op.
Aldrig op.

Men gammel Vane bedst jo bider,
har først man fløjet under Sky
den flade Jord man da ej lider,
nej, man vil stige paany,
om ej til Vejrs paa Stand
saa til Rigsdagsmand.
Vor Kaptajn er mange Penge værd,
Penge værd,
at han dumpede i Kresen her,
Kresen her,
det var sørgeligt, men kan jo ske,
det kan ske,
det fik desværre vi forgangen Dag at se,
Ak og Ve.

„Vort Land“ har pyntet nogle Gadetavler med en Reklameplakat, der forestiller Hanen paa Raadhusspiret. Neden under ses en øde Fælled. — Hermed har Bladet altsaa proklameret sit Standpunkt som politisk Vejrhane. Den bare Fælled er Sindbilledet paa Bladets Indhold, til hvilket lysthavende Abonnenter kan lade sig indbrænde. — Velbekomme!

I Restavranten.

En gammel Frøken: Giver man Drikkepenge her?

Piccolo: Det er kun ældre Damer, der ikke gi'er noget.

Frøkenen: Værsgo', min Ven, her har De 50 Øre!

Løn som fortjent.

Mel.: Der var en Gang tre Brø—de—re.

:,: Der var tre Bondefangere :,:
Bo—bo—bo
on—on—on
de—de—de
fangere.
Der var tre Bondefangere.

:,: De kørte ud til Klampenborg :,:
Klam—klam—klam
pen—pen—pen
borg—borg—borg,
Klampenborg,
en Aktionarius til Sorg.

:,: Der plyndred' de den arme Mand :,:
Teg—teg—teg—
ne—ne—ne
bog—bog—bog
frækt de tog
og derpaa de til Sverrig drog.

:,: De vare alt paa Damperen :,:
Dam—dam—dam—
pe—pe—pe
ren—ren—ren,
Damperen,
men maatte vende om igen.

:,: Thi Politiet skreg Halløj! :,:
Ha! ha! ha!
løj! løj! løj!
Føj! Føj! Føj!
sikken Støj
for Gentlemen i nobelt Tøj.

:,: Saa vare de leverede :,:
le—le—le
ve—ve—ve
re—re—re
leverede,
og er nu arresterede.

:,: Gid alle Bondefangere det maa :,:
saa—saa—saa
dan—dan—dan
gaa—gaa—gaa,
saadan gaa,
naar de forsøger os at flaa.

I Selskabet.

Fru Svane: Vi har tilbragt Sommeren i Baden-Baden.

Fru Trane: Og vi var i Vandløse.

Sig mig lille Hørring —?

Mel.: Husker Du i Høst —

Sig mig lille Hørring, hvad er dog det med Dig,
har Du ej i Sinde ret snart at gaa Din Vej?
At Du ej Pladsen viger, det kan jeg slet ej forstaa.
Sig mig lille Hørring, hvad venter Du dog paa
— Sig mig lille Hørring, hvad venter Du paa?

Du har set at Folket ikke er stemt for Dig,
provisorisk Tilstand Du véd ej passer sig.
Landets det store Flertal ser gerne at Du vil gaa
Sig mig lille Hørring, o. s. v.

Sig mig lille Hørring, sig mig med Ærlighed
har Du nogensinde haft Folkets Kærlighed? —
Nej danske Frihedsvenner ser heller Din Hæl end Taa —
Sig mig lille Hørring, o. s. v.

Da engang Du spurgtes, svarede Du dertil:
„Valg til Folkethinget, jeg først afvente vil".
— Nu er det længe siden at Du Resultatet saa
Sig mig lille Hørring, o. s. v.

Saa til Din Undskyldning fik Du en ny Idé;
det var Landsthingsvalget, som Du saa vilde sé.
Højre fik klø og maatte med Tab ud af Kampen gaa.
— Sig mig lille Hørring, o. s. v.

Tror Du lille Hørring, Du kan os gøre træt,
mens Du trodsig klamrer Dig til Din Taburet?
— Nej, vi har Tid at vente, det kan Du da nok forstaa!
— Sig mig lille Hørring, o. s. v.

Nu er Thinget samlet; Hørring Din Time slog,
klar nu for de Penge, Du provisorisk tog.
Du for Brisantgranater, med mer' skal til Regnskab staa
derfor lille Hørring, tag Du dit Tøj og gaa!
— derfor lille Hørring, tag Tøjet og gaa!

— Hvad kan man sige om en udskreven Stilebog?
— Pas!
— At den er stil-fuld.

Ved Rungsted.

— Halløj De! Er De gal, Mand, at lægge Dem tværs over Sporet! Op med Dem! Der er Toget!

— Lad mig ligge, jeg vil sove et Par Timers Tid, før kommer Toget sgu ikke!

Ondskabsfuldt.

Balletmesteren: Hvorfor har Damerne givet den ny Prima-Ballerina Øgenavnet „Dreyfus“?

Danserinden: Fordi hun paastaar, at hun er uskyldig —

Balletmesteren: Naa, og . . . .

Danserinden: Og Officererne paastaar det modsatte.

Sct. Peters Dom!

Profetisk Fremtidsbillede.

Personer: Sct. Peter. Digtersjælen. Præstesjælen.

Handlingen foregaar foran Himmeriges Port i første Halvdel af det 20de Aarhundrede.

1ste Scene: Sct. Peter. Senere Digtersjæl.

Sct. Peter:
„Gad vide om ikke fra Danmark
Vi snart kan vente Visit.
Det tykkes mig længe siden
Fra den Kant vi hørte lidt.
Blot snart en Skjald eller Digter
Vilde vandre herhid fra Nord;
Vi trænger svært til en Heltetenor
I Sancta Cæcilies Kor.
Hvad ser jeg, nu sandelig tror jeg
Mit Ønske bli'r opfyldt straks.
Der er en med Harpe og en med Fiol
Af den rigtige Spillemandsslags!

Digtersjælen (synger):
God Kvæld, Sankte Per,
Her er jeg, som Du ser.
Det er bedst, at jeg straks for mit Levnedsløb reder.
Som en farende Svend
Med Fiolen ved Lænd,
Har jeg gennemrejst Verden paa alle Slags Leder.
Jeg har priset de skønne og lastet de stygge,
Jeg har elsket de slanke og hadet de tykke;
Og se nu staar jeg her,
Sankte Per! Sankte Per!
Og nu ønsker jeg kun hos de dejlige Engle at bygge.

Sct. Peter:
Jeg hører Du er fra Danmark,
En Skjald af den gammeldags Sort,
Og lystig og glad som det yndige Land
Paa det evropæiske Kort.
Hvordan har man det der?

Digtersjæl: I Danmark?
Aah, saadan fra Næven i Munden,
De har det jo sjældent saa stort og flot,
Men rigtig gemytligt i Grunden;
De har kun en eneste Plage,
Men den gælder ogsaa for ti:
Det er Præsterne i denne Satans Mission
Som laver et fælt Klammeri.
Du ryster paa Ho'det, Du tror vel,
Jeg slaar Dig en ordentlig Plade,
Ved min Digterære og Skjaldery
Jeg sværger de volder kun Skade.
Hvem der ikke just har et Ho'de som mit,
Og kan sige de Ka'le Besked,
Dem tumler de med til de taber Forstand
Og Fornuften med.

2den Scene: De forrige. Præstesjæl.

Præstesjælen (kommer ind):
„Hvem taler Du med
Gudsforgaaende, afskyelige Digter,
Med Sct. Peter! Oh Frækhedens Frækhed;
Selv her foran Himmeriges Port tør Du slaa
Dine Strænge med djævleblændt Kækhed.
Du vilde vel lyve i Himlen Dig ind?
Nej, Smudsdigter, nu er Du færdig.
Snart i Helvedes Svovlpøl brænder Din Sjæl,
Kun dertil Dine Gerninger bær' Dig."

Sct. Peter:
Og Du, lille Præst, hvor skal Du saa hen?

Præstesjælen:
Ind i Himlen til alle de andre
Guds hellige Lam, som hans Bud har holdt,
Og som Retfærds Veje har vandret.
(vil gaa ind.)

Sct. Peter:
Nej holdt! Jeg maa høre Din Livssang først,
Den som er Dig kærest af alle;
Men rap Dig nu lidt, for min Tid er knap,
Jeg hører Gabriel kalde.

Præstesjælen (synger):
I sorte Faar paa Verdens Enge,
Jer venter Helveds Flammegab.
Alt Satan gløded Ovnen længe,
Far nu til ham i vantro Skab.
Der skal i Evighed I brænde
Og koge i Jert eget Fedt,
Imens i hellig Kristenglæde
Guds Børn gør Eder Helved' hedt.

Sct. Peter:
Naa saadan tror Du man kvæder her,
Forbandede Præstesjæl!
Hvad vilde min Herre mon sige til sligt
Fordømmende Sortkjolevræl.
Omkring! Søg Dig op et andet Logi,
Her passer Du ej! Forsvind!
(Præstesjæl løber.)

(Sct. Peter raaber efter ham):
Din arge Kæltring! Din Øjenskalk!
(Til Digtersjæl):
Kom saa Digter, lad os gaa ind!"

O, Ægtestand.

— Hvad var det for en Herre, Du i Gaar trakterede saa flot paa?

— Det var den private Opdager, som min Kone har lejet til at passe paa mig!

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, De kan saamænd sagtens være glad for Hofsorgen, for De er jo af dem, hvem Sort klæ'er saa enestaaende storartet, hva' jeg tydelig kan huske fra den Gang, Deres velsignede Mand døde og alle Mandfolk var stebensforliebt i Dem, og De kunde magelig ha'e været gift den Dag i Dag og hat mange dejlige Børn, dersom De ikke ha'de hat disse hersens Principer, som Gu'bevares er meget respektable, men som man ikke bli'er fed a', men naturligvis, naar De holder mere a' og gaa Deres dunkle Vej alene, saa kan det jo osse ha'e sine go'e Sider, og saa er De i det mindste fri for og ha'e et Mandfolk hængendes over Dem fra Maaren til Aften og være Træl for og bli'e chikaneret a', naar han er krakilsk, men hva' jeg vilde si'e anbelangendes Sorgen, som foranlediger mig til disse Betragtninger, saa er 'et grangivelig som Professor Matzen sa'e i Landsthinget i sin Mindetale om Dronningen, a' Sorrig og Glæde de vandre til hobe, hva' man jo osse kan se med ham sel' for vel ha'ede han den Glæde at bli'e valgt til Formand osse denne Gang, men det sørgelige for ham er, a' Majoriteten bli'er immer væk tyndere, for tidligere har der ikke været mere end som en seksten, atten Stemmer imod, men denne Gang var der toogtyye, og man kunde ty'lig se paa ham, at han gik og øvede sig paa Salmen: Hvo véd, hvor nær mig er min Ende, og det samme spekkelerer vist osse Hørring paa, men han si'er 'et bare ikke, men klarer sig stadig væk med, a' han vil vente. Foreløbig kan han jo si'e, a' han vil vente til Bisættelsen er overstaaet, og senere finder han nok paa og vente til der indtræffer et eller andet af det som kaldes en glædelig Begivenhed ved Hoffet, og det er jo ikke mere end som rimeligt, a' naar han har prøvet Sorgens Dage, saa vil han osse være med til de forujelige og gratulere Prins Christian, hvis Storken — noksagt, og forresten kan Hørring jo osse li'saa godt vente paa Dreyfus-Affærens Afslutning eller paa Andrès Hjemkomst fra Nordpolen, men Ventetiden er desværre ikke li'e morsom for alle, hva' de Stakler maatte bekende, der ikke tjente en rød Øre fra Torsdag til Onsdag og som endnu har et Par Fastedage i vente, inden det hele igen kommer i de gamle Folder, men ganske grinagtig har det paa en anden Maade alligvel været og se Københavnerne gaa omkring og forundre sig over, at de virkelig kan undvære baade Teater og Variété i en hel Uge, naar de partu skal, men desuagtet tror jeg nok, a' de er kommet til det Resultat, a' koster det Penge a' more sig, saa er det forbistret meget dyrere a' bære Sorg, det er li'efrem en kostbar Svir, om jeg saa maa si'e, a' paradere hver Dag i Sort, og jeg er vis paa, a' det vil sortne for mangen loyal Hr. Snobs Øjne, naar han fra Kræmmer og Skrædder og Modehandler etcetera faar Sort paa Hvidt for, hva' den Historie betyder for hans Portemonniks, og det vil se sort ud med mange skikkelige Familiefædres Pengesager længe efter a' Sorgen er forbi, for Damerne kræver jo bare ind og si'er: Ingen Snak, Petersen, op med Mønten. Vi skal ha sort over det hele, vi maa ligne andre Mennesker, ellers kan vi ikke vise os paa Gaden, men ærgrer os sorte over Dit væmmelige Kniberi, Du, modbydelige Tyran! Og saa betaler Petersen uden a' kny, og er glad, hvis der bli'er saa meget tilovers, a' han kan lægge sin Deltagelse for Dagen ved a' stramme sig op med en lille Sort. Tak for Kaffe!

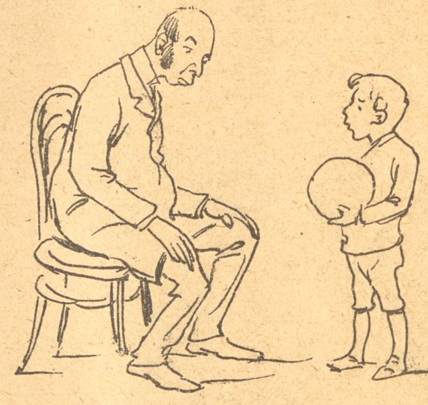

De Børn.

Lille Hans: Sig mig engang, Onkel, spøger det endnu hjemme paa Dit Loft?

Onklen: Der har aldrig været Spøgeri i mit Hus. Hvorledes kommer Du paa det?

Lille Hans: Ja, for Fa'er sa'e i Gaar, at det var galt fat i Din øverste Etage.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

P. Knudsen,
Randers.

N. L. Christensen,
Aalborg.

F. Borgbjærg.
København V.

Lyngsie,
Horsens.

Fire ny socialistiske Folkethingsmænd.

Nr. 42.

RAVNEN

Søndagen d. 16. Oktober 1898.

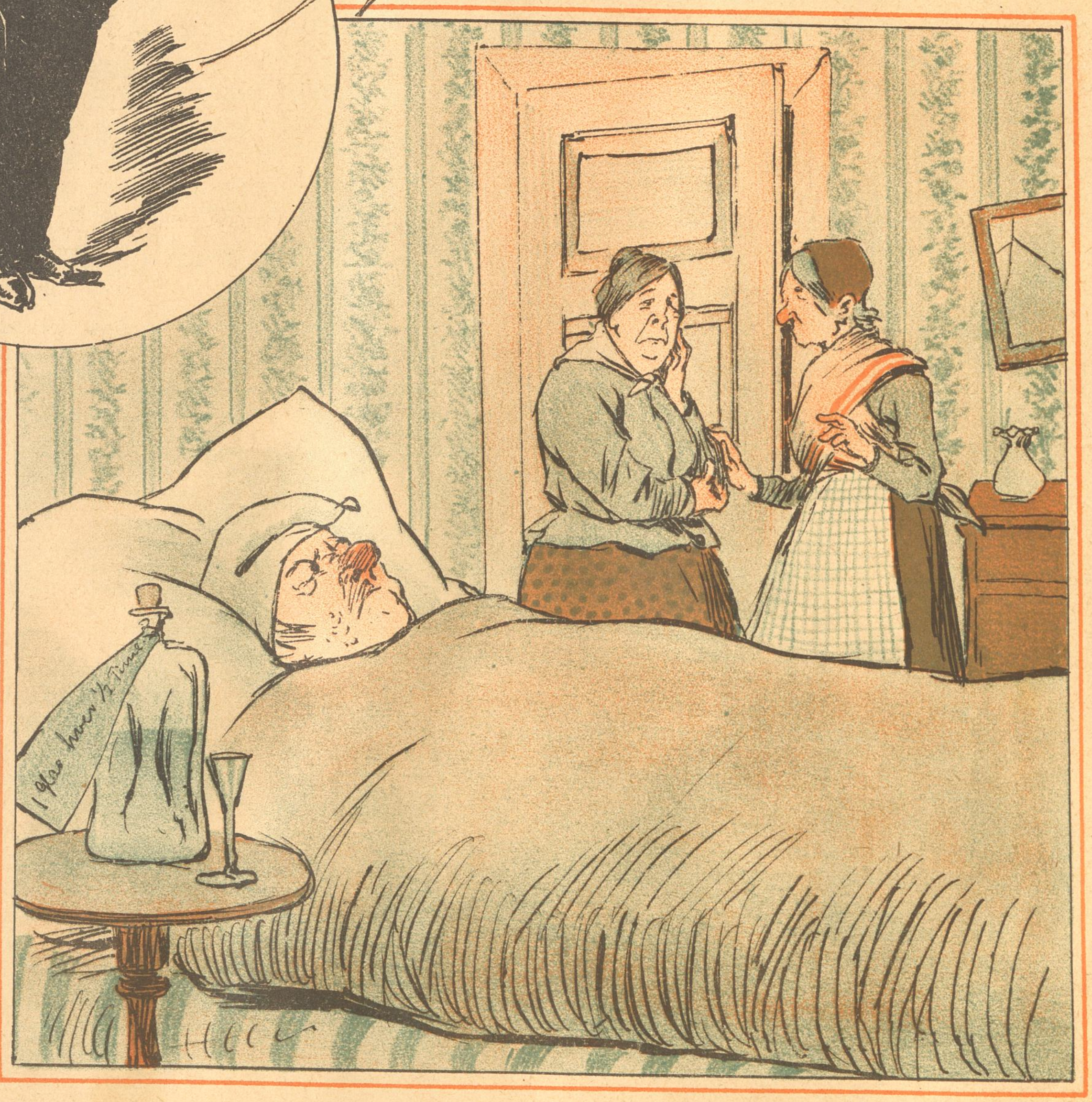

— Ja, det ved den højeste, Madam Hansen, ikke en Draabe Spiritus har min Mand nydt, siden han blev Afholdsmand — uden da som Medicin. — Men han er jo næsten altid syg, det Skind.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: I denne Vinter har vi ha't.

En Oberst i sin pæne Frak
i Rørdams Krigsret sad,
han dømte 4 Kroner — Tak!
hvor Hansen han blev glad,
han tænkte! uh det Rak, faldera,
men der var ingen Snak,
„tag Pengene“, sa'e Schnack „og ud af Retten“.

Man holder Mægler Larsen fast
som havde han gjort Mord,
for Koch har det slet ingen Hast,
nej det har ikke Spor,
thi Larsen har det bedst, naa da da,
i Varetægtsarrest,
der bli'r han mør, og det er Mad for Koch'en.

En lille Frue flytte vil
med Mandens Habengut,
de „smaa Billetter“ førte til
at Pagten den var slut,
en utro Mand, hu ha, dikke dik,
nu stikker jeg sku a',
men Manden kom, før hun slap væk med Læsset.

De Rugbrødsfabrikanter ej
vil give mer for Brød,
men om vi saa skal æde Deig
og gaa paa Havregrød,
skal Strejken gaa sin Gang, ja den ska',
og den skal gaa med Sang,
saa ogsaa Svenden kan faa Sul paa Brødet.

De smaa Prinsesser vil ha'e Mønt,
naar de har faa't en Mand,
der skal jo lidt til Modepynt,
og Danmark er et Land,
hvor Apanagen gror, faldera.
og Kongens Slægt er stor,
og hvor man sværmer for de røde Kuske.

Slagfærdig.

Han: Min Frøken, er den Boa af Deres egne Fjer?

Hun: Min Herre, jeg har jo endnu ikke spurgt, hvorfra De har Deres Horn!

I Provinsen.

Sprøjtemesteren: Hr. Brandmajor, jeg melder, at det brænder paa fjerde Sal, men vore Sprøjteslanger og Stiger naaer ikke højere end til anden Sal!

Brandmajoren: Saa venter vi til Ilden er paa anden Sal!

Skanker og Skoser.

Paa Frederiksberg vil man nu have Numre paa Cyklerne.

„Ravnen“ foreslaar, at man anbringer de diverse „Numre“ i Kommunalbestyrelsen, som denne endnu har at opvise, paa hver sin Cykle og lader dem ryge og rejse lidt ud ad Landet til.

Saa blev alle Parter hjulpne.

* * *

Løjtnant Rørdam skal godtgøre Grosserer Martin Hansen Udgifterne til en Lægeattest med — 4 Kroner.

Blot Løjtnanten nu kan taale en saadan Udskrivning. I modsat Fald tilbyder „Ravnen“ at forstrække ham med Pengene — paa Officers Parole.

Uden videre „Schnack“.

Af en Fremtids-Avis:

I et af Nabosognene døde forleden en Mand, der gik under Navnet „Ringeren“. Han havde i mange Aar været noget underlig og blev aldrig rigtig normal. Grunden til hans løjerlige Sindstilstand skyldes en stor Skuffelse, siger man. Da for mange Aar siden en Dronning heri Landet døde, var det Meningen, at Manden under Landesorgen, som det dengang kaldtes, skulde besørge Ringningen i Landsbyens Kirketaarn. Men Kirkeejer, Sogneraad og Sognefoged og Fanden og hans Oldemo'r kævledes saa længe om, hvem der skulde betale Ringeren, at Bisættelsen og det hele var forbi, uden at der var opnaaet Enighed. Der blev altsaa ikke noget af Ringningen, men Manden gik til sin Død og ventede paa at blive Ringer.

I Skolen.

Læreren: Fortæl mig noget om Husdyrene.

Peter: De bliver lukket inde om Aftenen.

Snip-Snob-Vise.

Mel.: Min Søn om Du vil i Verden frem.

Min Datter vil Du i Verden frem
med Snip;
saa tag Eksempel af alle dem
med Snip.
Naar hele Hoffet og Landet sørger,
Du ej om Grund eller Aarsag spørger.
Nej, ti min Datter, spørg ikke, min Datter
med Snip.

Og møder Damer Du paa Din Vej
med Snip,
saa vid, at Du maa ej pynte Dig
med Snip.
Du hører ej til den store Masse,
og ej til første og anden Klasse,
kun de, min Datter, har Ret til at sørge
med Snip.

Respekt for Crêpe og for Spejlflorsslør
med Snip,
Respekt for Sorgen, som gør Honnør
med Snip.
Ej Snippen skjuler blot Næsetippen,
nej, Sorgen finder sit Skjul i Snippen; —
derfor min Datter, Respekt lille Datter
for Snip.

Lad andre trække paa Smilebaand
af Snip,
Du respekterer de Folk med Aand
og Snip.
Tro ej min Datter, naar der fortælles,
at Snip og Snob har noget tilfælles. —
Nej, Snip er ej Snob og Snob det er ikke
en Snip.

I Livet lægges der megen Vægt
paa Snip,
Kun Døden aldrig har haft Respekt
for Snip.
Naar livstræt man efter Hvile sukker
og Graven over vort Støv sig lukker,
saa Snip—Snob—Snude — er Visen ude
om Snip!

I St. Bureaukratius' Tempel.

I.

Embedsmanden: Ja, min gode Mand, De maa medbringe Deres Faders Dødsattest, ellers kan De ikke blive gift.

Brudgommen: Min Faders Dødsattest? Han lever jo i bedste Velgaaende. Vil De se, dér staar han jo selv lyslevende og giver sit Samtykke til mit Giftermaal.

Embedsmanden (gnaven): Snik, Snak, Deres Fader er død. Her er Beviset for, at Deres Fader er død. Paa den for Deres Moder udstedte Dødsattest er hun betegnet som Enke. Hvorledes kunde hun have været Enke, naar hendes Mand ikke var død? Altsaa, Deres Fader er død og De har at medbringe Dødsattesten.

Brudgommen: Jamen min Moder var slet ikke Enke. Mine Forældre levede kun adskilte, hun rejste til Hovedstaden, medens min Fader levede i Provinsen. For Nemhedens Skyld betegnede min Moder sig som Enke. Men De kan jo selv se, at min Fader lever endnu.

Embedsmanden: Det kommer ikke mig ved. Efter Loven er Deres Fader død, og Giftermaalet kan ikke finde Sted, før De har tilvejebragt Deres Faders Dødsattest. Færdig.

II.

Embedsmanden (til en Kvinde, der vil gifte sig): Ugift eller Enke.

Kvinden: Enke!

Embedsmanden: Jamen, jeg har ikke faaet Deres første Mands Dødsattest.

Kvinden: Jeg har ingen.

Embedsmanden: Jamen, De skal have én, ellers er De ikke Enke.

Kvinden: Da er det aldeles sikkert, at min første Mand er død!

Embedsmanden: Ja, hvem beviser det? Deres Mand kan jo lige saa godt være i Live endnu.

Kvinden: Næ, han kan ikke, for jeg skal sige Dem, at jeg nylig er benaadet for livsvarig Tugthusstraf, som jeg var idømt, fordi jeg have forgiftet min første Mand.

Embedsmanden: Det kommer ikke mig ved. Loven forlanger en Dødsattest; naar De ikke har den, er De heller ikke Enke, og De kan altsaa ikke faa Tilladelse til at gifte Dem igen. Punktum!

Flot.

Frøkenen (til Tjeneren, der bringer en Buket fra Forloveden): Her har De en Krone, men drik nu ikke straks Pengene op!

Tjeneren: Bevares, Frøken, for den Krone skal jeg jo købe Aftensmad med hjem, — sa'e Herren!

Et „Baghold“.

— Hr. Løjtnant! Hvad skal det betyde? Rejs Dem, Uforskammede!
— Ikke førend De siger „Ja“!

Det rigtige Ord.

Kaptajnen: Kære Frøken, sig nu det eneste lille Ord, der kan gøre mig lykkelig, og efter hvilket jeg længes — —

Den rige Arving: Medgift!

Blomsterpigen.

(Sluttet.)

Og hun saa for sig Graven med det fattige Kors og hun kendte, at Hjærtet snørede sig sammen paa hende.

Ja, men tænk nu, om hun for den forheksede Nød kunde sætte en Engel af snehvid Marmor paa Graven, en Engel som strøede Blomster, det skulde blive morsomt.

Og saa skulde Papa faa en af Nødderne; for i Grunden var han god mod hende, selv om han ikke saa stort paa hende, men lod hende gaa der og drive med sin Kurv.

Og saa skulde Mormor have en Nød; Mormor var god, ja vist var hun. Hun tog blot lidt for haardt somme Tider. Saaledes gik lille Lena og tænkte gogt om alle. Ulykkelig som hun var, bedømte hun aldrig andre haardt.

* * *

Hun stansede udenfor en Kafé. Egentlig turde hun aldrig gaa ind paa saadanne Steder og sælge, men Mormor sagde, at hun skulde gøre det — Lena overvandt sin Frygt og gik ind.

Der var en anden Blomsterpige der inde, en høj, pænt klædt Pige, mandelformede Øjne, silkeblødt Haar og røde Læber. Hun spøgte med Herrerne og alle købte af hende. Og til Slut gik den høje Pige med tom Kurv og fyldt Portemonæ ud af Døren.

Lena vovede sig hen til en ældre Herre, som læste en Avis, og rakte en Nellik frem. Han rystede paa Hovedet. Saa gik hun hen til en ung Herre, som gav hende to Øre; det gjorde Lena modig, og med et lidt gladere Ansigt bød hun et Par, en sortklædt Herre og en elegant Dame, sine Blomster.

Damen saa paa hende, vendte derpaa Hovedet bort og sagde!

„Hun er da frygtelig, den lille dér!“

Lena brast i Krampegraad af Bedrøvelse, og Opvarterne puffede hende med en vis Fart ud Døren, thi Gæsterne følte sig generet af den grædende Pige.

* * *

Stakkels, stakkels Lena!

Med tunge Skridt gik hun hen over Gaden for at naa Hjemmet, Blomsterne faldt en efter en ud af Kurven, og snart var den aldeles tom.

Ingen brød sig om hende, ingen havde Medlidenhed med hende — blot Moder, som var død.

„Stakkels mig“, sagde Lena atter og atter.

Og saa faldt hun udmattet og elendig om paa den øde, mørke Gade.

I Restavranten.

Gæsten (til Kelneren, der serverer en Nyresteg): Jamen hvor er Nyren?

Kellneren: De kan tro, min Herre, Kalven har havt en Vandrenyre!

En god Geschäft.

Mel.: Og nu vil jeg synge om Maren.

Og nu vil jeg synge om Ellen
med Tilnavnet Montefiore,
man ser her i Byen hende sjælden
imod, hvad man forhen gjor'e.

Da ynded' hun Brosten at slide,
nu rejser hun, si'er man, i Kors,
og Kunder hun har, vil man vide,
fra Hamborg helt op til Mors.

Især har i Byen med St. Pauli *)
hun gode Forretninger gjort;
Hr. Silberberg var ganske tovli',
han ønsked' at bli'e noget stort.

De sjakred' og talte om Tingen,
og „Ladyen“ talte for sit,
men hvad der blev sagt, véd nok Ingen,
og det er for den Sags Skyld Skidt.

Imidlertid! Hand'len blev sluttet:
An — Datum. — En Dekoration.
I Lommen „Ladyen“ putted'
fornøjet en smuk Provision.

Saa sa'e hun Farvel til sin Kunde,
der smilte saa glad og fornøjet,
han anede jo ingenlunde,
at fælt han var gaaet i Tøjet.

Fru Ellen til Byen, hvor det regner**)
hver eneste Dag nu drog hen;
Der mødte hun Kompagnon Tegner,
i sin Tid Prinsessernes Ven.

De to har Forretningen sammen,
Hr. Tegner er Direktør,
Fru Ellen til Glæde og Gammen
den gi'er som Commis voyageur.

Men hist i den By med St. Pauli
der græder nu højt en Grosser':
Ach wai mir, hvor var jeg dog tovli',
det var schgu en nidlig Plassér.

---

*) Hamborg.
**) London.

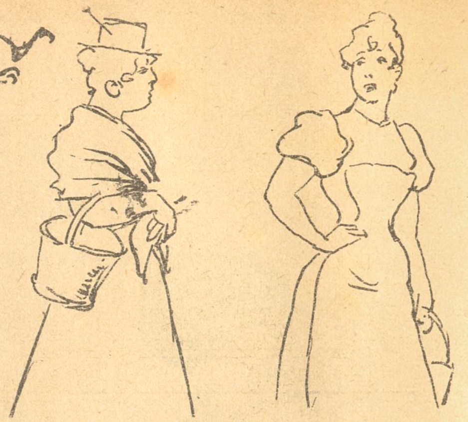

Finere.

1. Tjenestepige: Tænk, hos mit nuværende Herskab faar jeg Kunstsmør.

2. ditto: Saa har jeg det bedre, jeg faar idetmindste Margarine.

Han var med fra Begyndelsen.

Et Par Ægtefolk sloges paa Gaden, arresteredes og kom i Politiretten.

Dommeren til et Vidne: Var De med, da Slagsmaalet begyndte?

Vidnet: Ja, for to Aar siden!

Dommeren: For to Aar siden?

Vidnet: Ja, jeg var med paa deres Bryllupsdag.

Tvetydig Kompliment.

En Tysker passerede den franske Grænse med sine to unge Døtre og havde med sig i Vognen to slagtede Gæs.

Ved Toldstationen blev han spurgt, om han medførte noget toldpligtigt.

Tyskeren svarede: Intet andet end to unge Gæs.

Toldbetjenten saa paa de to unge Piger, bukkede og sagde leende: Kør bare, Kusk — den Slags smukke Fugle er toldfri.

Saa gik han dog paa Limpinden.

Han: Frøken, jeg elsker Dem — — —

Hun: Jamen, jeg ejer ikke en Øre.

Han: Undskyld, De afbrød mig: Jeg elsker Dem ikke — — —

Hun: Ah, — jeg vilde ogsaa bare sætte Dem paa Prøve. Jeg ejer nemlig 200,000 Kr.

Han: De lader mig igen ikke tale ud: Jeg elsker Dem ikke for Pengenes Skyld.

Hun: Aa! Der falder en Sten fra mit Hjærte Det var jo kun Spøg, det med de 200,000 Kr.

Kontra.

Fruen (ved Antagelsen af en ny Pige): Som jeg ser af Deres Bog, har De haft en fem, seks Pladser om Aaret.

Pigen: Og hvor mange Piger har Fruen om Aaret?

Opdaget.

Fruen: Min Mand er saa nedslaaet, jeg véd ikke, hvad han fejler, — jeg fattes Nøglen!

Vennen: Jeg tror, det er ham, der mangler Nøglen!

I Zoologisk Have.

Fruen: De stakkels Isbjørne!

Grossereren: Hvorfor beklager Du dem saa meget?

Fruen: Fordi de Aar ud og Aar ind maa gaa med det samme Pelsværk!

For en Sikkerheds Skyld.

Fruen (der meget ofte skifter Kokkepige): I Morgen faar vi en ny Kokkepige, lille Mand!

Manden: saa vil jeg gærne se hende i Morgen tidlig, for hun er rimeligvis allerede væk, naar jeg kommer hjem!

Under fire Øjne betroede en sød lille Pige nylig en Herre: Aa, det vilde være min største Lykke at komme til en ubeboet Ø, leve der ganske alene, og befolke den!

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

De svandt de skønne Provisoriedage,
og selv jeg tabte alle mine Mænd.
Nu kun min Statsrevisor-Post jeg har tilbage,
Oh! lad mig aldrig, aldrig miste den.

Nr. 43.

RAVNEN

Søndagen d. 23. Oktober 1898.

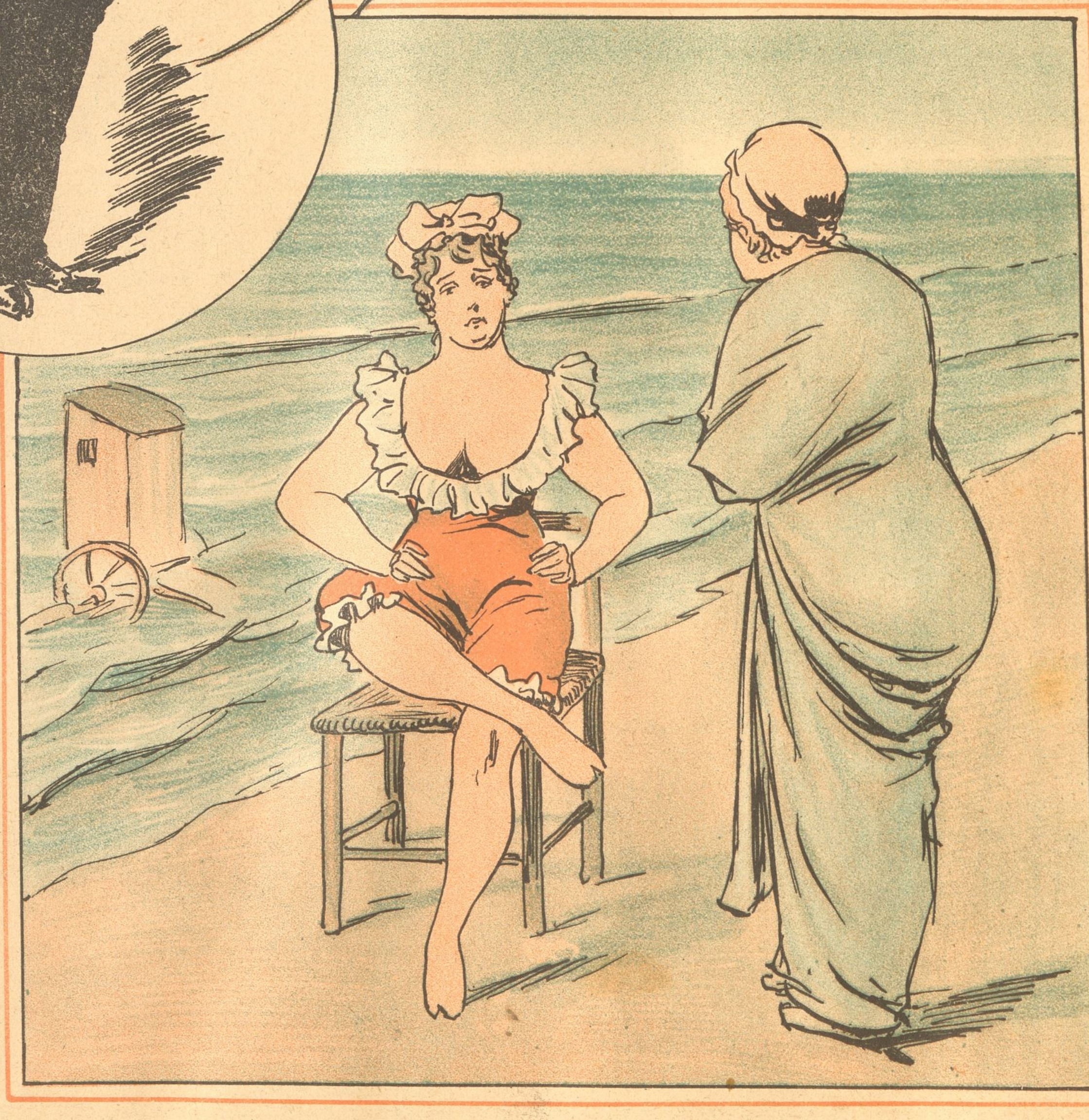

— Hvad hører jeg, Fru Kommerceraadinden vil tage til et andet Badested?

— Naturlig! Hvad skal jeg her, hvor man ikke engang kan vise sine ny Toiletter, da her ikke er andre til at beundre dem, end vi selv!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Je' hade til min Mesters Birthe.

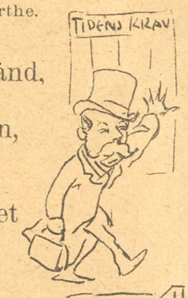

Ak sikke Tider man nu haver
baade med Stormflod og med Brand,
„Kravet“ en fæl Historie laver
med Pastor Jantzen Tidemann,
hun en Student har før behavet
og deres Elskov var riæl,
derfor ta'er Jacob væk fra Kravet
og det er li'saadan med Skeel.

Larsen kom ud af Fængslets Gemme,
men det var ligegodt lidt dyrt,
Koch ham forinden monne klemme
for at faa strøget helt Gebyr't,
Pengeafpresning, fy for Katten,
derfor sku' Koch sgu ha'e en Snært,
hvordan kan Borup fordre Skatten,
naar Fordresgaard var Summen værd.

Rugbrødet snart staar i en Krone,
den er sgu ligegodt lidt drøj,
„Ravnen“, som selv har Børn og Kone,
finder, at det er ingen Spøg,
sku' vi ej ta' og trodse Nøden,
nu da Hr. Gætje gaar saa vidt,
og kile løs paa Havregrøden,
gi'e Sigvard Hansen sin Profit?

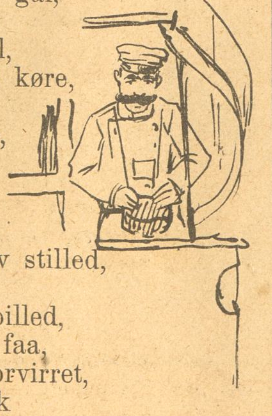

Nu vil der sikkert blive Fejde,
for den med Sporvejstakst er gal,
fem Øres Rute, siger Heide
gi'r vi nu kun paa første Sal,
og naar om Søndag Folk vil køre,
saa skal de med Tiøren op,
vil nu Kommunen laane Øre,
eller til Hejde raabe stop?

Hørring han med Finanslov stilled,
der var Brisantgranater paa,
Venstre et lille Puds ham spilled,
dem kan Du sgu'nte saadan faa,
Jakob var gnaven, Lars forvirret,
Bojsen han fatted ej et Muk
Bardenfleth dumt paa Hørring stirred',
saa tog de Udvalg med et Suk.

Flyttesjov.

Mel.: Lattervisen af Sommer-Revyen 1898.

Jeg hører til de Stakler som den sidste
Flyttedag
forgæves søgte at faa Pandeskallen under Tag.
De Værter uden Hjærter gjorde mig komplet
konfus,
de svarede mig alle: Her er intet Børnehus.
Af bar Fortvivlelse jeg grine maa;
ha ha ha ha ha ha!
Jeg ka' da ikke æde mine Smaa
ha ha ha ha!
Forgæves har jeg sagt til den og den
ha ha ha ha ha ha;
Min lille Ven gaa i Din Mor igen
ha ha ha ha!

I Folkethinget, da de nye Pladser blev besat,
da var der saadant Flyttesjov som aldrig vi
ha't —
Lars Dinesen! — Javel, en Stol tilhøjre flytter
jeg. —
Christoffer Hage! — Vel, Lars Dinesens
benytter jeg —
Jeg bliver! — Siger Sloth saa pokkers flot
ha ha ha ha ha ha! —
Saafremt blot Deres Valg bli'er taget godt!
ha ha ha ha! —
Alt er besat og Piper staar forladt
ha ha ha ha ha ha! —
Mon ikke selv Hr. Piper er besat?
ha ha ha ha!

Man Rundetaarn vil flytte nærmere ad „Helved“
til;
blot „Himmeriges“ Skærsild man saa ogsaa
flytte vil.
Ved „Himmeriges“ Skærsild mener jeg,
forstaar I vel
det „Mavebælte“ hvori fede Folk bli'er klemt
ihjæl.
Vort Storkespringvand faar mig til at le
ha ha ha ha ha ha!
det ved Bethesda springe skal med The
ha ha ha ha!
Det Storkespringvand burde flyttes hen
ha ha ha ha ha ha!
som Postament ved Fødsels-Stiftelsen
ha ha ha ha!

Moderne Bersærkergang.

Personerne.

Thor . . . . Hr. Beck Olsen.
Vulkan . . . . „ Niemann.
Odin . . . . „ Camillus Ewertsen.

Handlingen foregaar paa Traverbanen.

Mel.: Hun thronede bag Disken o. s. v.

De tre, der bryder mejet,
Thor, Odin og Vulkan,
De Traverbanen lejed
Omtrent for hele Da'en.
Thor han er Værtshusholder, har paa Vesterbro Kafé,
Vulkan, hans Læremester, Tyrker, Champion p. p.
Og saa er der Camillus Odin,
Der tror, at han er stærk'r end Thor.
Han vil prøve det Ry at røve,
Som Thor han fik paa sig i Fjor,
Hvis nu Odin fik Vulkan væltet,
Og ventet „Bæltet" saa sku' Thor
Vise Folket, der selv har tolket,
At Thor er stor paa denne Jord.

Folk myldrer til i Drosker,
Paa Cykle dog især,
Billetter faas i Kiosker,
Der findes fjærn og nær.
Især bemærkes en Snes Værtshusholdere i Kor,
Formodentlig en særlig indbudt Vennekreds af Thor.
Der er Pressen paa Saddelpladsen,
Bvens „fashionable news" komplet,
Fløjtedrengen og Bræddestablen
Med synlig Plankeværksbillet.
Der er Larm af Barnevogne
Og Mænd med Hatten lidt paa skraa,
Unge „Pløkker" og Folk paa Krykker
Og Thor med Aftenkaabe paa.

Folk staar som i en Stime,
Mens Odin og Vulkan
De brydes i en Time
(De Kræfter har som Fa'n).
Camillus Odin bru'r et ekstra Nyre Nakketav,
Mens Vulkan ler saa haanlig til det store Men'skehav.
De maa lige for Thor nu vige,
Der si'r til begge „kom nu an",
Vulkan skvatter, mens Folkets Latter
Fornyer Mod hos Danmarks Mand,
Nu det truer, da Odin bru'er
Sit Tag mod Thor, men Thor er stor,
Han er sikker, snart Odin ligger
Med Vulkan hen ad denne Jord.

Paa Barberstuen.

1. Barbersvend: Naadada, sikken en Flænge Du gav den Herre!

2. ditto: Ja, ser Du, jeg er hemmelig forlovet med hans Søster, og Snittet i den højre Kind er et Tegn paa, at jeg kommer i Aften!

En Flagstang i Livet.

Rigsdagsbygningen kunde ikke flage paa „halv Stang" Bisættelsesdagen, fordi Ejeren: Krigsministeriet ikke ejer saa meget som en Flagstang til Bygningen. — Mon Grunden skulde være den, at „Viceværten:" Tuxen og hans Forgængere har købt Kanoner og Brisantgranater for alle Pengene?!

Blandt Kransene til Dronningens Kiste var en fra „21 fattige Børn i Landbrugsskolen Frihedslyst." — Mon nu ogsaa Børnene faar Lov til at elske Friheden, saa meget de har Lyst til. — Eller betyder Navnet blot Frihed til Udbytning! —

Under Visiten.

— Folk siger, at Din Mand er aldeles vild, naar han er ude.

— Kan være. Hjemme er han ganske tam.

De Børn.

Tanten: Sig mig, lille Aage, kan Du nu selv vaske Dig?

Aage: Udmærket, Tante! Og jeg kan ogsaa pudse mine Tænder, men ta'e dem ud, saadan som Du, det kan jeg ikke.

Foran det nye Raadhus.

— De gør sig smukt, de Væbnere deroppe.

— Afvæbnere vilde gøre sig endnu bedre!

Tiderne skifte.

I gamle Dage var det de „sorte Husarer" (Lopperne), der paa Flyttedagen skiftede Kaserne. Denne Gang kom Turen til de blaa, der er flyttet fra Toldbodvejen til Fælleden.

Fruen: Se, lille Mand, er Udsigten til denne herlige Dal ikke henrivende?
Grossereren: Vis mig hellere Udsigt til nogle Svigersønner!

Det skulde nu ikke være —

— Blev altsaa Grossererens Datter ikke gift med Sagføreren?

— Nej, — Frøken. Hun vilde ikke gifte sig med ham, førend han havde betalt sin Gæld, og han kunde ikke betale sin Gæld, førend han giftede sig med hende.

Hermia.

Novelle af *Johanne Greye.*

(Sluttet.)

„Daare, som De er," udbrød Fyrsten haanligt. — „et Ryk i Klokkesnoren tilkalder mit Tjenerskab! Og saa, min lille Due, — skal Du faa at føle, at Du ikke forgæves har leget med mig." Han trak utaalmodig i den blaa Silkesnor, saa at Klokken gav Genlyd gennem hele Slottet. Hermia saa' med en spottende Mine paa hans Anstrængelser.

„Ring De kun — ikke forgæves har De stillet Slottet til min Raadighed i to Dage, Tjenerskabet er fjærnet. Deres Kammertjener og Portneren har jeg for en Time siden sendt til Landsbyen — og ring De nu — raab — for Dem gives der ingen Hjælp mere! Bered Dem til Døden. I Deres Drik var der blandet Gift, — det var Gift, jeg kredensede Dem. De har endnu nogle faa Timer tilbage at leve i — Timer i frygtelig Kval —! Forfærdelige Smærter forestaar Dem, intet Menneske vil være til Stede for at skænke Dem Lindring eller yde Dem Trøst, — De skal dø ensom og alene! Og sandelig, vidste jeg et Middel, til at forlænge Deres Kval, til at forøge Deres Lidelser, jeg vilde anvende det. — De kan ikke sone en Tusindedel af det, De har forbrudt!"

Hermias frygtelige Ord virkede som lamslaaende paa Fyrsten. Nu, da Hermia tav, gjorde han en Kraftanstrængelse og vilde styrte sig over hende.

„Det skal Du bøde for," raabte han tænderskærende. „Levende forlader Du ikke dette Værelse. Du døer med mig!"

Lynsnart strakte Hermia sin Arm ud imod ham. Løbet af en Revolver lynede ham i Møde.

„Ikke et Skridt nærmere," sagde hun koldblodig. „Jeg har seks Skud til Raadighed!"

Lebukoff blev staaende, medens Hermia langsomt trak sig tilbage og holdt Revolveren frem, strakt, parat til at fyre.

„Gid de Myrdedes Aander omsvæve Dem. Straffen er meget for mild i Forhold til Deres Forbrydelser. De er dømt."

Plysch-Portieren slog sammen, idet Hermias høje, slanke Skikkelse forsvandt bag den. Et frygteligt Skrig, vildt og trængende ind til Marv og Ben, lød efter hende Fyrsten stod midt i det af et rosenfarvet Skær belyste Værelse, med de blodunderløbne Øjne hæftede paa Portieren. Han tumlede et Skridt fremad, saa styrtede han om. Han vred og væltede sig stønnende og bandende paa det bløde Tæppe. I hans Indvolde begyndte at rase en frygtelig, brændende Smærte. Tungen klæbede ham fast til Ganen. Krybende vilde han nærme sig Bordet, hvor Vinen stod, men han havde ikke Kraft dertil. Han klynkede sagte:

„Vand!"

Blodblandet Skum traadte frem paa Læberne, Øjnene stirrede glasagtige og stive . . .

Saaledes fandt Tjenerskabet ham den næste Morgen som Lig. Legemet havde krummet sig sammen. Ansigtet var fortrukket i Raseri og Smærte. — —

Endnu samme Nat forlod Hermia Francois Rusland. Man har aldrig senere hørt noget til hende.

En Anarkist.

Da Kejseren var paa Bernstorff.

Mel.: Hr. Peter kaster Runer.

Hr. Peter ta'er paa Cykle ud til Bernstorff;
lad andre vandre ned at høre Jerndorff,
hvad eller gaa i Cirkus,
og glæde sig derved,
Hr. Peters Længsel drager
ham ud et andet Sted.
Bernstorff Slot med de høje Gæster
dertil staar kun i Øst og Vester
Peters Hu.

Han stirrer paa de høje hvide Mure
og Pulsen dikker som et Dusin Ure;
der inde færdes Zaren
og Hertugen af York —!
Da lyder for hans Øre
et bistert: Stans! Din Skurk.
Peter nær falden var af Hjulet,
Blodet veg i et Nu af Sulet
paa hans Kind.

Foran sig ser han en Revolvermunding,
der peger imod Peters Maverunding.
En Mand i Styret griber,
hans Øje spruder Gnist.
Naa! endelig saa fangede
vi da en Anarkist.
Marsch! af Sted med Dig i Kasjotten!
Peter — vips! greben i Kalotten
føler sig.

Han be'r, mens Hjertet sidder i hans Bukser,
den anden lér: Man har vel nok Instrukser.
I Ilmarsch Peter føres
hen i en stille Vraa,
der sidder han en Nat og faar
om Morg'nen Lov at gaa.
Peter ta'er ikke mer til Bernstorff,
nu han sværmer igen for Jerndorff
li'esom før.

Paa Velgørenheds-Basaren.

Baronen: (til en smuk Jødinde, der forestaar en Drikkehal): Smukke Rebekka, skænk mig en Gang en Kognak.

Jødinden: De har glemt Deres gamle Testamente, Hr. Baron, ellers vilde De vide, at Rebekka ikke gav Kamelerne Kognak men Vand at drikke.

Kaffesladder.

Fru Skade: Ja, min Kære, nu blev da Flytteda'en overstaaet, og vi skulde saamæn ha'e flyttet, men saa besluttede vi os til og bli'e, li'som Sloth, Da'en før hans Valg blev kasseret, for der er jo no'et i Vejen, hvor man kommer hen, som Baronen sa'e, da han faldt over Greven, som laa i Rendestenen og osse var fuld, men jeg si'er rigtnok Himlen bevares for a' komme paa Koch's Vej eller Grundtvigs Vej, for saa ender man ganske sikkert paa Kapelvej, og hva' har denne hersens Silberberg hat andet end Kvaler, fordi han lod sig lokke hen i Korsgade af Ellen Munk, som gav sig ud for barmhjærtig Søster og bildte ham ind a' hun kunde kurere for Knaphulsfnat? Næ, saa klarede Grev Rantzau den bedre — det vil si'e hans go'e Venner, de andre Grever og Baroner, som begribeligvis ikke vilde ha'e, a' deres gamle Soldebro'er og Makker skulde dele Skæbne med Larsen, som ikke har no'en Grever i Ryggen, men bare Koch og Borgmester Borup paa Nakken, fordi han ikke er forfængellg nok til og sætte Pris paa Titelen „Magistratens Embedsmand", der nok ikke findes i Rangforordningen, li'som Paragrafen, han skal dømmes efter, nok ikke findes i Straffeloven, men paa Grund a' det ene og det andet fik Rantzau altsaa ikke Fribolig i Retfærdighedens Pauluner, men nu har Koch da endelig bekvemmet sig til og la' Larsen flytte, og denne blev sikkert inderlig glad for en „Opsigelse", ja, jeg tør laane, hva' det ska' være paa, at Larsen vilde ha'e ta'et det fornærmeligt op, hvis Koch haede ladt Grundtvig smide ham ud ved Kongens Foged, som gik forkert i Byen i Borgergade. Det er jeg lige saa vis paa, som a' Dannebrogsmanden, De véd nok, vilde la' alle sine fedtede Smørpapirer med samt Dressurkommissjonen, eller hva' det hedder, springe, hvis han kunde faa en Taburet i Stedet og flytte hen paa Ministerpladsen og indrette sig med stort Spejlglasvindu til og paradere i baade ved Da'en og om Aftningen i elektrisk. Ja, Dannebrogsmanden vilde galopere af Iver, li'som Gartnerens Heste ude paa Landet, da han stak Ild under Halerne paa dem og alli'evel blev frikendt ved Højesteret, fordi det nok ikke regnes til Dyrplageri, men saa kan det vel heller ikke være Menneskeplageri a' gøre Gartneren det lidt hedt under hans Hale, hva' jeg kunde ha'e stor Lyst til, men hvad jeg vilde sige om Dannebrogsmanden, saa bli'er der vist ingen Minister a' den Avekat, og jeg vil da osse haabe, a' han kommer en Time for sent, li'som Landsthingets Formand, da han skulde med Toget til Roskilde og maatte bugseres ind i Domkirken ad en Bagdør, hva' der li'efrem var en flov en, og som jeg forresten har digtet et lille Vers om, men nu véd jeg ikke, om jeg ska' la' det komme i Hver 8. Dag med Portræt a' mig sel' eller paa eget Forlag med et Forord af Forfatterinden til Fordel for forældreløse, men det kunde interessere mig og høre Deres Mening om Verset, som kan synges paa en bekendt Melodi og er saalydende:

Har De læst om Skandalen med Matzen,
da han skulde til Roskilde bort?
Tænk, han laa og drømte om Katzen-
jammer — glemte a' vaagne, o, Tort.
Saa han tumlede ud a' Kareten,
og afsted i en „Æske" — — hvor gement!
Det hjalp ej, han blev gal i Planeten,
thi han kom dog en Time for sent! —

Tak for Kaffe!

Hos Urtekræmmeren.

En lille Dreng: Har De hugget Melis?
Urtekr.: Jo, vi har.
Drengen: Jamen, hvor har De „hugget" det?

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Vælg selv!

Belzeline: Vælg nu selv, min Ven. Slaar Du et Menneske ihjæl, eller brænder en By af, kommer Du i Tugthuset, hvor Du kun skal ernære Dig selv, og endda faar lidt Overskud; men gaar Du paa Fabriken, maa Du slide meget haardere, og kommer maaske i Tugthuset, fordi Du ikke kan opfylde alle Forpligtelser imod „Samfundsfamilien".

Nr. 44.

RAVNEN

Søndagen d. 30. Oktober 1898.

Den unge Frue: Vor Kokkepige er en uforskammet Person. Har Du Hjærte til at jage hende bort straks?

Ægtemanden: Hjærte? Ja! Men ikke Mave!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Hæng i, hæng i, hæng bare i.

Nyt Kristianshavn, o nej, de'
en Skrøne var af Heide,
den passed netop Dagen
før han fik Sporvejssagen,
nu stolt han vender Bagen
til Arbejderhusene.
:,: Aksje, Aksje, Aksje-Heidé :,:
nu stolt han vender Bagen,
hans Foragt er knusende.

De Mestre skulde bage,
selv Gætje, Død og Plage,
det var sgu rene Helte,
I sku' blot se dem ælte,
de spændte Styrkebælte,
for det sultne Publikum,
:,: aa hiv, aa hiv, en Hivert til :,:
de spændte Styrkebælte,
saa de fik Delirium.

Kong Kristian den Fjer'e
vor By til Pryd og Ære,
man rejse vil Statyen,
men der blev Fest i Byen,
thi 22 sky 'en
og kun 3 er med paa den.
:,: Kong Kres, Kong Kres, Kong Kresian :,:
hvor faar vi nu i Byen
Penge til Forskønnelsen?

Den Amtmand Rump fra Hjørring,
Minister under Hørring,
han holder mangen Tale
foruden Hoe'de og Hale,
ja det er Fanden gale
mig en Taler kan I tro,
:,: først øh, saa bøh, saa øh bøh :,:
ja det er Fanden gale
mig den anden Cicero.

For Hørring, Chef i Staten,
sprang nys Brisantgranaten,
han dækked' sig kun daarlig,
og man er ej usaarlig,
naar paa „forventet" aarlig
man en halv Miljon sig ta'er
:,: demi, demi, demissionér :,:
paa en „forventet" aarlig
kan Du godt gaa af, min Fa'er.

Højres Kong Skjold.

Sagaen mælder:

Det hændte en Gang, at Højres Mænd var i Trang for en Fører.

I Sorg og Kvide stod Lars den Kullede lænet til sit Sværd og skuede dybsindigt mod Jorden. Han selv havde tilbudt sig som Fører og Konge, men de andre Høfdinge, saasom Jakob den Galante og Ellinger hin meget Talende havde plat ud vraget ham. De holdt snarere paa Wagner den Krigerske eller den gæve Hammerich, uden dog at kunne beslutte sig til at udvælge nogen af disse tvende Kongsemner.

Solen — Odin Estrups Øje — gik ned i graa Skyer og der blev mørkt og dunkelt i Højres forhen saa lyse og sejrsæle Land. End stod Lars den Kullede i dybe Tanker lænet til sit Sværd og Jakob den Galante mindedes med Vedmod hine stolte Dage, da han som en allerede graanet Yngling lod sit Banner vaje fra Nannestad og andre erobrede Stæder.

Paa en Gang udstødte Wagner den Krigerske et dæmpet Raab og pegede ud over det store Hav, i hvilket saa mange af Højres Forhaabninger er gaaede til Bunds.

Paa dets graa Spejl kom en mindre Snekke stævnende ind mod Land. Dens Sejl var et Numer af „Vort Land" og paa Stævnen stod malet med store Bogstaver: „Forposten."

Hen over Toften laa en lille tyk Dreng og sov. Hans Hoved hvilte paa en Pakke gamle „Aviser" og Kartoffelnæsen stak kæk og fripostig — for ikke at sige friforpostig — i Vejret.

Da blev Høfdingerne grebne af en stor Glæde og Ellinger hin meget Talende tog til Orde:

Se, udbrød han. Odin — Estrup sender os sin kæreste og digreste Søn. Han skal være vor Fører, da vi ingen Bedre har kunnet finde. Hil vor ny Fører og Konge, Fredrik hin Digre.

Hil! hil! lød det fra Høfdingernes Skare.

Men Lars den Kullede saa endnu mørkere end før imod Jorden.

Ved Middagsbordet.

Professoren (distræ, betragter arrig Tallerkenen, f hvilken han har spist): Nu har vi jo igen havt Plukfisk! . . . . Du véd jo, Agathe, at jeg ikke kan spise den Ret!

Rare Udsigter.

Lægen: . . . Om kort Tid overdrager jeg min Praksis til min tilkommende Svigersøn.

Patienten: Ja saa! . . . . Saa hører jeg vel ogsaa med til Deres Datters Medgift?!

En Kender.

— Se, der gaar min Defensor fra den sidste Proces.

— Den tørre Beurad!

— Han er go' nok, Du. Og det vil jeg raade Dig, at hvis Du engang faar Brug for en Defensor, saa tag bare ikke en af de tykke, de magre er de skrappeste.

Bidende Ironi.

Jokumsen: Til hvem strikker Du de Strømper?

Fruen: Til en Velgørenhedsforening!

Jokumsen: Aa hør, giv mig den Forenings Adresse . . . maaske kan jeg redde mig et Par!

Fra Gaden.

— Halløj, stop lidt: Hvorfor løber De altid saa stærkt?

— Fordi jeg har bedre at gøre, end at forklare Dem det!

Ved Søndagsparaden.

Sergenten (til en Rekrut, der mangler en Knap i Uniformsfrakken): Hvad er det, 45 — De begynder nok allerede at afvæbne!

Fra Bager-Lockout'en.

„Mesterstykker“.

Dette skal være 25 Øres Sigtebrød. — 10 Øres Franskbrød under Strejken. — 10—12 Øres Franskbrød før Strejken.

Under Brødmangelen.

Han: Jeg kunde spise Dig af bare Kærlighed!

Hun: Javist! Det er naturligvis af Sult!

Utrøstelig.

— Frue, Deres nye Efteraarshat er igen et henrivende Digt!

— Aa, ti stille! Den er snarere en Tragedie. Den har allerede kostet mig mange Taarer.

Under Lockout'en.

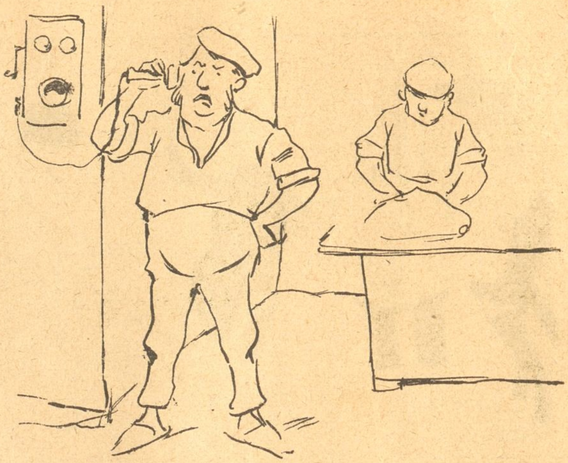

Naar „Mestersvendene“ slider.

Bagermesteren: Hallo! Ka' vi faa seks Bøffer med Tilbehør og diverse Bajere? Men straks, forstaar De!

En Stemme: Henvend Dem et andet Sted. Jeg vil ikke ødelægge min Forretning. (Dingeling.)

Kor af Bagermestre:

Mester han har ingen Nød,
Gud bevar's hvor han maa tjene!
Ingen slider for sit Brød,
Som vi Bagersvende!

Hofhistorier.

Fyrstinden imødeser den Stund, da hun skal skænke Landet en Tronarving. Læger, Hofdamer og kloge Koner er forsamlet om hendes Leje. Og Fyrstinden, der føler sig træt, vender sig paa Siden med de Ord: „Vil De vække mig, naar hans Højhed, Arveprinsen kommer.

* * *

En Dag befandt Fyrsten sig i Pengemangel og beklagede sig derover til sin Gemalinde.

Fyrstinden (resolut): Jamen, saa kan Du jo bare lade Mønten lave nogle.

Landlig Uskyld.

Fruen: Men, Karen, hvorfor stanser De Vækkeuhret?

Pigen (nylig kommen fra Landet) Jo'u, Frue, for det dumme Skidt gør altidsens saadan et kreperligt Spektakel om Morningen, naar én ligger i sin bedste Søvn.

Gennem alle Instanser.

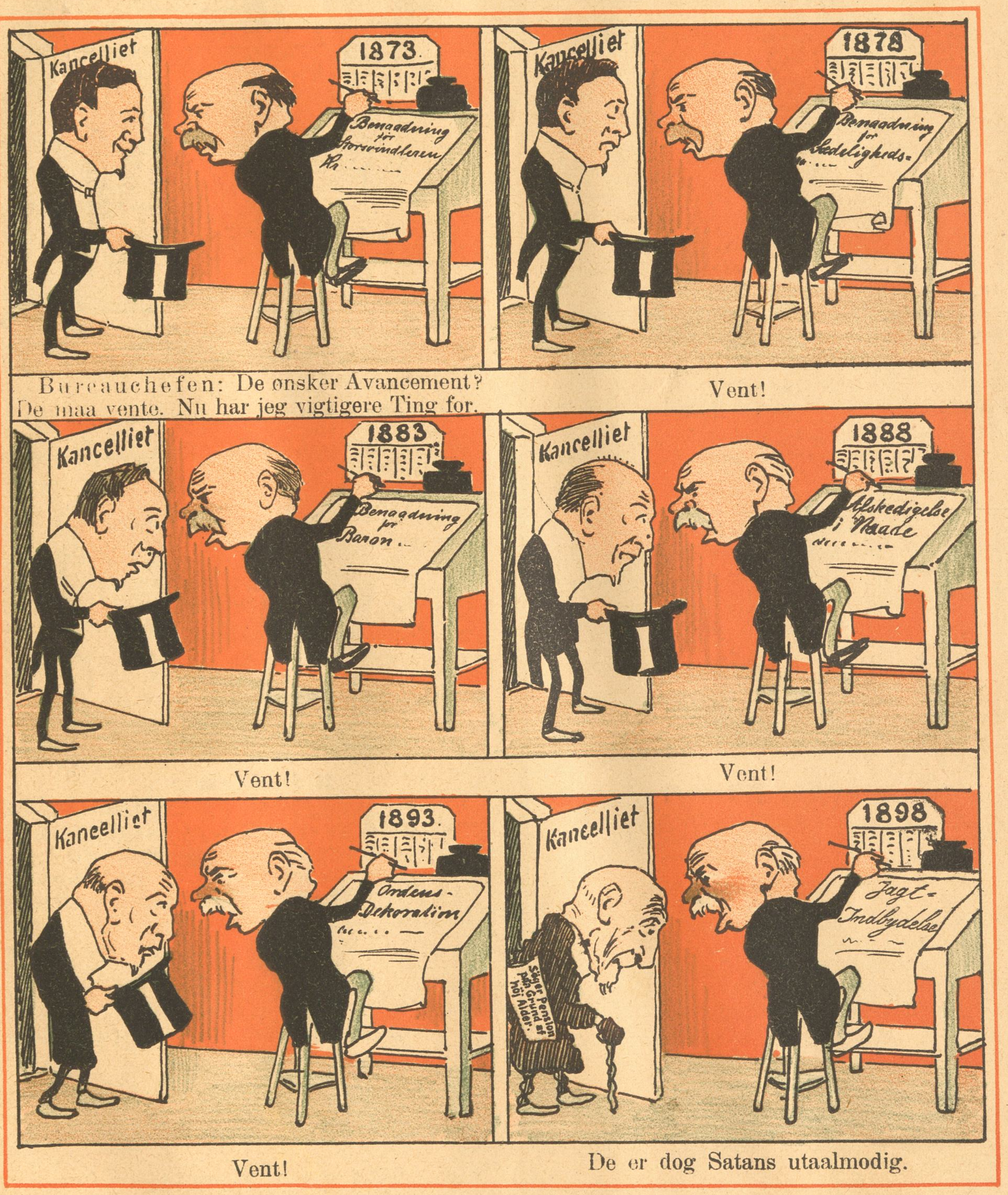

25 Aars Vandring til Ministerialbygningen.

Ved Prøven.

Sangerinden: Baron, De er mig utro, jeg saa Dem igaar soupere med en Dame!

Baronen: Jamen, søde Bella, er Du da mig tro?

Sangerinden: Det er noget ganske andet, De er jo ikke ved Varietéen.

Den lille Fé.

Af *Armand Dubarry*.

I.

Hun var 18 Aar gammel, hed Rosa Berni og beboede et lille Kammer i femte Etage i et Hus Saint Antoinegaden i Paris.

Sygelig, ømfindtlig og noget overspændt var hun dog henrivende.

Hendes regelmæssige Træk, hendes smukke blaa Øjne, hendes hvide Tænder, hendes kastaniebrune Haar, der var saa fint og yppigt, hendes blide Mine, hendes tarvelige og dog smagfulde Klædedragt, hendes beskedne Optræden gjorde hende til en lige saa behagelig som sympatisk Person.

Hun var meget dygtig i at lave kunstige Blomster, en utrættelig Arbejderske, blev rost lige saa meget for sin Dygtighed som for sit Mod og hendes Naboer kaldte hende overensstemmende den lille Fé.

Hvad hendes Opførsel angik, saa fandt selv de mest ondskabsfulde Tunger intet at udsætte paa hende.

I to Aar havde hun, uden at beklage sig, uden at ophøre at vise en rørende Hengivelse, en urokkelig Kærlighed, understøttet sin gamle syge Moder, og da den gamle Kone bukkede under for Sygdommen og døde, var Datterens Sorg saa stor, at hun ligeledes var nær ved at dø.

Hendes Sorg havde varet i seks Uger og hendes Lidelse var ikke blevet ringere ved Ensomheden, hun levede i, da en af hendes Naboersker og Bekendte, Gabrielle Berthau, Arbejderske lige som hun, og oven i Købet Moder til et Barn paa seksten Aar ved Navn Lucette, blev indlagt i Hospitalet, hvor hun døde af Tyfus.

Da Gabrielle kom paa Hospitalet, paatog Rosa Berni sig at sørge for det saa pludselig ganske forladte Barn; og da hun erfarede Gabrielles Død, besluttede hun at tage de' forældreløse Barn til sig. Hun gik aldeles op i sin nye Stilling som Moder og derved afledede hendes Tanker fra hendes egen Sorg.

Hvad hun med Begejstring havde gjort for sin Moder, det gjorde hun med Glæde for sit lille Plejebarn, fordoblede sine Arbejdstimer og med stor Energi lykkedes det hende at bære sin Byrde uden at vakle.

Imidlertid var en 28aarig Typograf, Felix Ablon, et flittigt og arbejdsdygtigt Menneske, flyttet ind i Gabrielles tidligere Lejlighed og traadte snart i venskabeligt Samkvem med Rosa, hvis Udholdenhed ved Arbejdet rørte ham.

Rosa fortalte ham om sit Liv, interesserede ham og indgød ham lidt efter lidt en Kærlighed, som hun snart besvarede.

Det var bleven Felix Ablon en Sædvane, hver Aften at aflægge Blomsterarbejdersken et Besøg, og læse Avisen for hende, medens hun udførte en Bestilling. Om Søndagen spadserede han med hende og den lille Lucette i Vincenneskoven, paa hvilken Dag de plejede at spise sammen i en billig Restavrant i Saint-Mande'. (Fortsættes.)

Den værste Elendighed er den Undertrykkelse, som dækker sig med Loyalitetens Former.

Den ny Statue.

Kong Christian stod i mange Aar
ved Rosenborg,
der fristed' han ublide Kaar,
thi Himlens Fugle Aar for Aar
de marmorerede hans Haar
til Christians Sorg.
Men barsk han lo: Ske, hvad der vil!
og vendte trodsigt Ryggen til
sin Borg.

En Patriot gav Agt derpaa!
Nu er det Tid
et Slag for Christian at slaa,
han bør ej her som Skive staa
for Stær og Spurv og Finke graa
til evig Tid.
Frem skal han, frem af Glemsels Nat
vi Patrioter maa ta'e fat
med Flid.

O, Danmark! Tvedragts Aand paa Stand
i Øst og Vest
før i hver ærlig Danemand,
En vilde Christian ha'e paa Land,
en Anden midt i gammel Strand
og højt til Hest.
En Tredie sa'e: Han skal staa der!
en Fjerde: Nej, han skal staa her
det Bæst!

Du Danskens Vej til Ros og Magt
o, Enighed!
Du fejret blev i al Din Pragt,
hver Patriot gik uforsagt
sin egen Vej med dyb Foragt
for Enighed.
Men Resultatet blev som saa,
at nu kan gamle Christian staa
i Fred.

Ved Øllet.

Kellneren (til en Gæst, der hver Aften sidder og driver i flere Timer over en Baier): Ønsker Herren en Spiseske!

Gæsten: Hvad skal jeg med den?

Kellneren: Jo, jeg troede, at Doktoren havde ordineret Herren en Skefuld Øl hveranden Time, siden De hver Aften kun nyder én Baier.

* * *

Var Lovene uforandelige, saa vilde de være yderst skadelige. Cavour.

Ved Toddyen.

Godaften min Ven og Legekammerat,
Du kommer som kaldet, Du gamle Krabat,
snart kan jeg faa kogt en lille Pøs Vand
og saa skal en Toddy jeg lave i Stand —
— — Se saa, gamle Jas, vær'sgo' tag nu Plads,
tænd Dig en Pibe og skænk Dig et Glas,
saa faar vi os rigtig en lun Basseralle
om Dit og om Dat, som bedst det kan falde.
Lad Ugens Meriter passere Revy,
saa faar vi et Billed fra Land og fra By.
— — Hvad mener Du først om Kampen for Brød?
— Du klarer Dig vel med Din Havregrød?
Smaamesteren, som for de Store maa bage,
glemmer at mele sin egen Kage;
naar Striden er endt, mon han saa bli'r fornøjet
ved sin Hjemkomst at se, at hver Kunde er fløjet.
— Profitten af Hvedebrødsbagernes Sved
i Rugbrødsbagernes Lomme gled,
men Regnskabsdagen vel ogsaa kommer
for disse Herrer med fyldte Lommer,
og frem for alt maa det ikke glemmes,
hvorledes det gaar, dog Trold kan tæmmes.
Spørg bare Martinius, det er en Gut
med Sikkerhed svarer han: „Absolut"!
Og Lindstrøm han nok vil vide at straffe,
saa ej han forglemmer „Ungdom" — for Kaffe.
Javist, er det ikke en løjerlig Tid?
Man hører kun Tale om Splid og om Strid.
Folk har faaet en sælsom Maner,
de river ned paa alt, hvad de ser.
„Slukefter" saagar, hvor vi glade i Sind
paa Vejen fra Skoven fik Øl med en Pind;
det kendte Traktørsted maa Flaget stryge,
de gamle Minder af Pinden skal ryge.
Forfængelig er denne Verdens Glæde,
det ser man saa godt med Antoniestræde;
de gamle Huse nu snart forsvinder
og kostet bli'er hver en Børstenbinder.
— Naa: Skaal, Kammerat, vi glemmer at drikke;
forsyn Dig, min Ven, gener Dig blot ikke
som Hørring saa smukt sa'e til Tuxen dengang,
da Sølvtøjet flot til Brisanterne sprang.
Hvis Tiden kræver Bedrifter som denne,
vil jeg som Skeel—Venius—Asger mig vende
bort med Foragt fra det, som man gav
den smukke Benævnelse — „Tidens Krav". —
— Javist, Tidens Krav sine Fordringer stiller;
hvad kræver ej disse fordømte Baciller?
For Tiden de kræver sin Ret, selv i Wien,
dog tror jeg en trestjærnet Cognak saa fin
som denne, hvormed jeg her Dig trakterer
er bedste Middel, hvoraf de kreperer.
Drik derfor Din Toddy saa trøstigt min Ven,
er der noget, der kribler, saa ses vi igen!

„For en Ordens Skyld".

Mel.: Bellmann.

Motto: „Ordner hænger man paa — — —"

Kommer Ruslands store Zar saa bli'er der Liv i Byen,
Flag og Vimpler fra Amalienborg til Paraply'n.
Politiet sér i hver Person en Nihilist
For at Zaren senere kan sige „Tak for sidst".
Dennegang tog Zaren dog til Bernstorff Slot,
Og da alle ved at Kejs'ren er særdeles flot
Mødte meget Politi, endel var vist som Fyld,
Men de gjorde det nu bare for en Ordens Skyld.

Da nu Kejseren sku' rejse, mødte op man fin
For at skele til Ratchausky med det lille Skrin.
Manden delte ud til Øst og Vest Medaljerne,
Det gav bare en Anledning til Bataljerne.
En Betjent, der blot tilfældig gik en Tur
Fik sig et — med 20 Stene — Remontoire Uhr.
Alle mased' paa, der vanked' næsten tørre Prygl.
Men de gjorde det nu bare for en Ordens Skyld.

Snart var hele Kassen tom (den, som der før var fuld),
To fik Merskumspiber, En fik Naal af drevet Guld.
Og en anden fik Medalje for ædel Daad,
Det var det, der først bevirked' at han reddet no'et.
En fik et Par Knapper, En var altfor sén,
Han fik kun en Wasmuths Ring med indlagt Svedskesten.
Men de fleste gik skam hjem, de hugget ej en Syl,
Saa sku' Fanden holde Orden for en Ordens Skyld.

Beskeden.

Grosseren: Almisse vil jeg ikke byde Dem, men jeg vil give Dem Arbejde. Hvad har De Lyst til?

Fægtemesteren: Til at blive Deres Kompagnon.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. -- København.
Telefon 4194.

Den sidste paa Skansen.

Nr. 45.

RAVNEN

Søndagen d. 6. November 1898.

Rekruten: Aa, Hr. Doktor, jeg er saa daarlig, at jeg hverken kan staa, ligge eller sidde!

Bataillonslægen: Saa hæng Dem!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Der er en Trolddom paa din Læbe.

Der nylig blev fortalt at Thrane
vil omkalfatre Tivoli,
væk skal den gamle Rutschebane,
ja lad os bare være fri.
Krystalpalads der nu skal bygges
Musik skal fryde dér vor Sans,
:,: det skal af Væksten overskygges
for fin Koncert og i Tranedans. :,:

Smaa Væverpiger gik i Skrue,
fra Gedde ved en Lindbæk skilt,
og Pansere dem monne true,
og Retten ej paa dem tog mildt,
men hver, som monne „Brækker hedde,
kan uden Gêne hjemad gaa
:,: og ha'e som Kavalér Hr. Gedde
og Hilsen af Hr. Lindbæk paa. :,:

Lockouten bli'r vist Mestres sidste,
den kunde volde Sorg og Død,
og Rostrup selv, som laver Kiste,
de med til Voldgift nylig bød,
det er et Varsel, „Ravnen“ si'er,
at har Hr. Gætje Livet kæit,
:,: tag mod et Opmandsraad af Trier
og følg det om det end er svært. :,:

For Højestret man drev de Jøder,
der ej betalte Kirkeskat,
og Asmussen imod dem møder
tre Kroner Fyren vil ha'e fat,
men det blev Løgn, Statskirkepræster
som elsker Flæsk og Fedteri,
:,: maa ikke plyndre Bødenæsten,
han skal for Kristus kendes fri. :,:

De nydelige smaa Kadetter,
der laver al Slags Bøllesjov,
hvert Aar vor fælles Kasse letter
pr. Individ — ja den er grov —
pr. hele fyrretyve Tusen,
o, sig mig Venner, er det Ret?
:,: nej fej af Landet hele Rusen
med Revl og Krat og Bardenfleth. :,:

For Retten

eller

Loven er lige for Alle.

Juristeri i flere Afdelinger.

Handlingen foregaar paa Nytorv.

Personerne: Assessoren. Greven. Væversken. En Betjent.

Assessoren (til Betjenten):
Bed Hr. Greven ulejlige sig herind.

Greven (kommer ind).

Assessoren:
Værs'artig! Tag Plads, Hr. Greve. Det gør mig ondt, at jeg maa ulejlige Dem, men jeg har her en Rapport paa Dem.

Greven (overlegen):
Naa — den.

Assessoren:
Ja, ikke sandt, det er latterligt, men Loven — hm! De forstaar.

Greven:
Javist saa. Genér Dem ikke.

Assessoren:
Som De befaler, Hr. Greve. De er anklaget for at have overfaldet og skamslaaet en Betjent.

Greven:
Er Bæstet død?

Assessoren:
Nej, endnu ikke. Som sagt, Loven byder mig, at — — hm! — Jeg ved ikke, om Hr. Greven vil modtage en Advarsel.

Greven (betænker sig):
En Advarsel! — naa, lad gaa.

Assessoren:
Tusind Tak, Hr. Greve. Farvel

(Greven gaar.)

Assessoren:
Næste Sag. Før Arrestantinden ind.

Væversken (kommer ind).

Assessoren:
De er anklaget for, Tøs som De er, at have set paa en Skruebrækkerske.

Væversken:
Maaske har jeg set paa hende, men jeg har i hvert Fald hverken tiltalt hende eller rørt hende med saa meget som en Finger.

Assessoren:
De tilstaar altsaa at have set paa hende. Det er 6 Gange 5 Dage Vand og Brød.

Væversken (forundret):
For at have set paa hende!

Assessoren:
Hvad mukker De. Straffen er skærpet til 8 Maaneders Forbedringshus. Før Arrestantinden ud. Næste Sag.
(Gnider sig tilfreds i Hænderne).

Tæppet falder.

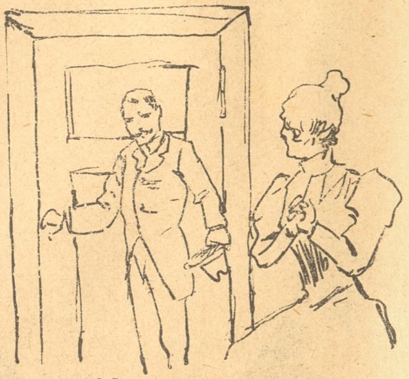

Et Tidens Barn.

Han: Saa lev da vel, Valborg, vi maa skilles!
Hun: Hvorfor, Aksel, vi er da endnu ikke gifte!

Annoncer.

En Ølkælder er til Afstaaelse paa Grund af Alderdomssvaghed.

*

Den 1. November boer jeg ligeoverfor mig selv og anbefaler mig til mine ærede Kunder.

*

En engelsk Hønsehund er til Salgs paa Grund af Indkaldelse til Militærtjenesten.

I Restauranten.

Gæsten: Skal det være en stor Portion Gullasch?
Opvarteren: Begynd bare og spis, min Herre saa vil De være glad, at der ikke er mere.

— Mit Haar begynder at falde af. Sig mig et godt Middel mod det.

— Du skal købe en engelsk Tandbørste hos Breining, saa garanterer han for, at Haarene ikke falder af.

Tiderne skifte.

Mel.: Paa Knejper just ikke jeg sværmer.

At Tiderne skifte man siger,
de pile bestandig afsted;
de ligne tildels vore Piger,
thi Pigerne skifte jo med.
En vil for Eksempel sig gifte,
en anden kan større Løn faa,
en tredje vil ej passe Smaa,
og saa maa hun skifte.

Sjov laves der i alle Stater,
herhjemme med Hørring var Sjov.
De meget omtalte Granater
han skaffede uden Forlov.
For Thinget han kom til at skrifte;
nu gaar det ej mere saa let
at gøre hvad ej der er ret —
Nej, Tiderne skifte!

Hr. Sloth blev da genvalgt, men har ej
behandlet sin Modpart galant.
Til Ære for Sloth Sejren var ej;
ved usande Rygter han vandt
Hr. Sloth og Hr. Christensen stifte
Bekendtskab ad Aare forvist
og saa faar Hr. Sloth Tak for sidst,
thi Tiderne skifte!

Bestandig man har Plagerier,
ej altid er Skæbnen os sød.
Smaamestrene i Bagerier
har Nød med det daglige Brød
De kan ej paa Kroen sig vifte,
de slide ved Dejgtrug og Ovn,
mens Svendene tage til Skov'n.
Ja, — Tiderne skifte!

Vi Smaafolk skal lade os tvinge,
det er nu de Stores Begreb.
Før kunde de Pisken svinge,
vi dansed saa snart som de peb.
Nu la'er vi dem simpelt hen pifte;
vor Rettighed holder vi paa.
De Herrer skal ogsaa forstaa,
at Tiderne skifte!

— Kan man egenlig sige, at det var en anden Gentofte-Ulykke, da „Tidens Krav“ drog sit sidste Suk?
— Nej, det var Tidens Krav.

Forbehold.

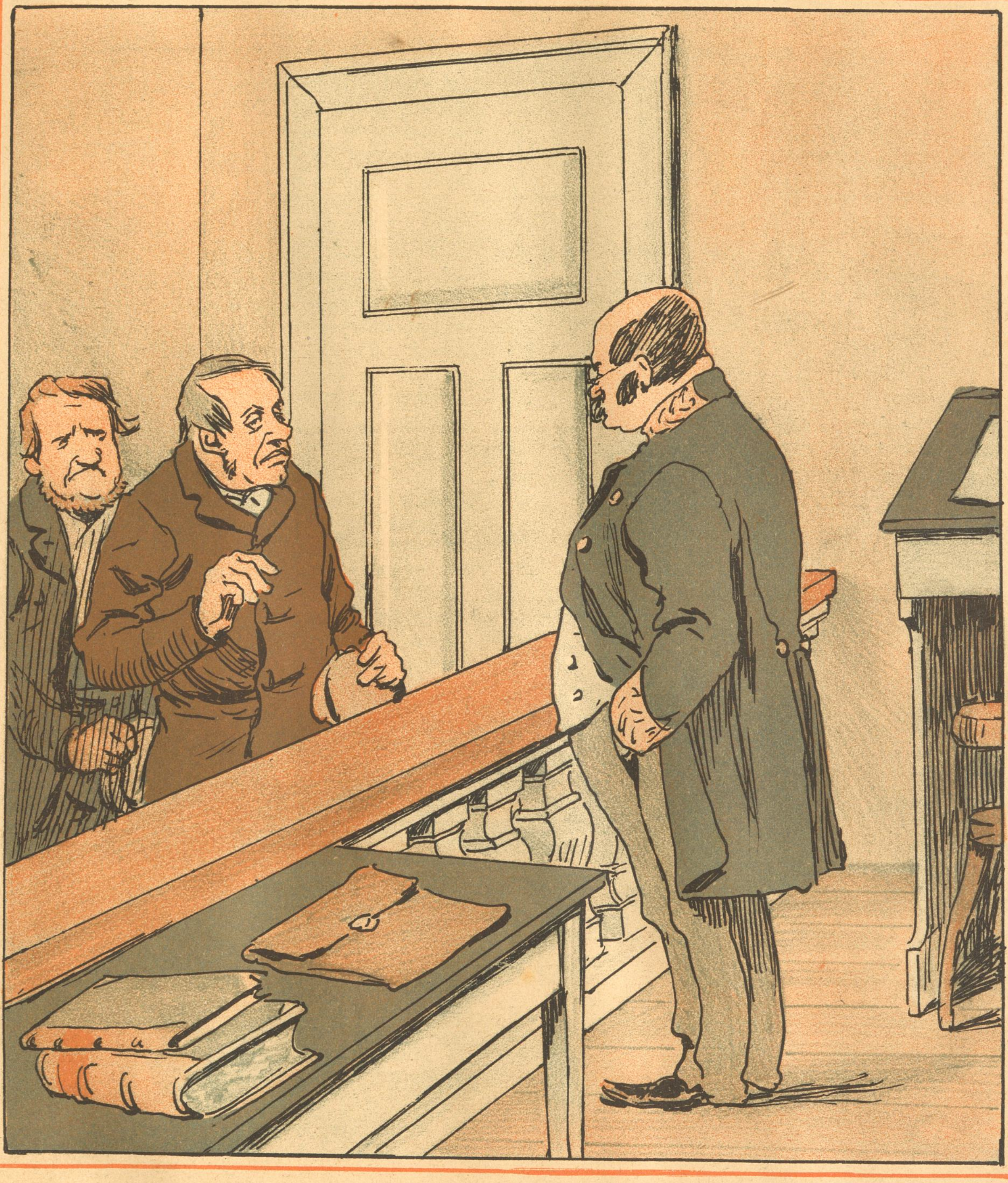

Byfogden: Er det sandt, Ole Madsen, hvad De har sagt, at Deres Nabo, Mikkel Jensen, er en Pjalt og en Bedrager?

Ole Madsen: Sandt er 'et, men jeg har ikke sagt det.

Naar de er flotte.

Storkapitalisten: Det gælder altsaa en Banket til Ære for det unge Fyrstepar — meget vel. Hvor meget har min Nabo, Bankieren, tegnet sig for?

Komitéen: 100 Kroner, Hr. Etatsraad!

Storkapitalisten: Saa giver jeg 200. Jeg giver altid dobbelt saa meget som han.

Den lille Fé.

Af *Armand Dubarry.*

II.

Efter at han i halvtredie Maaned havde gjort ivrig, oprigtig og ærbødig Kur til hende, friede han, og Rosa, der var hjærtensglad ved Tanken om at elske og være elsket, indvilligede med Glæde i at kolde sig Fru Ablon.

Marts Maaned begyndte; man fastsatte Bryllupsdagen til den 15. April og forberedte sig paa begge Sider ved nødvendige Indkøb til Ægteskabet.

Marts gik til Ende og April begyndte, og mærkværdig nok fandt Felix Ablon stadig paa Udflugter for at opsætte Bryllupet, og gjorde det ved sin velberegnede Langsomhed umuligt at fejre Højtideligheden paa den fastsatte Dag.

Elskede han sin smukke Tilkommende mindre? Nej. Han var kun svag af Karaktér og lod sig paavirke af sine Arbejdskammerater. Og disse vedblev, siden de var blevne bekendt med hans Fremtidsplaner, at drille ham for hans „Indfald“ og hans „Højmodighed“, som de spydig bemærkede.

„Du er en skikkelig Fyr,“ sagde En ironisk, „at Du vil gifte Dig med en Pige, der har et Barn.“

„Du er maaske velhavende!“ haanede en Anden.

„Siden Du adopterer Andres Børn!“ supplerede en Tredie.

„I tager Fejl,“ udbrød han harmfuld; „Rosa er en hæderlig Pige, og den lille Lucette er et Barn, som hun har taget til sig, og hvis Moder er død i Hospitalet.“

„Ha, ha, ha, Du kære Uskyldighed!“ lød det fra alle Sider.

Denne grusomme Spot rokkede tilsidst hans Tillid — han kendte kun Lucettes Historie af Rosas Beretning — og hans brave Iver kølnedes, til hans stakkels Bruds Forundring og store Bekymring. Hun kunde jo ikke forklare sig hans Opførsel.

Da Tvivlen først engang var trængt ind i hans Sjæl, spurgte han sig selv, om det ikke maaske var en Fabel, at Gabrielle var Moder til Barnet, en Historie, som Blomsterarbejdersken havde opfundet for at skjule et Fejltrin, han spurgte sig selv, om han ikke, trods det udmærkede Omdømme Rosa nød, havde at gøre med en løs Fugl, og en Aften da hans Kammeraters Spot havde ophidset ham mere end ellers, meddelte han Rosa, at han kun vilde gifte hende, naar hun vilde skille sig ved den lille Lucette.

„Skille mig ved mit Barn!“ udbrød Blomsterarbejdersken oprørt, „hellere vil jeg dø!“

„Godt, behold Dit Barn!“ genmælede Felix, „alt er forbi mellem os. Du ser mig aldrig mere.“

Dermed gik han.

Rosa troede, han vilde komme igen; man tror saa gærne hvad man ønsker; men han var skyndsomst fraflyttet sit Tagkammer, havde indlogeret sig i en anden Del af Byen, og hun saa' ham ikke mere om Aftenen.

(Fortsættes.)

— Har Du læst, at Bekkasinerne skal fredes?

— Saa har man da slet ikke Fred for Vilhelm Beck og hans Flok.

Vejen til Avancement.

Mel.: Napoleon var en tapper Kriger.

Hr. Rørdam i Bøtten gik med Ære
fordi han slog en Mand paa Tud,
men Tuxen ham kunde ej undvære
sin tappre Søn en Maaned ud.
Han savnet blev i Kampens Færd,
thi Rørdams blanke Riddersværd
er mange Penge værd
for vores Hær.

Hr. Tuxen til Kongen monne drage:
O, Sire! hør min ringe Bøn,
giv Hæren sin Rørdam fluks tilbage,
dens ædle, stolte, tappre Søn.
Til ham kun staar Soldatens Lid,
han er vor Afgud, Danmarks Cid,
vor største Helt i Strid
til evig Tid.

Hvo har som ham blandt Civilister
holdt Hærens Æres Fane højt.
O, Sire! jeg her qua Krigsminister
Dem beder, slip min tappre Løjtnant ud af Fængslets Fangeport,
at han, Grosseren har smurt
en Vaffel, var kun stort
og ædelt gjort.

Og Kongen, som ikke er Filister,
var rede til og det paa Stand,
at følge det Raad af sin Minister,
og Resultatet se vi kan.
Hr. Rørdam fluks benaadet blev,
til „Premier“ endog det drev,
det var hans Adelsbrev,
som Kongen skrev.

Vil her en Løjtnant høste Ære,
saa skal mod det „civile Rak“
han uforskammet bare være,
og ikke taale Spor af Snak,
men slaa paa Snuden bare løs,
og være brøsig, barsk og bøs,
husk det, hver Løjtnantsknøs
og Sabelfløs.

Ved Øllet.

— Hvorfor mon Hejde nu stiller sig saa køligt til Kristianshavns Ombygning?

— Fordi han har det med Hede i Jylland.

Kaffesladder.

Fru Skade: Kan De se, min Kære, hva' jeg sa'e forleden, a' Hørring nok fandt paa hvorledes han skal bære sig ad med og bli'e siddende paa Taburetten saa længe han vil, for han er li'som en Luftskipper, der hiver væk a' Sandposerne hver Gang han er ved og dale, og derfor hev han de godt og vel halvanden Million ud til Veteranerne, skønt han sa'e a' det var uforsvarligt, men han ha'ede jo mærket a' Ballonen begyndte og neje sig, og saa tænkte han: la' rulle! til stor Bedrøvelse for Tuxen, der sad og regnede ud, hva' for en Mængde dejlige Brisantgranater han kunde faa for de mange Penge, og da Veteranerne var besørrede syntes Hørring: nu stiger 'en! og derfor var han i saadan et vældigt Krigshumør forleden mod Philipsen, men dèr tog Hørring fejl igen, som han hver Dag gør, aber et Ministerium kan ikke bli'e ved med og spille Fejltagelserne, uden a' det ender med Forskrækkelse, og dette hersens med a' Hørrings Ballon gaar til Vejrs det er den bare Øjenforblindelse li'som med Elevatoren i Panoptikons Raadhustaarn, hvor man osse tror a' man kommer op i de højere Religioner fordi den gamle Taarnvægter staar og drejer nok saa dybsindig paa et Spilleværk og det ser osse grangivelig ud som a' man bli'er hejset op i det aller øverste indtil han lukker en lille Dør op og si'er væsenarti'! hvorpaa man kommer ind i et lille bitte Kammer, som Taarnvægteren formodenlig ligger i om Natten, og fra hvis Vinneværman kan se baade Tietgens Kirke og Søforterne og Ølkirken i Valby, og jeg tænkte saamæn paa, a' hvis Prøjserne engang faar Lyst til og gøre Landgang ved Valby, saa drikker de sig med Jakobsens Hjælp nok saa pjaskfulde i Gamle og Ny Garlsbergere, a' de bli'er liggende med det samme, og derfor falder det mig ind a' det bedste Forsvar vilde være, dersom Krigsministeren og Brygger Jacobsen gaar i Kompagni og bygger no'en vældige Baierskøl-Bryggerier langs Vestfronten ogsaa videre hele Sviten over li'e til Klampenborg, for saa har vi vores Dyrehave godt garderet med det samme, og De kan være muggen om, a' saadan Forter kan Fjenden ikke staa for, men overgi'er sig li'e straks, og jeg skal magelig faa den ny Folkethingsmand Rasmus Sørensen Allesie til og sætte al sin Hestekraft i Bevægelse for Forslaget, — naa, men vi gled da omsider ned igen, og sa'e Farvel til den tuugsindige Taarngemmer, der har det næsten li'saa trist som Dreyfus ovre paa Djævleøen, og han sa'e da osse sel' at det var slet ikke morsomt i Længden med den Bestilling, hva' jeg saa gyselig godt kan forstaa, for det maa være næsten li'saa forfærdeligt, som a' bli'e puttet ind i et a' Skabene oppe i Eugen Petersens Passage, og Skade svor paa, a' hvis han skulde spærres inde i det Torturapparat bare i fireogtyve Timer, saa hejsede han sig sel' op og styrtede sig ud fra Taarnkammervinneværret af bare Fortvivlelse. Næ, saa er der rigt'nok anderledes hyggeligt og rart henne hos de Kongelige paa Sorgenfryd eller Bernstorf, hva' det skal forestille, men hva' ligner nu det, a' det ikke ligner hverken den ene eller den anden, undtagen maaske hva' Tøjet anbelanger, som jeg finder upaaklageligt, hvis jeg skulde laane paa 'et, men jeg synes nok, a' Pacht kunde gi'e den pæne Prins Schaumburg-Lippe det Hø, han kan ligge i — for sikken en „Stak“! — men Skade sa'e, a' den er god nok, for hjemme hos Prinsen kan de ikke ha'e altfor store Stakke, desformedelst a' hele Landet nok ikke er meget større end Fælleden. Tak for Kaffe!

Faderstolthed.

En Forbigaaende (fornærmet): Deres Søn har kastet en Sten efter mig og havde nær ramt mig i Hovedet.

Faderen: Sagde De nær?

Den Forbig.: Ja, det sgde jeg.

Faderen: Saa var det ikke min Dreng!

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Mindesmærket over Grillenberger.

Nr. 46.

Ravnen

Søndagen d. 13. November 189

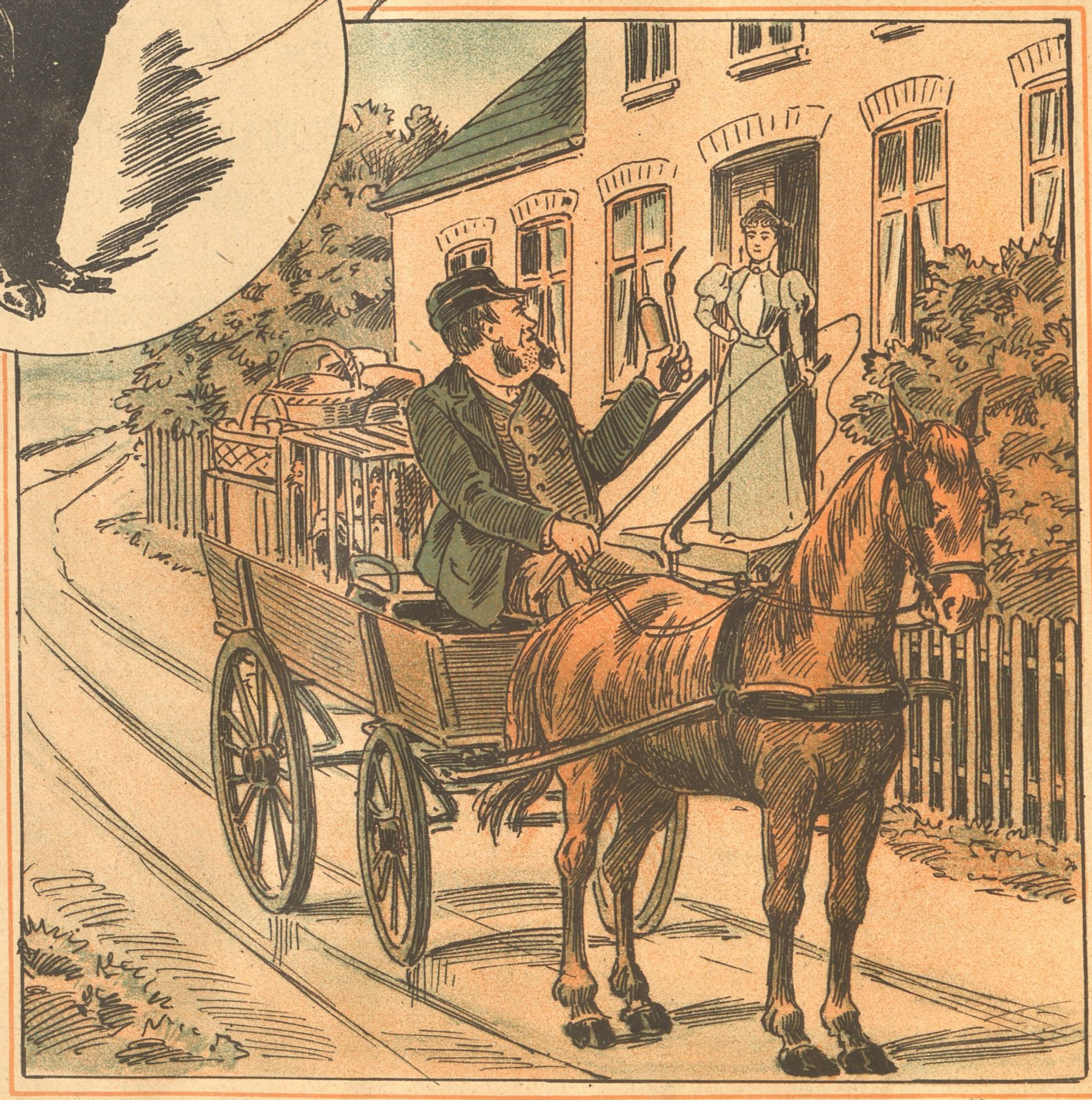

— Kan Niels Peter skaffe mig 2 Snese nylagte Æg til i Morgen tidlig?
— Jeg vil ikke love 2 Snese, men nu skal jeg og min Kone se, hvad vi kan gøre!“

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Saa fik vi da endelig en Dom,
der Ende gjorde paa Ejendomsfarcen,
men der er vist ikke ret mange, som
beundrer Koch og er gale paa Larsen,
kun Borup sig glæder,
han dækked sin Hæder
og ta'er sig, naar i Magistrat han træder,
:,: et billigt Grin. :,:

De Svende, som sætter Avis og Bog,
har opsagt, og til en Krig er der Færten,
men dersom den Trykker er rigtig klog,
han ikke letsindig vil gøre i Sværten,
paa Værkstedet stiller
Tuberkelbaciller,
mens Rotter, Kak'lakker og grimme Biller
:,: gaar og gør Grin. :,:

I Borgernes Raad blev om Bryllup talt,
Borgmesteren Dybdal var sjusket i Tøjet,
til borgerligt Bryllup, det er for galt,
er Salen i Mørke og Gulvet bemojet,
saa Folk ej kan knæle,
og Præster de fæle,
derved profiteres de sorte Sjæle
:,: med brede Grin :,:

I Skaane en Strejke for nys udbrød,
Bestyreren essigt sit Sukkerhus lukker,
Studenter og Adel sig straks tilbød,
som Skruebrækkere at lave Sukker,
en Greve greb Spade,
en Friherre ha'de
gelassen Melassen til Ingens Skade,
:,: men Alles Grin. :,:

Forleden i Thinget to Bondemænd
sig Bardenfleth tillod at interpellere,
et Mistillidsvotum han fik igen,
men Fyrens Humør kan sgu Ingen spolere,
han hørte paa Talen
fra Enden af Salen,
og parlamentarisk han tog sig, Ka'len,
:,: et svedent Grin. :,:

Moderne.

Blak (til en Bekendt)! I næste Maaned etablerer jeg mig.

Blok: Og naar agter Du at gaa Fallit?

Selverkendelse.

Beskedenhed er en sjælden Dyd: Himlen være lovet — jeg har den.

Et Vink.

Svigerfaderen: Naa, Hr. Svigersøn, hvorledes synes De om Møblementet?

Svigersønnen: Meget godt — men hvor er det brandfri Pengeskab?

Københavns Privatteatres Historie.

(Billetgrossereren synger.)

Mel.: Hvis Du kender Kærlighedens Flamme.

Kan Hr. Schrøder, tjene blot en Specie,
kommer Blodet op i Kinderne;
han sin Scene laver til Manege
og klør paa med Derby-Vinderne.
Hestene gør Richard Schrøder Ære,
han har vist, hvad han viste før,
Manden maa sku' ha' en kløgtig Heste-Pære,
med den ka' han sku bli'e Beriderdirektør.

Hvis at nogen Mennesker har tro't a'
Hr. Martinius ej passet sit,
ja saa kan de bare spørge Oda,
hun hans Prøver overværer tidt.
Staar Theatret mon paa svage Fødder,
saa giv „Derby-Vinderen" helt frit,
ja Martinius konkurrere ku' med Schrøder,
naar han lod Lindstrøm ride Derby-Marer-ridt.

Abrahams sku' gi' Komedie gratis,
det for ham var ikke videre svart,
for at se Balletten „Grigolatis",
det er lige Fri-balletten værd,
Abrahams forsøg i alle Sjangre,
ja ta' Vater og Lavater Lee,
lidt Lysbilleder og 6—8 Bellmansangere,
saa har sku' Abrahams sit eget Varieté.

Petersen (af alle) Prisen tar han
til de andre er han en Kontrast,
jeg har hørt, den røde Lygte har han
tænk forleden faaet muret fast.
Hvem der ejet Nørrebros Teater,
ja og hvem der blot var „Peter Vilh",
han i flere Maaneder spare ka' Plakater,
ja desformedelst han har udsolgt til April.

Revyvise.

Mel.: Til min gamle Væltepeter.

Syv ministerdanske Fruer,
er det sandt, at de har sendt
Protesttelegram via Struer
til en Fru Konsejlspræsident?
Fru Brisson rolig nikker,
hun dansk ej læse kan.
Sig mig hvor den By dog ligger,
og hvad er det for et Land?
København,
har aldrig hørt det Navn;
hendes Kokkepige hjælper hende af det Savn.
Siger, Tro jeg tør
der laves Æg og Smør;
ellers har jeg aldrig nogensinde hørt det før

Som Civilist — i Hast og Hujen
bli'r du ind i Brummen smidt,
hvis du giver Folk paa Snuden,
du har længe Ophold frit.
Men en Winkel og en Rørdam,
som med blanke Knapper gaar.
det jeg finder er en stor Skam,
at de 14 Dage faar.
En Løjt-ser-nant
ej man saadan kan
puttet ind i Hullet i det gode danske Land.
Disse brave Mænd
med deres Smørgehæng
for Bedriften sikkert hver et Ridderkors faar sendt.

Vi af smukke Monumenter
snart har Byen oversaa't.
En halv Snes Regimenter
vi vistnok snart har faaet.
Gudskelov der kommer flere;
men hvor skal de sættes hen?
Selv Kong Kristian den 4de
vor specielle Ven.
Højbroplads
er ej ham tilpas,
dette Selskab ynder ikke Sælgekonerne.
Er at foreslaa,
han i Aabenraa
vaage over Dyder kan hos Amazonerne.

Herr Hørring vor Minister
er for Hædersgave stemt.
Men forgangen han blev bister,
har han endnu ikke glemt.
Hvis de gode gamle Krigere
til Avktion var bleven budt,
var Landet bleven rigere,
og Bahnson rig paa Krudt.
Kugle-blaat
alene ej er godt,
der maa Krudt, Kanoner rekvireres straks fra Krupp.
I en rædsom Fart,
Krigen kommer snart.
Takket være Hørring, Tuxen Kompagni — det Kup.

Praktisk.

Kammerjunkeren: Sig mig en Gang, Godsejer, hvad gør De for at forhindre Bierne i at sværme?

Godsejeren: Jeg posterer bare min Svigermoder paa en Havestol ved Bistaderne, hende sværmer Ingen for!

Han er vant til det.

Missionæren (til Middag hos en Velgører, hvis Datter er meget nedringet ved Bordet. Faderen undskylder hos den fromme Mand med en Henvisning til Modens Krav.): Aa, det gør ingenting. Jeg er vant til det, jeg har levet i ti Aar mellem de Vilde!

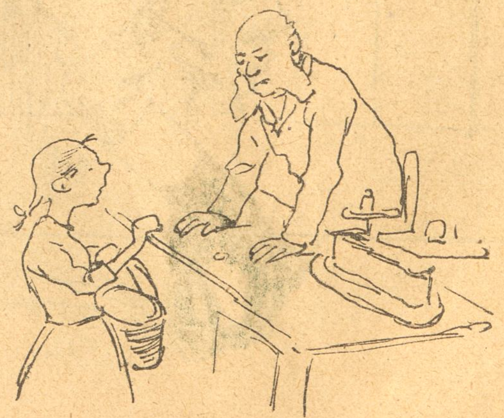

Forhindringer.

Urtkr. Hvorfor ser man aldrig Dine Forældre?

En lille Pige: Næ, for Moder har faaet en Lille.

Urtk. Og din Fa'er?

D. l. P.: 3 Gange fem.

Billigt.

— Mig har det Fruentimmer kostet hele min Formue.
— Og mig min Forstand.
— Ja, Du slipper nu altid saa Satans nemt.

Udenfor „Vestre“.

Bøllen: Hr. Betjent, hvis no'en hjemme i Gaden skulde spør'e efter mig, mens je' sveder, vil De saa si'e, a' je' inte er hjemme!

Den lille Fé.

Af *Armand Dubarry.*

III.

Dybt bedrøvet følte hun, at hun ikke kunde leve skilt fra ham og hun bad ham i rørende Breve om at vende tilbage til St. Antoniegaden og at tro paa hendes Hæderlighed, Oprigtighed og Hengivenhed. Først svarede han ikke. Men saa en Søndag skrev han, plaget af Samvittighedsnag, følgende Brev til hende:

„Kære Rosa!

Jeg vil gærne gifte Dig, men jeg vil ikke være til Latter. Jeg paastaar ikke, at den lille Pige tilhører Dig, men jeg siger, at naar Du haardnakket beholder dette forældreløse Barn hos Dig, saa bringer Du Folk paa den Tanke, at Du virkelig er hendes Moder. Du er ikke rig nok, til at man kunde antage, at Du af Medlidenhed ofrer Dig for en andens Barn. Nu siger jeg Dig for sidste Gang, at naar Du ikke gør som jeg ønsker, saa rejser jeg i Morgen til Rouen, hvor man tilbyder mig en fordelagtig Stilling og saa er det forbi mellem os; vi vil aldrig ses mere. Paa Gensyn eller Farvel.

Felix Ablon."

Efter at Rosa havde læst dette Brevs Indhold, der ikke gav Plads for nogen Plads for Illusioner, blev hun som forstenet, derpaa følte hun sig ophidset, næsten vanvittig, græd og talte afvekslende, tog tilsidst den lille Lucette op af Vuggen, svøbte det uskyldige Væsen, der laa i dyb Søvn, ind i et sort Sjal og forlod sit Kvistkammer.

Det var Kl. 10 Aftenen. Hun gik ind i Rivoligaden, forbi Kongen af Séciliens Gade, passerede de la Verrenegade, der efter Lombardgaden, hvilede sig udmattet paa en Bænk ved Sebastopolbulevarden og naaede endelig den ensomme Innocentsplads.

Vejret var trist, Pladsen øde.

Hun kæmpede en kort Tid en indre Kamp; hendes Øjne tilsløredes; hendes Hjærte sammensnøredes; endelig . . . endelig flygtede hun forfærdet, og Kl. halv tolv steg hun aandeløs igen op til sit Tagkammer; hun holdt ikke mere den lille Lucette i sin Arme. Hun tilbragte en skrækkelig Nat.

Den næste Morgen lavede hun sig til, skamfuld som en Forbryderske, med nedtrykt Sind og forgrædte Øjne, at ile til det nærmeste Postkontor og underrette Felix Ablon om, at hun havde opfyldt hans Ønske, da to Opdagelsesbetjente indfandt sig hos hende og opfordrede hende til at følge med.

„Hvorhen?" spurgte hun forfærdet.

„Til Politikamret."

„Hvorfor?"

„Det faar De nok at vide; kom saa lidt gesvindt!"

Samme Dag blev der afsagt Arrestdekret over Rosa Berni, og Dagen efter blev hun ført til St. Lazaretfængslet.

(Fortsættes.)

Med en knusende Ro.

Mel.: Sommer-Revuen 1898.

Danmark det er et lille magelost Land;
Mage til Land man næppe opdrive kan,
Nathuen kalder man de Danskes Symbol,
og vi paa Tøflen ogsaa har Monopol
Hvad der i andre Lande regnes for slojt,
skattes herhjemme tidt umaadelig hojt,
Ryger til Skyts en Million eller to —
det ta'es her i Landet med en knusende Ro.

Danmark er fattigt, men alligevel rigt,
naar der skal Mønt til Militær eller sligt.
Til Officerernes Opdrættelse maa
Borgerne svare Skat af Indtægter smaa.
Ikke er altid Løjtnantstonen saa fin,
saadan en Fløs kan godt gi'e Borgerne Klin.
Prygler den Fyr os i vort hjemlige Bo —
det ta'es her i Landet med en knusende Ro.

Vælge en Stilling for sin Søn er ej let;
hvad om han blev en lille, flink Sokadet,
saa bli'er han pyntet med en flot Uniform,
Smaapigers Hjærter tager han straks med Storm.
Prygl han som lille af de større kan faa;
bliver han stor, saa slaar han løs paa de smaa.
Selv om en Kammerat i Smadder ham slo —
det ta'es her i Landet med en knusende Ro

Fædrelandskærlighed staar hojt her tillands,
Helte vi har saavel tillands som tilvands.
Er Du en Arm, som misted Benet i Krig,
Du kan med Livet døve Tarmenes Skrig.
Som Veteran Du bliver indbudt som Gæst,
faar Lov at gaa i Procession med til Fest,
Om Du faar Føde, Huslv, Klæder og Sko —
det ta'es her i Landet med en knusende Ro.

Indremission behersker snart Dannevang,
Clausen med Flaadens Admiral staar i Rang.
Rundtom paa Trappegang, i Stræde og Gaard
klipper han Ulden af de skabede Faar.
Indremissionen kan saa galt som den vil
vise os Vej ad hede Helvede til. —
Bli'er vi til Helved domt af Madsen og Moe
— det ta'es her i Landet med en knusende Ro.

Livet er et Skakspil. Naar det er endt, kommer Kongerne, Dronningerne, Løberne og Bønderne i den samme Skuffe.

Lys og Skygge.

— Deres Datter er en Perle!

— Jamen Indfatningen er forbandet dyr.

Snærperiet er Moralens Laps.

Skruebrækkernes glade Liv.

Mel.: Min Søn om Du vil i Verden frem.

Min Søn, om Du vil i Verden frem,
giv Agt!
En Stilling er der saa god som fem,
giv Agt!
Den Stilling, det er som Skruebrækker,
jeg haaber, Navnet Dig ej forskrækker,
det er i Ære
hos mange, Kære.
Giv Agt!

Det højt i Kurs staar hos hver Betjent,
giv Agt!
Og har til Ven hver en Assistent,
giv Agt!
Selv Dommeren paa sit Dommersæde
Hr. Skruebrækkeren ser med Glæde,
de to er Venner
i alle Ender
Giv Agt!

Den rige, fornemme Fabrikant.
giv Agt!
Mod Skruebrækkeren er galant,
giv Agt!
Han kalder rørt ham for Ven og Broder,
og spørger høfligt til Viv og Poder.
„Hils end'lig hjemme!“
— Sligt kan nok tæmme.
Giv Agt!

Og Pastoren paa sin Prækestol,
giv Agt!
Gi'er Skruekrækkeren Monopol,
giv Agt!
Paa Paradiset med al dets Glæde,
kun Skruebrækkere der skal træde,
og leve sammen
i Fryd og Gammen.
Giv Agt!

Min Søn, lyd trøstig Din Faders Ord.
giv Agt!
Øv glad Din Skruebrækkerdaad,
giv Agt!
Saa kan paa Jorderig her Du leve
saa fro og lystelig som en Greve,
selv om Du ellers
skal døje Fællers
Foragt!

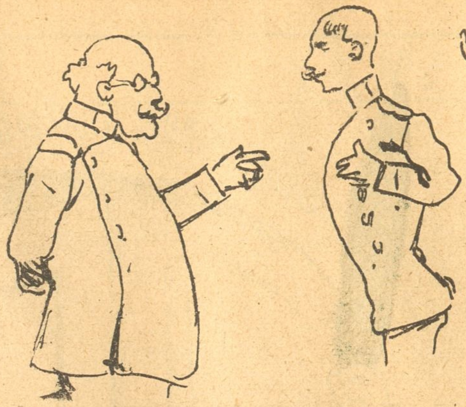

Hos Stabslægen.

Løjtnant Vattenberg (stærkt udstoppet): Æh, — Hr. Doktor, — indvendige Smærter, vil De undersøge mig.

Stabslægen! Hm! Træk Deres Bryst ud!

Hm!

— Tænk, at Bankier Gyldenlak trods sine 62 Aar har giftet sig igen!

— Ja, jeg véd det, jeg kender hende, en meget smuk Koue.

— Tror De, at der kommer Børn?

— Det kan befrygtes.

Skinsygen lever endnu, naar Kærligheden for længe siden er død.

I Selskabet.

— Hvilket er det mest aandsnærværende Dyr?

— Bændelormen, thi den taber ikke saa let Hovedet!

En gammel Chronist vil forklare Kvindens anerkendte Overlegenhed i Talegaver der hen, at Manden blev skabt af en Klump Jord, men Kvinden af klaprende Ribben.

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Tante Rothe: Hvor kan Dit gamle Fjols være saa kluntet at skælde ud paa Sønnen af en kongelig priviligeret Skuespiller?

Ferslev: Pas Dig selv. Jeg er mere officiel end Du, thi jeg taler for en kongelig Kommandør og er i denne Sag i Familie med en kongelig Minister og en kongelig Lodsinspektør.

Nr. 47.

RAVNEN

Søndagen d. 20. November 189

En slem Tunge.

Nabokonen: Det er ikke pænt af Dem, Jokumsen, at De slet ikke har Medlidenhed med Deres Kone. Den Stakkel er jo færig at forgaa af Tandpine.

Jokumsen: Snak, hun har bare bidt sig i Tungen. Lad hende kun smage, hvor giftig den er.

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Forgangen Nat.

Gendarmerne — hvor knusende,
har kostet hundred Tusinde
endskønt de misted' Sporerne,
og nu Statsrevisorerne
de fæle Blaamænd drager frem,
hvad gør den Rigsdag vel ved dem?
en Pæl i Livet, skæld ud og beklag,
og saa gaa vi over til næste Sag.

De Typografer vandt med Glans,
mer Løn og Lys der bli'r til Mands,
men hver en brystsyg Byavis
vil ikke synge Svendes Pris,
den Priskurant „Forposten" vog
og rev en Flænge i „Dannebrog",
ja selv „Vort Land" til Døden blev svag,
og saa gaar vi over til næste Sag.

Nu skal Kastellet snart gaa væk
og Messingsuppen ha' sit Knæk,
ej Volden mer skal være Fort,
paa Kirkens Plads vil man drive Sport,
et Udsigtstaarn vil man ha', hvorfra,
Finansborgmestren Prospekt kan ta',
beregne hver en Udgift i Mag
og derpaa gaa over til næste Sag.

Af Slesvig Danske ud blir smidt,
det gaar selv Tyskerne for vidt,
og Miquel fy den slemme Skælm
faa'er Klø af Bebel og von Elm,
vi selv har nedlagt en Protest
saadan som vi den finder bedst,
og falder Junkerdømmet en Dag,
saa sejrer vel Folkenes gode Sag.

Hos Geismar var forleden Blus,
vi tog derud med Omnibus,
mod Himlen Flammer føjtede
og Pumperne gik og man sprøjtede,
tilsidst blev „Ravnen" i Halsen tør,
hvad den for Resten har været før,
der var vakker Ølhal med Flag,
og der gik vi over til næste Sag.

Arbejdet adler Manden.

Tragikomedie i én Akt.

Personerne: Bestyreren. Skruebrækkere.
Handlingen foregaar paa Svedala Sukkerfabrik ved Malmø.
Det er Fyraften.

Bestyreren.
Sukkerkoger Friherre Lewenhaupt.

1. Skruebrækker (træder frem).
Her!

Bestyreren.
Der er Deres Løn for en Uges Arbejde 10 Kr. 80 Øre. Træd af. Sukkerkoger Grev de la Gardie.

2. Skruebrækker.
Her!

Bestyreren.
De har brændt den af en Dag i denne Uge.

2. Skruebrækker.
Undskyld! Hr. Bestyrer. Der var Generalforsamling i den adelige Klub i — —

Bestyreren.
Snak om en Ting. Undskyldninger har vi nok af. Sker det en Gang til, har De Deres Afsked. Værsgod! 8 Kr. 30 Øre. Forsvind. — Dropskoger Lensbaron Løvenklo Axenstjerna

3. Skruebrækker.
Her!

Bestyreren.
De har i Tirsdags brændt en Plade Drops til 1 Krone.

3. Skruebrækker.
Jeg beder Bestyreren undskylde; jeg kunde ikke finde min Monocle.

Bestyreren.
Daarlig Undskyldning. Halvanden Krone fradraget i Deres Løn. — Og De, Fyrbøder Friherre Natt och Dag har ladet Ilden i Ovnen gaa ud flere Gange.

4. Skruebrækker.
Mine Handsker var itu og min Kammertjener havde glemt at give mig nogle andre. —

Bestyreren.
Ja, ja, for denne ene Gangs Skyld vil jeg lade det gaa. Her er Deres Løn: 12 Kroner. Drik nu ikke alle Pengene op paa en Gang. Farvel.
(Skruebrækkerne sætter sig op i de paa dem ventende Ekvipager. Tæppet falder.)

En Don Juan.

— Hvad har Du nu gjort med alle Dine Erindringer fra Ungkarletiden?

— Brevene har jeg brændt, men Lokkerne har jeg brugt til at opstoppe min Sofa med.

Københavns Jubilarer.

(Fest-Sang.)

Mel.: Her slibes Knive o. s. v.

Se de gode gamle Jubilæer,
de var en Sjældenhed ak ja,
men nu omtrent hver Europæer
kan holde sit hver anden Da'.
En Mand han tænker paa for Tiden,
at faa sit Jubilæum sat,
for det er lige 10 Aar siden,
at han blev sat tilvejrs i Skat.
:,: Saa var der gamle Hr. Krigsraad Vater,
han li' som Diplomater,
holdt sit — hver anden Da'. :,:

Man sku næsten tro, at Ravn med Klister
var limet til sin Næringsvej,
for det er ikke hver Minister,
der 20 Aar ka' holde sig.
Naa skidt, naar blot det kan ham more,
og en Ting morer særlig mig,
det er naar Manden i Nyboere
hvert Aar bestandig stiller sig,
:,: Minister Ravns Jubilæum stemmer,
men Mandens „Stemmer" glemmer
sikkert den Mærkedag. :,:

Selv i Fredriksborg de sagtens priser,
deres ridderlige fine Ven,
hvem mindes ikke Statsminister
og Rigsdagsmand Lars Dinesen,
ja Lars han mister aldrig Driften,
hvor'n Fanden det saa end skal gaa,
er Sammensmeltning der i Luften,
ja saa er Lars sku ovenpaa.
:,: Han sku' ha' Ridderkors med Emalje,
eller en stor Medalje,
bare for „ædel Daad." :,:

Da Petersen kom hjem.

Petersen (banker paa hos Naboen): Aa, undskyld, Hr. Rasmussen, min Kone er allerede gaaet i Seng; De er nok saa god at attestere, at jeg var hjemme allerede Kl. 11!

Told-Vise.

Mel.: Den lille Mand med den lange Næse.

Kom ej og sig, at vort Landsthing driver;
nej, tvertimod det har slidt med Iver
og været rædsomt udholdende;
det rent udsagt peb i Toldene.

Den Toldlov, hvorpaa endnu man spinder
en Del om Tred'veaars-Krigen minder.
Hvormange Aar mon endnu der gaar
før vi en vellykket Toldlov faar?

At faa en Toldlov tilpas for alle,
man tør vel næsten umuligt kalde.
Hvad nogle vil ha'e belagt med Told,
det ønsker andre — Pokker i Vold.

Af Snaps er Højre komplet beruset,
den Snaps har gjort dem i Ho'edet kruset.
Paa Snapseflasken skal gøres Vold,
de vil tilproppe den med en „Told".

Kornbrændevin! — Skæbnen Din er givet,
du rammes ned med en Pæl i Livet.
Du ta'es paa Kornet som ej tilforn;
Dit Eftermæle bli'er Told paa Korn.

Alt hvad der krydrer, saa Maden smager,
skal nu betragtes som Luksus-Sager;
med Told forhøjes de skal en Del,
men Højre skal dog nok faa Kanel.

En højst urimelig Told man prakker
paa Chokolade og paa Tobakker,
som Følge heraf, naturligvis,
sti'er Chokolade-Cigarens Pris.

Om Højre mener, at Mad og Drikke
skal kaldes Luksus det véd jeg ikke.
I saa Fald Smaafolk i trange Kaar
kun Fantasifisk og Luftsteg faar.

Men li'esaa sikkert som Trold kan tæmmes,
saa sikkert er det at Told kan hæmmes;
fornedrende er Ophøjelsen —
Husk Fari'særen og Tolderen.

Nu faar vi se hvad vort Landsthing evner,
om Toldlovs-Udvalget Striden jævner;
til stort at vente er næppe Grund,
det sku' du være af Tolderlund!

For at erfare en Kvindes Alder, maa man først spørge hende, dernæst hendes Veninde. Hun selv vil angive 30 Aar, Veninden 40; saa tager man Gennemsnittet.

Færdig.

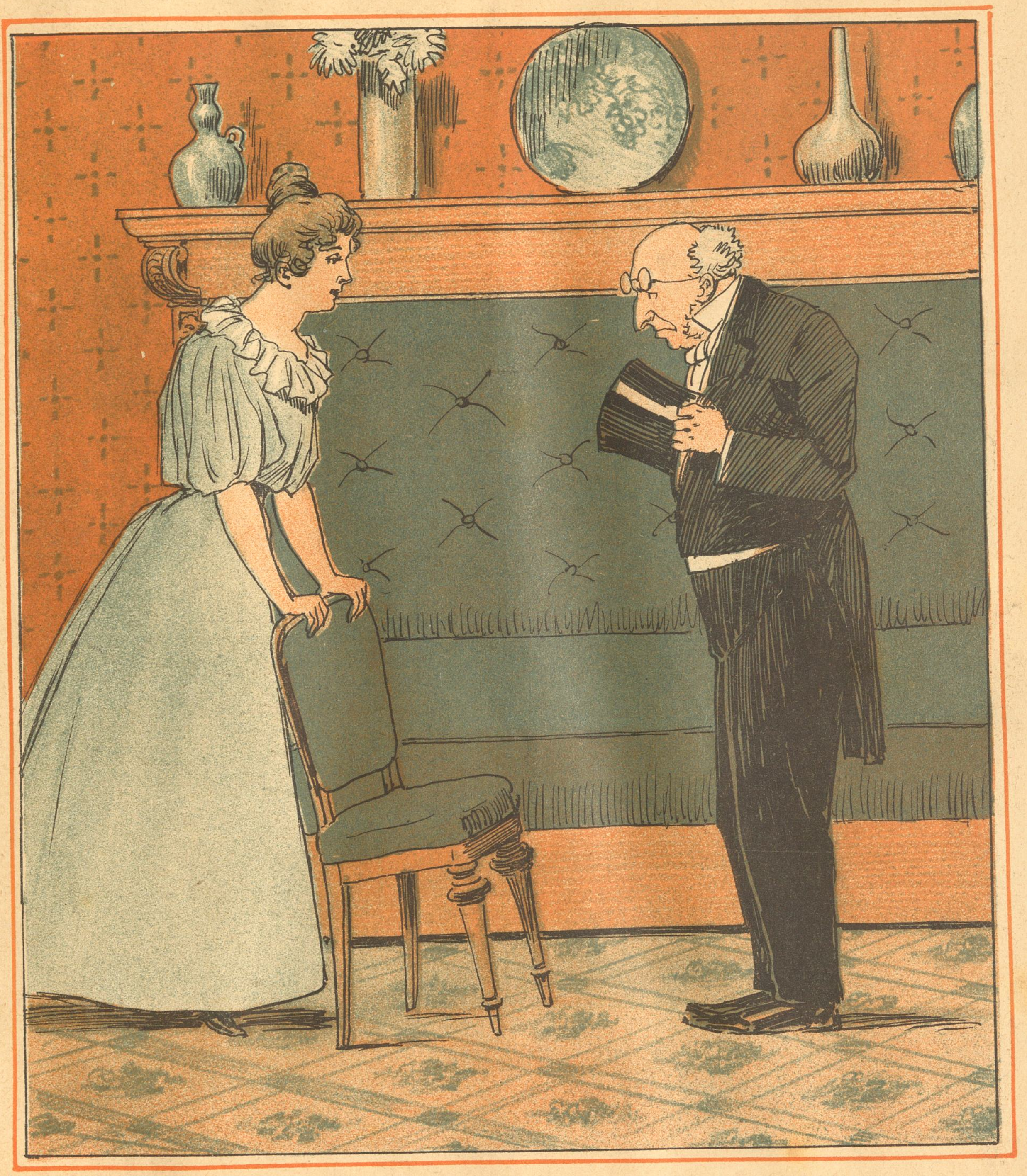

— Deres Tilbud hædrer mig, Hr. Etatsraad, men som Ven er De mig for gammel, og som Ægtemand vilde De være mig — for ung.

Hun: Aa Erik, sov dog ikke i et væk; se engang ud i den herlige Nat, se disse sølvklare Stjærner ....

Han (i Søvne): Næ, min Pige, dem kan jeg ikke købe Dig, de er for dyre.

Den lille Fé.

Af *Armand Dubarry.*

III.

To Maaneder forløb. Justitsen er langsom og bekymrer sig kun lidt om hvad den Beskyldte, der sidder under Laas og Lukke, maa lide. Efter 9 Ugers Fangenskab, Undersøgelse og uophørlig moralsk Tortur blev Rosa Berni ført frem for Tugtpolitiretten. Anklagen lød paa, at hun havde udsat et lille Barn paa et ensomt Sted, for at skille sig ved det.

Retssalen var stuvende fuld af Tilhørere, og i Nærheden af Skranken stod Felix Ablon, Sætteren, bleg og afmagret.

Da den lille Fé, ledsaget af Politibetjente, bleg og skælvende traadte frem for Retten og anstrængte sig for at skjule sit taarevædede Ansigt, gik der en Bevægelse af Sympati gennem Publikum, en Bevægelse, der ogsaa greb Dommerne og den offenlige Anklager. En af Felix Ablon antagen Sagfører udfoldede de Akter og Optegnelser, med hvilke hans Mappe var fyldt.

Forhøret begyndte under dyb Tavshed. Rosa svarede i Begyndelsen med svag brudt Stemme, men lidt efter lidt blev hun dristigere og fortalte med en Naturlighed og Følelse der rørte Publikum, hvorledes hun havde skilt sig fra sin Adoptivdatter.

„Jeg vidste ikke, hvor jeg skulde ty hen,“ sagde hun, idet hun tørrede sine Øjne med sit Lommetørklæde, „jeg var fast besluttet paa at skille mig fra min kære Lille; men jeg havde tabt Modet. Den Tanke, at Hr. Felix vilde rejse bort for at forlade mig for bestandig gjorde mig gal. Alligevel kan man ikke bebrejde mig, at jeg ikke har elsket Lucie, thi jeg opdrog hende, som om hun havde været mit eget Barn; da jeg bar den sovende Lille bort, kyssede jeg hende og bad hende om Tilgivelse. Paa Sebastopol-Boulevarden satte jeg mig paa en Bænk. En Politibetjent gik forbi; jeg tænkte paa at tiltale ham og spørge ham, hvor man bringer Hittebørn hen, jeg vilde have sagt ham, at jeg nylig havde fundet Barnet paa Gaden eller i en Port; men Frygten holdt mig tilbage. Jeg gik videre og vilde egenlig gaa til den offenlige Fødselsanstalt; men jeg vidste ikke, hvor den ligger. Jeg tænkte ogsaa paa Hotel de Dieu. I St. Denisgaden vaagnede Lucette og begyndte at græde. Jeg sang sagte for hende og vuggede hende paa mine Arme for at lulle hende i Søvn igen; saaledes naaede jeg Innocentspladsen, hvor jeg stansede. Smærten kvalte mig. Snart bemærkede jeg en Sandbunke, som Arbejdere havde skovlet sammen og jeg tænkte, at her kunde Lucette ikke komme noget til; maaske vilde Folk finde Barnet, naar de gik fra Teatret. Jeg lagde Lucette i Sandbunken og trak mig tilbage . . . Efter at der var gaaet nogle Minuter begyndte jeg at vakle i min Beslutning og tog Barnet op til mig igen, saa lagde jeg det paany ned i Bunken; derpaa skjulte jeg mig ind i en Gadedør . . . En Herre nærmede sig, jeg hørte et svagt Udraab, han bukkede sig ned til Barnet. I dette Øjeblik blev jeg svimmel, og jeg flygtede. . . .

(Sluttes.)

Amerika!

De største Løgne, som siges paa Landet,
opklares en Gang omsider,
hvad enten Justitias knusende Slag
eller Bladene sønder dem slider.
De værste „Ender“, som spindes paa Vandet,
tro's ej til evige Tider,
men bare saa længe man gider
høre efter og grine op.
Og nu Fa'en gale mig skal I erfare,
alt hvad der er Sandhed og alt hvad der bare
er Løgn og Latin i hvad Bladene si'er
om den graanende Skjalds Rejserier.
At her har været Gilde er grumme rigtig,
men min Tale er gengivet altfor forsigtig,
ved Hundenes Kejser og Danmarks Pave,
ved Bardenfleths Ben og St. Sthyrses Mave,
al Saften og Kraften er tabt Dælen tordneme.
Saalunde talte jeg. Disse var Ordene:

Hvem jeg er maa I straks kunne se,
naar mit mægtige Øje I møder,
og da anér I, at der gløder
et Vesuv bag min Pande saa bred.
Jeg er evig og altid paa Spil,
jeg er ypperst af alle Poeter,
og den største af alle Profeter,
men jeg sætter min Hat som jeg vil.

Siden Edvard til Norrige gik
er jeg den, som maa styre det hele,
og til Højre og Venstre uddele
enten Klaps eller Sukker og Slik.
Paa vor Jord er den Ting ikke til,
hvori ej jeg har stukket min Næse,
jeg har lavet saa mangen Fadæse,
men jeg sætter min Hat som jeg vil.

Jeg har skrevet de skønneste Ting,
jeg har digtet i Syden og Norden,
og jeg evigt skal læses paa Jorden.
Den jeg skrev om gik altid i Seng.
I kan tro mig om ellers I vil,
der i Norden ej findes en Kvinde,
som ej gad i sit Favntag mig finde,
men jeg sætter min Hat som jeg vil.

Sikke Kvindfolk vi har i vort Land,
sikke dumme og dorske og fede.
Til at elske blot en af den Rede
dog ej mer jeg bekvemme mig kan.
Leve Friheden! Jeg la'r staa til,
end Amerika har jeg til gode.
Snart dets Kvinder mig ligger for Fode.
Men jeg sætter min Hat som jeg vil.

Rekrutundervisning.

Sergeanten: 93! Hvad skal Soldaten fremfor alt udmærke sig ved?

93: Ved Stolthed og Properhed!

Sergeanten: Hvad forstaar man ved Properhed!

93: De tre Børster: Snavsbørsten, Smørebørsten og Blankebørsten!

Kaffesladder.

Fru Skade: Det skulde saamæn more mig, min Kære, dersom Borup en Dag tog Fejl a' Husnumret og gik hen og blev sevet ordenlig ind i Larsens ny Sevekælder paa Graabrødretorv, og Seve er vist det som hele Magistraten trænger svært til baade udvendig og indvendig, for Kommunalsvineriet florerer jo ligefrem i den borgerlige Bryllupssal, hvor man tværtimod skulde foregaa de Nygifte med et godt Eksempel, men nu maa unge Mennesker jo rent ud tabe Appetitten for Borgerlig Vielse, og inden Skifterettens Døre er der saamæn heller ikke for propert, men jeg si'er bare a' hvis jeg var Borgmester eller Assessor deroppe, saa skulde der nok bli'e luftet ud i hele Menagen, i Stedet for a' det nu er en avtoriseret Livsforsikringsanstalt for alle mulige Baciller baade med Komma og Simikolon til Fornavn, men de nuværende Beboere ræsonnerer vel li'som mange Lejere naar de skal flytte, a' det er bedst og la' Skidtet ligge til hvem der gider ta' 'et, for de sel' holder da rigtnok deres Fingre for fine til og røre ved saadan no'et, som de ikke er skabt til, næ, saa er det meget bekvemmere a' flytte ind i en ny istandsat og ren Lejlighed, saa sparer de da Seven, som jo osse koster Penge, undtagen om Sønda'en, for saa faar man den frit hos vores Urtekræmmer som er overordenlig liberal hva' de Dele anbelanger, men ikke mod sine Folk, for de maa hver Sønda' spilde deres Smule Fritid med og pynte Vinnevær til og gøre Reklame med, og de maa saamæn oven i Købet bygge hele Pyramider, li'som de gamle Ægyptere, a' Daaser som er fyldt med henkogte Konservative eller hva' det hedder, som skal staa og faa Folks Tænder til at løbe i Vand naar de spadserer forbi eller komme fra Kirke, men jeg sa'e osse til ham forleden, a' det er Synd mod Folkene, som skal staa indespærret bag Disken hele Ugen, a' han snyder dem for det meste a' deres Sønda', og saa maa De jo obselvere, sa'e jeg, a' det er en splitter pinende gal Reklame De laver med de Daaser, for om osse Folk faar Lyst til at gi'e en Krone for saadan et Apparat med Bøf indeni, saa ka' de jo ikke købe den med det samme, eftersom Butiken er lukket, men enten ska' man gaa li'e til om Manda'en og sulte og drømme hele Natten a' man er død a' Sult og ligger begravet under en a' Deres henkogte Pyramider, eller osse gaar man straks hen paa en Restavration og slaar sig til Ro ved en rigtig Bøf. — men det har De jo ingen Profit a' sa'e jeg. Og dér stod han jo og gloede paa mig saa bestyrtet, som om alle hans Pyramider var ramlet sammen, og li'saa hjælpeløs, som Hørring, da han blev spurgt, hva' han agter a' gøre ved Udvisningerne i Slesvig. — Tak for Kaffe!

En Optimist.

Missionæren: Hvis De bliver ved paa den Maade, kommer De sikkert i Helvede, Madsen.

Madsen: Hvad saa? Jeg er brandforsikret!

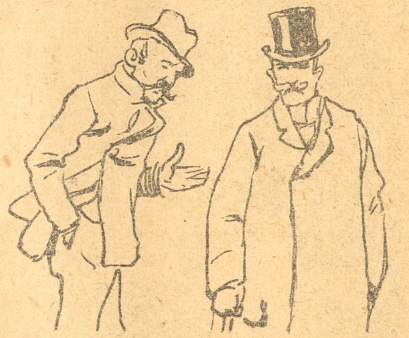

Forskellen.

Flottenberg: Uh, hvor Du ser fæl ud! Hvorfor klæder Du Dig ikke elegant; véd Du ikke, at Ordsproget siger: Klæder skaber Folk?

Sløjberg: Jamen, Folk vil ikke mere skabe mig Klæder!

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Da de lavede Toldlov.

la Cour: Ser De mine Herrer Landsthingsmænd. Jeg hører til den magre Jord i Jylland, og kan tale med om Agrarernes Nød og Elendighed.

Nr. 48.

RAVNEN

Søndagen d. 27. November 1898

En Fagprøve.

Bardenfleth: Vil De handle med Fisk, maa De tage den befalede Eksamen. Kender De til Fisk, Madam?

Konen: Om jeg gør?! Det kan Deres Gefærlighed ta'e Gift paa! Bare jeg ser Dem, tænker jeg strax paa en Hornfisk!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Naar mit Øje er lukt.

Lautrup sad ved en And,
Hjærtet det stod i Brand,
han var fedtet i hele Gesichtet,
han sig drak et Glas Vin,
den var ekstra og fin,
aldrig Lautrup et godt Glas har svigtet.

Men saa svor han en Ed,
der skal ej være Fred,
nej, nu vil jeg for Alvor ha'e Fejde,
dersom Borup jeg stak,
ny Forening, jo Tak,
ku' det Ærterne klare for Hejde.

Og som tænkt, ja saa gjort,
en Del Navne blev smurt
paa Papiret af Direktør Larsen,
derpaa var man parat,
vupti til Magistrat
med Papiret man styrede Marschen.

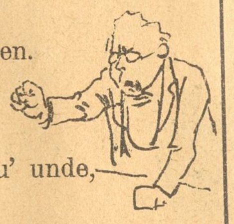

Kors hvor Borup blev glad,
det var just, hvad den Rad
Byens Thingsmænd af Hjærtet ku' unde,
for han ønsker jo helst
Byens Pengesæk frelst,
om han kunde, ak ja, om han kunde.

Men Hr. Øllgaard er fæl,
og er Borup end sel',
Sagen ku' han dog ikke forlise,
han paa Trier blev gal,
slog i Bordet, den Ka'l,
medens Øllgaard i Stilhed mon fnise.

Gamle Sporfunktionær,
som ej Lautrup har kær,
Din Forening staar uskadt af Fejde,
Borup bader sit Saar,
Lautrup mismodig staar
og i Haaret sig river Hr. Heide.

Kapitalen til Skræk
fik Hr. Lautrup sit Knæk,
lad ham saa Funktionærerne true,
de i Sporet sig holdt,
men bli'r Harm dem forvoldt,
Gudbevar's, saa kan Lautrup faa Skrue.

Skanker og Skoser.

Bladet „Bien" i San Francisko har udnævnt Fru Elisabeth Riis til Tragediens Dronning.
Det maa vist nærmest være en „Bi"dronning.

* * *

Et Forlydende vil vide, at D'hrr. Heide og Lautrup paatænker at rejse en Sandstens (ikke Sandheds) Støtte paa „Larsens" Plads.

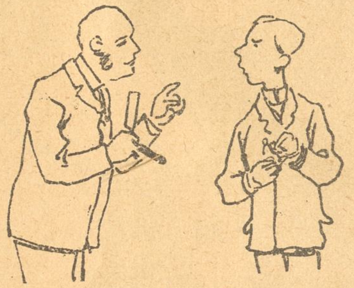

Paa Barberstuen.

En ung Mand: Hvorfor tager De 25 Øre mere af mig end af Deres andre Kunder?

Barberen; Jo, ser De, min Herre — Findelønnen!

Faschoda.

Paa en anden Maade.

1. Indbrudstyv. Min Herre, jeg er pinlig overrasket ved at træffe dem foran dette Pengeskab. Det ligger i mit Distrikt.

2. ditto: Jeg er her kun for Videnskabens Skyld. Hvem der kommer først til Mølle, faar først malet.

1. ditto: (giver ham et Stød à la Bokser, saa han gaar bag over.)

2. ditto: Au, au! Tvivl ikke om min Loyalitet — fremmed Ejendom vil altid være mig hellig. Paa Gensyn!

Det bedste Ferieophold.

— Jeg har aldrig oplevet en saa udmærket Ferietid, som sidste Sommer. Jeg spiste, naar det passede mig, Værelserne var høje og kølige. Varmt eller koldt Bad til en hver Tid, uden Ekstrabetaling. Brillant Vinkælder, ingen Proppenge. Drikkepenge var et aldeles ubekendt Begreb!

— Men, lykkelige Menneske! Hvor har De da været?

— Hjemme!

Ved Øllet.

— Her averteres en S. N. Pibe. Hvad mon det er for en Konstruktion?

— Formodenlig en Snorkepibe.

„Fremtidens Varieté."

Mel.: Hvad jeg nunte tror han gør. o. s. v.

Se Kristlig Dagblad si'r om Københavnske Varietéer,
at man ej maa komme dèr,
kun Usæd'lighed man sér,
ja indtil Dato maatte vi i Kisten gærne gaa,
nu hør' „Kisten" til de faa,
som Krist'lig Dagblad banker paa,
der de synger Viser smaa,
med meget sjoflé Omkvæd paa.

Af Viser, der maa synges, bare Kingos Salmer duer,
Censor Møller gaar og gruer,
der bli'r ikke Spor Censur.
Tænk synge Sange, som vi sang da vi til Præsten gik,
vilde sikkert her slaa Klik,
uden Jespersens Musik,
og Taratabumtara,
lavet til Haleluja.

Og mellem Sangerinderne og Publikum der sku'
sættes Staaltraadsnet saagu',
som nu nok blev flaaet itu,
de Syngepiger der endnu har korte Kjoler paa,
skulde ta' og la' dem flaa',
og ta' lange Kjoler paa,
sige Nej til hver „Billet",
og sælge Krigsraab efter Et.

Og Sangerinderne sku' under Clausens Natkontrol
følges hjem ad Vestervold,
bort fra Fandens Fest og Vold.
Og over Cirkus Varieté sku' skrives ligefrem,
Adgang her for alle dem,
som der pænt gaar tidlig hjem.
Det bli'r noget der er svært,
for det har vi sku' aldrig lært.

Daarlig Samvittighed.

Faderen (ved Aftensbordet): Det var Pokkers, saa den Sveitserost har store Huller?

Peter (grædende): Jamen, det er virkelig ikke mig!

I Skolen.

Læreren: Nævn mig en Sætning, hvor et Hovedord er betegnet med den det egne Farve, t. Eks. det grønne Græs. Skynd Dig, Peter!

Peter: Den blaa Mandag.

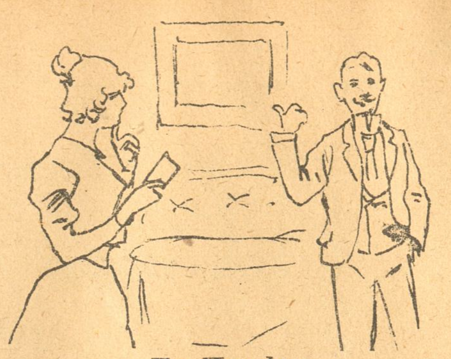

En Kender.

Søsteren: Hvor skal jeg anbringe det Kort, for at det straks i Morgen kan falde mig i Øjnene?

Broderen: Stik det i Spejlet!

Af en plaget Mands Stambog.

Mangen En ofrede med Glæde sin Svigermo'er, naar han kunde blive sin Kone kvit.

Ny Stand.

— Hvad er De?

— Pølsefarver.

Da Jokumsen kom hjem.

Fruen: Det er pænt, at komme luskende Klokken fire om Morgenen.

Jokumsen: Jamen — Du véd jo nok, lille Kone at Doktoren har sagt, at jeg kan ikke taale Aftenluften.

Konsekvensen.

Zaren: Jeg agter at bygge to nye Pansere.

John Bull: Jeg bygger fire.

Zaren: Jeg bygger otte.

John Bull: Jeg bygger seksten;

Zaren: Kom, lad os afvæbne!

I Hotellet,

Den Rejsende: Hvad, er Regningen saa stor? Jeg havde regnet det meget billigere ud!

Hotelejeren: Jamen, man skal ikke gøre Regning uden Vært!

I Retten.

Assessoren (til et Vidne): Er det Dem bekendt at Anklagede har den Vane at tale med sig selv, naar han er alene?

Vidnet: Véd det ikke, Hr. Assessor, thi jeg har aldrig været hos ham, naar han var alene.

Før og nu.

Fruen: Tidligere var min Mand Fyr og Flamme, nu ryger han bare.

Hendes Glansrolle.

— Hvad skal De optræde i i Aften, Frøken?
— I Trikot!

Slemt Tegn.

— Til hvem har De købt de smukke Blomster?

— Til min Veninde Agnes. I Gaar blev hun forlovet for fjerde Gang.

— Hendes Tilbedere er vist alle født i Krebsens Tegn, siden Forbindelsen hver Gang gaar tilbage.

Den lille Fé.

Af *Armand Dubarry.*

IV.

(Sluttet.)

Da Rosa havde endt sin Forklaring, satte hun sig paa Anklagebænken og tav skælvende.

Efter at Rosa var flygtet, gik det den lille forladte Lucette saaledes:

Herren tog sig ikke af Barnet, men skyndte sig bort. Henved Klokken 1 om Natten havde en Lygtetænder, der stødte mod Sandbunken, opdagede Lucette, skyndt sig at bringe Barnet til den nærmeste Politistation, og en hurtig Undersøgelse havde saa hidført Blomsterarbejderskens Arrestation.

Ti Vidner, Mænd og Kvinder, som boede i Hus sammen med Rosa, forklarede, at den „lille Fé" var et Mønster paa Dygtighed, Klogskab og Godgørenhed, at hun af lutter Medfølelse havde taget Gabrielle Berthau's Barn til sig og at hun kun saa pludselig havde skilt sig ved Barnet, for ikke for bestandig at miste sin Kæreste, hvem hun elskede til Vanvid.

Disse fordelagtige Vidnesbyrd gjorde hurtig en Ende paa Forhandlingen.

Defensor satte sin Pincenez paa, slog sin Advokatkappes vide Ærmer til Side, og lavede sig til at plædere.

„Det behøves ikke", sagde Rettens Præsident, „Sagen er afgjort". Aktor gjorde et bifaldende Tegn og tilkendegav dermed, at han lod Anklagen falde.

Retten raadslog et Minut, saa forkyndte Rettens Formand i en kort og velvillig Udtalelse, at Arbejderske Rosa Berni var frifunden.

Tilhørerne tilkendegav deres Bifald og trængte sig sammen om den „lille Fé," der nu havde genvunden sin Frihed.

Ude i Forhallen traadte Felix Ablon dybt bevæget hen til Rosa og hviskede med bøjet Hoved:

„Rosa, kan Du tilgive mig?" „Jeg elsker Dig!" svarede Rosa med taarefyldte Blikke og rakte ham sin Haand, som Felix med Ærefrygt trykkede.

„I næste Uge gifter vi os!" erklærede han i en bestemt Tone, saa rettede han sig og sagde med hævet Hoved og straalende Blikke, idet han bød hende Armen:

„Kom jeg beder om den Ære, at maatte ledsage Dig hjem!"

Ved Færgen.

En Mand (raaber over Floden): Hent mig over!

Han raaber flere Gange forgæves. Endelig lyder fra den anden Side En barsk Stemme: Er det lige meget, hvem der henter Dem?

Manden: Ja!

Stemmen: Saa skal Fanden hente Dem!

Logisk.

Professoren: Hr. Kandidat, hvad er Følgen af, at der ikke gives Vand paa Maanen?

Kand.: At man heller ikke kan faa en Baier!

Kastels-Grav-Sang.

Mel.: I lille Kongensgade (Sommerrevuen 1895).

Hvor „Jenserne" har Stade
udi det gamle Citadel,
Aa ja, Aa ja, Aa ja,
Aa singsalia!
Og hvor de til Parade
maa stille om for Bagatel,
Aa ja, Aa ja, Aa ja,
Aa singsalia!
Der har man tænkt at kunne faa en herlig Plads til Sport,
naar først det gamle Fort
er ganske revet bort;
en Plads, hvor Københavnerne til nyttig Tidsfordriv
kan nyde ret et sundt og prægtigt Friluftsliv.

Hvor nu der exerceres
af „Jenserne" i stramt Geled,
Aa ja, Aa ja, Aa ja,
Aa singsalia!
Imens de diverteres
med mangen drøj og saftig Ed,
Aa ja, Aa ja, Aa ja,
Aa singsalia!
Der har man tænkt at faa en folkelig og luftig Park,
hvor Gut og gammel Knark
kan lave Spænd og Spark.
Spænd Styrkebæltet! Spark til Fodbold saa det ret har Skik!
Og nyd Dit Brøndvand, mens Du hører paa Musik!

Hvor Jens i Makketutten
nu stiller med en slunken Vom,
Aa ja, Aa ja, Aa ja,
Aa singsalia!
Hvor nu han fylder Skrutten,
mens Vommen dog bli'er lige tom,
Aa ja, Aa ja, Aa ja,
Aa singsalia!
Der vil man ha'e en Restaurant med Udsigtstaarn og Spir,
og faar man sig en „Gi'er",
man op i Taarnet sti'er;
deroppe, højt i Luften, man befinder sig saa vel;
— der bliver Udsigt til et rigtigt Luft-Kastel!

„Kristeligt Dagblad" klager over Optrækkeriet paa Klokkerkontorerne og vil have Klokkerne sat paa fast Gage. — Vi foretrækker at afskaffe alle Klokkere, baade kirkelige, politiske, kommunale og journalistiske.

Hr. Larsen.

Mel.: :,: Hr. Madsen :,: det var en lystig Fyr.

:,: Hr. Larsen :,:
er Sporvognsdirektør,
han er en Arbejderven af de bedste,
som ønsker, at Arbejderne vare Heste
:,: af dem som :,:
hans Rumlekasser kør'.

:,: Hr. Larsen :,:
vil Funktionær'nes Vel,
derfor vil han nødig, de danner Forening,
for det er nu efter Hr. Larsens Mening
:,: slet ikke :,:
til deres Gavn og Held.

:,: Hr. Larsen :,:
det er en ærlig Knark.
Han siger: Lad alt blive helst ved det Gamle,
om mig Funktionærerne trygt kan sig samle.
:,: Jeg være :,:
vil deres Patriark.

:,: Hr. Larsen :,:
han mener det saa godt.
Hvorfor skal der tales om Kapitalisme,
om Arbejderkrav og om Socialisme.
:,: Det skader :,:
jo Funktionær'ne blot.

:,: Hr. Lassen :,:
til Byens Fædre skrev:
Hver Kusk og hver Konduktør vil paa min Ære
af alting paa Jord Socialister mindst være.
:,: Det stod der :,:
omtrent i Larsens Brev.

:,: Hr. Larsen :,:
det er en Hædersmand.
Ham kunde det ej falde ind at lyve,
et Ord af ham er saa godt som tyve,
:,: ja tred've :,:
om derpaa kommer an.

:,: Hr. Larsen :,:
blev greben dog i Lyv.
Det er ved Gud sørgeligt, men det er sandt nok,
i hele hans Brev Byens Fædre de fandt nok
:,: kun seks Ord, :,:
som sande var — højst syv.

:,: Hr. Larsen :,:
er nu en slagen Mand.
Han spillede højt Spil med rullende Tærning,
nu ligger han — Stakkelen — der paa sin Gerning,
:,: som visse :,:
Personer plejer van.

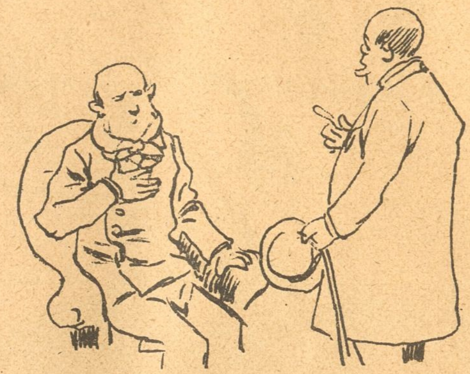

Resigneret.

L æ g e n: Med den Hoste, De har, maa De hverken drikke Vin, Øl eller Brændevin, saa skal de lade være at ryge!

P a t i e n t e n: Jeg skal altsaa bare hoste?!

Ufortrøden.

L i l l e E r i k: Fa'er — —

F a d e r e n: Vær stille Dreng!

E r i k: Fa'er — —

F a d e r e n: Lad mig i Fred med din evige Spørgen!

E r i k: Fa'er, hvad er egenlig det døde Hav død af?

I Butiken.

F o r r e t n i n g s v e n n e n: Hvor længe er det, siden Deres Hustru døde?

K r æ m m e r e n (tænker efter): Hm, vent lidt (til sin Kommis) Nielsen, naar havde vi det sidste Udsalg paa Grund af Dødsfald?

Nyt Abonnement paa „Ravnen"

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Husejer N. ANDERSEN.

Møllermester C. HANSEN.

Detailhandler TH. HANSEN.

Cigararbejder VALD. JENSEN.

Læge GUSTAV OTTESEN.

De nyvalgte socialdemokratiske

Medlemmer af Sundbyernes Sogneraad.

Nr. 49.

RAVNEN

Søndagen d. 4. December 1898.

— Frøken, naar jeg ser Dem, savner jeg egenlig endnu to Damer!

— Hvorledes det?

— Jo, De er dog kun én af de tre Gratier!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Min Laterna magica.

Rotterne har holdt Kongres,
der er Nød paa Fær'e,
de skal stilles under Pres
og maa ikke være.
Præmie paa dem er sat,
baade Rottehund og Kat
:,: fare skal i Totten
uden Vrøvl paa Rotten. :,:

Naa, det jo ej nægtes kan,
something rotten haves
her i dette lille Land,
hvor i Skjul der gnaves.
Næstens Vel staar tidt paa Spil,
Ro man ej ham lade vil,
:,: Det til stor Beklag'lse
ses i Byen Slag'lse. :,:

Antianarkisterne
har en Konference
nede hos Papisterne,
hvor en Eksellence
har et smukt Velkommen budt,
forevist det Rottekrudt,
:,: hvoraf de Regenter
megen Snak sig venter. :,:

Venstre vilde jo partout
sig alene gotte
som Reformmænd, Stadil sgu
er en gammel Rotte;
han vil gerne stjæle lidt
socialistisk Flæsk og Fedt,
:,: Kosten fik man før nok,
men den er jo tør nok. :,:

Højre gaar til Rotterne,
det er sløje Tider,
ingen Ting i Potterne,
skønt man vældig slider.
Lars han svømmer ovenpaa,
han til Bunds kan aldrig gaa,
:,; Lars har mange Gaver,
men dog mest som Gnaver. :,:

Hos Frisøren.

— Deres Haar bliver slemt tyndt, Hr. Baron.

— Ja, desværre! Nu kan jeg snart kæmme mig med en Svamp!

I Restauranten.

Gæsten: Kellner, her svømmer jo Haar i Suppen

Kellneren: Aa, det er jo bare Suppe-„Øjnenes" Vipper.

Subaltern.

— Hvorfor avancerer Du ikke i Departementet?

— For det første har jeg ikke de befalede Anskuelser og for det andet er jeg stiv i Ryggen.

I Porcellænshandelen.

— Jeg vilde gerne have et Par Kopper med Paaskriften: „Min kære Svigermoder!"

Det har vi ikke — det bliver aldrig forlangt.

„Ravnen"s Familiekalender

er udkommen. Den indeholder mange nyttige og interessante Meddelelser, som kan være Publikum til Gavn.

Man faar saaledes at vide, naar Asger Karstensen blev vænnet fra, og naar Matzen tog sig sin første Perial. Meget interessant er en statistisk Oversigt over, hvad Frederik Hansen i Aarenes Løb har kostet Højre, meget passende illustreret med Fotografier af hans Maves vexlende Omfang.

En Afbildning af den Knap, Julius Rasmussen i sin Tid skød af Estrups Frakke, er ogsaa meget interessant. Det er en stor Hornknap med et Vaaben i. Vaabnet er et symboliseret Provisorium med to sammenlagte Gendarmsabler.

Nævnes kan endvidere et Faccimile af det Brev, Kongen efter „Attentatet" skrev til Estrup og som begyndte saaledes:

Med dyb Sorg og Harme — —

Der findes ogsaa Afbildninger af et Knippe Nøgler, der har tilhørt Scavenius, da han var Kultusminister. Ved hver Nøgle er hæftet en Seddel, paa hvilken der staar skrevet henholdsvis „Frue Kirke", „Kultusministeriet", „Laura Nannestad" m. m.

Bahnson er portræteret i det Øjeblik, da han, siddende under et Bord, dirigerede Slaget ved Slukefter. Endvidere ser man Afbildninger af den Spade, hvormed „det første Spadestik" i sin Tid blev gjort.

I det Hele taget er „Ravnen"s Familiekalender et Værk, som Enhver vil have Fornøjelse og Glæde af at gøre sig bekendt med.

I Selskabet.

— Hvorledes kan Løjtnanten le ad enhver flov Vittighed?

— Dressur, kære Frøken, vi militære maa ofte le paa Kommando.

En Gærrig tilføjede et Brev følgende Efterskrift: „De maa undskylde, at jeg har glemt at frankere dette Brev, men jeg huskede ikke paa det, førend jeg havde kastet det i Postkassen!“

Ved Nilen.

Mo'er Krokodille: Du, Gamle, jeg synes, at jeg kan lugte Franskmænd.

Krokodille-Fa'er: Saa meget desto bedre! Vi trænger til lidt Afveksting i Menuen. Den evige engelske Beefsteak faar jeg ligefrem Kvalme af!

Under Marschen.

Sergeanten: Ikke marschere paa Krebsemaner, Folk, Soldaten hører til Fremskridtspartiet!

I Retten.

Assessoren: Hansen har givet Petersen en Lussing og bør derfor bøde 10 Kroner til de Fattiges Kasse.

Petersen: Jamen, Hr. Assessor, det er jo mig og ikke de Fattiges Kasse, der har faaet Lussingen!

Den højere Dannelse.

Greven: Da vi kørte igennem den forrige Landsby, hilste alle Folk paa os, men her er der Ingen, som hilser. Hvoraf kommer det Niels?

Niels Kusk: Jo, Hr. Greve, her er Folk allerede mere fremskredne i Kulturen. Jeg er nemlig ogsaa fra denne By!

I Restavranten.

En Gæst: Det er svært, saa De lever flot i den senere Tid, Hr. Green.

Green (gammel Ungkarl): Ja, ser De, jeg har hele mit Liv været meget sparsommelig, og nu arver jeg mig selv.

Rotter.

Mel.: Kommer hid, I Piger smaa.

Kommer hid, I Rotter smaa,
Strængen vil jeg røre,
spidse Øren vist I maa,
naar min Sang I høre.
Om saa ful og fæl en Plan
imod Jer, ja, fy for Fa'n!
sørgeligst jeg sjunger.

Ingeniør Zuschlag han vil
ganske Jer udrydde,
for han si'er I er kun til
Skade, ej til Nytte.
Der skal lægges for Jer Gift,
og opdrættes — det er stift —
glubske Rottehunde.

Det bli'er haarde Tider vist
for hver gammel Rotte.
Pris paa Hoved, det er trist,
'sær, naar vid're flotte
Priserne just ikke er,
Ører tre er Prisen her
for en gammel Rotte.

Mennesker mod Rotterne
nu sig rotter sammen,
køber Hund hos Skotterne,
Rotter ej til Gammen.
Snart nu over Land det Bud
lyde vil: Ej mer ved Gud
„Rotten“ er i Danmark!

Opdaget.

Kokkepigen: Det er skrækkeligt, Frue, der mangler flere Stykker Steg. Her maa være Mus i Spisekammeret!

Fruen: Bare jeg engang kunde komme efter, af hvilket Regiment de Mus er!

Veninder.

— Paa Ballet i Gaar sad jeg ikke over en eneste Gang.

— Naa ja, det var jo ogsaa et Velgørenhedsbal!

I Haven.

Willy (der saa hurtig som mulig har slugt sit Stykke Kage): Kom, Dora, lad os lege Menageri. Saa er jeg Aben, og Du fodrer mig med Din Kage.

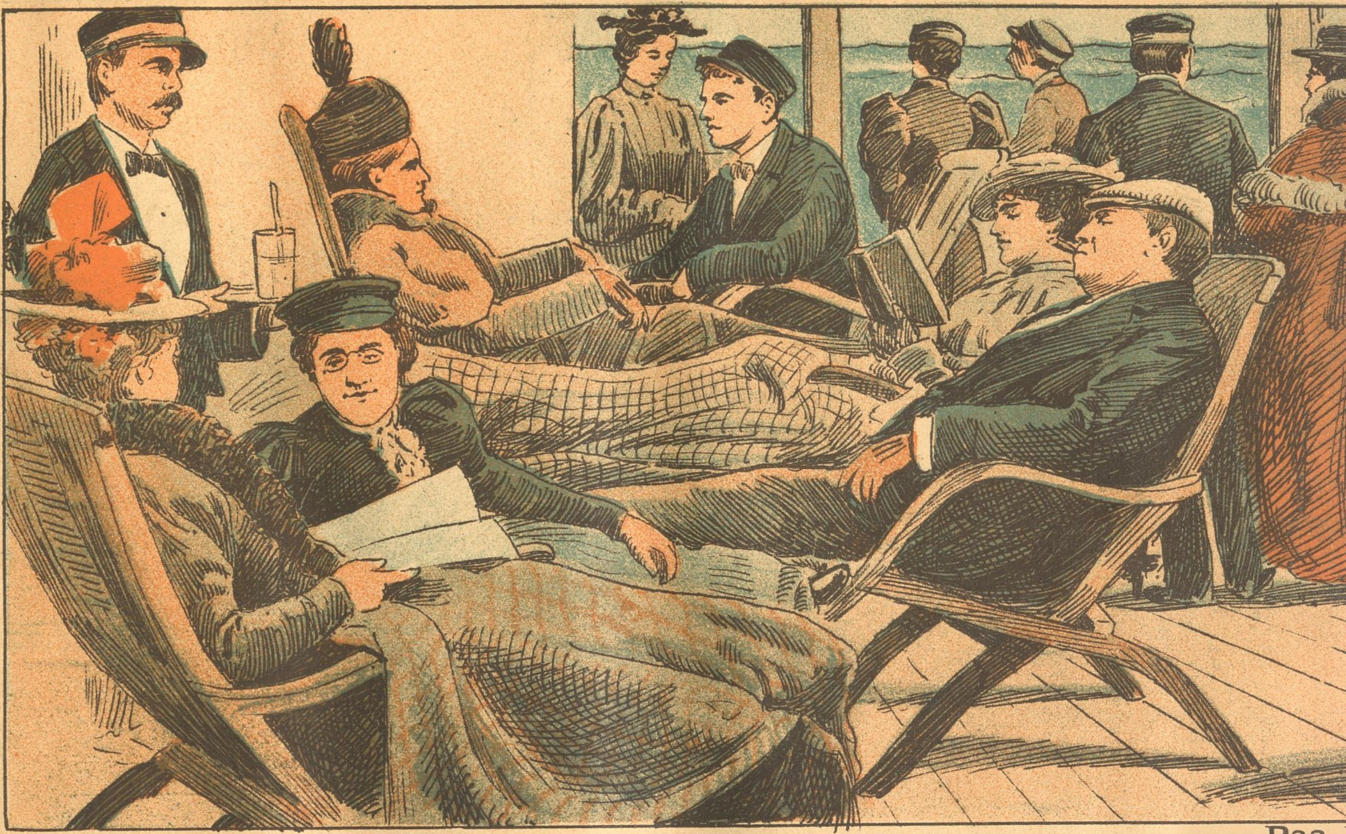

Paa

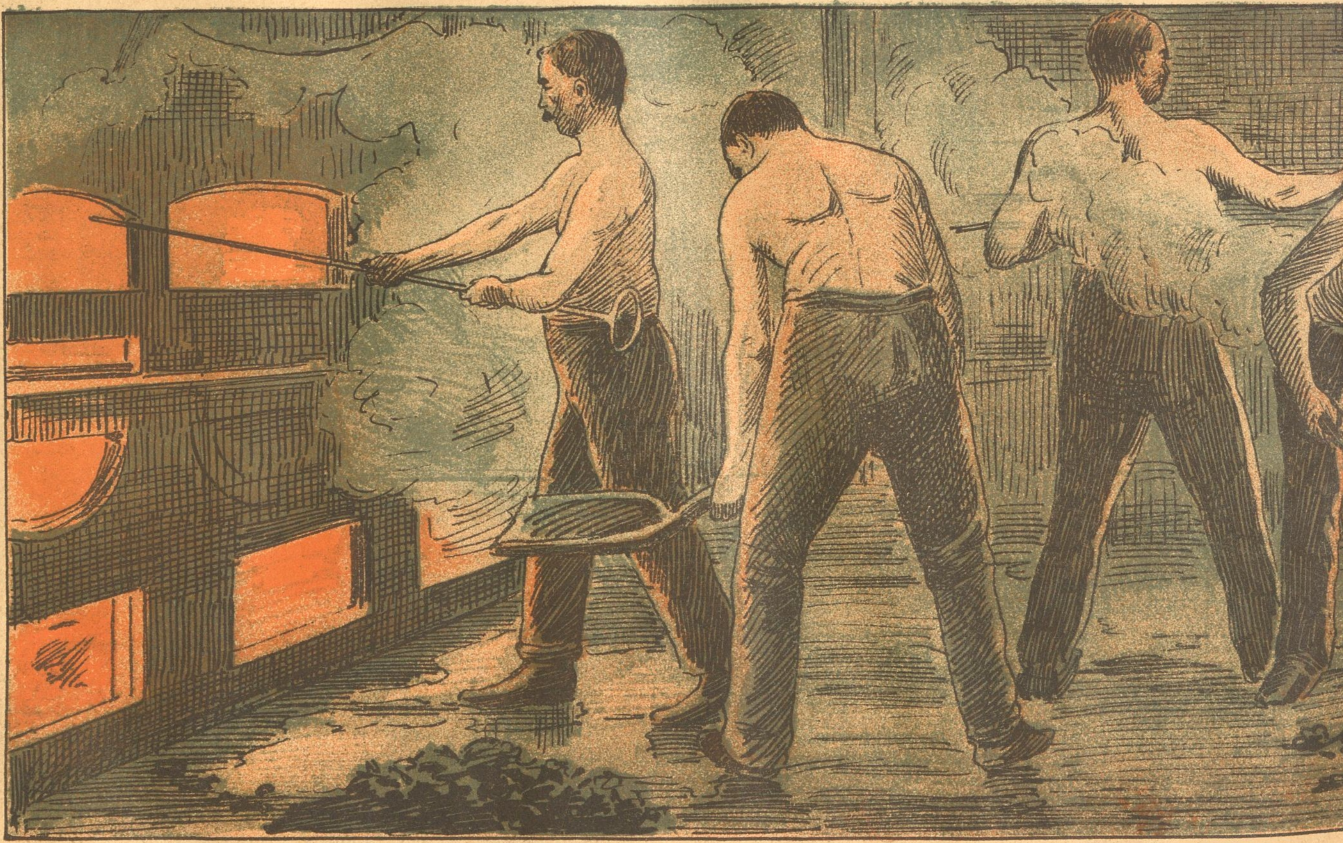

Under

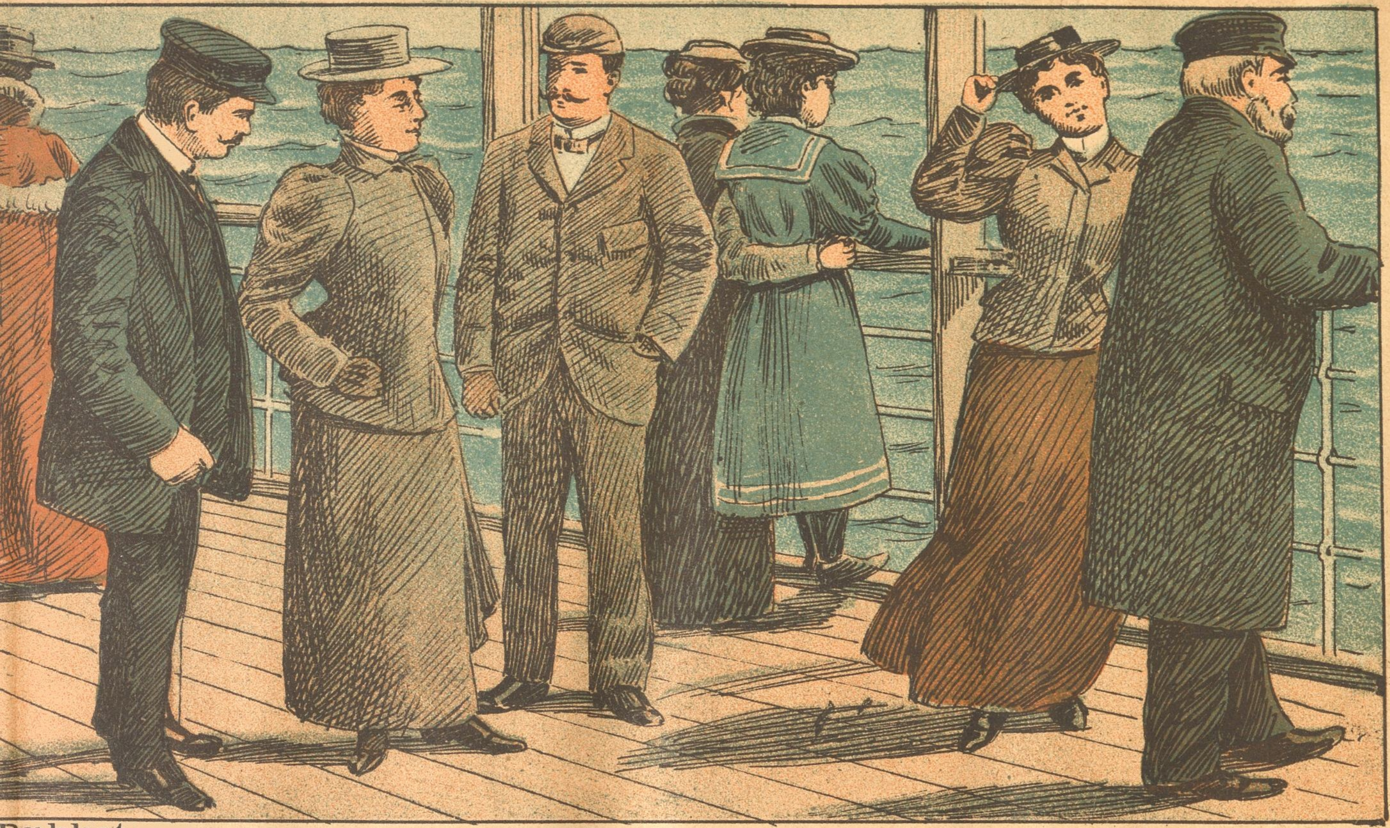

Dækket.

Dækket.

Den nye Nar.

Et Rokokko-Æventyr.

Af Max. Eitelberg.

Der var engang en Prins. han hed Peter den nioghalvfemsinstyvende, og da han naaede den Alder, da han kunde vente at bestige sine Fædres Trone, vilde han først tage nogen Anskuelighedsundervisning i Regeringskunsten. Thi han kunde nok digte og lave smukke Vers, saa at hele Hoffet gik fra Koncepterne derved, og han kunde spille ganske henrivende paa Violin, og han malede højst egenhændig alle Menukort, men til at regere var han endnu lidt kejtet.

Derfor tog han Afsked med sin Brud, den yndige Svanhvide, der desværre var skrækkelig glemsom. Og Peter den 99de spekulerede paa en Gave, som ret ofte kunde bringe hende til at tænke paa ham. Langt om længe besluttede han sig til at give hende et gult Silkelommetørklæde. Prinsessen led nemlig af en slem Snue, og hun maatte altsaa komme til at tænke paa Prinsen, hver Gang hun pudsede sin søde lille Næse.

Derefter traf han overordenlige Forberedelser til sin Afrejse. Han polerede sin Krone med Kronepasta, saa at Takkerne skinnede som nyslaaede Femører. Den blaa Purpurkaabe blev vendt hos Hofskræderen, Sværdet blev forsølvet hos den billige Guldsmed, som stadig averterede i Hoftidenden, og de gloende røde Fløjlssko, der var rigt broderede med Ædelstene, blev saalede og flikkede. Saa besteg Prinsen stolt sin flunkende ny Cykle, der var et helt Kongerige værd, og trillede afsted til sin Onkel i det Land Idiotien, for at lære at regere. Ak, hvis hans trofaste Undersaatter havde anet, at deres tilkommende Hersker cyklede ud af Landet, saa var de sikkert ilet efter ham. Men til Lykke vidste de det ikke, og Hoftidenden heller ikke.

Peter den 99de traadte saa vældigt i Pedalerne, som om han havde været Bælgetræder ved Orgelet i sin Faders Slotskirke. Lige ud ad Kongevejen gik det nogenlunde, men da han kom ind i Skoven, mellem de himmelhøje Træer, foer han vild. Han tænkte alt bitterlig paa sin sørgelige Skæbne, at skulle dø af Sult, naar han havde fortæret den sidste af de Posteier han havde nappet i Hofkøkkenet —; da faldt hans Blik paa en forvitret Tavle med Indskriften: Kongeriet Idiotien. Nu fandt han snart den rette Vej og ankom lykkelig til sin mægtige Onkel. Denne trykkede ham rørt til sit gamle Hjærte. Da han hørte, at hans Broder, Peter den otteoghalvfemsinstyvende, var Døden nær, hulkede han højt og førte sin Gæst ind i den store Spisesal. Kongens Ministre og Raad var netop indbudne til Middag tilligemed deres Ministerinder og Raadinder. Prinsen fik naturligvis Ærespladsen mellem Kongen og Dronningen. Taflet var storartet, endog Tandstikkerne var af Sølv; men paa Grund af deres Kostbarhed blev de efter Afbenyttelsen igen bragt tilbage til Skatkamret.

(Fortsættes.)

Ondskabsfuldt.

Digteren (begejstret): Jeg siger Dig, Du kan læse min Elskedes Billede ud af mine Vers!

Vennen: Saa — halter hun ogsaa?

Efter Anordningen.

— Lægen har sagt, at jeg ikke maa drikke mere end et Glas Øl om Aftenen.

— Overholder Du det?

— Bestemt. De andre Glas drikker jeg om Eftermiddagen.

Et Vink.

Besøgende Dame (til Husmoderen, hvis Børn er meget uopdragne): Jeg har en ganske særlig Forkærlighed for uartige Børn.

Husmoderen: Af hvilken Grund?

Damen: Fordi de altid bliver vist ud, naar der er Besøg.

Tidens Børn.

Faderen: Man ser kun sjælden Storke nu omstunder.

Lille Erik: Naturlig! Dem tror ingen Mennesker paa mere.

Bibellæsning.

— Kan Du sige mig, hvor i Bibelen det staar, at en Mand kun maa have én Kone?

— Det maa være det Sted, hvor det hedder: Ingen kan tjene to Herrer.

Ved Havnen.

— Gaar Du med hjem, Hans Peter?

— Næ, jeg skal endnu ha'e et Par Kasser Rhabarber ind. (Hans Peter var ved at lade en Damper.)

— Det er for meget, Hans Peter, det er ikke godt for Maven.

Sortedamslund skal laves om til en Kirke. Navnet er nemt ændret: Sortepræstslund.

Kvindernes Udstilling i „Alaska" var saa stærkt besøgt, og Lodsedlerne fandt en saa rivende Afsætning, at Alaska med Rette kan kaldes Kvindernes Guldland.

Det musikelskende Publikum gouterede forleden Aften en Røntgen-Koncert. Pianisten Røntgen frembragte mange kunstige Straaler, men Barytonisten Messchaert var alligevel Koncertens glimrende Stjærne.

Grevinden som Malkepige.

Mel.: Og dersom Du morer Dig do'lig.

Der bor en Grevinde paa Boller,
blandt Adelen ret en Juvel;
:,: af Folk og af Penge hun holder,
dog mest af den sidstnævnte Del. :,:

Men Jordlivet er kun en Plage,
endda for Grevindens Person,
:,: mens Greven i Østrig kan jage
i Malkning maa hun ta'e Lektion. :,:

Grevinden vil nemlig forhindre,
at Kvinder af Almuens Lag
:,: faar Lønnen sat op med ej mindre
end hele 10 Øre pr. Dag. :,:

Derfor maa den stakkels Grevinde
med Mælkespandene gaa
:,: til Køerne ud for at finde
Methoden at malke dem paa. :,:

De Hænder, som før var saa bløde
og hvide som Sneen er ren,
:,: de er nu som kogte Krebs røde.
og ligesaa haarde som Sten. :,:

De Roser saa røde sig flytter
fra Kinderne; — trist nok, men sandt,
:,: og Fandens, de smaa Mælkebøtter
nu blomstrer, hvor Roserne svandt. :,:

Selvfølgelig, for en Grevinde
er Staldduft en væmmelig Ret,
:,: for Næsen hun sirligt maa binde
en fin, parfumeret Buket. :,:

Naa, Herregud, hvad skal man gøre,
naar Malkepi'er strejker, saa maa
:,: Grevinden den halve Snes Øre
paa Boller-Mælk selv se at faa. :,:

Thi slide skal Almuekvinden
for sletingenting, allerhelst;
:,: de 10 Øre redder Grevinden —
og — Greve-Kronen er frelst! :,:.

Ved Bordet.

Lille Emmy: Aa, Mo'er, bare jeg var stor, saa turde jeg ogsaa, lige som Fa'er, skænde over Maden!

En Akademiker.

Herren (til en lille Dreng): Lever Din Fader?
Drengen: Næ.
Herren: Heller ikke Din Mo'er?
Dr.: Næ.
Herren: Har Du en Søster?
Dr.: Næ.
Herren: Har Du da en Broder?
Dr.: Ja, men han er paa Universitetet.
Herren: Studerer han?
Dr.: Næ, han har to Ho'eder og sidder i Spiritus.

Misforstaaelse.

Damen: Hvorfor lod De ikke Vognen holde, da jeg vinkede med Haanden?

Omnibuskonduktøren (sværmerisk): Jeg troede, det var et Haandkys, Frøken!

Paa Knejpen.

Værten (til en Stamgæst): Nu skulde De gaa hjem, Fuldmægtig, Deres Kone har allerede ventet længe:

Stamgæsten: Næ, jeg vil hellere vente til hun er ked af at vente.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark 1 Kr. 25 Øre Kvartalet eller 10 Øre ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Erfaring

— Louise, min dyrebareste, hør min Bøn!

— Her i det Fri?! Nej mange Tak! Forrige Efteraar hentede jeg mig en ordenlig Snue ved de Løjer.

Nr. 50.

RAVNEN

Søndagen d. 11. December 1898

— Min Herre, nu har De forfulgt mig i en halv Time. De gaar virkelig for vidt!

— Ikke et Skridt videre end De, min Frøken!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Nej nu skal Pokker tjene mer.

I Thinget taltes der om Børn,
som vogter Køer og Tyre,
Jens Busk blev gnaven som en Bjørn,
ku' ej sin Vrede styre,
han vilde ingen Love ha',
som nogen Aldersgrænse ga'
for Vogtning, hvor sku' han saa faa Vogter
fra?
det er saa Fa'ens billigt med Drengene,
og bitte Jens er meget trængende,
han har kun Strømpeskaftet fuld,
men Jens faar aldrig nok af Guld,
hans egne kære Børn har tjent,
det Jens nok være kan bekendt,
:,: for derved han hugged sig en Gaard omtrent. :,:

Nej, saa er Oscar Pædagog
og Filosof og andet,
et Slag han mod Bespisning slog,
for Staten er forbandet,
det kunde volde Bønder Kval,
om Oscar var for liberal
Sognet sku' stille sultne Smaabørns Kval,
op lille Bonde nu med Brikkerne,
Statshjælp' Du fik til Køer og Krikkerne!
se saadan skulde Oscar sagt,
men ak han tog sig vel i Agt,
det kan ej Amtets tredje li',
til næste Valg det be'r sig fri
:,: for mere af den Slags Dr. Fil'sofi. :,:

Hr. Ferslevs store Tidende
sit fulde Hjærte letted',
den imod bedre Vidende
om Væbningen beretted:
naar Borgerkorpset har marschert
er det sgu ej et Madhvil værd,
for Chefen han si'r det bliver kæferert; —
da der er Højremænd i Væbningen
de og sig finde maa i Skæbningen,
hvorfor mon Wiggers er saa fæl,
er han da ej en tørstig Sjæl;
og sæt at han i Jakken trak
og sku' paa Fællæd' løbe, ak!
:,: saa skulde de bare se hvor Bæstet drak. :,:

Da Familien var forøget.

Faderen (til sin Førstefødte): Se engang, Hans, det er Din ny lille Søster, som Storken har bragt i Nat.

Hans (ser foragtelig paa Svøbelsebarnet): Har hun Ben?

I Fortrolighed.

Hr. Grundtvig har i den forløbne Uge udarbejdet et „fortroligt" Reglement for politiske Fanger. „Ravnen" priser sig lykkelig ved at kunne bringe en Gengivelse af det.

Den lyder saaledes:

Vestre Fængsel, den 7. December 98.

For at imødekomme eventuelle Klager, der, blandt andet, ogsaa har vist sig i Stand til at paavirke d'Hrr. Borgerrepræsentanter, saaledes at et Flertal stiller sig uvillige til at stemme for en Forhøjelse af Fængslets Embedsmænds Løn, har undertegnede Inspektør udarbejdet nedenstaaende

Reglement for politiske Fanger.

Enhver politisk Fange skal for Fremtiden her i Fængslet behandles med Høflighed og Opmærksomhed, Borgerrepræsentant Jeppesen Borgbjærg dog undtagen, saafremt han skulde komme herud.

Politiske Fanger maa for Fremtiden ikke nægtes Brug af Pen og Blæk.

Politiske Fanger, særligt Redaktører af københavnske Dagblade og andre indflydelsesrige Personer, skal ved hyppige Indbydelser til undertegnede Inspektørs private Hjem og Bord, samtidig med at der udvises en Høflighed imod dem, sættes i Stand til at faa Øjnene op for, at en Forhøjelse af Undertegnedes Løn er fuldt ud berettiget og bør bevilges hurtigst muligt.

Ligeledes tilraades det de underordnede Funktionærer ved Samtaler med ovennævnte politiske Fanger, hvad fra Dags Dato er tilladt, at give en Fremstilling af deres Armod, saaledes at ogsaa disse (de underordnede Funktionærer) Tid efter anden kan faa deres Løn forhøjet.

Allerstrængeste Haardhed udvises, som ovenfor antydet, imod Borgerrepræsentant Jeppesen Borgbjærg, i Fald denne, hvad jo ikke er umuligt, skulde komme til at tilbringe nogen Tid her i Fængslet.

For Rigtigheden indestaar „Ravnen".

Helligt Løfte.

En Mand, der havde købt et Gravsted, svor paa, at foruden ham og hans Familie skulde ikke nogen levende Sjæl blive begravet deri.

F. F. Distraktion.

Professoren: Tænk Dem, kære Gehejmeraad, i Gaar vilde jeg tænde min lange Pibe i Stedet for min Spadserestok!

Nattesæde.

Mel.: Komme hvo, som komme vil.

Komme hvo som komme kan
og har Lyst at solde,
nu til Klokken et man kan
Huset aabent holde.
Hver Restauratør kan frit
pleje Næstens Appetit
med Bajere og „Jakker"
og „Sorte", jo, jeg takker.

Politiet ser med Fryd
Lys i Natten skinne,
hører Glassets klingre Lyd
tone højt derinde,
der hvor før den sidste „Rund"
tømt i Midnats sene Stund
fik Mulkter til at springe,
og Mønten til at klinge.

Nu kan Restauratørerne
sagtens være glade,
aaben staar jo Dørene
ud til mørken Gade.
Langt ud over Midnats Stund
ruller Landets Mønt saa rund
og skæpper rart i Kassen,
belyst hel smukt af Gassen.

Ja, det er en herlig Tid
den, vi gaar i Møde,
straale vil hvert Øje blid,
medens Næser gløde.
Øllet skummer smukt fra Fad,
Gæsterne saa lunt i Rad
sidder paa deres Hale,
føre Gammenstale.

Selv Eugen er liberal,
skønt han er det nødig,
men at skabe nu sig gal
var jo overflødig!
Borgerne har sagt Besked
og selv om Eugen er vred,
skjuler han det ka' ske
nu under Venskabs Maske.

Kendetegn.

— Du, Agnes, hvorpaa kender man egentlig en Husarløjtnant?

— Naar Du faar Øje paa en Husarløjtnant, slaar Dit Hjærte straks i Galop.

Friskolebarnet.

En fattig Dreng, — en lille Proletar
paa Vej til Skole sulten og forkommen,
han sine Bøger under Armen har,
men ikke Spor af Mad, der er i Lommen.
Han kommer fra de snævre Gader, hvor
hver enkelt Peet fortælle kan om Kummer,
derfra hvor Nød og Last tilhuse bo'r,
og kvæler Glæden, Barnesindet rummer.

Han fryser, — thi hans Klædedragt er sløj
og Trøjen daarligt kun om Kroppen slutter.
Thi Fa'r og Mo'r kan ikke skaffe Tøj,
— derhjemme findes endnu flere Gutter. —
Han op skal læres i den kristne Tro,
og foregøgler sig saa mange Goder,
thi han, den Lille, slaar sig trygt til Ro,
ved Tanken om sin Fader og sin Moder.

Saa sidder han paa Skolebænken, sløv,
i Skolen fryses i det mindste ikke.
for Bibelsprog og andet er han døv,
han mangler bedre Kost i Mad og Drikke.
Det efter Skoletiden lynsnart gaar
til Fa'r og Mo'r og Sødskende derhjemme
maaske sin Sult han stilled atter faar,
hvis ikke, — maa den Lille Sulten glemme.

Men i vort Samfund er der Rigdom nok,
en lille Brøkdel ret kan Kagen mele,
kun nogle Smuler faar den store Flok,
den lille Brøkdel helst vil ha' det Hele,
og skal vi skrive dette Samfunds Dom,
vi mindes dem, som lindrer Dyrets Smerte,
saalangt nok rækker deres Kristendom,
men for de sultne Smaa de mangler Hjærte

Daarlige Tider.

Kelineren: Tidligere havde de Folk, der vilde brænde en stakkels Opvarter af, dog saa megen Skamfølelse, at de stjal sig til at fordufte, men nu sætter saadan Kavallér sig nok saa frækt til Bords, æder og drikker for en 20—30 Kroner, og saa siger han nok saa nedladende: Kellner, send Regningen til mit Fallitbo

Lovende.

Hun: Aa, hvor dette Landskab er guddommeligt! Næste Gang, jeg skal paa Bryllupsrejse — vil jeg hertil igen!

Nysgærrig.

Bybudet: Her bringer jeg et Brev fra Løjtnant Falk.
Pigen: Til mig eller til Frøkenen?

Kaffesladder.

Fru Skade: Det var alligevel et slemt Zuschlagtilfælde der forleden ramte de stakkels Rotter, som de vist aldrig forvinder, og nu skal de oven i Købet gøres fredløse li'som Oldenborrerne og Anarkisterne, men for Folk med Fangearme kan det li'egodt bli'e en god Levevej med og fange Oldenborrer om Sommeren og Rotter og Mus om Vinteren, naar der ingen Muslinger er og raabe med, men hvis vi ikke skal snydes og betale osse for de udenlandske Rotter, som fremmede Spekkelanter kan finde paa og sende os paa Halsen, saa maa Landbrugsministeren da udstede et Forbud mod Indførsel a' Rotter t. Eks. fra Tyskland, som jo ikke vil ha'e vores Kvæg, og hvorfor skal vi saa købe deres Rotter, som der jo ikke er no'et a' tjene paa, men som bare volder Udgifter li'som Storkespringvandet, som var sagt op og skulde flytte, men a' Mangel paa Plads nu faar Lov a' bli'e staaende som Tegn paa, hva' Magistraten forstaar ved et Springvand, nemlig et Springvand uden Vand, der passende kunde foræres til Vandløse, men som osse kan være et Symbol paa en Magistrat uden Omløb, og jeg kan derfor ikke begribe, hva' vi skal med flere Springvand, naar vi hverken har Plads eller Vand til dem, med mindre a' Jacobsen vil spendere et med Øl, som nok vilde bli'e godt besøgt og bli'e rost i uudtømmelige Lovprisninger, og vi var da osse henne og se Modellerne, og Skade kan bedst li'e Gefion, der pløjer Sjælland ud, for naar vi bare holder os til den Historie, si'er han, a' Sjælland oprindelig er et Stykke svensk Jord, som Gefion har hugget ovre i Sverig, hvorefter hun formodenlig har solgt det til en eller anden dansk Borgmester, der var i Forlegenhed for Grunde til a' glæde et fint Konsortium med, saa er vi jo Svenskernes Landsmænd, og saa er det jo en begribelig Ting, a' Svenskerne kan saa godt li'e a' være her og a' de føler sig ganske som hjemme, li'som Grevinden ovre paa Bøller, naar hun kommer ned i sin Kostald for a' ta'e et Kursus i Malkning, men jeg kan aldrig tro, a' hendes Naade gør 'et bare for og kunne ta'e Affære, hvis Malkepi'erne skulde finde paa og gøre Skrue for a' faa 10 Øre mere om Da'en, næ, min Kære, men Grevinden er naturligvis blevet aldeles forfærdelig oprørt i sine indvendige Dele ved og læse om den stakkels Malkepi'e, der blev halet ud a' sin Seng og overøst med iskoldt Vand og jaget ud for a' malke i sin bare Særk midt om Vinteren, og saa blev hun dømt ved Højesteret oven i Købet, — næ, har Grevinden tænkt, saadan skal mine Pi'er ikke behandles, saa malker jeg hellere mine Køer sel' og gi'er mine Pi'er Kaffe paa Sengen og varme Boller, som Bahnson nok osse faar, hvis han ska' ud og brumme paa Hovedvagten, fordi han i Ferslews Avis har tituleret Grosserer M. Hansen med Gadedreng, i hvilken Anledning den gamle General ligger paa sine Gerninger, som der stod i hans egen Gendarmlov, og jeg kan ikke begribe, a' saadan en pæn gammel Mand, saadan en prægtig gammel Fyr kan lave saadan en syndig Molest og agere Mudderpram i dennehersens Rørdams Grøftevand, næ, saa maa jeg rigtnok si'e, a' det gik anderledes kavalérmæssig til, dengeng den lange, røde Kaptain Wolff a' Atolleriet for mange Aar siden udfordrede Harald Brix, der ha'ede gjort Grin i „Ravnen“ med no'en drabeli'e Officerer. Aa, jeg husker det saa tydeligt, som om det var i Gaar. Jeg stod netop oppe paa Ekspeditjonen i Gotersgade og skulde ha' rykket et møbleret Værelse ind for en ordentlig Mandsperson som var ude om Dagen, for den Gang ha'ede vi jo osse Pensjonat, husker De nok, og li'som jeg staar og akkorderer med Ekspedenten om og faa en ordenlig Mandsperson med Fedt, som falder bedre i Øjnene, saa gaar Døren op og ind marscherer i stiv Parademarsch Atollerikaptajnen og hans Sekundant, en Infanterikaptajn, som vist nu er gaaet til Storarméen, for jeg har ikke set ham længe, men han var forresten en rigtig pæn Mand, og Wolff endte nok med a' bli'e radikal og holdt osse politiske Foredrag, — naa, men Wolff vilde jo bare invitere Brix paa en lille Duel for a' vaske Arméens plettede Ære ren i Brix's socialistiske Blod, og derfor vilde den blodtørstige Kaptajn gærne vide, hvad Tid der var Brix belejligt a' la' sig aarelade. Brix skøttede dog ikke om a' bli'e spiddet paa Kaptajnens Dyrendal, Udfordringen modtog han, men skulde der duelleres, maatte det være paa Revolvere; men iøvrigt forlangte Brix, a' Wolff skulde bringe Attest for, a' han mødte paa samtlige Officerers Vegne, ellers bli'er der ikke no'et a' Skyderiet, tilføjede Brix med sit lune Smil. Med den Besked marscherede Atollerikaptajnen og hans Sekundant a' igen. Brix saa dem aldrig siden. Det har nok knebet med og sknffe Attesten. Men allenfals var det en regederlig Udfordring uden Bøllemanerer og uden Skældsord og Lussinger. Wolff ha'ede Bahnson for saa vidt ingen Skam a'; anbelangendes hva' han har a' Rørdam og den Skandale, kommer han vist til og si'e Tak for Kaffe!

Ogsaa en Oplysning.

Vennen (om den Syge): Jamen, Hr. Doktor, naar der nu slet ikke er noget Haab mere, hvorfor vil De saa operere ham?

Lægen: For 200 Kroner.

La' det staa!

Mel.: Se til Molberg. Dansemester.

Hver en fuldblods Københavner
vist med mig indrømmer,
at han lidt Forandring savner,
Nyt det maa der til.
Hver en Lejlighed benyttes,
intet maa forsømmes,
op og ned paa alting flyttes,
man Forandring vil.
David, som stod
som Vagt ved Kirkens Døre,
listigt man lod
til Raadhuspladsen køre —
Man vort Storkespringvand vilde
ved Bethesda stille.
Klausen sa'e: Det kan ej gaa,
vil I blot la'e det staa!

Kongens Nytorvs gamle Ganger
svært til Hvile trænger.
Hver en kyndig Hestepranger
siger, den er mat.
Den er sløj i begge Sider,
den med Mulen hænger,
den er bovlam og den lider
skrækkelig af Spat.
Skæv er det Skrog,
forvreden og fordrejet,
hjulbenet og
dens Ryg er rædsomt svajet.
„Hesten" med de mange Lyder
Torvet langtfra pryder.
Indtil selv den falder maa
man sagtens la' den staa,

Brede Gader, ekstra flotte
elegante Steder,
ligefrem smaa fikse Slotte
snart vil dukke frem;
derimod man ej kasserer
skumle, snævre Stræder.
Byens fattigste Kvarterer
med de usle Hjem.
Det gaar præcis
med disse gamle Hytter,
paa samme Vis
som Rundetaarn man flytter.
Taarnet vil man gerne flytte,
men hvad kan det nytte?
Det vil slemme Revner slaa,
derfor saa la' det staa!

Den nye Nar.

Et Rokokko-Æventyr.

Af Max. Eitelberg.

(Fortsat.)

„Kære Tante", sagde Prinsen sagte, „jeg er egentlig hidkommen for at lære at regere."

„Deres Højhed", svarede en afskediget Minister, „med Dedes fortræffelige Begavelse tror jeg mig i Stand til at lære Dem denne Kunst i et ti Timers Kursus. Honoraret kan ogsaa betales i Frimærker.

Førend Prins Peter den 99de havde faaet Tid til at svare Ja, traadte en sælsom Mand ind i Salen. Hans smidige slanke Lemmer var iført et Slags Klownkostume i brogede Farver. Paa Hovedet bar han en Hue med smaa Bjælder, der klingrede i Gis-Dur, netop Prinsens Yndlingstone. Det var Hofnarren, der med sine morsomme Løjer krydrede Maaltidet. Snart maatte nogle Pager holde paa Kongens Mave, saa stærkt lo han. I sit gode Lune kildede han Dronningen, hvad han ellers aldrig gjorde. Og over hvad lo han? Over sin egne Dumheder, som Narren saa pudsigt fremstillede for ham! Af og til gav han Narren et lille Tjat over Fingrene med Sceptret, men det var ikke slemt ment. Ogsaa Prinsen, der morede sig kosteligt, slog i Begejstring Hænderne sammen over sin Paryk, saa at Pudderet stod som en hvid Sky omkring ham.

„En saadan Raadgiver trænger jeg til, tænkte han, og med det samme sluttede han Kontrakt med Hofnarren gældende i tre Aar.

Snart efter cyklede Peter den 99de hjemad for at bringe sin hulde Svanhvide det glædelige Budskab, at nu kunde han regere udmærket. Uden at banke paa, traadte han ind i Prinsessens Gemak, der var udstyret med lilla Tapeter. Prinsessen pudsede netop sine smaa Tænder med en Guld-Tandbørste med Hermelinhaar. Du kære Gud, hun genkendte ham ikke, hun var jo saa skrækkelig glemsom.

„Du véd altsaa slet ikke mere, hvem jeg er?"

„Næ," sagde Svanhvide.

Nu bød Prinsen hende en Pris af sin Snusdaase — den var lavet af en eneste vidunderlig funklende Opal og var en Gave fra en Fé, hvem han engang havde bevist en vigtig Tjeneste, som ikke skal nærmere omtales her.

(Sluttes.)

„RAVNEN"

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

En „Paatrængende“.

— Undskyld mig, men hvis Herskabets ærede Hund maaske ikke kunde spise det alt sammen . . . .

Nr. 51.

RAVNEN

Søndagen d. 18. December 189

— I Morgen er det min Fødselsdag, Hr. Baron.

— Igen?!

— Aa, det er da allerede tre Maaneder siden!

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel: I denne Vinter har vi ha't.

De Højremænd har aldrig ha't
god journalistisk Kost,
skønt Frederik man havde sat
paa yderste Forpost,
da femte Kreds var fæl, faldera,
saa faldt den søde Sjæl,
og snart med ham af Saga gik „Avisen“.

Men Højre var endnu i Stand
til at gaa fremad frem,
først „Tidens Krav“ og nu „Vort Land“
gaar nedenom og hjem.
Provst Bjerre stod og græd, faldera,
og Scharling stygt sig vred,
da deres Aktier sank paa Højres Møde.

Du Højremand hold Blade ej
med Højremandstendens,
det blive kan en farlig Leg,
og meget ondt kan hænd's,
om Du paa „Forpost“ stod, faldera,
blev Lars Dig ikke god,
og holder Du paa Ferslew, vredes Jakob.

Nej Højrepressen er kun Pump,
det mener Højre sel',
ej et Organ for Hørring-Rump,
som kaldes kan riæl,
kun Berlingsk Tidende, faldera
er mindre lidende,
for det kan en Gang svinge om i Venstre.

Thi lad os holde, kære Ven,
den røde „Social“,
der staar kun djærve Ord i den
til Højrefolkets Kval,
og „Ravnen“ flyver med, faldera,
og der hvor den slaar ned
ses Jorden dækt af visne Højreblade.

Paa Gaden.

Petersen: God Dag, Hr. Professor!

Prof.: Ih, se! — De erindrer mig saa levende om Petersen.

Petersen: Jamen, Hr. Professor, jeg er jo Petersen.

Prof.: Saa, naa! — Det er ogsaa forbavsende som De ligner ham!

Grænsen.

— Vær nu fornuftig! De bør dog engang sætte en Grænse for det umaadelige Drikkeri!

— Det gør jeg jo hver Dag, men for det meste er jeg allerede fuld, inden jeg naar Grænsen.

Fra Gaden.

— G'da, Kære, hvorledes befinder Din Frøken Datter sig?

— Udmærket, nu skal hun læse til juridisk Eksamen.

— Det er virkelig højst overflødigt!

— Hvorfor det?

— Fordi Kvinder jo i Forvejen altid har Ret.

„Stærke“ Cigarer.

Cigar-Agenten: Der er nok Spøgeri i dette gamle Hus, fortæller Folk.

Husherren (med dyb Alvor): Ja tidligere . . . men siden jeg har begyndt at ryge Deres Cigarer, er Spøgelserne væk!

Høg over Høg.

Præstens lille Datter: Min Høne har i Dag lagt et Æg.

Provstens Yngste: Jamen, min har lagt to.

Biskoppens ditto: Æh, er det noget?! Min Fa'er har i Gaar lagt en Grundsten!

Paa Barberstuen.

Barberen (til en ny Kunde): Værsarti', tag Plads! Saa skal De straks blive betjent!

Kunden (forfærdet): Skal jeg blive Betjent?! Himlen bevare mig!

Belærende.

Blandt Firmaet Roms Skoleartikler findes en Del Skrivebøger med Billeder paa Omslaget. Under et af Billederne læses.

„Sigurd Ring finder Harald Hildetand paa Hvalen.“

Spørgsmaal med Svar.

Naar siger Kvinderne lettest „Ja“? Naar de keder sig.

Ungt Ægteskab.

Han: Men, søde Engel, Kartoflerne er jo kun halvt kogte.

Hun: Det gør ingen Ting, min Ven, saa spiser Du den kogte Halvdel.

Den Stakkel!

Naar min Kone bare ikke lignede sin Mo'er saa grangivelig! Ofte forekommer det mig, at jeg har to Svigermødre!

VED JULETID.

Mel.: Den lille Efternøler.

Den lille Mary, fiks og sød,
Grosser'ens yngste Datter,
ej kender Verdens Sorg og Nød,
dens Modgang ej hun fatter.
Ved Lampens hyggelige Skær
og Ovnens klare Lue
:,: hun sidder som en Dukke kær
i Hjemmets lune Stue. :,:

I skummelt Baghus paa en Kvist,
Marie har sin Stue.
I Stagen Lyset flimrer trist
og slukt er Ovnens Lue.
Den faderløse lille Glut
sin Moder ømt har plejet,
:,: som pint af Sorg og Nød tilslut
blev lagt paa Sygelejet. :,:

Med Billedark, saa flink og net
den Lille sig fornøjer.
Smaa Kræmmerhuse, Kurve let
og snildt hun sammenføjer.
Hun Juletræet ser saa kønt
i Tanken frem at træde.
:,: Alt former sig saa lyst og skønt
til Marys Juleglæde. :,:

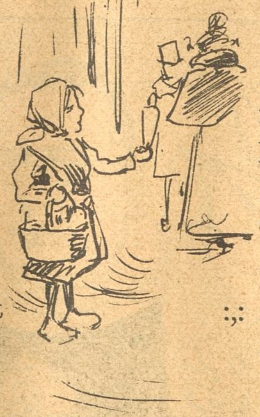

Med Fingre smaa af Kulde blaa,
med Træthed i sit Øje,
hun danner Kræmmerhuse smaa,
som andre skal fornøje.
Til Spotpris byder hun dem hen
paa Gade og i Stræde.
:,: At Mo'er kan blive rask igen
er hendes Juleglæde. :,:

Til dem, der har et veldækt Bord,
til dem, hvem Lykken skærmer,
jeg retter et beskedent Ord,
da Julen nu sig nærmer:
Hjælp til hver Tid som I formaa,
hvor der er Nød tilstede,
:,: og tro mig, da vil først I faa
den rette Juleglæde! :,:

Derovre fra

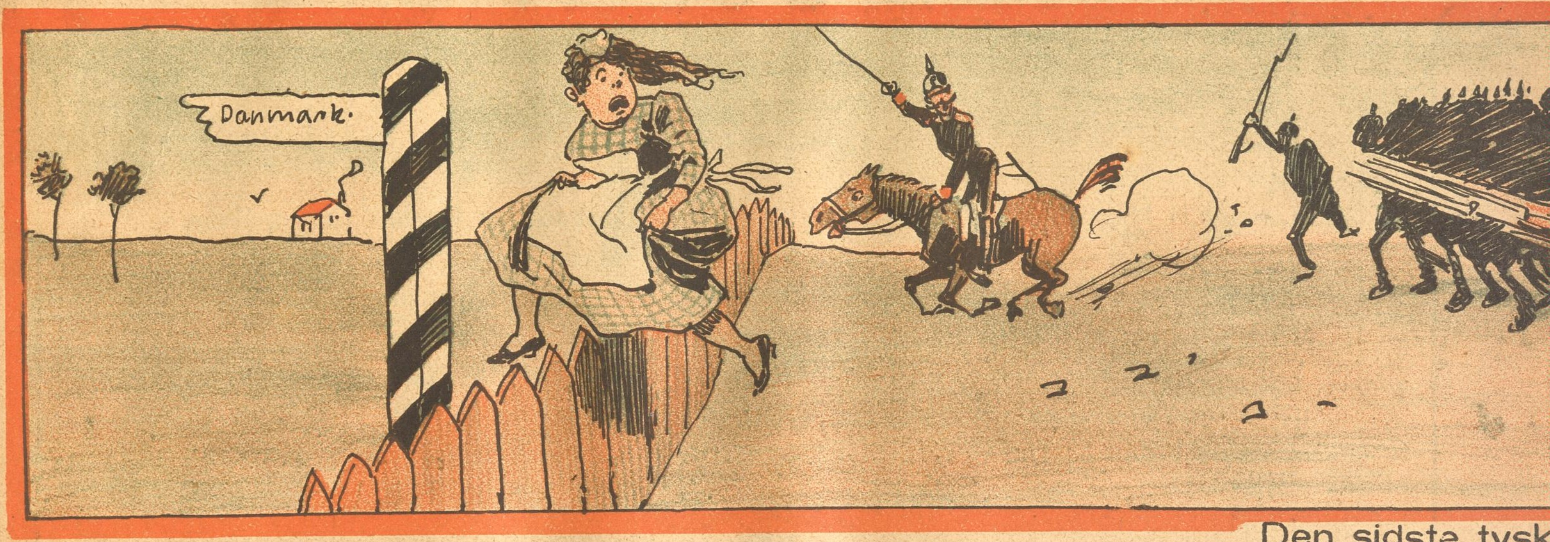

Den sidste tysk

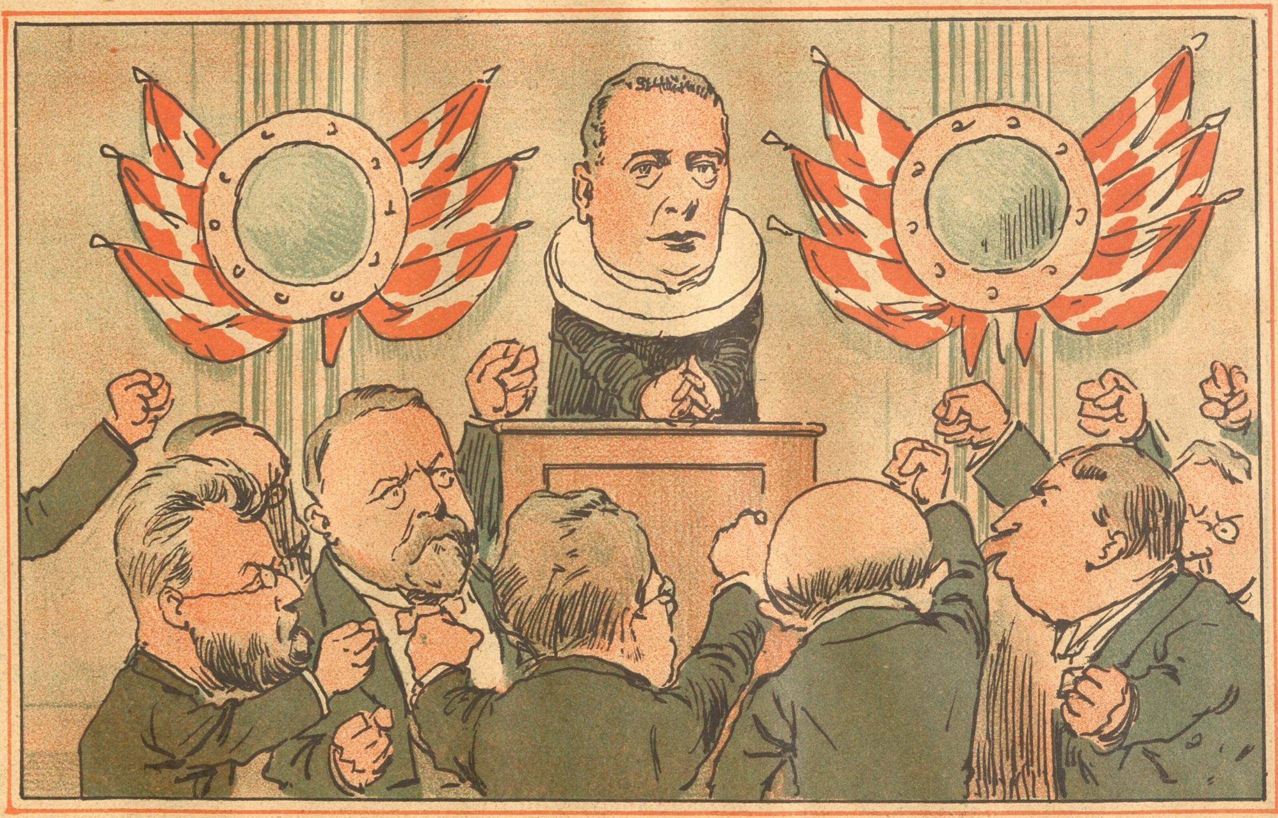

Bjerre: Jeg har først i de sidste Dage erfaret, at der eksisterer en økonomisk og redaktionel Forbindelse mellem „Vort Land" og „Forposten". Jeg beklager dette og tilintetgør endnu i Dag den eneste Aktie, jeg ejer i Bladet „Vort Land".

Fra Højres De

Grænsen.

-danske Krig.

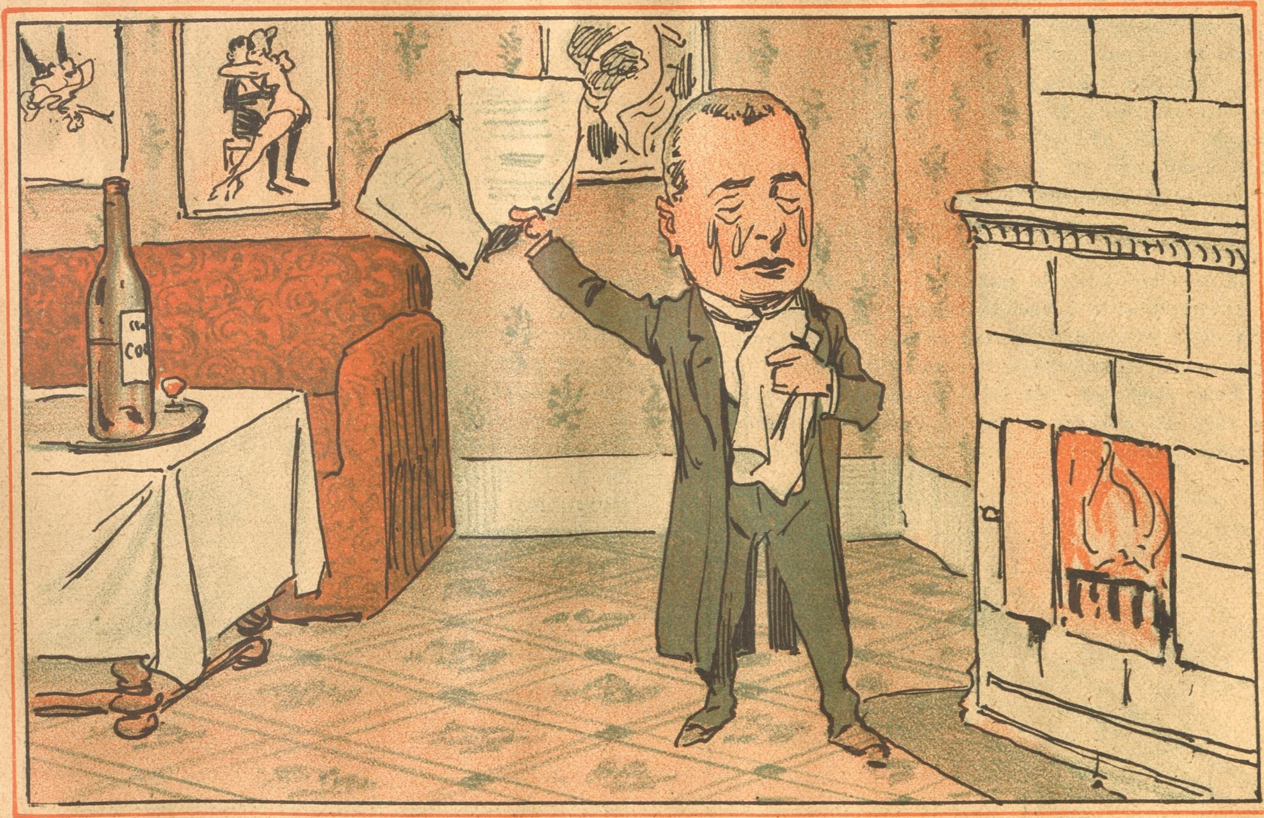

elegeretmøde.

Som Abraham var rede til at ofre sin Søn Isak for at leve i Fred med sin Gud, saaledes ofrede Bjerre „Vort Land" for at leve i god Forstaaelse med Menneskene.

Den nye Nar.

Et Rokokko - Æventyr.

Af Max. Eitelberg.

(Sluttet.)

Prinsessen tog en Pris, nyste, og hendes Nysen lød som Klangen fra en lille Sølvklokke, saa tog hun frem sit gule Silkelommetørklæde. I samme Nu genkendte hun Brudgommen og fløj ham om Halsen. Der blev et Gensyn! Han tog hende op paa sit Skød og kyssede hendes søde lille Porcelænshoved de hundrede Gange.

„Hør, Svanhvide," sagde han, efter at han havde kærtegnet hende i elleve Minuter uden Pavse; „jeg har engageret mig en Nar!"

„Hvad, en Nar?"

„Ja, paa tre Aar og paa udmærkede Betingelser. Han skal bestandig sige mig Sandheden. Han er meget underholdende, kan Du tro. I Aften vil vi foranstalte en Prøve."

Men nu var Prinsessen langt ude beslægtet med hin berømte Kongedatter, der var saa fintfølende at hun gennem hundrede Madratser og to hundrede Dyner fik brune og blaa Pletter af at ligge paa en Ært. Hun slog snart Rynker paa sin lille af Snue rosafarvede Næse. „Det gaar ikke an, min kære Peter den 99de. Du maa anskaffe os en anden Nar. Han gør os bare latterlig."

Peter, der imidlertid var bleven Konge, maatte føje sin Svanhvide. Han udnævnte en ny Nar, men han var ikke broget klædt som sin Forgænger, men sort som en Ligbærer og med et Fjæs som Dummepeter. Han samlede alle Spøgeord der blev lavet om Kongen, og forbød dem. Og blev der lavet ny Vitser, blev vedkommende straffet med Fængsel. Kort efter udstedte han en Forordning, hvori befaledes, at efter hver af Kongen fuldbyrdet Regeringshandling maatte der i otte Dage overhovedet ikke les i hele Riget, undtagen ved meget tvingende Anledninger.

Kong Peter fandt det slet ikke morsomt, men hans Svanhvide vilde det saaledes og hun og den nye Nar herskede i Landet.

Da Professoren kom hjem.

— Er min Kone hjemme, Karen?

— Næ, Hr. Professor!

— Naa, saa skal jeg love for, at vi To er glade, — hva' Karen!

Strejke paa Hospitalet.

Mel.: Komme hvo, som komme vil.

Bache raader paa Freds'ber'
over Syge, Sunde,
Hospitalets Læger der-
om fortælle kunde.
Naar de ej vil makke ret,
siger han: paa Døren sæt
mig de Byldesu'ere,
jeg skal gi'e dem Kure.

Fire Læger nylig han
verfet har derude,
derfor Lægerne paa Stand
Strejke ham bebude.
De ej Pulse føle vil,
se paa Tunger, spørge til
Patienters Mave
og Recepter lave.

De vil ej gaa Stuegang,
holde Vagt om Natten,
og ha'e Diognosetrang
for at finde Katten.
De vil ikke gaa omkring
og kurere én for Sting,
for Gigt og Lændehold én,
det er s'gu en Cold én.

Sikke dog en Re'lighed
for de stakkels Syge;
de kan da 'nte gøre ved,
at sig ej ydmyge
Thomsen eller Clausen vil,
og at Cold han puster til
Ilden, for det gør han,
og det skal og bør han.

Intet paa Jorden er sødere end en Husarløjtnant, sa'e den lille Frøken Rita, det skulde da være Ckoko-lade-Crême.

Tidens Børn.

En lillle Pige: Skal vi lege Fa'er og Mo'er?
Drengen (tøvende): Hvor stor Medgift faar Du?

Det hjalp!

Lægen (der er kaldet til en smuk indbildt Syg): Var jeg sikker paa, at min smukke Patientinde sover, vilde jeg stjæle et Kys fra hende!

Den Syge (hvisker): Hr. Doktor. Jeg sover!

„Til Nordpolen".

Mel.: Fioliolej-Visen.

Tror de Jorden kan knuses af Solen,
ja og tror De, André finder „Polen",
ka' De fatte, at Postvæsenet to're
de paa „Polen" skal ha'e Postkontore.
Og fra „Nordkap" er sendt en Del Breve „Postrestance",
der af Glæde fik flere Isbjørne til at danse.
Postbud Sør'n, Fioliolej,
gaar ved Dør'n, Fioliolej,
Værsgod, Breve til Hr. og Fru „Bjørn", Fioliolej.

Naaer André Polen alligeveller,
vil han finde en Masse Hoteller,
Wivel bygger 3—4 paa Vejen,
Vett faar straks Filialer af „Hajen".
Ja og Polen skal ha'e sin Afvæbning med det samme,
ingen Krig eller Anarki der, næh Fanden ta'me.
Ens for hver, Fioliolaj,
og især, Fioliolej,
Syngepiger med kortere Klæ'r, Fioliolej.

Kunde Danmark da ikke paa Polen
lad Hr. Heide kun trække i Kjolen
og lad ham lægge ud de „Dukater",
Som han vilde gi' med til „Teater".
Eller Danmark ku' faa en rask „Pantzer" fra et Hjørne,
en bevendt, kendt Betjent, lidt vant til at omgaas „Bjørne"
Gik med Magt, Fioliolej.
han paa Jagt, Fioliolej,
kom han nok i „Panopti" hos „Pacht", Fioliolej.

Gud véd, hvem der nu først finder „Polen",
„Texas Jack" eller „Heinerik Tholen".
Skulde „Faure" da gaa paa for de „Franske"
eller „Andersen Bang" for de „Danske".
Da „Zola" var forsvundet, troede jeg ham paa Vejen,
Da jeg hørte, han var i England, blev jeg forlegen.
De skal se, Fioliolej,
Kejser W—, Fioliolej,
faar en skøn Dag en Nordpols-Ide, Fioliolej.

I Skolen.

Lærerinden! Hvad er en Kusine?

Lille Any: Kusine er en sød Pige, som skal forloves med min store Broder.

Flygtigt Bekendtskab.

Bondepigen (udenfor Kasernen): Jeg vilde gerne tale med Peer.

Skildvagten: Her er saa mange, der hedder Peer. Hvad er hans Efternavn?

Bondep.: Ja, det véd jeg ikke. Han laa i Kvarter hos os i Fjor; han er høj og ret køn, han har lyst Overskæg og forresten er han Fa'er til mit Barn, men ellers kender jeg ham ikke.

„Kastellet".

Mel. af Farinelli.

Forhen saa vandred' hver Ungersvend fro
ud til Fredsber' for at se Kongen sejle,
der var ingen Kaféer med Spejle,
og ingen Wivel til Klokken to.
Der var slet ikke Spor af Tivoli,
intet Cirkus — det lyder utrolig,
men alligevel er det sgu sandt,
selv „Bodega" er ikke man fandt.
Den Gang var Tiden mere from,
nu har den ganske „krængt sig om".

Nu i vor Tid skal enhver Ungersvend
mindst i tre Varietéer pr. Aften,
ej han sparer paa Druesaften,
nej, han gaar stadig „paa 'en igen".
Derfor bygges der Monstrehoteller,
laves Cirkus og sløjfes Kasteller.
Holten Nielsen, ja, han er en „Svend",
han forstaar at „dandere" den.
Nu bli'r Kastellet til en Park,
op med Mønten, gamle Knark.

I Selskabet.

Gæsten: Jeg er altid stolt, naar jeg har en af Deres Cigarer i Munden.

Værten (smigret): Virkelig!

Gæsten: Ja, den Sort taaler ikke enhver!

Hvor Ægteskabet er en Forretning, føler begge Parter sig svært bedragne, og det er kun den Tredie, der høster Profiten.

Nyt Abonnement paa „Ravnen"
kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN"
udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — Kebenhavn.
Telefon 4194.

Den naadige Frue.

— Hvorledes! Er Du sulten? De Arbejdere maa dog være forfærdelig hjerteløse. Ikke alene lader de deres Børn sulte og fryse, men de sender dem endogsaa ud at tigge.

Nr. 52.

RAVNEN

Søndagen d. 25. December 1898

Den magre: Du, nu har Grossereren endelig bidt paa!
Den anden: Jamen, kæreste, hvor?

Fra sidste Uge.

(Revyvise.)

Mel.: Højt fra Træets grønne Top.

Ih Du Fredsens, sikket Mas
i den Juleuge,
man skal købe Juleknas
over Planen ruge
om Present til Povl og Per,
købe hist og købe her
til sin Ven og Tulle,
Dagens Tekst: lad rulle!

„Ravnen" haver ogsaa væ't
morderlig paa Farten,
ned ad Strøget slog den Spjæt,
og med Indkøb skar den,
det i Aftes blev delt ud
sikken Fryd, du gode Gud,
„Ravnen" leve længe!
raabte Højres Drenge.

Bardenfleth et Futtog fik,
uden Kul det virker,
Sthyr fik Klodser, Brik paa Brik,
han kan bygge Kirker,
Hørring fik et Lotteri
samt en Kurv med Godter i,
og paa Bunden va' der
sgu Brisantgranater.

Bjerre er paa Landet sendt
til en kærlig Slægtning,
Fyren var jo som bekendt
nys i „Forpost"fægtning;
derfra Lars fik hans Presang,
Kæphest paa en Spanskrørsstang,
lille Lars kan ride,
Hesten slaa og bide.

Jo, det var et Juletræ,
det, som „Ravnen" ha'de,
Frederik, det lille Fæ
laved dog Ballade.
Han paa Gulv sig smed omkuld,
fik sig saa en Endefuld
og med Nissedukken
kom han ned i Vuggen.

Mange Tanker er kun et Ridt paa en Kæphest.

Et lidet Kapitel
af
Klokkernes Bog.

1. Og det begav sig i de Dage, da Højres Klokkere med Lars Dinesen som Udsmider furede Frederik Hansen, fordi han havde „gjort" i Pressesylten, og da „Kristeligt Dagblad"s Over-Klokker ringede 12 for Klokkerkontorerne, at det nye Raadhus skulde have nye, fine Klokker paa.

2. Som smaa Børn gerne faa om Julen.

3. Og Strømper og Kapsko.

4. Samt Godter.

5. Men se, Raadhuset skulde have fem nye Klokker, ikke til Skift, men til at gaa med hver Dag i Ugen, indtil Tidernes Ende.

6. Og den dejligste Musik skulde lyde over den ganske Stad.

7. Til Ærgrelse for Joakim Andersen, som kun taaler sin egen Musik.

8. Men ikke Schnedler-Petersens.

9. La' Mønten klinge.

10. I Koncertpalæet. Med Servering og Tobaksrygning.

11. Men dèr „Sangklokkerne" skulde prøves, ginge der en Gysen gennem Raadhusets Fader Nyrop og den ganske Magistrat, samt de Musikkloge.

12. Thi se, Klokkerne, som ere fødte udi det Land Westfalen, og snarere har en Kandestøber eller Lysestøber end en Klokkestøber til Fa'er, har ikke mere Stemme i Livet end en sprukken Lerpotte.

13. Men Bly i Maverne.

14. Og Bronce-Sminke paa Kinderne.

15. For at se godt ud. Og for at skjule de gamle Skader.

16. Men dèr de skulde prøve Tonerækken

H . . E . . G . . A . . H

daanede hele Forsamlingen af Forfærdelse, thi se, det lød grangiveligen for Alles Øren:

HøjrE Gak Ad Hækkenfældt!

17. Og hele Magistraten flyede rædselsslagen over i det gamle Raadhus, hvor der ingen Westfalske Klokker er, men bare et skikkeligt gammelt Magistratsklokkespil, som kan spille Melodonten „Mellem mig og Polletiet er der ingen Ting i Vejen."

18. Men inde i Raadhusgaarden stod Nyrop og græd bitterligen over de „misliebige" Klokker.

19. Og han talede og sagde: Gid I hang paa Bloksbjerg eller om Halsen paa Jeres Landmand, Køller.

Et Medlem af en Klub skrev i Klageprotokollen: Det varme Vand i Toilettet er for det første altid koldt, og for det andet er der aldrig noget.

Julen før og nu.

Mel.: Juleaften, o hver Du er sød.

Julen var i Bedstefaders Tid
pyntet smukt med Sneen ren og hvid.
I den haarde Frost man sittrede,
Sneen under Foden knittrede.
Tænderne i Munden klappede,
Frakkekraven op man knappede,
Næsetippen var af Kulde blaa
og man gik med uldne Vanter paa.

Nu man trasker under Paraply,
Regnen plasker ned fra kulsort Sky.
Vinterfrakken bliver altfor hed;
Regnvand blander sig med Pandens Sved.
Hver en Gade er en snavset Pøl,
man bli'r stænket til med Snavs og Søl;
er man ikke med paa Sjoskerne,
mister let i Pløret man Galoskerne.

Før naar Klokkeklang forkyndte Jul,
sa'e man Engle daled' ned i Skjul.
De fra Paradiset bragte Grønt,
alting var saa dejligt og saa skønt.
Dengang leved' Bræstrups Politi,
alt gik i den rette Harmoni,
Børn og Gamle sang saa pænt i Kor
om den kære Jul med Fred paa Jord.

Nu er det en ganske anden Jul,
Engle dale ikke ned i Skjul;
de smaa Væsner blive ganske væk,
de er bange for Hr. Wilhelm Beck.
De for ham har Frygt og for hans Stab,
som kun tordner løs om Djævelskab.
Deres Helvedssnak er dem for stram,
det ej passer ind i deres Kram.

Nu er Englene en Saga blot,
thi de skjule sig kun altfor godt.
Djævlen derimod er mere fræk,
ofte ses han med en Pengesæk;
andre Tider har den Satans Skælm
pyntet sig med Politiets Hjælm,
tit med Sabel man kan se ham gaa,
stundom selv med Præstekrave paa.

En gammel Ungkarl ligner en Vandmølle uden Vand.

Grafologi.

„Ravnen" har ladet Hr. M. Arer afgive sit Skøn om nogle af vore mere bekendte Samtidiges Haandskrift.

Om Generalløjtnant Bahnson siger saaledes Hr. M. Arer:

Haandskriften tyder paa stor Tapperhed, Feltherretalent og en ivrig Trang til at højne de unge Officerers Æresfølelse.

Om Frederik Hansens Haandskrift siger Hr. M. Arer:

Den tyder paa en praktisk Sans, der ikke tager det saa nøje med Midlerne, naar blot Maalet (at tjene Penge) naas. Manden vilde egne sig godt til af staa paa „Forpost". Bogstaverne er runde og fede og tyder paa en god Appetit.

Pastor Moe faar gennem sin Haandskrift følgende Skudsmaal:

Han er arrig, tvær, dum, brutal, personlig fejg, ynder at skræmme Kvinder og Børn.

Om Borgermestnr Borup siger Hr. M. Arer:

Han er paaholdende i Smaating, ligegyldig med de store. Han er af dem, om hvem man siger, at de holder paa Skillingen, men lader Daleren rulle. At Manden er Jurist, kan man ogsaa se paa Haandskriften. Han har altid gode „Grunde" paa Haanden.

Justitsminister Rump er:

Hidsig, bornert, egnet til at bestride et lille Kontorchefembede, men ikke noget større.

Om Bardenfleth siger Hr. M. Arer:

Man ser af den ubestemte, vaklende Skrift, at Manden er en Tøffelhelt, stor i Munden ude, men ynkelig lille i Fru „Ministerinden"s Nærværelse. Han er forsaavidt hjælpsom, som han gerne vil forskaffe Slægtninge gode Embeder.

Lars Dinesen er:

„Erotisk anlagt, af et følsomt Temperament, bred i Ordene, skaldet over hele Hovedet, Tartarfysiognomi og Højremand til Fingerspidserne. Det sidste ser man af Bogstavernes skraa Stilling til Højre.

Saadan kunde vi blive ved, men vi vil ikke trætte vore uden Tvivl stærkt interesserede Læsere.

Kan Du selv se.

Over Døren til en Skomagerbutik læses:
Usynlige Lapper paasættes.
Prøver ses i Vinduet.

Jo ringere Riget, desto større Kommandoen.

Overdrivelse.

Den nye Pige fortæller om sin Frue: Aa, hun er saa rig, at hendes Flonelsskørter ere af Silke.

I Provinsen.

Politimesteren (til en Rejsende): Levevej?
Den Rejsende: Sværdsluger!

Lang Udsættelse.

Klienten: Hvad gør vi nu? Efter at det klart er bevist, at min Kasserer har snydt mig for 10,000 Kr., saa kreperer han pludselig.

Sagføreren: Der er ingen anden Udvej: De maa vente til Dommedag.

Vedhængende.

Moderen: Nu gør De Kur til min Datter, Hr. Løjtnant, og i Fjor forsikrede De mig om Deres Kærlighed.

Løjtnanten: Saa bliver den dog i Familien, kære Frue.

Veninder.

— Se, hvor Bølgerne kysser Mathilde.
— Naa ja, der er jo ingen anden, der gider.

Grube-Eksplosionen.

Bjærgmandsliv.

Af B. de Riviéri.

I.

Han gik til „Brødrenes“ Skole, hun til „Søstrenes“. Om Aftenen, naar de vare paa Hjemvejen, traf de hinanden undervejs og passiarede sammen. De lagde deres Skoletasker paa Jorden og satte sig ved Foden af den store Eg, der paa en stormfuld Dag havde mistet sin Top. Bag dem var der en Hæk; foran laa Landevejen.

Paa dette Sted var Mosset friskt; og en sort Fure i Midten af Vejen viste, at der var store Stenkulsgruber i Nærheden.

Der gik et Par Bjærgmænd forbi med deres Læderhatte paa Hovedet, med nøgne Fødder, med sorte Ansigter ligesom Negrene, og hver med en sort og smudsig Lygte i Haanden. Den Ene sagde: „Se engang, der er jo Jean og Nanette allerede sammen igen.“

Nanette fulgte dem eftertænksomt med Øjnene, snoede Græsset ved Vejen mellem sine Fingre og glemte den begyndte Fortælling.

„Og hvad saa? hvad saa?“ mumlede Jean.

„Jeg husker ikke mere, hvor jeg slap . . .“

Saa tilføjede hun:

„Jean, naar Du bliver stor, vil Du saa ogsaa arbejde under Jorden, langt borte fra Solen og den gamle Eg?“

„Naturligvis, jeg vil gøre ligesom Fa'er. Hvorfor kan Du ikke lide Gruber, Nanette?“

„Man bliver ganske sort dèr. — Og min Fader er død dernede. Mo-er var allerede død dengang, saa kom jeg til min Tante, og siden den Tid har jeg faaet mange Prygl —“

Hun tav og bøjede resigneret Hovedet, thi hun var vant til at blive slet behandlet.

En Aften saa Nanette ikke Jean paa Vejen fra Skolen.

Hun ventede længe paa ham under Egen og kiggede sørgmodig paa et Stykke Kage, hun havde bragt med til ham.

Saa gik hun hjemad, idet hun med adspredt Mine betragtede Røgskyerne, der langsomt steg op fra de høje Bjærgværksskorstene, og Solen, der gik ned i rød Sky langt borte bag de smukke Huse, hvor de Rige boede. Det var silde. Hun undgik sikkert ikke Prygl, naar hun kom hjem. Denne Aften havde hun i al Fald fortjent det, syntes hun.

Hun ventede utaalmodig den næste Dag. Jean kom, men han havde røde Øjne.

„Har Du hørt det?“ sagde han. „Fader er død — i Gaar — nede i Gruben.“

„Aa, det var altsaa derfor, at Du i Gaar ikke kom til den gamle Eg —“

(Fortsættes.)

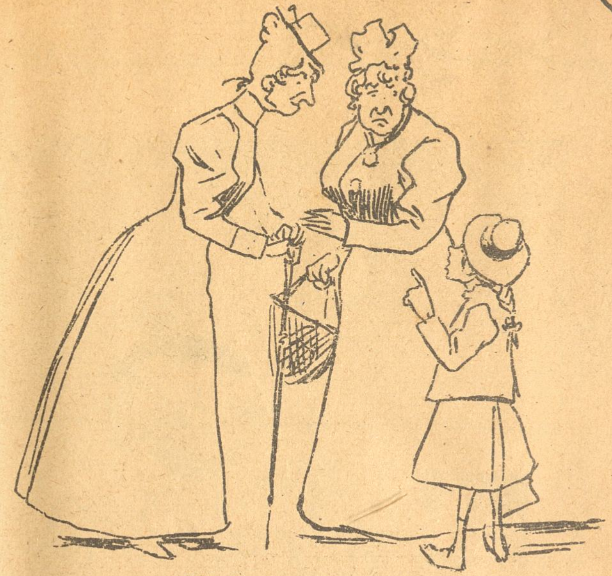

Virksom Trusel.

Lille Petra (til sin Moder, der i længere Tid har passiaret med en Veninde): Mo'er, hvis Du nu ikke snart la'er vos komme afsted, saa si'er jeg til Fru Jensen, hvad Du sa'e om hende i Morges!

Mellem Veninder.

— Det er engang spaaet mig, at jeg skulde blive gift inden mit 30te Aar.

— Saa kan Du rolig gaa i Frøkenkloster.

Kvindetanker.

Rousseau har sagt: „For at skrive et godt Kærlighedsbrev, maa man begynde uden at vide, hvad man vil sige, og nden at vide, hvad man har sagt.“ Det er godt nok, men saa kunde man jo ikke lyve en eneste Smule.

*

Lady Montagu skal have sagt: „Det trøster mig at være en Kvinde, fordi jeg da ikke skal ægte en Kvinde.“ Jeg føjer til: Det trøster mig, at jeg ikke er en Mand, fordi jeg kan faa en, naar jeg vil.

*

For Kvinden gælder Dyden som Nødvendighed, men Manden gør Nødvendigheden til en Dyd.

*

Vil en Kvinde være forsigtig i Kærlighed, maa hun vælge sig en saa grim Elsker, at Verden ikke tror de slette Rygter.

*

Hukommelse er noget, som er meget nødveudig for at — glemme.

*

Kaffesladder.

Fru Skade: Næ, min Kære, længere end til Nytaar holder jeg 'et ikke ud med Kanelsen, den nye Urtekræmmer, som overtog Forretningen efter min gamle Ven og Krigskammerat, det vil si'e Skades', for de var jo i Kompani sammen, det vil si'e i 64, og senere fik vi Aabning paa samme Dag paa hver sit Hjørne a' Landemærket og Slippen, som det hed dengang og mange Aar efter a' vi var flyttet hen i vores nuværende Kahyt, satte han sig ned midt i Gaden li'e overfor og det var jo saa grulig nemt baade med og handle og med a' laane Berlingeren og Adresseavisen om Morningen og rejælt behandlet blev man i alle Dele, baade med Seve og Bolsier om Søndagen og med Sukkerlade til Jul og Punsekstrakt til Nytaar, og der var ikke et Bryllup i Gaden uden a' Hansen, det vil si'e Urtekræmmeren, var Forlover, og til Begravelser mødte han li'e saa præcis som Præsten — det vil si'e bare om Søndagen — ja meget mere, for Hansen behøvede man saamæn aldrig og vente paa, saadan som paa Skorstensfejeren, der aldrig kommer førend hen a' Middag, naar han har sagt til Kl. 7 om Morningen, og jeg gik li'e frem og glædede mig til a' Hansen skulde engang bevise mig den sidste Ære og ledsage mig til mit sidste Hvilested, som er li'e op a' Muren paa Assistents og til venstre, naar De kommer ind a' Porten med en stor Orne a' Marmor midt i til Minde om Skades Stedmo'r, som var Jor'emo'r og døde a' den galopperendes Svinsot, som var et a' de hurtigste Befordringsmidler til den anden Verden i gamle Dage, da man hverken haede opfundet Influenza'en eller Bakterier eller Baciller eller Tuberkler til og sla Folk ihjel med, men det var jo netop saadan no'et moderne Lægevidenskab, der tog Livet a' vores kære Hansen og paa den Maner blev det mig og Skade, der kom til og følle Hansen, i Stedet for a' han skulde putte vos i Jorden, som Aftalen var. Ja, min Kære, det er Skæbningens Gang her i denne bundforkert regerede Verden, a' man aldrig kan ta' en Bestemmelse til fælfes Glæde og Fornøjelse, uden a' der nok skal komme et eller andet i Vejen og spolere det hele. Saadan var 'et nu min og Skades Hæder og Stolthed a' faa alle Pantelaanere til og indgaa med et Andragende om a' vi maa faa samme Privilegium, som Assistentshuset altid har hat, til og laane paa disse hersens saakaldte Hælepanter uden og rende vos en Staver i Livet og miste vores surt fortjente Penge, men nu kan De begrive Dem til, a' Regeringen har faaet Rigsdagen til a' kassere hele Privilegiet for Assistentshuset, som herefter ikke er a' regne for mere end som en almindelig Pantelaaner ligesom vi. Det er jo nok en Trøst, men ikke til og bli'e fed a'. Næ, men jog kan ikke li'e Kanelsen, fordi han altid puster sine eventuelle Baciller ind i Papirposerne og raver i Bolsierglassene og Rosinskufferne med Fingrene, som han jo begriveligvis osse bru'er til mange andre Ting. Tak for Kaffe.

Utænkeligt.

Lægen: Altsaa, Hovedsagen er, at De ikke ærgrer Dem og ikke drikker Øl!

Patienten: Men Hr. Dokter, hvorledes er det muligt, at jeg ikke skal ærgre mig, naar De forbyder mig Øllet?

Nyt Abonnement paa „Ravnen“

kan foruden paa Bladets Kontor tegnes paa de jydske Partiblades Kontorer.

„RAVNEN“

udgaar hver Søndag og koster overalt i Danmark **1 Kr. 25 Øre** Kvartalet eller **10 Øre** ugentlig. Abonnement modtages paa Bladets Kontor, Rømersgade 22, Stuen, og i Provinserne paa samtlige Postkontorer og hos Boghandlerne.

Udgivet af socialdemokratiske Foreninger.
Redigeret af G. Chr. Olsen.
Trykt hos Georg Andersen. — København.
Telefon 4194.

Marcus Thrane,

f. 14. Oktober 1817, † 24. April 1890.

Banebryder for det norske socialdemokratiske Arbejderparti.

Kaldede. Udvalgte. Frelste.

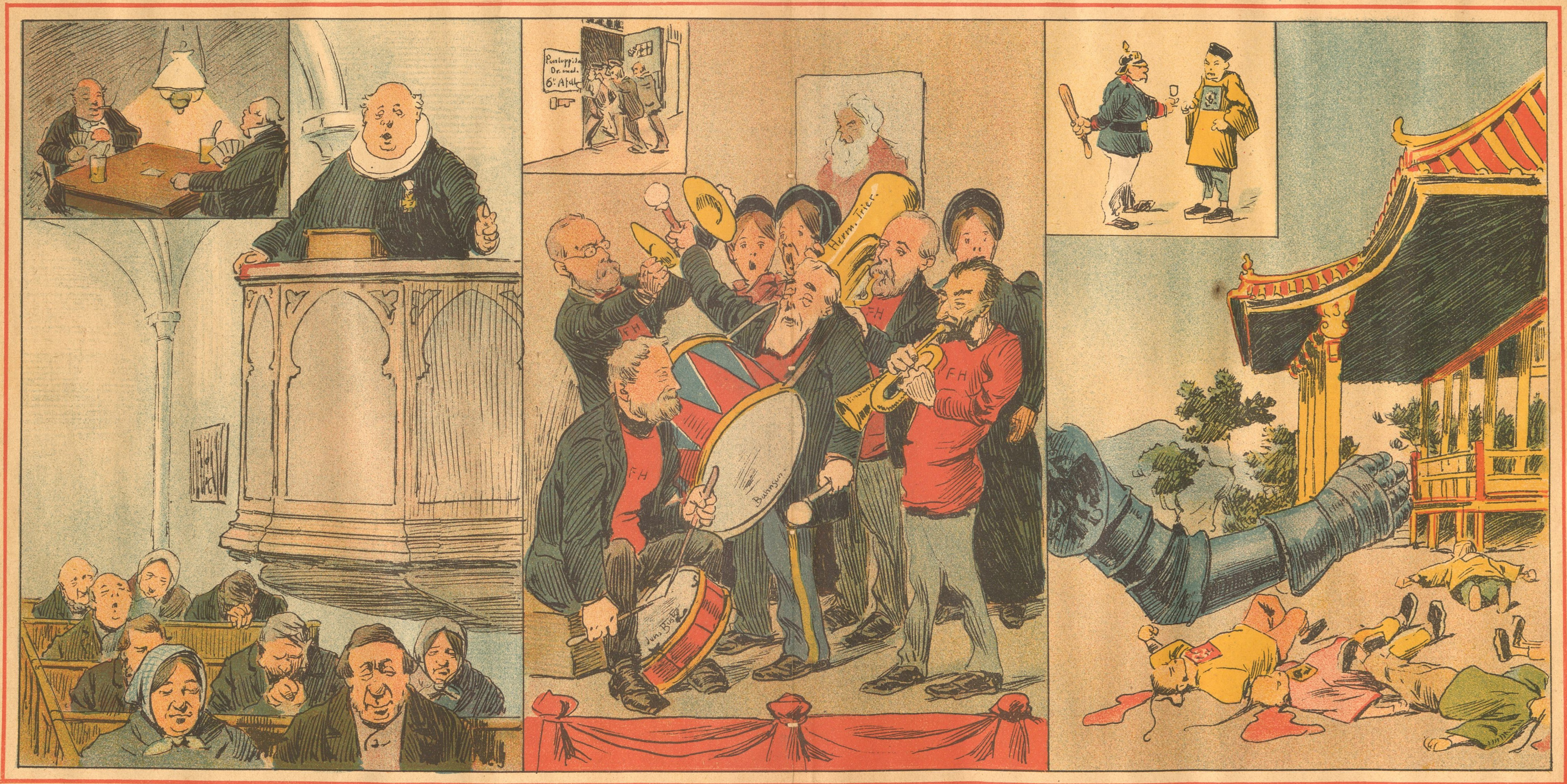

I Europa ere mange kaldede og faa udvalgte; men i Kina prædiker Kejser Wilhelm Evangeliet for de Fattige.

Det store Arbejder-Parlament.

Folkets Hus. Januar 1898.

Før Valgene.

— Kære Emmy, Du sværmer jo for Nyheder, har Du hørt den allersidste?
— Nej, skynd Dig!
— Jeg skal være — Dumpekandidat.

Konduktøren: Men hvorfor vil De allerede af igen? Der er jo to ledige Pladser inde i Vognen.

Herren: Ja Tak — men Frederik Hansen sidder derinde, og — jeg vil s'gu ikke stilles op.

Partistillingen i Folkethinget før Valget den 5. April 1898.

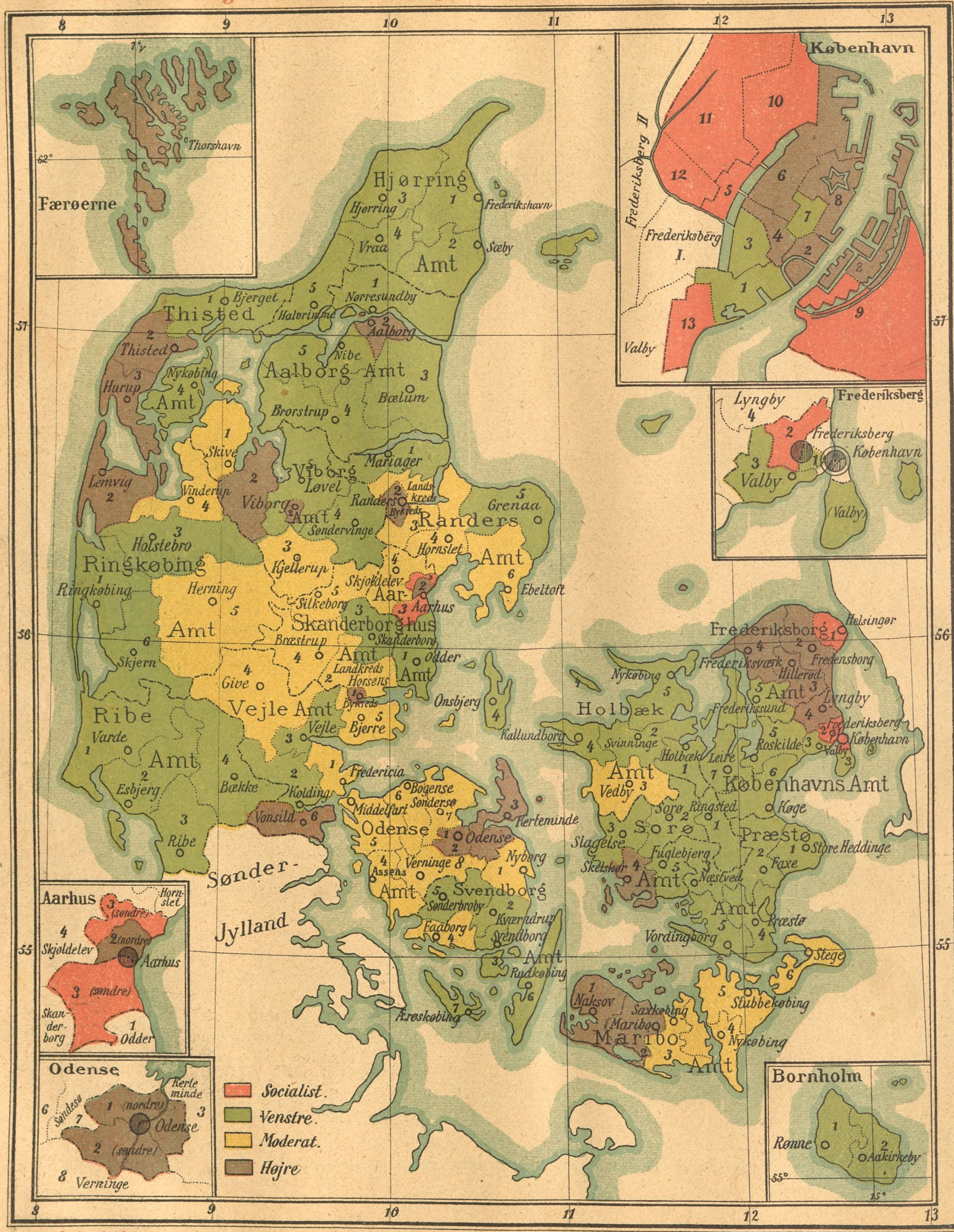

9 Socialister. 54 Venstre. 27 Moderate. 24 Højre.

Efter Valget.

Socialister. Venstre. Moderate. Højre.

Valgkredskort over Danmarks 114 Valgkredse.

En københavnsk Sædelighedsbetjent i Virksomhed.

Han: Vil De følge med mig!

Hun: „Min Herre! Jeg haaber, at De mener det alvorligt. Saa følger jeg Dem hele Livet igennem."

Ved en Mindetale over en kær Afdød.

— Ja, han var en Hædersmand i Ordets rette Betydning. — Hvor ofte har ikke hans kære kendte Røst udtalt disse smukke Ord:

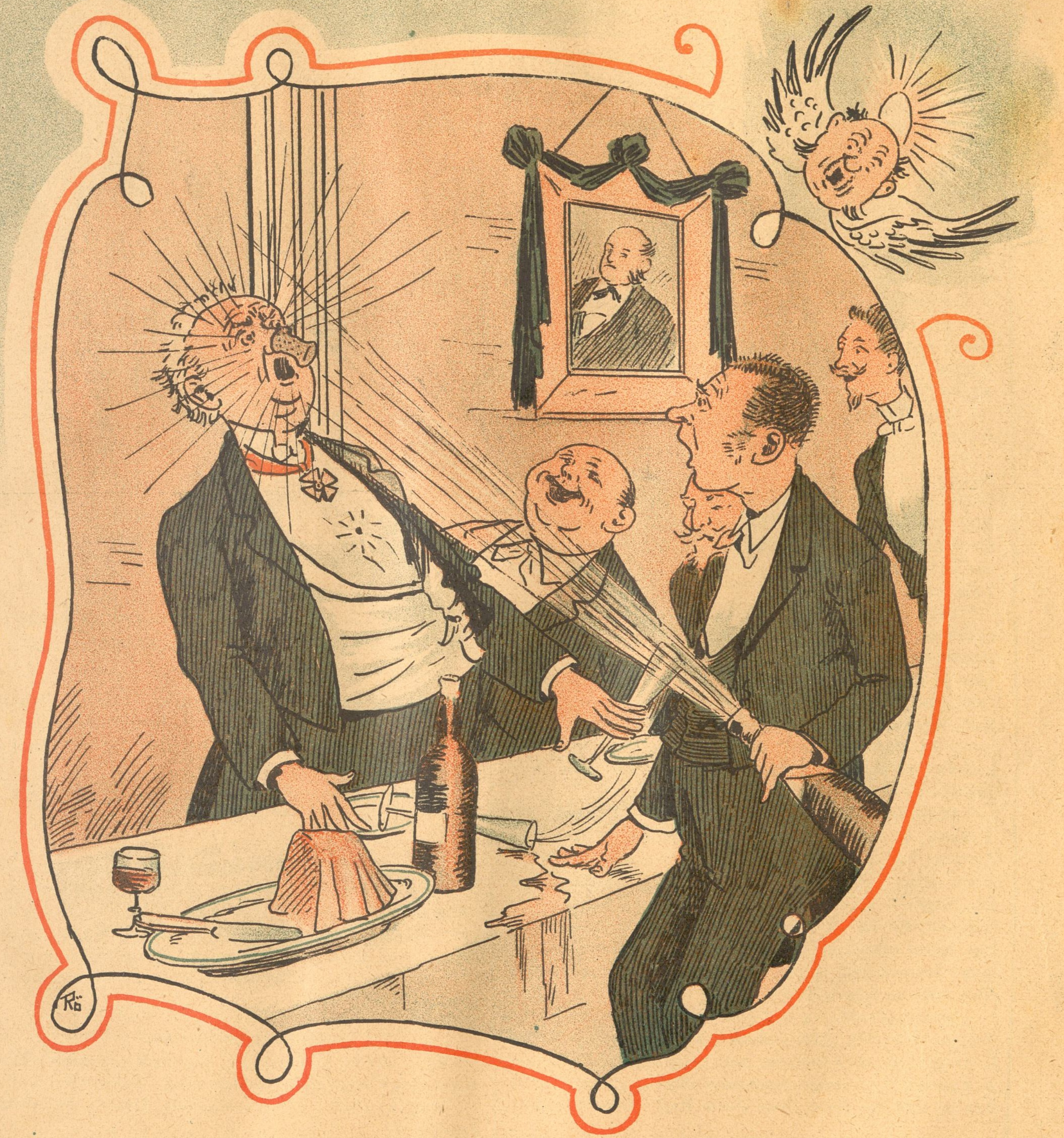

— Plager Fanden Dem, Mand!!!

Om Bord paa en 1ste Klasses Oceandamper.

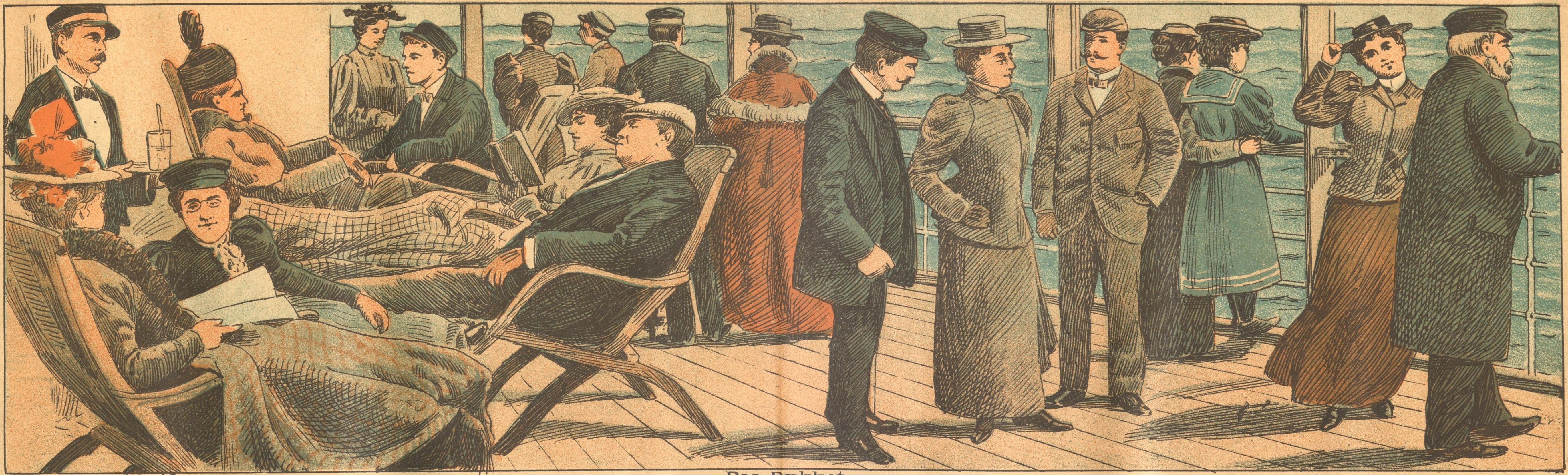

Paa Dækket.

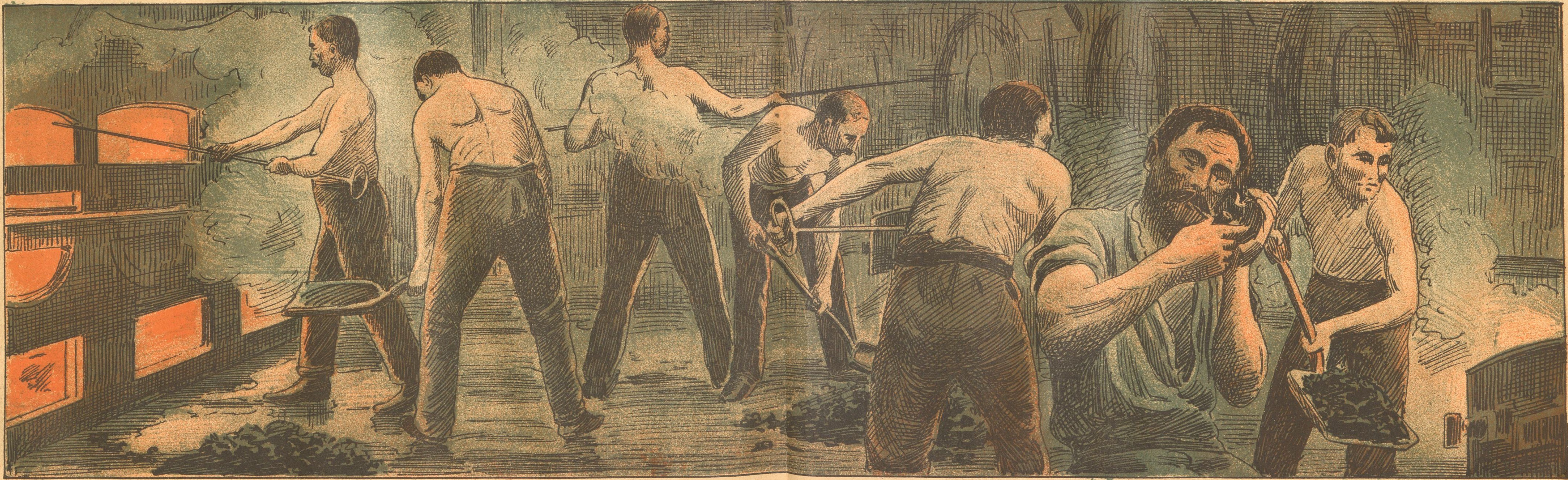

Under Dækket.

Derovre fra Grænsen.

Den sidste tysk-danske Krig.

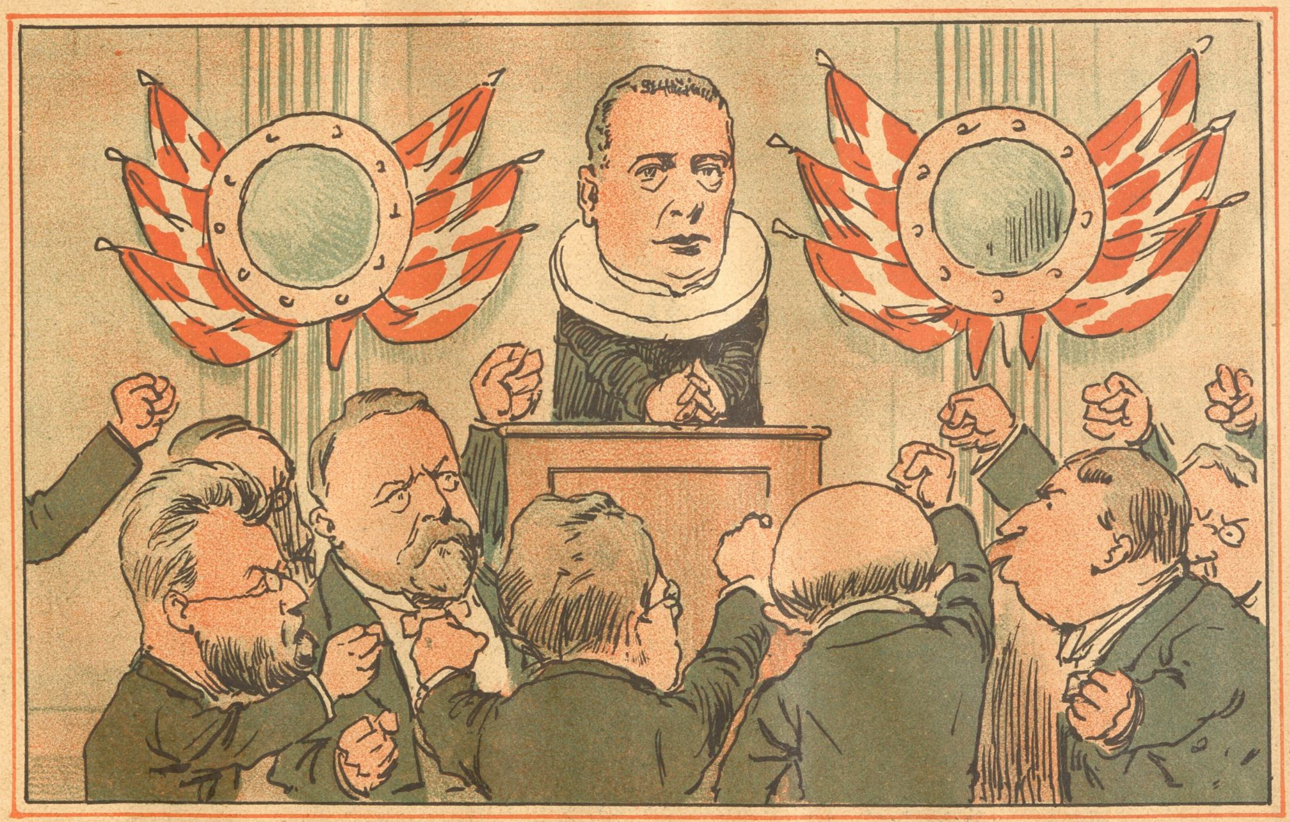

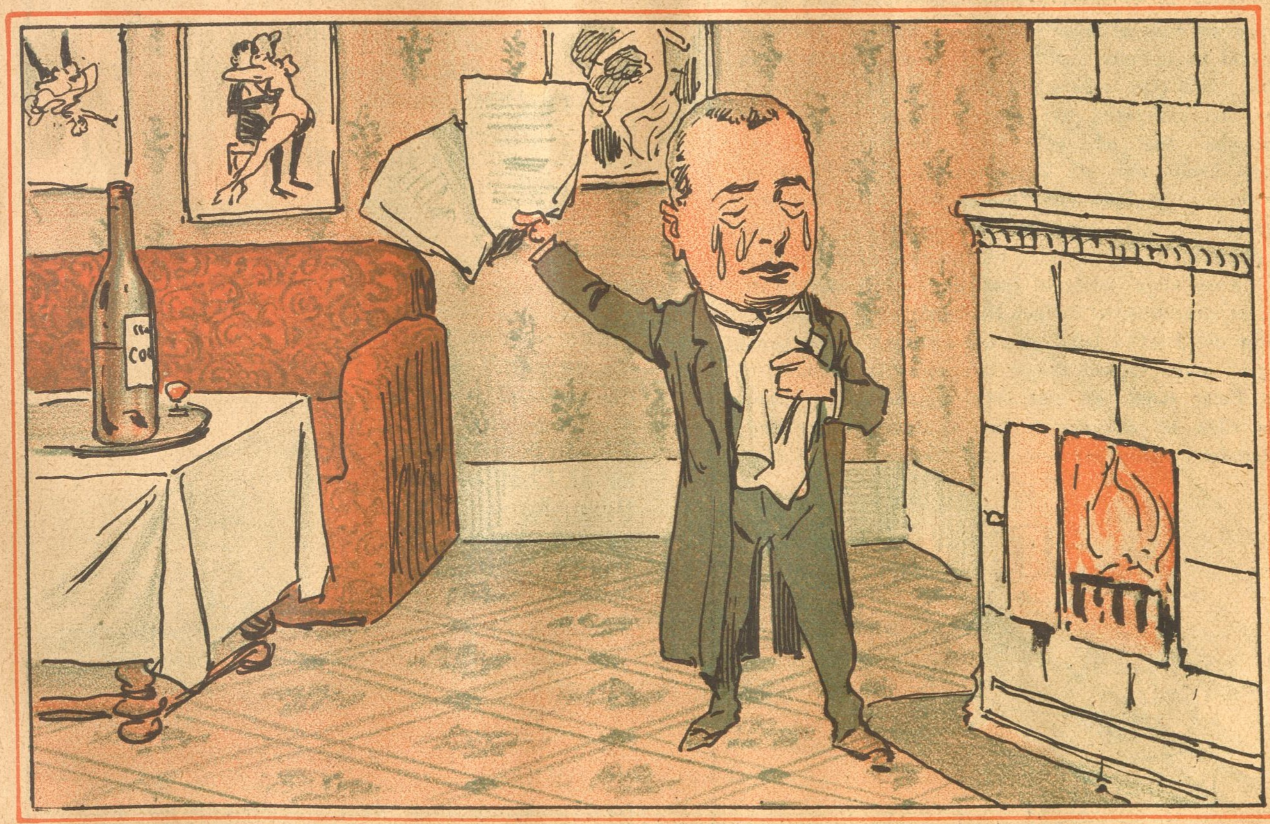

Fra Højres Delegeretmøde.

Bjerre: Jeg har først i de sidste Dage erfaret, at der eksisterer en økonomisk og redaktionel Forbindelse mellem „Vort Land“ og „Forposten“. Jeg beklager dette og tilintetgør endnu i Dag den eneste Aktie, jeg ejer i Bladet „Vort Land“.

Som Abraham var rede til at ofre sin Søn Isak for at leve i Fred med sin Gud, saaledes ofrede Bjerre „Vort Land“ for at leve i god Forstaaelse med Menneskene.